

MPN
1180

19939
31-7-96

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமாநுஜ சிந்தாந்தப் ப்ரகாசிகை

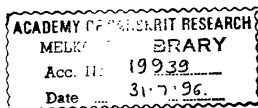

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELNOTE-671 431

106

உய்ய வேதாந்த வித்வான் காரியங்காரு
ஸ்ரீ சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி
திருவாய் மலர்ந்தருளிய

ஸ்ரீ ராமாநுஜ சிந்தாந்தப் ப்ரகாசிகை

கோதா நிலையம் வெளியீடு

10, தியாகராஜபுரம், சென்னை-600 004.

முதற் பதிப்பு: 1984. ஏப்ரல்

**விலை: பதினைந்து ரூபாய்
price: Fifteen Rupees**

.அச்சிட்டோர்:

**பி. ஆர். வி. அச்சகம் 143, பெரிய தெரு,
திருவல்லூர்க்கேணி, சென்னை—600 005.**

முன்னுரை

ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் காரப்பங்காடு சிங்கப் பெருமாள் ஸ்வாமி உபய வேதாந்தம் களிலும், குறிப்பாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாய ரகசியார்த்தங்களிலும் தன்னிகரற்ற புலமை வாய்ந்தவராவார். பல திவ்ய தேசங்களில் எழுந்தருளி சிறந்த காலக்ஷேபங்களையும், உபத்யானங்களையும் லோகோபகரமாக நிகழ்த்தி வந்ததோடு, தம்மிடம் பயின்ற ஜம்புதாக்கும் மேற்பட்ட உபய வேதாந்த வித்வான்களை உலகுக்கு உபகரித்தவர். சென்னையில் பிரசித்தி பெற்று விளங்கிய ஸ்ரீகாரப்பங்காடு வேங்கடாசாரியார் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீகார பிதாவும், ஆசார்யனுமாக விளங்கியவர்.

கமார் அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன் 'ஹரி சமய நிவாகரம்' மாத இதழில் ஸ்ரீ. உ. வே. காரப்பங்காடு சிங்கப் பெருமாள் ஸ்வாமி எழுதிய 'ஸ்ரீராமானுஜ சித்தாந்தப் ப்ரகாசனெ' என்னும் இந்நூலை தொடர் கட்டுரைகளாக வெளியிட்டு வந்தனர். அவ்வாறு வெளிவந்த கட்டுரைகளில் ஒரு பகுதியை மதுரை ஸ்ரீ சேஷராமானுஜம் என்பார் 1961இல் 'ஒரு தனிநூலாக வெளியிட்டார். இரண்டு பகுதிகளுக்கு மேல் வெளியிடப்படாமல் தனிக்கட்டுரைகளாகவே இருந்து விட்டன. இப்போது எல்லாத் தொடர் கட்டுரைகளும் சேர்ந்து இந்நூல் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ பெருந்தேவீந்தாயார் ஸமேத அபீஷ்ட வரதராஜஸ்வாமி ஸம்பரோக்ஷண வைபவத்தையொட்டி வெளிவருகிறது.

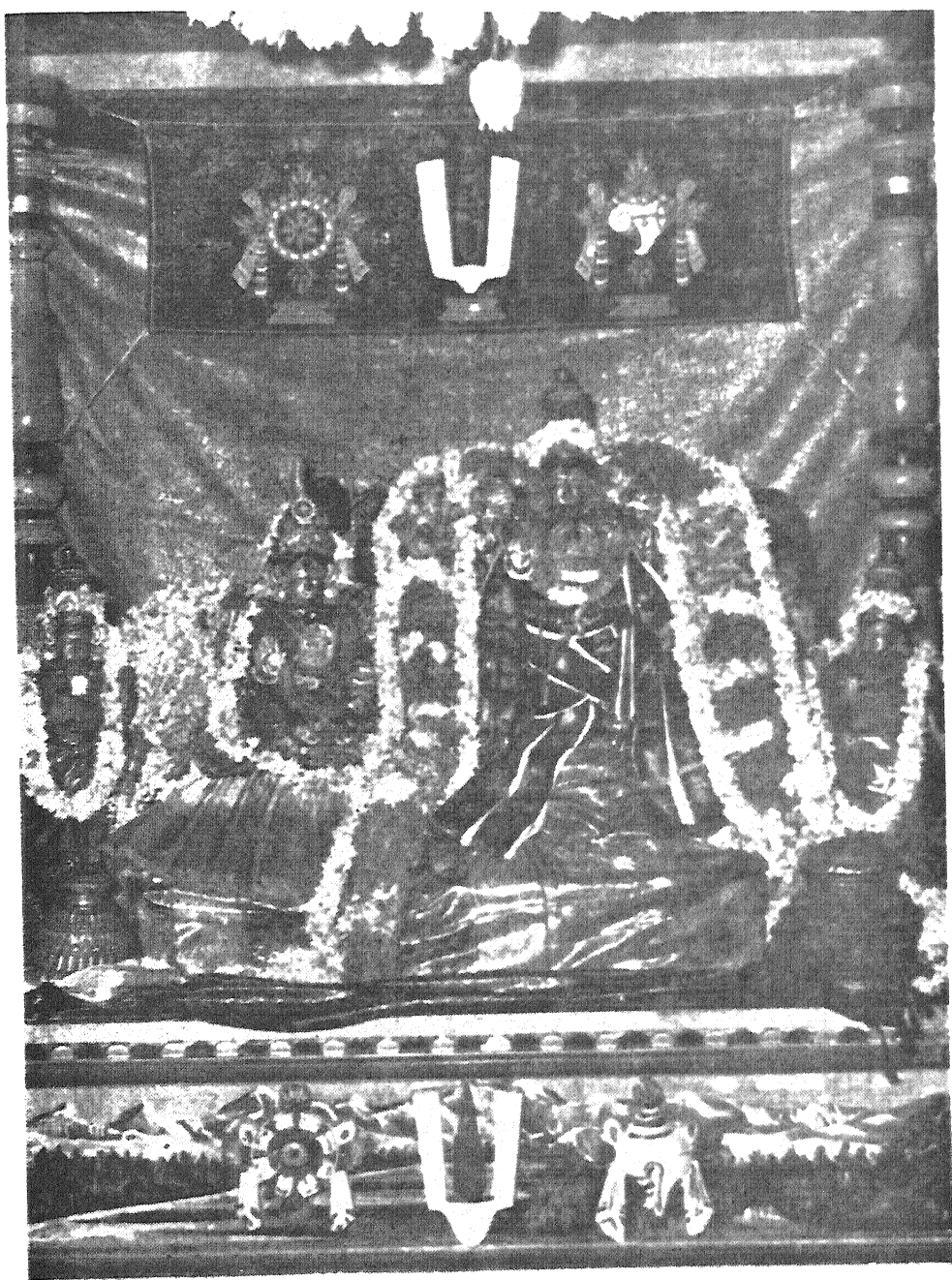
இந்நூல் ஸ்ரீராமானுஜ தரிசனப் பிரமாணங்கள், பிரமேயங்கள் பற்றி முதலில் ஸ்தூலமாகவும், பிற்பகுதியில் ஸுக்ஷ்ம யோசனையாக ஸம்பிரதாய பேதங்களின் நுட்பமான விசாரங்களும், அனுஷ்டானத்தில் காணப்படும் வேற்றுமைகளும் வெகுஅற்புதமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. அக்காலத்திய மணிப்பர்வாள நடையில் இந்நூல் அமைந்திருந்தாலும், பயன்கருதி, ஸ்வாமியின் தொடர்கட்டுரைகள், இப்போது ஒரு தனி நூலாக வெளிவருகிறது.

இந்நூலை வெளியிடுவதாக மிகமிகக் குறுகிய காலத்தில் முடிவு செய்து கமார் ஒருமாத காலத்தில் இந்நூல் வெளிவந்துள்ளது. இக்கட்டுரைகள் நூல்வடிவமாக வெளிவருவதில் உறுதுணையாக இருந்தவர் உ. வே. குமாரவாடி ஸ்ரீராமானுஜாச்சாரியார். இந்நூலை, பல அலுவல்களுக்கு கிடையையும் சோதித்து, திருத்தி உதவியவர். இந்நூல் ஒருமாத காலத்திற்குள் வெளிவரும் பொறுப்பை ஏற்று, ஊக்கத்துடன் செய்து முடித்தவர் ஸ்ரீ G. ரங்கராஜன் Free India Press. அதே மாதிரி அச்சுக்கோப்பு முழுவதையும் உரிய காலத்தில் செய்து இந்நூல் ஸம்பரோக்ஷண மையத்தில் வெளிவர மிகவும் உதவியவர்கள் திருவல்லிக்கேணி BRV Pressஐ சேர்ந்த திரு V. பாலன் அவர்கள். இந்நூலின் மேலட்டையை மிகச்சிறப்பாக அச்சிட்டுக் கொடுத்தவர் பூச்சி ஆர்ட்ஸ் ஸ்ரீகண்ணன் இவர்கள். அச்சுவருக்கும் நாங்கள் நன்றி செலுத்துகிறோம்; கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம். அச்சிடுவதில் உள்ள நிறைவை அவர்களுடையதாகவும் குறையிருப்பின் எங்கடையதாகவும் ஏற்கவும்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயக் கருத்துக்களை உள்ளபடியறிய உறுதுணையாக அமைந்துள்ள இந்நூலை ஆஸ்திக—ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் வரவேற்று எங்களது இந்த சிறு முயற்சிக்கு ஊக்கமளிக்கும் என நம்புகிறோம்.

அடியேன்

ஸ்ரீ. உ. வே. காரப்பங்காடு வேங்கடாசாரியார் குமாரன்

ஸ்ரீ பெருந்தேவித் தாயார், உபய நாச்சிமாருடன் அரீஷ்ட வரதராஜ ஸ்வாமி
(காரப்பங்காடு) திருக்கல்யாண கோலம்

உபய வேதார்த வித்வான் காரப்பங்காடு ஸ்ரீ சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி

ஹரிசிவன், துவைதாடி சிங்கமய்யங்கார் தென்னாற்காடு பள்ளத்தாறு
வித்யா தரிசு சாலை காலசேஷ பத்திரமுறை கோஷ்டி 1920

(இடம் இருந்து வலம்): (1) சேஷ்யங்கார், (2) விதவான் கோவிந்தாசாரியார் ஸ்வாமி (3) கோபாலயங்கார், (4) K. சிங்கமய்யங்கார் பேரன் K. ஸ்ரீநிவாஸன், (5) K. சிங்கமய்யங்கார், (6) விதவான் காரப்பங்காடு சிங்கப் பெருமாள் ஸ்வாமி (7) விதவான் பத்ராலயங்கார் ஸ்வாமி, (8) விதவான்மெய்யுவாசாரியார் ஸ்வாமி (9) விதவான் சேஷ்யங்கார் ஸ்வாமி, (10) விதவான் சடகோபாசாரியார் ஸ்வாமி;

श्री:

श्री पेरुन्देवीनायिकासमेत श्री अभीष्ट वरदराजस्वामिने नमः ।

श्रीमतेरामानुजाय नमः ।

ஸ்ரீராமானுஜ ஸித்தாந்த பாகாசிகை

ஸ்ரீ உ.ப. வே. வித்வான் காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாள் ஸ்வாமி.

तरुणारुणांबुज विकासि लोचनं
करुणारसैक वरुणालयं विभुम् ।
शरणागतार्ति हरणैक दीक्षितं
शरणं भजेय वरदं रमासखम् ॥ १ ॥

वारणाचल शिरो विभूषणं
वारणार्ति हरणैक दीक्षितम् ।
वारणांतक मुदार वैभवं
वारणाय विपदा मुपास्महे ॥ २ ॥

निरंकुशत्वेन यथा मनोरथं
विहार भाजो हरिमत्त दंतिनः ।
यदंकुशं प्राहुर गाघ मेघसः
तदास्तृणीतां महतीं श्रियं नः ॥ ३ ॥

कुवलय मुद मेघयन् स्वगोभिः
कुमतिमतान्ध तमो निरासदक्षः ।
रचयतु कुशलं सताम धीशः
रजनिकरो यतिसार्वभौमनामा ॥ ४ ॥

यद्वाणी वैखरीतां शदरिपु फणिति-
 व्याक्रिया केबिलोलाम् ।
 भुत्वा चित्रा कुलान्तः करणइह मुदा-
 रंग सर्वं सहेसः ॥
 श्रीशैलेत्यादि पद्यं बुध सद सिजगौ-
 बाल भावेन सोयम् ।
 भूना सर्वातिशायी वरवरमुनिरा-
 ढास्त्र णीतां श्रियं नः ॥ ५ ॥

தருணருணம்பு₃ஜ விகாஸி லோசநம்
 கருணரஸைக வருணுலயம் விபு₄ம் ।
 ஸரணுக₃தார்த்தி ஹரணைக தீ₃க்ஷிதம்
 ஸரணம் ப₄ஜேய வரத₃ம் ரமாஸக₃ம் || 1 ||

வாரணசல ஸிரோ விபு₄ஷணம்
 வாரணர்த்தி ஹரணைக தீ₃க்ஷிதம் ।
 வாரணந்தகம் உதா₃ர வைப₄வம்
 வாரணய விபதா₃ம் உபாஸ்மஜே || 2 ||

நிரங்குஸத்வேந யதா₃ மநோரத₃ம்
 விஹார பா₄ஜோ ஹரி மத்த த₃ந்திந: ।
 யத₃ங்குஸம் ப்ராஹு ரகா₃த₄ மேத₄ஸ:
 ததா₃ஸ்த்ருணீதாம் மஹதீம் ஸ்ரியம் ந: || 3 ||

குவலயமுத₃மேத₂யந் ஸ்வகோ₃பி₄:
 குமதி மதாந்த₂தமோ நிராஸத₃க்ஷ: ।
 ரசயது குஸலம் ஸதாமதீ₄ச:
 ரஜநிகரோ யதிஸார்வபௌ₄ம நாமா || 4 ||

யத்₂வாணீ வைக₃ரீம் தாம் சட₄ரிபு ப₂ணிதி-
 வ்யாக்ரியா கேபிலோலாம் ।
 ஸ்ருத்வா சித்ராகுலாந்த: கரணஇஹ முதா₃-
 ரங்க₃ஸர்வம் ஸஜேஸ: ||
 ஸ்ரீஸைலேத்யாதி₃ பத்₃யம் பு₃த₂ஸத₃ஸி ஜுகௌ₃-
 பா₃ல பா₄வேந ஸோ₃யம் ।
 பூ₄ம்நா ஸர்வாதிஸாயீ வரவரமுநிராட்-
 ஆஸ்த்ருணீதாம் ச்ரியம் ந: || 5 ||

நூல் தொடக்கம்

ஆழ்வார் தொடங்கி எம்பெருமானார் நடுவாக மணவாள மாமுனிகள் முடிவாகவுள்ள ஆசார்ய பரம்பரையில் ஸம்பந்தாய பரம்பரா ப்ராப்தங்களான அர்த்தவிசேஷ நிர்ணயமானது (1)நிரதிசய புருஷார்த்த ப்ராப்திக் குறுப்பாகையாலே, அவர்களால், சுருக்கியும் விரித்தும் அருளிச் செய்யப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்கள், எளிதில் அறியும் பொருட்டு அவ்வவ் விடங்களிலுள்ளவைகளைக் கொண்டு மிகச் சுருக்கமும் விரிவுமின்றிக்ே இங்கு நிகுபிக்கப்படுகின்றன.

இந்நூல் இரண்டு பரிச்சேதமாய் இருக்கு மென்கை

அதில் “மாநாதீநா மேயஸித்தி:” என்கிற படி ப்ரமாணத்தைக் கொண்டே பிரமேயம் ஸித்திக்க வேண்டியிருப்பதால், முதல் பிரமாணத்தை நிரூபித்துக்கொண்டு பின்பு பிரமேயங்களான அர்த்த விசேஷங்களை நிரூபிக்க வேண்டியது அடையாளமாகையாலே, இப்பிரபந்தம் பிரமாண பரிச்சேதமென்றும் பிரமேய பரிச்சேதமென்றும் இரண்டு பாகமாயிருக்கும்.

ப்ரத்யக்ஷாதி ப்ரமாண நிருபணம்

அவற்றுள் பிரமாணங்களாவன—பிரமேயங்களை உள்ளபடி அறிகைக்குச் சாதனங்களான பிரத்யக்ஷமும், அநுமானமும், சப்தமுமாம். அவற்றுள் பிரத்யக்ஷப் பிரமாணமாவது—ரூப ரஸ சுந்த ஸ்பர்ச சப்தங்களையும், இவைகளுக்கு ஆதாரங்களான திரவியங்களையும், உள்ளுறையான சுக துக்கங்களையும் அறிதற்குச் சாதனங்களான கண் முதலான ஐந்து இந்திரியங்களும், மனஸ்ஸுமாகிற ஆருவது இந்திரியமும். அநுமானப் பிரமாணமாவது—பிரத்யக்ஷத்தால் அறியப்படும் வஸ்துக்களுடைய ஒன்றைவிட்டு ஒன்று பிரியாமலிருக்கிற நிலைமையைக் கொண்டு ஒன்றிலே ஒன்றை அறிகைக் குறுப்பான தர்க்கமென்று சொல்லப்படுகிற யுக்தி விசேஷம். அஃதாவது—அறியப்பட்ட தொன்றை விட்டுப் பிரிந்திருக்க மாட்டாதென்றறிந்த தொன்றை அறியாதவிடத்தும் அவ்வறியப்பட்டதைக்கொண்டறியும் யுக்தி விசேஷம் என்றபடி. சப்தப் பிரமாணமாவது—பிரத்யக்ஷத்தால் அறியமுடியாத வஸ்துக்களை உள்ளபடி அறிகைக்குச் சாதனமான அக்ஷர ராசி ரூபமான சப்தம்.

சப்த ப்ரமாண விசேஷ நிருபணம்

அந்த சப்தம் நாலுவகையாயுள்ள வேதங்களும், அவைகளின் அர்த்தத்தை உள்ளபடி தெரிவித்தற்குச் சாதனங்களான மீமாம்ஸை முதலான அங்கங்களும். அந்த வேதங்களுடைய அர்த்தத்தை விஸ்தரித்துச் சொல்லும், அந்த அர்த்தங்களுக்கு விரோதமில்லாமல், அதற்கு (2) உபயுக்தமான அர்த்தங்களைச் சொல்லியும் போருகிற மறுஸ்மிருதி முதலான தர்மசாஸ்திரங்களும் இதிஹாஸ புராணங்களும், பாஞ்சராத்திரமும், மயர்வறமத்தல மருள்பு பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்திகளும், அவைகளை அநுஸரித்த பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸூக்திகளும்.

வேதத்தின் பெருமை விளக்கம்

அவைகளில் வேதமானது—ஒரு புருஷனார் சொல்லப்பட்டாமையாலே (3) பிரமம் வஞ்சகம் (4)அவ்வதாம் ஆரீய இவைகளால் உண்டாகுத்தோவும் அதற்கு இல்லையாம். மற்றும் அவ்வேதமானது ஒரு வஸ்துவைத் தெரிவிக்கும் விஷயத்தில் மற்றொன்றை அபேக்ஷியாமலிருக்கும்படியான பெருமைபும். நித்யமாயிருக்கையும் உடையது. ஆனால், ஸித்தாதத்தில் சப்தம் அஹங்கார மென்கிற தத்துவத்தினுடைய காரியமாயிருப்பதால், நித்யமென்று சொல்லும்படி எங்ஙனே என்னில்? சப்தம் அறித்யமாயிருந்த போதிலும், கல்பங்கள் தோறும், (5) ஆநுபூர்வி வேறுபட்டிராமல் ஒரே ஆநுபூர்வியாக உச்சரிக்கப்படுவதைப் பற்றி நித்யமென்றே சொல்லப்படும்.

இதிஹாஸ புராணங்களின் தன்மை

மற்ற இதிஹாஸ புராணங்களுக்கு வேதத்தை அநுஸரித்தே பிரமாணம் ஏற்படுவதால் வேதவிரோதமான அர்த்தங்களைச் சொல்லுமிடத்து அவை ப்ரமாணமாக மாட்டா.

பாஞ்சராத்திர-திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பற்றி

பாஞ்சராத்திரம், ஸர்வஜ்ஞனும் சேதனர்களுடைய உஜ்ஜீவனத்தில் ப்ரவ்ருத்தபிரகிருத ஸர்வேசுவரனால் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையால், வேதம் போல் தன்னுடைய ப்ராமாண்யத்தில் மற்றொன்றை அபேக்ஷியாமலிருப்பதால் வேத துல்யம். (6) அப்படியே, மயர் வறமத்தலமருள்பெற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்திகளும் வேத துல்யங்களாம். அன்றிக்கே வேதம் போல் ஆநுபூர்விகேஷ்டபடமல் “என்முன் சொல்லும் மூவுருவா முதல்

வனே" என்றும், "திருநாமச் சொற் கற்றன மே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வேச வரன் ஆழ்வாருக்கு உபதேசிக்க, ஆழ்வார் மதுரகவிஞர்களுக்கு உபதேசிக்க, இப்படி நாத முனிகள் முதலாகப் பரம்பரையாக வருகிற படியால், நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த நாலு பிரபந்தங்களும் நாலு வேதங்களாகவும் மற்ற ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூத்திகள் அவை களுக்கு அங்கங்களாயும் உபாங்கங்களாயும் உள்ளன என்பது சில ஆசார்யர்களுடைய அபிப்பிராயம்.

வேதத்தின் பாகுபாடு.

இனி வேதம் சுரும பாகமென்றும் ப்ரஹ்ம பாகமென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். அவற்றுள் கருமபாகம் ஆராத்யான ஸர்வேச வரனுடைய ஆராதனங்களான யஜும் முதலான கர்மாக்களையும், அவைகளுடைய அதுஷ்டானப்பிரகாரத்தையும் விளக்கமாய்ச் சொல்லும். இதற்கு உபபரும்ஹணங்கள் (வழி நூல்கள்) மதுஸீமிருதி முதலான தர்ம சாஸ்திரங்களாம். ப்ரஹ்மபாகம் ஆராத யான ஸர்வேசவரனுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபுதிகளையும் அவன் யடைவதற்குரிய உபா யத்தையும் அதனுடைய பலத்தையும் நேராகப் பிரதிபாதிக்கும். இதற்கு வழிநூல்கள் ஸ்ரீ ராமாயண பாரதங்களான இதிலாஸங்களும் விஷ்ணுபுராணம் முதலான ஸாத்விக புராணங் களுமாம்.

வேதத்தின் வழிநூல்கள்பற்றி

இதில் பூருவபாகத்தின் வழிநூல்களான தர்ம சாஸ்திரங்களில் ஆராதனமான கர்மா வினுடைய நிருபணத்தில் ஆராத்யான ஈச வரனுடைய ஸ்வரூப நிருபணமும் ஆராதன மான கர்மவினுடைய நிருபணமும் இன்றி யமையாததாய் ஏற்பட்டிருக்கும்.

அந்த இரண்டு நிருபணங்களும் மிகவும் உபயுத்தங்களாகையால், இரண்டு விதமான வழிநூல்களும் இரண்டுவித நிருபணங்களிலும் அவைகளுக்காகவே ப்ரவ்ருத்தங்களாகையால் ஈசுவர ஸ்வரூப நிருபணத்தில் தர்மசாஸ்திரங் களும் (7) கர்மநிருபணத்தில் இதிலாஸ புராணங்களும் அமுக்யங்களென ஆதலால் ஈசுவரஸ்வரூப நிருபணத்தில் தர்மசாஸ்திரம் இதிலாஸ புராணத்தைக் காட்டிலும் துர்ப் பலமென்றும், அப்படியே ஆசார நிருபணத் தில் தர்மசாஸ்திரத்தைக் காட்டிலும் புராணம்

துர்ப்பலமென்றும் சொல்லுவது பிரமாணத் துக்கு ஒத்ததன்று. இந்த விஷயம் ஸ்ரீ பாஷ யத்தில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் ஸீமிருத்யதிகரணத்தில் விளக்கமாகக் காண லாம். இந்த விஷயத்தைத் தர்மசாஸ்திர நிபந்தனகாரரான வைதிக ஸார்வ பெளமர் "தச நிர்ணயி" என்கிற க்ரந்தத்தில் ஸ்ரீஜயந்தி நிர்ணயத்தில் விவரித்து நிருபித்திருக்கிறார். இது நிற்க.

ரஹஸ்ய க்ரந்த ப்ரஸ்தாவம்

"சாஸ்திர ஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம் புத்தேச் சஸந காரணம்—உபதேசாத் ஹரிம் புத்வா விரமேத் ஸர்வ கர்மஸு" என்கிற சுலோ கத்தின்படி உபதேச சாஸ்திரமும் பிரமாணம். உபதேச சாஸ்திரமாவது—ஆசார்யனால் உப தேசிக்கப்பட்ட ரஹஸ்ய த்ரய சாஸ்த்ரம். இந்த விஷயம் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கரு எரித்தாந்த ச்ருதப்ரகாசிகையில் விளக்கமாம். இவ்விஷயம் பிரமேய பரிச்சேதத்தில் விவரிக்கும் படியா யிருக்கும். இந்த உபதேச சாஸ்த்ரார்த்த விசாரரூபங்களான ஸூத்திரங்களாகவே "ஸ்ரீ வசன பூஷண"மும், "ரஹஸ்யத்ரய"மும், லோகதேசிகனால் அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளன. இவற்றிற்கு வருத்தி க்ரந்தம் மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த வியாக்யானங்களாம். இந்த ஸூத்திரங்களுக்குப் பாஷ்யங்களாக குன்னத்தூர் ஜயன், சுத்த ஸத்வம் எம்பாவை யங்கார் என்கிற இவ்விருவரும், "ஸ்ரீ வசன பூஷண மீமாம்ஸா பாஷ்யம்" என்றும், "ரஹஸ்ய த்ரய மீமாம்ஸா பாஷ்யம்" என்றும் இரண்டு பாஷ்யங்கள் முறையே அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்த அர்த்தவிசேஷங்கள் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஏற்கனவே சுருக்கமாய் அருளிச் செய் யப்பட்டன. இவை பிரமேய பரிச் சேதத்தில் நிரூபிக்கும்படியாயிருக்கும். இவ் வர்த்த விசேஷங்கள் "சரம சுலோக சந்திநி கை"யிலும், "சரமசுலோக டிப்பணி" யிலும் ஸ்ரீ பரமஹம்ஸேத்யாதி எம்பார் ஜீயர் ஸ்வாமி ஸாதித்த க்ரந்தங்களிலும் விஸ்தரிக்கப் பட்டன.

சிஷ்டாசார ப்ராமாண்ய ப்ரஸ்தாவம்

அப்படியே "தர்மஜ்ஞ ஸமய: ப்ரமாணம்" என்கிறபடியே சிஷ்டாசாரமும் பிரமாணம். "தர்மஜ்ஞஸமயம் பிரமாணம்"மென்று முந்திச் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், சிஷ்டாசாரம் முக்ய

பிரமாணம். சிஷ்டர்களாக இருப் பகவத் கடாசுஷிசேஷத்தால் அடையப்பெற்ற திவ்ய ஜ்ஞாநத்தை யுடையவர்களான ஆழ்வார்கள். இந்த விஷயத்தை “சொல்லும் அவிடு சுருதியாம்” என்று ஞானசாரத்தில் அருளாளப்பெருமா னெம்பெருமானார் ஸைசிப்பித்திருக்கிறார். அப் படியே திருப்பாவையில் “மாலே மணிவண்ணை” என்கிற பாட்டில் “மேஜையார் செய்வன்கள்” என்கிற வாக்கியத்தினுடைய வ்யாக்யான வரைத்தில் அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் வியத்தமாக அருளிச்செய்திருக்கிறார். நிற்க. மீமாம்ஸையில் சுருதி ஸமிருதி விருத்த மான சிஷ்டாசாரம் பிரமாணமன்றென்று சொல்லியிருப்பது ஸாக்ஷாத் பகவத் தத்வ தர்களான ஆழ்வார்களைத் தவிர, கேவல ஸைமர்த்தாக்களான சிஷ்டர்களுடைய ஆசார விஷயம்.

இராமாநுச நூற்றந்தாதியைப்பற்றி

இனி இராமாநுச நூற்றந்தாதி திவ்யப் பிரபந்தங்களின் எண்ணிக்கையிற் சேராமல் திவ்யப்பிரபந்தங்களுக்குண்டான பெருமையைப் பெற்றது என்கிற விஷயம் சிஷ்டாசார விதம்.

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களான திவ்யப்பிரபந்தங்கள் ஆழ்வார்கள் காலத் திற்குப் பிறகு பிரசாரம் இல்லாமல் லோபத் தையடைய, பின்பு நாதமுனிகள் காலத்தில் நாதமுனிகளுக்கு ஆழ்வார் நாலாயிரத்தையு மருளிச்செய்ததாகக் குருபரம்பரா ப்ரபாவத் திலிருக்கிறது. அப்போது இராமாநுச நூற்றந் தாதி இல்லாமையாலும் அவ்வாறில்லாதிருக் கினும் ஆழ்வார் இனி ஏற்படும் இந்தப் பிரபந்தத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அருளிச் செய்தார் என்பதற்குப் பிரமாணமில்லாமையாலும், நாதனுக்கு நாலாயிரமும் உபதேசித்த பிறகு பூர்வர்களுக்கு இராமாநுச நூற்றந் தாதியும் உபதேசமாகவே வந்ததாகப் பிர மாணமில்லாமையாலும், “வேதத்துக்கு ஒம் என்னுமது போல்” என்று மணவாளமா முனிகள் அருளிச்செய்தபடி “கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு”க்கு முந்தியுள்ள பிரபந்தங்கள் ப்ரணவார்த்த விவரணமாயும், நம: சப்தத் துக்கு முக்யார்த்தமான பாகவத் சேஷத் தைப்பற்றிப்பாதிக்கிறபடியால் “கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு” நம: சப்தார்த்த விவரணமாயும் “பெரிய திருமொழி” மந்திர சேஷத்தினுடைய

விவரணமாயும், திருவாய்மொழி த்வயார்த்த விவரணமாயும், இயற்பா சரமகலோகார்த்த விவரணமாயும் இருக்கும்படியை அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் ஆசார்ய ஹரு தயத்தில் நிர்வஹித்தபடியை அநுஸித்தி, “உபதேச ரத்தின மாலை”யில் “வாய்த்த திரு மந்திரத்தின் மத்திம மாம் பதம்போல்” என்று தொடங்கி “அருளிச் செயல்நடுவே சேர்வித் தார் தாற்பரியத்தேர்ந்து” என்று “கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பை”த் திவ்யப்பிரபந்தங்களிற் சேர்ந்து அருளிச்செய்ததுபோல் இராமாநுச நூற்றந்தாதியைத் திவ்யப் பிரபந்தங்களிற் சேர்ந்து அருளிச்செய்யாமையாலும், அப்படி நாலாயிரத்திற் சேர்த்துக் கொள்வதாயிருந் தால் பாகவத் சேஷத்வஞ் சொல்லப் பெற்ற இப்பிரபந்தத்தைக் “கண்ணிநுண் சிறுத் தாம்பு” என்ற பிரபந்தத்தோடு சேர்த்து அநுஸந்திக்கவேண்டி வருகையாலும், ஸைம்ப்ர தாயம் அவ்வாறில்லாமல் பிரபந்தாந்தத்தில் ஸேவித்து வருகிறபடியாலும் இராமாநுச நூற்றந்தாதி நாலாயிரத்திற் சேர்ந்ததன்று.

ஆகிலும் கோயிலில் பெரியதிருநாள் ஸப்தாவரணோதஸத்தில் நம்பெருமாள் உடையவரைக் கோஷ்டிக்கு எழுந்தருளாம லிருக்க நியமித்து, உடையவர் விஷயமான இப்பிரபந்தத்தைத் தாம் திருச்செவி சாத்தி யருளி அன்றுமுதல் திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குச் சமமாக இதை ஸேவித்துவரும்படி நியமித்த படியால், திருப்பல்லாண்டுக்கு முந்தி இப்பிர பந்தத்தையும் சாற்றுமுறை செய்கிறதும், திவ்யப் பிரபந்தங்களை அந்யநம் பண்ணக் கூடாத அநந்யந காலங்களில் இப்பிரபந்தத் தையும் அந்யநம் பண்ணுமிருக்கையுமாகிற திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்குண்டான இந்த கௌ ரவத்தை இதற்கும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவ்விஷயம், “கோயிலொழுது” முதலான பிரபந்தங்களில் தெளிவாகக் காணலாம்.

நாலாயிரமென்னும் ஸங்கியையைப்பற்றி

இதில் “திருவெழு கூற்றிருக்கை” “சிறிய திருமடல்” “பெரிய திருமடல்” என்ற மூன்றும் ஒவ்வொரு பிரபந்தமும் ஒவ்வொரு பாட்டாகக் கொள்ளவேண்டியது தமிழ் முறைக்குச் சேர்ந்தது. ஆயிரக்கணக்கான தொகைகளில் சந்தேஹக்குறைய விருந்தாலும், அவைகள் அவ் வாயிரக்கணக்கால் வழங்கி வதும் உசிதமே யாம். இதனை, இதிஹாஸ புராணதிகளுக்கும் பகவத் விஷயம் முதலான

வியாக்யானங்களுக்கும் சொல்லும் கிரந்த ஸங்கியைகளைக் கண்கிடீடும் காணலாம். ...

உபய மீமாம்ஸைகளைப்பற்றி

வேதத்தின் கரம்பாகத்திற்கும், ப்ரஹ்ம பாகத்திற்கும் முறையே அந்த விசாரமாக வியாஸ சிஷ்யரான ஜைமீனியாலும் வியாஸ ராலும் செய்யப்பட்ட பூர்வ மீமாம்ஸையும், உத்தர மீமாம்ஸையும் இரண்டுங்கூடி ஒரே சாஸ்திரமாகும்; இதனை (8) “ஸம்ஹிதமேதத் சாரீரகம் ஜைமிநீயேந ஷோடச லக்ஷணே நேதி சாஸ்திரைகத்வஸித்தி:” என்று போதாயந வ்ருத்தியிற் சொல்லியிருப்பதால் அறியலாம். ஆகவே அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தங்களுள்ளுவது வெவ்வேறு சாஸ்திரங்களென்றவது கொள்ளக்கூடாது.

மஹாபாரத ஸ்ரீராமாயணங்களைப்பற்றி

இனி இதிஹாஸங்களுள் பாரதத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீராமாயணம் சிறந்த பிரமாணமாகும். இதனை, பட்டர் அருளிச்செய்த ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் (9) “ராமாயணவத் மஹாபாரதமபி சரணம்” என்று ஸ்ரீராமாயணத்தை திருஷ்டாந்தமாகக் காட்டியிருப்பதாலறியலாம்.

புராண விவேசனம்

இனி, புராணங்களுக்குள் ராஜஸ தாமஸ புராணங்களைக் காட்டிலும், ஸாத்விக புராணங்கள் மேலானவைகள். அவற்றின் விபாகக் ரமமும் நிரூபிக்கலாம். புராண ப்ரவர்த்தகரான ருஷிகன் ப்ரஹ்மாவிடஞ் சென்று எங்களுக்குப் புராண தத்வங்களைச் சொல்ல வேனுமென்று கேட்க, “நான் முக்குண வயத்தன்; ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது நாராயணனைப் பிரதிபாதிக்கிற புராணங்களையும், ரஜோகுணத்தின் வயமானபோது என்னுடைய பெருமை யப்பேசும் புராணங்களையும், தமோகுண, தின் வயமானபோது அக்கினி, சிவன் இவர்களுடைய பெருமையைப் பேசும் புராணங்களையும் சொல்லுவேன்; இவற்றுள் ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது சொல்லிய புராணங்கள் உண்மை யுரைப்பதற் சிறந்தவைகளாம்; மற்றைப் புராணங்களில் ஸாத்விக புராணங்களோடு மாறுபாடில்லாத பகுதிகளே மெய்யுரைகளாம்” என்றவ்வாறு பிரமன் சொன்னதாகக் (10) கூர்ம புராணங் கூறுவதால் ஸாத்விக புராணங்கள் மேலானவைகள்.

வ்யுத்தத்தி ப்ரகார நிருபணம்

இனிச் சொற்கள் பொருள்களை யுணர்த்து மாறு காட்டப்படும். பாலர்களுக்குத் தாய் தந்தை முதலானவர்கள் ஒரோர் பொருளைச் சுட்டிக்காட்டி, அதற்குரிய சொல்லைச் சொல்லிப் பயிற்றுதலால் உண்டாகும் சப்தார்த்த ஸம்பந்த ஜ்ஞாநத்தை (சொற்பொருளுணர்ச்சியை)ப் புத்தி பூர்வக வியுத்தத்தியென்று சொல்லலாகும். இவ்வாறன்றி ஒருவன் ஒருவனை ஒரு காரியத்தில் ஏவும் போது, ஏவுவோன் சொல்லுஞ் சொற்களையும், இயற்றுவோன் செய்யுங்காரியங்களையும் கண்டு இச்சொற்கு இது பொருளென்றுணர்த்தலையாற்றுகிற வ்யுத்தத்தி யென்பர். இவ்வாறு ஒவ்வொரு சொல்லும் அதற்குரிய பொருளை யுணர்த்தி முடியும் சொல்லாற்றலை (சப்த வ்ருத்தியை)ப் பரியவஸாந விருத்தியென்று வழங்குவர்.

அபர்யவஸாந வ்ருத்தி நிருபணம்

சரீரத்தை யுணர்த்துஞ் சொற்களும், குணத்தை யுணர்த்துஞ் சொற்களும், ஜாதியை யுணர்ந்துஞ் சொற்களும் அவற்றை யுணர்த்தும் அவ்வளவில் நில்லாமல் முறையே சரீரத்தையுடைய ஜீவனையும் குணங்களையுடைய பொருள்களையும், ஜாதிக்குப் பற்றுக்கோடான (ஆசிரயமான) வடிவத்தையும், உணர்த்துவன போல ஒவ்வொரு சொல்லும் அதனதன் பொருளுணர்த்திய வளவில் நில்லாமல் அவ்வப்பொருள்களையெல்லாம் உடலாகவுடைய ஸர்வேசுவரனளவிற்கெல்லாம் சொல்லாற்றலை (சப்த விருத்தியை) அபர்யவஸாந வ்ருத்தி என்பர். எப்படி தேவ தத்தன் என்ற பெயர் தேவதத்தனது சரீரத்தை யுணர்த்தி, அதற்கப்பிராணியாயுள்ள ஜீவனையுணர்த்துமோ அப்படியே அந்த ஜீவனுக்கும் அந்தர்யாமியான சுகவரையுஞ் சொல்லுமாகையால், உலக வழக்கான சொற்களும், தேவ வழக்கான சொற்களும், ஸர்வேசுவரனைச் சொல்லத் தட்டில்லை. இப்படியான அபர்யவஸாந வ்ருத்தி யிருத்த போதிலும்; கோத்வம், கடத்வம், சரீரம் முதலான சொற்கள் சுகவரனை யுணர்த்தாமல் கோத்வம், கடத்வம், சரீரம் என்னும் அப்பொருள்களையே யுணர்த்தும். நில: ச்கல்: தேவதத்த: என்பன போன்ற சொற்கள் ஒருகால் நில ரூபத்தையும், ச்கல் ரூபத்தையும்,

தேவதத்த சரீரத்தையும், முறையே உணர்த்தியும் ஒருகால் இவைகளையுடைய பொருள்களை உணர்த்தியும் நிற்கும். இவ்வாறான சொற் பொருளாற்றல்களை இடங் கண்டு கொண்டு வெளகிக வையக வாக்கியார்த்தங்களை யறியவேண்டும்.

இனி, பாஷா நிருபணம்

ஸம்ஸ்கிருதம் தேவபாஷையாகையால் மேன்மையுடையதே; நிராவிடபாஷை நிஷித்த பாஷை யாகையால் தாழ்வுடையதாகும்; ஆகவே அதிலுள்ள பிரபத்தங்களுக்கும் பிரமாணமாகும்படி எங்ஙனே? என்னில், தாழ்வுடைய பாஷையானாலும். (11) “ஹரிகீர்த்திம் விதைவாத்யத் ப்ராஹ்மணேத நரோத்தம!”, பாஷாகாதம் நகாதவ்யம் தஸ்மாத்பாபம் த்வயாக்ருதம். என்னும் மாத்ஸ்ய புராண வசனத்தின்படிபகவத் விஷயமாகையாலும், ஸம்ஸ்கிருதம் போல் அநாதியாகையாலும், அகஸ்தியர் இப்பாஷைக்குப்பிரவர்த்தகராகையாலும் (12) “ஸம்ஸ்க்ருத ச்ருதயோ யத்வத் த்ராயிடச் ச்ருதயஸ் ததா” என்கிற பிரமாணத்தாலும் தேஷமில்துயென்று கொள்ளத்தக்கதே-

மேலும் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையே கொள்ளத்தக்கதென்றால் ஐஐத பெளத்த சாஸ்திரங்களுக்கும் கொள்ளத்தக்கதாக வேண்டும்; ஆதலால் பாஷைகளைக் கொள்ளுதலும் விடுதலும் விஷயங்களைப் பற்றியவையாம். இந்த விஷயங்களை வேதாந்தாசார்யர் பாதுகா ஸஹஸ்தத்தில் (13) “வித்த்யஸ்தம்பாதவிஹத கதே: விஷ்வகாசாந்த ஸிந்தோ: கும்பீஸுநோ ரஸுர கபளக்ராஸித: ஸ்வைரபாஷா” (14) என்றும், த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளி யில் “வேதாந்த ஆகஸ்த்ய பாஷாவபுஷ உததரத் ச்ரேயஸே ப்ராணிதாம் ய:” என்றும் அருளிச் செய்திருக்கிறார். ஈட்டிலும் இவற்றிற்குப் பரிஹாரம் அருளிச்செய்திருப்பது கண்டுகொள்ளத்தக்கதாகும்.

இனி, திவ்யப் பிரபத்தங்களுக்கு வக்தாக் களான ஆழ்வாராதிகளுடைய அவதார

விசேஷம் விசாரிக்கலாகும்

ஆழ்வாராதிகள் நித்யஸூரிகளுடைய அவதார விசேஷங்களென்று புராணாதிகள் சொல்லுகின்றன; அதை அதுஸரித்து திவ்யஸூரி சரிதையிலும், குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலும் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ஈட்டிலும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் ஆழ்வார்

ஸம்ஸாரிகளிலொருவராகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறார். இதற்குப் பிரமாணம் “மாநி மாநிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்பது தொடக்கமான திவ்யஸூர்த்திகளாம்.

புராணங்களில் அவதார விசேஷமாகச் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு ஆழ்வாருடைய ஸூர்த்திகளை அபிநய பரங்களாகக் கொள்ளுவோமானால், தங்கள் தங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்பாவ நிர்ணயத்தில் தங்கள் தங்களுடைய வாக்கியங்களே முக்கிய பிரமாணமாகையாலும், பொய்யில் பாடலான பிரமாண சிரேஷ்டமாயும், ஸ்வ வசனமாயுள்ள பாகரத்தை அதுஸரித்து புராணங்களே வைபவ பரங்களென்று கொள்ளவுங்கூடும்; ஆகையால் இரண்டு பிரமாணங்களுக்கும் விரோதமில்லாமல் நிறுபிக்கவேண்டும். அப்படி நிறுபிக்குங்கால், (15) “பூர்வோத்பந்நேஷு பூதேஷு தேஷு தேஷு கலௌயுகே, அபூர்வவிச்சயகுருதே” என்று வேதாந்தாசார்யர் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் அருளிச் செய்தபடி. ஸம்ஸாரியான சேதன விசேஷத்தில் ஸர்வேசுவரனுடைய சக்தியாவேசமுண்டாயிருப்பதைக் கொண்டு பரகராமாவதாரம் போலும் ஆவேசாவதாரமென்று சொல்லலாம்.

ஒரு சேதன விசேஷத்தில் சக்த்யாவேசம் உண்டாவதற்கு வேறு ஸர்வேசுவரனுடைய நிர்ஹேதுக் கடாஷுமென்று நிர்வஹிக்கும்படியிருப்பதால், ஸம்ஸாரிகளில் ஒருவரை ஈசுவரன் தன்னுடைய நிர்ஹேதுக் கடாஷுத்தால் “மயர்வற மதிநல மருவினன்” என்பதற்கும் விரோதமில்லை. ஆகவே (16) “ஸாஷுத் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்ய மபீம்தநம், மக்தாநுத்தரதே லோகாத் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா” என்கிற கலோகத்தால் ஆசார்யனைப் பகவதவதாரமென்று சொல்லியிருப்பதும் பொருத்தமுடையதாம்.

இதை அதுஸரித்தே ஸ்ரீ வசனபூஷண வ்யாக்யானத்தில் ஜத்யாசார்ய ஸ்வாமி “குருரேவபரம்பரஹம்” என்கிற கலோகத்தில் குரு சப்தத்துக்கு அர்த்தம் விவக்ஷண ஜ்ய விசிஷ்ட பகவத் தத்வம் என்றும், அந்த குரு சப்தமான எழுவாய்க்கும் ப்ரஹ்ம என்கிற பயனிலுக்கும் ஒரு நிஹியிருக்கை [ஸாமாநாதிகரணயம்] கூடுமென்றும் நிர்வஹித்திருக்கிறார். ரஹஸ்யத்ரய ஸார வ்யாக்யானமாஷ

ஸாரா ஸ்வாதிநியிலும், ஆழ்வார்கள் ஆவேசா வதாரமென்றும், பரகராமாவதாரம் ஆவேசா வதாரமாயிருந்தபோதிலும், தசாவதாரத்துட் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோல் ஆழ்வார்களையும் அபிநவ தசாவதாரமென்று கொள்ளலாம்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படியான பொருத்தங்களைக் கொண்டு “ஈடு”, “ஆசார்ய ஹருதயம்” திவ்யஸூக்திகள் புராணங்கள் இவைகளுக்கு விநோதமில்லையென்று கண்டுகொள்ளத்தக்கது.

இனி உடையவர், தேசிகன், மணவாள மாமுனிகள் இவர்களுடைய அவதார விஷயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

உடையவர் விஷயமான நூற்றந்தாதியில் “அடையார் கமலத்தவர் மகள் கேள்வன்” என்கிற பாசுரத்தில் உடையவரைப் பஞ்சா யுதங்களுடைய அவதாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே வேதாந்தாசார்யரும் “வ வ் ரு தே பஞ்சபிராயுகைர் முராரே:” என்றும், “விஷ்வக்ஸேதோ யதிபதிரூபத் வேதராரைஸ் தீரிதண்ட:” என்றும் யதிராஜ ஸப்ததியில் அருளிச்செய்திருக்கிறார். திருவணந் தாழ்வான் அவதாரமாகப் பிரஸ்தாவிக்க வில்லை; அனல் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்திலும், திவ்யஸூக்தி சரிதத்திலும் திருவணந்தாழ்வா வவதாரமாகப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. தொண்டனூரில் ஜைனர்களுடன் வாதம் செய்யும் போதும் திரைக்குள் திருவணந்தாழ்வானாக இருந்ததாகவும், “கலென கச்சித் பவிஷ்யதி” என்று யாதவனிரி மாஹாத்மியத்தில் இருக்கிற கலோகத்தில் “கச்சித் பவிஷ்யதி” என்று சொல்லியது தம்மையென்று உடையவர் காட்டினதாகவும் குருபரம்பரா ப்ரபாவத்தி றிருக்கிறது. அதற்கு அடையாளமாக இப் போது தொண்டனூரில் திருமுடியில் ஏழு படங்களுடன் அர்ச்சாருபமாக ஸேவை ஸாதித்துக்கொண்டிருக்கிறார். ஸ்ரீவரவமுனி சதகத்தில், திருவணந்தாழ்வான் முந்தி உடைய வராக அவதரித்து, பிந்தி மணவாள மாமுனிகளா யவதரித்ததாக ஏறும்பியப்பா அருளிச்செய்திருக்கிறார். அப்படியே மணவாள மாமுனிகள் விஷயமான பிரபந்தத்தில், “ஆதியிலே அரவரசை யழைத்து” என்கிற பாட்டில் உடையவரைத் திருவணந்தாழ்வான் அவதாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி யிருக்கிற பிரமாணங்களைக்கொண்டு உடைய

வர் திருவணந்தாழ்வானுடைய பூர்ணாவதார மாகவும், பஞ்சாயுதங்களுடைய சக்தியாவேச மாகவும் கொள்க.

அப்படியே வேதாந்தாசார்யரை (17) “வேங்கடேசாவதாரோயம் தத்கண்டாம்சோ தவா பவேத்” என்கிற கலோகத்திலும் (18) “வித்ராஸிநி விபுதவெரி வருதிநீநாம் பத்மாலநேந பரிசாரவிதென ப்ரயுக்தா, உத்ப்ரேஷ்யதே புதஜநை: உபபத்தியும்நா கண்டா ஹரே: ஸமஜ நிஷ்டயதாத்மநேதி” என்று வேதாந்தாசார்யர் அருளிச் செய்திருக் கிற ஸங்கல்ப ஸூரியோதயத்திலும், வேதாந்த சார்ய விஷயமான ஆசார்ய சம்பு முதலான கிரந்தங்களிலும் சொல்லியிருக்கிறது.

திக்ஜியாம் என்பார் ஸ்வாம் யருளிச் செய்த சரமகலோக டிப்பணியில் “அஸ்மத் குரு மநோஜுஷ்டகண்டாசேஷாவதாரயோ” ஆஸ்யோத்தென நாதநிச்வாஸன: நிக்ந்தாம் நோவிகாதகாந்” என்று கண்டாவதாரமாகச் சொல்லியிருப்பதால், வேதாந்தாசார்யரைக் கண்டாவதாரமாகக் கொள்ள வேணும்.

அப்படியே மணவாளமாமுனிகள், திரு வணந்தாழ்வானாக உத்தமநம்பி முதலானவர் களுக்கு ஸேவை ஸாதித்திருப்பதாலும், “ரபகுதேராஸ்திதோ பதீரபீடம்” என்று ஏறும்பியப்பா தமக்கு ஸேவை ஸாதித்த பிர காரத்தை வரவரமுனி சதகத்தில் அருளிச்செய் திருப்பதாலும், மற்றுமுள்ள ஜிதிறிய விசேஷங் களாலும் திருவணந்தாழ்வா வவதாரமென்று கொள்ளத் தட்டில்லை.

“சேஷச்ஸ்ரீமாந் நிகமமுகூட யுகம் ரக்ஷாப்

ப்ரவ்ருத்த:

விந்தந் ராமாவரஜமுநிதாம் ராமயஜா மாத்ருதாஸு”

(19) என்று நியாய பாஸ்கரத்தில் த்வீதீய பரிச் சேதத்தில் அனந்தாழ்வானருளிச் செய்திருப் பதையும் கண்டுகொள்க.

இனி ஆழ்வார்கள் தாழ்ந்த வர்ணங்களிலும் அவதரித்தவர்களாகையால் அவர்கள் அருளிச் செய்த பிரபந்தங்களுக்கு அப்ராமண்ய சங்கை பரிஹரிக்கப்படுகிறது.

முதலில் ஜாதியினுடைய ஸ்வரூபம் நிரு பிக்கப்படுகிறது. வித்தாந்தத்தில் ஜாதி, (20) அவயவ ஸமஸ்தான விசேஷமென்று நிரு பித்து, நிரவயவ த்ரவ்யங்களில் அவயவ ஸம்ஸ் தானரூப ஜாதி கூடாமையால் பகவத் ஸங்கல்ப

விசேஷமென்று முடிவில் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ப்ராஹ்மன்யம் முதலான ஜாதிகளும் ஸங்கப்பருமென்றே கொள்ளவேண்டும். இந்த விஷயம் “ததுபர்யய பாதராயணஸ் ஸம்பவாத்” என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யாநாவஸரத்தில் சுருத ப்ரகாசிகையில் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

மேலும் நியாய விரிதாஜ்ஜை வியாக்யானத்தில் ரங்க ராமாநுஜ ஜீயர், பிராமணனுக்கு பிராமண ஸ்திரீயினிடத்தில் உண்டாகையே பிராஹ்மன்யமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் விசுவாமித்திரர் முதலானவர்களிடத்தில் அது கூடாமையால் சக்தி விசேஷமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று நிரூபித்திருக்கிறார். கீதாபாஷ்ய தாத்பரிய சந்திரிகையில் “ப்ராஹ்மம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்” என்கிற சுவோக வியாக்யான அவஸரத்தில், ஸத்வகுண மிகுதியான ப்ரகிருத்யம்சங்களுடைய ஸங்காதம் பிராஹ்மன்யமென்றும் இப்படியே ரஜோகுண மிகுதியான ப்ரகிருத்யம்ச ஸங்காதம் கூத்திரியத்வமென்றும் இப்படியே வைசத்வய குத்ரத்வாதிகளையும் ரஜோகுணம் குறைவாயும் தமோகுணம் அதிகமாயுமுள்ள ப்ரகிருத்யம்ச ஸங்காதமென்றும், தமோகுணமாத்ர ப்ரகிருத்யம்ச ஸங்காதமென்றும் நிரூபித்திருப்பது ஸர்வ ஸாதாரணமாகக் கொள்ளலாகாது. ஏனென்றோ? விசுவாமித்திர விதஹ்வய ராஜாதி களிடத்தில் அது கூடாமையால் ஸம்பவாபிப் பிராயமாம். ஆதலால் ஸங்கப்ப விசேஷமே ஜாதியாகையால் அந்த ஜாதியும் தபஸ்ஸு, பிராஹ்மண வாக்கியம், சாபம் இவைகளால் மாறுவதுபோல் ஆய்வார்களிடத்திலும் பகவத்கடாக்ஷி விசேஷத்தாலே மாறத் தட்டில்லை.

ஆனால், விசுவாமித்திர ப்ராஹ்மன்யத்துக் குக்காரணம் (21) “சரு வ்யத்யாஸமேயன்றி தபஸ்ஸு காரணமாகாதென்பதுசேராதென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. சரு வித்யாஸமே விசுவாமித்திர ப்ராஹ்மன்யத்துக்குக் காரணமென்னில்? இந்தச் சரு வித்யாஸம் பரகராமனிடத்திலும் இருப்பதால் பரகராமனுக்கு கூத்திரியத்வம் ஏற்படத் தட்டில்லை. ஆனால், அப்படி கூத்திரியத்வங்கொள்ளில் “ப்ராஹ்மணே ஸீதி” என்ற ஸ்ரீராமாயணத்தோடு விரோதிக்கும். மேலும் பாரதத்தைக் காட்டிலும் ஸ்ரீராமாயணம் பிரபல ப்ரமாணமாகையால் அந்த ஸ்ரீராமாயணத்தில் “ப்ராஹ்மன்யம்

தபஸா ப்ராப்தம்” என்கிறதோடு விரோதிக்கும். ஆனால் சரு வித்யாஸத் சொல்வியிருப்பதற்குப் பிரயோஜனம் யாதெனில்? விசுவாமித்திர ப்ராஹ்மன்யம் வருகைக்குக் காரணமான தவம்புரிதற்கு ஹேதுவென்று கொள்ளவேண்டும். பாகவதம் நவம் ஸ்கந்தத்தில் விசுவாமித்திரருக்கு தபஸ்ஸாலே பிராஹ்மன்யம் ஏற்பட்டதென்று சொல்லுகிற இடத்தில் சரு வித்யாஸம் பிராஹ்மன்யத்துக்கு ஹேதுவான தபஸ்ஸுக்குக் காரணமென்று வீரராகவியத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ஹைஸ்ரதாம் பாஷ்யத்தில் (22) “ஸைசநேத கூத்திரியம் விசுவாமித்திரம் ப்ராஹ்மணி க்ருதவதோ வஸிஷ்டஸ்ய” என்று பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

முராரி கவி, “அநர்க்க ராகவம்” என்கிற நாடகத்தில் த்ரிஜன்மாவென்று சொல்வியிருக்கிறார். அஃதாவது (23) “ஒளப்பத்தி கேத பிராஹ்மணேத த்ரிஜாதகாத் முநே:” என்று சொல்வியிருக்கிறது. போஜராஜாவும் போஜ சம்புவில் (24) “ஸங்க்ராதத் வர்ணாத்ர காதி ஸூதோ: ஸம்பர்க்க புண்யாதிவ ராமபத்ர:” என்றுசொல்வியிருக்கிறார். ஆகையால் சரு வித்யாஸத்தை விசுவாமித்திரருடைய பிராஹ்மன்யத்துக்குஹேது வாகக்கொள்ளில் அது ஜன்மம் முதல் அருவர்த்திக்க வேண்டியாதாகையால் வர்ணாத்ர மென்றும் த்ரிஜன்மா வென்றும் சொன்னது பொருந்தாது. அப்படியே விசுவாமித்திர விஷயத்தில் சரு வித்யாஸத்தைக் காரணமாகச் சொன்னாலும் ருஷி வாக்யத்தால் பிராஹ்மன்யத்தை யடைந்த விதஹ்வய விஷயத்தில் வேறுகாரணம் சொல்ல முடியாது. அப்படியே இந்த விஷயத்தை (25) “கிம்ப்யத்ரா பிஜாயப்தே யோகிநஸ் ஸர்வயோநிஷு, ப்ரத்யக்ஷிதாதம் நாதாதாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்” என்று பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. பாகவதத்திலும் (26) “தகத் துர்ஜாதி கிஃபிஷ:” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், தாழ்ந்த ஜாதி போனால் உயர்ந்த ஜாதி வரும் பக்ஷத்தில் அதுக்குண்டான தர்மங்களும் வரப் ப்ரஸங்கிக்குமே எனில்? அதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லப்படுகிறது. எப்படி ராமகிருஷ்ணத் யவதாரங்களில் அந்த வீக்ரஹம் அப்ராசிகுத மாகையால் ஒரு ஜாதியுமில்லையோ அதுபோல (27) “ப்ராதுச் பாவைஸ் ஸுர நர ஸமோ தேவதேவ: தத்யா

ஜாத்யா வ்ருத்தைரபிச குணை: தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா” என்கிற கலோகத்தின்படி தாழ்ந்த ஜாதி போனது மாத்ரமேயல்லாது அவர்களிடத்தில் மற்றொரு ஜாதி வருவதில்லை: (28) ஸாஜாத்யத்தைக்கொண்டு அந்தந்த ஜாதிகளுக்கு ஏற்பட்ட தர்மாதுஷ்டானமும் மற்ற ஜாதிகளுக்கேற்பட்ட அநதுஷ்டானமும் ஏற்பட்டிருக்கும். ஸ்வபர்ணமர்யாதையைக் கடக்கவுங் கூடாது. ஆகையால் ஆழ்வார்கள் ராமகிருஷ்ணதீயவதாரங்கள் போல ஸர்வ வர்ணாதீதர்களாகையால் தேஹத்தைப்பற்றிவரும் ஜன்மத்துக்குப் போருத்தமான உயர்வு தாழ்வு வருவதற்கு இடமில்லை.

இனி இதற்கு அனுகூலங்களான அனுஷ்டானங்கள் காண்பிக்கப்படுகின்றன. பாரதத்தில் தர்மபுத்ர ராஜஸூய யாகத்தில் பட்டத்துக்குரிய கூத்திரியர்கள், ருஷிகள் இவர்களுடைய ஸபையில் கிருஷ்ணனுக்கு அக்ரபூஜை செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. பெரும்பூவ் பூரில் திருமழிசைப்பிரான் வருகிறபோது அவரை சூத்ர ஜாதியாக நினைத்து வேதாத்ய யந்தனை நிறுத்தியவர்கள் பின்பு அவர்களே அப்படிப்பட்ட திருமழிசைப் பிரானுக்கு யஜ்ஞத்தில் அக்ரபூஜை செய்திருக்கிறார்கள். கிருஷ்ணன் தூது செல்லுக்கக்கா ஹஸ்தின புரத்துக்கெழுந்தருளும்போது சூத்ர ஜாதி விதுருடைய வீட்டில் அமுது செய்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது. சூத்ரஜாதியில் சமையற் ருழியில் அதிகாரம் இருந்த போதிலும் சூத்திர வீட்டில் சூத்திர சொத்தான ஆஹாரத்தை அமுது செய்யக் கூடுமா? அப்படி சாஸ்திர லித்தமாக இருக்கும் பகுத்தில் துர்யோதனன் (29) “பீஷ்ம த்ரோண வதிக்ரம்ய மாஞ்சைவ மதுஸூதந, கிமர்த்தம் புண்டகாக்ஷ புக்தம் வ்ருஷ்வ போஜநம்” என்று கேட்கப் பிரஸக்தியில்லை. ஆனால் (30) “ப்ராப்யம் ஜ்ஞானம் ப்ராஹ்மணத் கூத்திரியத்வா” என்கிற கலோகத்தின்படி ஆபத்தாகலத்தில் தாழ்ந்த வர்ணஸ்தர்கள் உயர்ந்த வர்ணஸ்தர்களுக்கு உபதேசிக்கலாமென்னில்? அப்படியே உபதேசிக்கும் பகுத்தில் அவர்களிடத்தில் (31) அநுவ்ரஜ்யை சக்ருஷை கூடாதென்று சாஸ்திரம் சொல்லியிருக்க, மதுரகவிகள் ஆழ்வார் விஷயத்தில் அநுவ்ரஜ்யை முதலானவை செய்யக்கூடாது. மேலும் திருப்பாணம் வாரை லோகஸாரங்க மஹாமுநிகள் எழுந்

தருளப் பண்ணிக் கொண்டுபோய்ப் பெரிய பெருமான் ஸந்தியில் சேர்த்திருக்கிறார்: ஆதலால் திருப்பாணம்வார் முநிவாஹனர் என்று சொல்லப்படுகிறார். ஆழ்வார்கள் அர்ச்சையில் பூஜ்யர்களென்றும் விபவத்தில் பூஜ்யர்கள் அல்லரென்றும் சொல்லுவதும் மதுரகவிகள் விபவத்தில் ஆழ்வாரை அநுவர்த்தித்தார் என்பதோடும் விரோதிக்கும். மேலும் விபவத்தில் அர்ச்சிக்க நேரிடாமல் போன தற்காக பிரதிநிதியாக அர்ச்சையில் விபவ ஸஜாதியமான விக்ரஹத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டு பூஜிப்பது லோகஸித்தம். இந்த விஷயம் ஏகல்யஸித்தத்திற் காணலாம். இப்படியே திருக்கச்சிதம்பி வீஷயத்திலும் “ராமாநுஜமுநேர் மாந்யம் வந்தேஹம் ஸஜ்ஜநாச்ச்ரயம்” என்று தனியன் அநுஸந்தித்து வருகிறார்கள். ஆனால் விதுர ப்ரஜாகரத்தில் விதுரர் “சூத்ரயோநாவஹம் ஜாதோநாதோந்யத்வத்து முத்ஸஹே” என்று சூத்ரராஷ்ட்ரன் தன்னை சூத்ரனுக் நினைத்திருப்பதாலும், தாம் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தைக்கொண்டு சூத்ரஜாதிக்குத் தகாத பிரஹ்மவித்யோபதேசத்தைச் செய்யும் பகுத்தில் ஸாமாந்ய சூத்ரர்களும் அப்படிச் செய்வார்களாகையால் (32) லோகஸங்க்ரஹம் ஏற்படாதென்பதை உத்தேசித்துச் சொன்னதாகக் கொள்ள வேணும். அப்படிக் கொள்ளாதவரையில் கீழ் விதுரர் வீட்டில் கிருஷ்ணன் அமுது செய்ததோடும் விதுரரை தர்மபுத்தர ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தாரென்பதோடும் விரோதிக்கும். ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில் பாரதத்தில் “யதிதாம் மவாப் தோஸௌ, போபோ ராஜத் ந தக்தவ்யம் ஏதத் விதுர ஸம்ஜ்ஞிதம்” என்கிற அசர்ரி வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகக்கண்டு கொள்வது. (33) தூஷ்ணம் ஸம்ஸ்காரமென்னில் கீழ்ச்சொன்ன வாக்யத்தோடு விரோதிக்கும்.

சில ஆசேஷ ஸமாதானங்கள்

ஆனால் த்ரௌபதி விவாஹம்போல் சில விசத்திகளிடத்திலிருக்கிற அநுஷ்டானமும் நமக்கு க்ராஹ்யமன்றென்று சொல்லும் பகுத்தில் அங்கு இப்படிப்பட்ட விவாஹம் கூடாதென்று துருபத மஹாராஜா ஆசேஷிக்க வியாஸர் ஸமாதானஞ் சொன்னதுபோல இங்கு அப்படி ஆசேஷ ஸமாதானங்கள் ஏற்படவில்லை. ஜ்ஞாநாதிக்ய விஷயத்தில்-

இப்படியே செய்ய வேண்டுமென்று அசரீரி வாக்யத்தால் தெரியவருகிறது. இப்படியே சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஜடாயுவுக்கு ப்ரஹ்ம மேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணிய விஷயத்தையும் கண்டுகொள்வது. இப்படி சாஸ்திரார்த்த மிருந்தபோதிலும் அந்தப்படியே அனுஷ்டிக்கும் பகஷ்த்தில் லோகசேஷாபம் பிறக்குமென்றும் அப்படிச் செய்யவது வ்யக்தி விசேஷ நியதமென்றும் தேசிகன், அருளிச்செய்திருக்கிறார். இப்படியிருந்த போதிலும், ஸாக்ஷாத் க்ருத பகவதத்தவரான திருமங்கையாழ்வார் “அந்தணர் மாட்டு அந்தி வைத்த மந்திரத்தை” என்றருளிச் செய்த பாசுரத்தின் வியாக்யானத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை, “திருவுள்ளத்தில் வேதார்த்தங்கள் விசதமாக இருக்கச் செய்தேயும் தமக்கு அநதிகாரந்தோற்ற அந்தணர்மாடென்கிறுர்காணும்” என்றருளிச்செய்திருக்கிறார்.

மதுரகவிகள் முதலானவர்கள் ஆழ்வாருடைய அதிமானுஷ்ய வியாபாரத்தைக் கண்டு மிகவும் அனுவர்த்திக்க விசேஷார்த்தங்களை அருளிச்செய்தாரே ஒழிய, ஸர்வ ஸாதாரணமாக அருளிச்செய்யவில்லை. திருக்கச்சிறம்பிதேரில் பேரருளாளப் பெருமானுடன் வார்த்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்ததும் “அஹமேவ பரம் தத்வம்” என்று தொடங்கி ஆறுவார்த்தை அருளிச்செய்ததும் லோக ப்ரஸித்தம்.

அப்படியிருக்க, அவர் உலக மர்யாதையை அதிகிரமிக்கவில்லை. எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானவான்களா யிருந்தபோதிலும் அவரவர்களுடைய வர்ணதர்மங்களை லோக ஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டு அனுஷ்டித்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தை “யதிஹவஹம் ந வர்த்தேய ஜாது கர்மண் யதந்த்ரித; ஸங்க்ரஹஸ்ய சக கர்த்தாஸ்யாம் உபஹந்த்யா மிமா: ப்ரஜா:” என்று தோசார்யன் அருளிச் செய்தான். பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் ஆசார்யன் நல்வ குலத்தில் அவதரித்தவனு யிருக்க வேணும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களோடே கூடினவனு யிருக்கவேணும்; ப்ராஹ்மணர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் ஆசார்யர்களாகக் கூடாமென்று சொல்லிவிட்டு, “ப்ரத்யக்ஷதாத்ம நாதாதாம் நைஷாம் சிந்த்யம் குலாதிகம்” என்று சொல்லியிருப்பதால், ப்ரத்யக்ஷதாத்ம நாதர்களான ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களாக இருப்பது பொருத்தமானதேயாம்.

இப்படி ப்ரமாண நிருபணம் முந்திச் செய்யவேண்டிய விஷயமும், ப்ரமாணங்களுடைய ஸங்க்யைகளும் பிராமாணங்களுடைய பிராபல்ய தெளர்ப்பயங்களும், ஆழ்வார்களுடைய தீவ்ய ஸூக்திகளுக்கு ப்ராமாண்ய நிர்வாஹத்தின் பொருட்டு, பாஷா விஷய ப்ரஸ்தாவமும் ஆழ்வார்களுடைய அவதார விஷய விசாரமும் அதுவடியாக ஜாதி விஷய ப்ரஸ்தாவமும், யதாமதி நிருபிக்கப்பட்டன. இப்படி பிராமாணங்களின் ஸ்வரூபமும் லக்ஷணமும், ஸங்கியைகளும் சொல்லி இடையே ப்ராஸங்கிகமாய் ப்ரமாதாக்களின் அவதார ப்ரஸ்தாவமடியாக வந்த ஜாதிச்ங்கா பரிஹாரமும் செய்யப்பட்டது.

இனி ப்ரமேயம் நிருபிக்கப்படுகிறது

ப்ரமேயங்களாவன — ப்ரமாணங்களால் உள்ளபடி அறியப்படுமவைகள்; தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்கள்.

அவற்றுள் தத்வமாவது, சேதனனுக்கு ப்ராப்யமாய் அவனுக்கு இஷ்டமான பலன்களைக் கொடுக்குமதாய் இவ்ஹுத் செய்யப்படும உபாஸனம் முதலியவற்றிற்கு விஷயமாயுள்ள பரதேவதை. (இது பர தத்துவமாகையால் அவர தத்துவமாகிற சேதனசேதனங்களும் சரீரதயா உடலாக இதிவடங்கும்.)

ஹிதமாவது. அந்த பர தேவையான ஈசுவரனை அடைவதற்கு ஸாதனமாயும் அவன் பலனளிக்கும்படி அவனை உவப்பிப்பதாயுமுள்ள பக்தி முதலான உபாயங்களாம்.

புருஷார்த்தமாவது, புருஷனுல் விரும்பத் தக்கவையான ஜகவிய் கைவல்யங்கள். இம் ரூபகையான ப்ரமேயங்களுக்குள் தத்வார்த்தமான ஸர்வேசுவரன்—சேதன சேதனங்களை சரீரமாகக் கொண்டவனாயும், அவைகளைக் காட்டிலும் விவக்ஷணனாயிருப்பதால் முதலில் சேதனசேதனங்களினுடைய ஸ்வரூப நிருபணம் செய்கை ஆவசியகம். இவைகளை உள்ளபடி யறிந்து புருஷார்த்தங்களை அடைய வேண்டியவன் சேதனனாகையாலே முந்தி சேதனனுடைய ஸ்வரூபம் நிருபிக்கப்படுகிறது.

சேதக ஸ்வரூப நிருபணம்

சேதன ஸ்வரூபமாவது — ஈசுவரனுக்கு சேஷமாயும் பரதந்திரமாயும் ஜ்ஞானஸ்வரூபமாயும் ஜ்ஞானமுடையதாயும் நித்தியமாயும் அனுவாயும் சரீரந்தோறும் வேறுபட்டிருப்பது

தாயும் தேஹேந்திரிய மந: ப்ராணன்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுமிருக்கை.

(சேஷத்வமாவது தன்னின் ஆதித்யமுடைய தொன்றின் அம்சமாய், அம்சிக்குத் தன்னால் வையிஷ்ட்ய (சிறப்பு) முண்டாம்படியிருக்கை; இதுசேதனவிடத்தில் காணும்போது தாஸ்ய மென்று வழங்கப்படும்; இந்த வையலக்ஷணயத் தாலே) இங்கு சேதனன் ஈசுவரனுக்கு சேஷமாயிருக்கையாவது—தன்னைக்காட்டிலும் பரனாயிருக்கிற ஸர்வேசுவரனுக்கு அதிசயத்தைவினே விப்பதை விஷயமாகவுடைய இச்சையோடே அவனை அருவர்த்தித்திருக்கை. இந்த சேஷத்வம் நிருபாதித்யமென்றும் ஸோபாதித்யமென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். இவற்றுள் நிருபாதித்யமாகையாவது—ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாயிருக்கை. (அதாவது இயல்பாகவேயிருக்கை). ஸோபாதித்யமாகையாவது — (செயற்கையாகவுண்டாவது) ஈசுவரனுடைய குண ப்ரயுக்தமாயிருக்கை. இதில் உபாதி பூதங்களான ஈசுவர குணங்கள் நித்தயமாகையால், அவற்றைப் பற்றி வருகிற சேஷத்வமும் நித்தயமாயிருக்கும். ஆகையால் இரண்டு வகையான சேஷத்வமும் நித்தயமாம்.

இவற்றுள் நிருபாதித்யத்துக்கு ப்ரமாணங்கள். திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமொழியுள் (34) “வேம்பின் புழு வேம்பன்றியுண்ணு” என்கிற பாட்டும், ஸ்ரீராமாயணத்தில் (35), “யத்யப்யேஷ பவேத் பர்த்தமா மார்யே வ்ருத்த வர்ஜித:” என்பது முதலிய பிராட்டி வாக்கியங்களும் (36) “தாஸ பூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாத: பரமாத்மந:” (37) “ஜ்ஞாநாதந்த மயஸ்த்வாத்மா சேஷோஹி பரமாத்மந:” என்பது முதலிய சுலோகங்களும்.

குணத்தால் வரும் ஸோபாதித்ய சேஷத்வத்துக்கு “குணேந்தாஸ்ய முபாகத:” என்கிற ஸ்ரீராமாயண சுலோகத்தையும் திருமந்திரத்திலே பிரணவத்தின் அகாரார்த்த நிருபணத்தில் லுப்த சதுர்த்தியால் சொல்லப்படுகிற சேஷத்வத்துக்குக் கல்யாணகுணங்களை பிரயோஜகமாகக் கொண்டு, “இதிலே கல்யாணகுணங்களையும் சொல்லும்” என்கிற லோகதேகிகள் ஸைத்தியையும் பிரமாணமாகக் கொள்க.

பாகவத சேஷத்வம் பகவத் ஸம்பந்தமடியாக வருவதாகையால், அதுவும் ஓள

பாதித்யம். சேஷி பக்கல் பிரீதியோடு கூடிய சேஷத்வமே தாஸ்யமென்று வழங்கப்படும். இதில் சேஷபூதனாலே சேஷிக்குண்டாம் அதிசயம் பிரீதி ஜநக வியாபாரமாகையால் போகதசையில் சேஷி தாமதநின்று பரிமாற்றிலும் அதற்கு இசைந்திருக்கும்து சேஷத்வ காரியம். இந்த அர்த்தத்தை “போகதசையில் ஈசுவரனழிக்கும் போது” இத்தயாதி ஸ்ரீஸைத்திகளாலே லோக தேகிகள் அருளிச்செய்தார்; ஆழ்வார் அருளிச்செய்த “உருகுமால் நெஞ்சம்” என்கிற திவ்ய ஸைத்தியில் இந்த அர்த்தம் ஸ்பஷ்டம்.

இப்படி சேஷியும் சேஷபூதன் விஷயத்தில் ப்ரணயித்வத்தாலும் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலும் சேஷபூதனாயிருக்கிறபடியால் சேஷிக்கும் ஸோபாதித்ய சேஷத்வமுண்டு. இந்த விஷயம் (38) இமௌ ஸம் முநி சார்த்தால கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ” (39) “லோகநாத: புராபூத்வா”, “ஸைக்ரீவம் சரணங்கத: “என்றும் ஸ்ரீராமாயணத்தில் வெளியாம்.

இந்த சேஷத்வம் ஜ்ஞாதந்த்வம் இரண்டும் ஸ்வரூப நிர்வாகங்கள். (ஸ்வரூப நிர்வாகமாவது ஸ்வரூபம் தோன்றும் போதெல்லாம் தோன்றிக்கொண்டிருப்பது) இவற்றுள் சேஷத்வம் அந்தரங்க நிருபகம். அந்தெப்படியெனில் “உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்திதி நியமநாத்யை: சித்சிதௌ” என்கிற பட்டர் ஸைத்தியின் படி ஸர்வேசுதரன் தன்னுடைய அதிசயத்தின் பொருட்டே, சேதனசேதனங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைத் தான் நிர்வஹிக்கிருளுகையால் அவனுடைய அதிசயாதானமே சேஷத்வமாகையால், இது அந்தரங்க நிருபகமென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. இந்த அர்த்தம் திருமந்திரத்தில் ப்ரணவத்தில் லுப்த சதுர்த்தியாலே சேஷத்வத்தை முன்புசொல்லி மகாரத்தாலே ஜ்ஞாதந்த்வத்தைப் பின்பு சொல்லியிருக்கையாலும் ஈட்டில் உதாஹரித்த ஜிதிஹ்யத்தாலும் விளங்கும்.

இனி, பரதந்த்ரமாயிருக்கையாவது தன்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகள் ஈசுவராதீனங்களாக விருக்கை. ஆகவே ஈசுவரனுக்கு அதிசயத்தை வினைக்கைக் குறுப்பாக இஷ்டவிரியுத்தமாவதற்கு யோக்கியமாயிருக்கை சேஷத்வமென்றும், இஷ்டவிரியுத்தமாகை பாரதந்த்ரியமென்றும் கண்டு கொள்வது. இவற்றிற்கு உதாஹரணமாக (40) கட்டிப்பொன் போலேயிருக்கை சேஷத்வமென்றும் (41)

பணிப்போவோலேயிருக்கை பாரதத்தீரிய
மென்றும் சொல்லுவர்.

பாரதத்தீய பிரகாச விசேஷ நிருபணம்

இப்படியிருந்துள்ள பாரதத்தீரியம் ஸ்வ
ரூப பாரதத்தீரியமென்றும் உபாய பாரதத்தீ
ரியமென்றும் பலபாரதத்தீரியமென்றும் மூன்று
வகையாயிருக்கும். அவற்றுள் ஸ்வரூப பாரதத்
தீரியம் ஈசுவராதீன ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி
கமாயிருக்கை. உபாய பாரதத்தீரியம் இரண்டு
வகையாயிருக்கும். அவன் விதித்த உபாயங்
களை அவனுக்குப் பரதத்தீரனுக்கொண்டு
அநுஷ்டித்து, பலத்துக்கு அவன் கைபரத்தீ
ருக்குமுது கேவல பாரதத்தீரியமென்றும்,
“என்னுடம்பில் அழுக்கை நானே போக்கிக்,
கொள்ளேனோ” என்கிற லோகதேசிகன் ஸைக்
திப்படி இவன் சரீரமாய் ஈசுவரன் சரீரியாயும்
பல போகத்தா வாயுயிருப்பதால், தனக்கு ஒரு
பிரயோஜனத்தை யுத்தேசித்து உபாயாநுஷ்
டானம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையில்லாமல்
அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமையை
அறிவிக்கிற சைத்ய கார்யமாய் வருவதான
ப்ரபத்தியநுஷ்டானத்தை அத்தயத்த பாரதத்
தீரிய மென்றும் வழங்குவர்கள்.

பல பாரதத்தீரியமும் இரண்டு வகையா
யிருக்கும். தன்னுடைய போகம் அப்ரதான
மாகவும் ஈசுவரனுடைய போகத்தைப் பிர
தானமாகவும் கொள்ளுகை. கேவல பல பார
தத்தீரியமென்றும் ஈசுவரனுடைய முகோல்லா
ஸமே பிரயோஜனமாய் சைத்ய கார்ய
மாய்த் தனக்கு வரும் போகத்தை ஈசுவர
போகத்திற்கு அதிகயத்தை விளைவிப்பதாக
உத்தேசித்திருக்கை பாரதத்தீரிய காஷ்டை
யென்றும் சொல்லுவார்கள்.

ஈசுவர போகத்துக்கு அதிகயத்தை விளைக்
கையாவது—சேதனனுக்குப் போகமில்லாமல்
அசித்துப்போலே பரதத்தீரனாயிருந்தால், பாஞ்
சாலிகா பரிஷ்வங்கம் (பொம்மையைத்
தழுவுவது) போலே ஈசுவரனுக்குப் போகம்
ரஸிக்காதாகையால், இவனுக்கு போகம்
உண்டாகும் பக்ஷத்தில் அவனுக்கு போகம்
ரஸிக்கும்படியாயிருக்கை. புஷ்பத்திற்குப் பரி
மளம்போலேயும் ரத்தனத்திற்கு ஒளிபோலேயும்
இவனுடைய போகம் பரார்த்தமாயிருக்கும்.
இந்த அர்த்தம் திருமத்தீரத்தில் வ்யக்த சதுர்த்
தியோடு கூடின நம: சப்தத்திலும், த்வயத்தில்
உத்தரீவாக்யத்தில் நம: சப்தத்திலும் “தனக்

கேயாக வெண்கக் கொள்ளுமீதே” யென்கிற
ஆழ்வார் திவ்ய ஸைக்தியிலும் “மற்றை
நங் காமங்கள் மாற்று” என்கிற ஆண்டாள்
திவ்ய ஸைக்தியிலும் கண்டுகொள்வது.

இந்த அர்த்தத்தை வேதாந்த தேசிகன்
(42) “புந்தே ஸ்வபோக மகிலம் பதிபோக
சேஷம்” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும் “முற்பாடர்க்கு
க்ரியாங்கமானவை இரண்டும் செயல் தீர்ந்
தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பத்தம் அறுக்கும்”.
என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். அதாவது
முற்பாடரான உபாயாந்தர நிஷ்டர்களுக்கு
உபாஸனத்திற்கு அங்கங்களான சேஷத்வ
போகத்துவங்கள் இரண்டும் ஈசுவரனையே
உபாயமாகப் பற்றி க்ருத க்ருத்யர்களாயிருக்
கிற அதிகாரிகள் பண்ணும் கைங்கர்யத்தில்
தனக்கென்னப் பண்ணுகிற நிர்ப்பத்தத்தைப்
போக்குமென்பதாம்.

ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாகையாவது தன்
னுடைய பிரகாசத்தில் மற்றொன்றை யபேக்ஷி
யாமல் தானே பிரகாசிக்கை.

ஜ்ஞானஞ்ச்ரயமாகையாவது தான் அறி
கிறேன் என்கிற பிரதீதியாலே ஜ்ஞானத்துக்கு
இருப்பிடமாயிருக்கை. இவை யிரண்டும் ஸ்வ
ரூப நிருபகங்கள்.

இவன் ஜ்ஞானஞ்ச்ரயனாலே அதடியாக
வரும் கர்த்துத்வமும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.
கர்த்துத்வமாவது ஒரு வஸ்துவை உள்ளபடியே
யறிந்து, அதை யடையவேனுமென்கிற இச்
சையுண்டாகி, அதனையடைய முயலுகை.
இந்த ஜ்ஞானேச்சா க்ருதிகள் ஜ்ஞானத்தி
னுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே,
ஜ்ஞானஞ்ச்ரயமா யிருக்கையாகிற ஜ்ஞாந்ருவத்
தில் அடங்கும்.

இந்த கர்த்துத்வம்(43) “பராத் து தச்
க்ருதே:” என்கிற ஸைதீரத்தின்படி ஸர்வேச
வராதீனம். (44)அந்த கர்த்துத்வம் ஈசுவரா
தீனமாயிருக்கையாவது, “ஆதா” வீசுவர
தத்தையவ” என்கிற அம்மாள் சலோகத்தின்
படி. ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் கரண களேபரங்களைக்
கொடுத்து, ஜ்ஞான சக்தி பிரவிருத்தி நிவ்
ருத்தி சக்திகளையுள் கொடுத்து, சேதனனுடைய
பிரதம பிரவ்ருத்தியில் தான் உதாரணையு
த்தீயீய ப்ரவ்ருத்தியில் அநுமந்தாவாயு
யிருக்கை.

இது நிற்க. இந்த சேதனைப் பத்த தசையில் பிரக்குதி ஸம்பந்தமுள்ளவனுயிருப்பதால், அந்த பிரக்குதியினுடைய குணங்களான ஸத்வ ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் வருமதான கர்ந்ருத்வம் ஒளபாதிசம். இந்த அர்த்தம் “பிரக்குதே: க்ரியமாணநிருணை: கர்மாணி ஸர்வச:; அஹங்கார விழுமாத்மா கர்த்தாஹமிதி மத்யதே” என்ஈற கலோகத்தால் பிரக்குதியினுடைய குணங்களினுடைய சேர்க்கையாலே பண்ணப்படுகிற கர்மாக்ணை, தானே செய்கிறதாக நினைக்கிறுன் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பது காண்க.

இப்படியில்லாமல் பகவத் கடாசு விசேஷத்தினாலே நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வம் தலை யெடுத்து பகவத் முகோல்லாஸமே ஏற்படுகிற கர்ந்ருத்வம் மோசு தசையிலும் தொடருகையால், ஸ்வாபாவிகமாகும். கீழ்ச் சொல்விய கர்ந்ருத்வம் பிரக்குதி ஸம்பந்தத்தைப் பற்றி வருமதாய் மோசு தசையில் மாறுதலால் வந்தேறியாகும்.

ஆதலால் மிசர் ஸத்வத்தால் ஏற்படுகிற உபாய புத்தியா அனுஷ்டிக்கப்படுகிற பக்தி பிரபத்திகளில் கர்ந்ருத்வம் ஒளபாதிசம். இப்படியுன்றிக்கே ஸ்வயம் பிரயோஜனமான பகவத் முகோல்லாஸத்தை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுகிற பக்தி பிரபத்திகளில் கர்ந்ருத்வம் நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வகார்ய மாகையால் ஸ்வாபாவிகம். இந்த அர்த்தம் “இவன் பாசரம் கேட்டவாறே திருவுள்ள முக்கும்” என்ஈற லோகதேகிகள் ஸ்ரீஸூக்தியால் வியத்தமாம். அதாவது தாயானவன் தன்னாலே போஷிக்கப்படுகிற பிரஜைக்கு அந்த போஷணத்தின் பொருட்டு, ஆஹாரம் கொடுப்பதில் ஒரு ஸாதனத்தையும் அபேக்ஷியாமல் இருக்கச் செய்தேயும் அந்த பிரஜையானது, முந்தி ஈடு ரோக விசேஷத்தினால் ஆஹாரத்தில் இச்சையில்லாமலிருந்து பின்பு அந்த ரோகம் தீர்ந்து ஆஹாரத்தை அபேக்ஷித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தை தாயினுக்குக்குக் காரணமாவது போலும் என்பதாம்.

ஆகையால் ஈசுவரனும் அப்படியே இவனுக்குப் புருஷார்த்தத்தைக் கொடுப்பதில் உத்தேசத்தையிருக்கச் செய்தேயும் ஸம்ஸாரமாகிற பெரிய ரோகத்தினால் அந்த புருஷார்த்தத்தில் இச்சையில்லாமலிருந்து, மறுபடி ஈசுவரனுடைய கடாசு மூலமாக யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமடியாகப் புருஷார்த்தத்தை யபே

க்ஷித்து ஈசுவரனைக்கேட்டுமதே பக்தி ப்ரபத்திகளாகையால் இந்த பக்தி ப்ரபத்திகள் கைங்கர்ய ரூபமாய் அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் ஈசுவரன் பலப்ரதானம் பண்ணுகைக்குப் பிரயோஜகங்களாக ஏற்படுகின்றன. அதைப் பற்றியே பக்தி ப்ரபத்திகள் வியாஜ ஹேதுக்களாக, நம்முடைய ஆசார்யர்களால் வியவஹரிக்கப்படுகின்றன. அப்படியிருக்க, பக்தி ப்ரபத்திகளை உபாயமாகச் சொல்லுவது போஜனத்துக்குப் பரிபோல பக்தி பகவதனுபவத்துக்கு ஸாதனமான அபி நிவேச ரூபமாகையாலும், ப்ரபத்தி சேதனனுடைய அந்நய சரணத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்தினுடைய ஜ்ஞான கார்யமாய் வந்து ஸ்வரூப யாதாத்த்ய ஜ்ஞானமாயிருக்கையாலும் ஸங்கதம். இன்னும் மற்ற விஷயங்கள் ஹீத நிருபணத்தில் கூறப்படும்.

போக்த்ருத்வமும் ஸ்வார்த்தமென்றும் பரார்த்தமென்றும் இரண்டு வகையாக இருக்கும். ஸ்வார்த்த போக்த்ருத்வமாவது, தன்னுடைய போகத்தையே முக்கிய உத்தேச்யமாக நினைத்திருக்கை. பரார்த்த போக்த்ருத்வமாவது தன்னுடைய போகத்தை முக்கியமல்லாததாக நினைத்து, ஈசுவர போகத்தை முக்கிய உத்தேச்யமாகக் கொள்ளுகை. அங்ஙனமன்றிக்கே தன்னுடைய போகத்தை ஈசுவர போகத்துக்குச் சிறப்பை விளைப்பதாக உத்தேசிருக்கையுமாம். இந்த விஷயம் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி ஆத்மஸ்வரூபம் ஜ்ஞான ஸ்வரூபமாயும் ஜ்ஞாநாச்ரய மாயுமிருப்பதையும் அதடியாக வந்த கர்ந்ருத்வ போக்த்ருத்வங்களையும் நிரூபித்து நின்றது கீழ்; இனி ஆத்மாவைப் பற்றியிருக்கும் ஜ்ஞான ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

ஆத்மாவின் ஜ்ஞாந ஸ்வரூப நிருபணம்

ஜ்ஞானமாவது வஸ்துக்களைத் தான் உணரும் காலங்களில் தன்னுடைய ஆசிரயத்துக்கு மற்றென்றை எதிர்பாராமல் தானே பிரகாசிப்பதாயும் ஸங்கோச விகாஸங்களை யுடையதாயுமிருக்கும். ஸைர்யன் முதலான தேஜ: பதார்த்தங்களைப் பற்றியிருக்கும் பிரபையானது தேஜோமய த்ரவ்யமாயும் ஸைர்யாதிகளுக்குக் குணமாயுமிருப்பது போல், ஜ்ஞானமும் தான் த்ரவ்யமாயும் ஆத்மாவுக்குக் குணமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கை

யாலே ஆத்மா தர்மபூதஜ்ஞானமென்றும், இது தர்மபூத ஜ்ஞானமென்றும் வழங்கப்படும். இந்த ஜ்ஞானத்துக்கு எப்போதுமுள்ள ஆகாரம் (வடிவம்) எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரே காலத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கையாகிற விகாஸமே யாம். அப்படிச் கில்லாமலிருப்பது ஸந்த் கோசம். இந்த ஸந்த் கோசம் ஸம்ஸாரிகளுடைய கர்மத்தாலே வந்ததாயிருப்பதால் வந்தேறியாகும். ஸம்ஸார ஸம்பந்தமற்ற முக்தர் களுடையவும் நித்யர்களுடையவும் ஈசுவரனுடையவும் ஜ்ஞானம் எப்போதும் விகாஸ முடையதாயிருக்கும். இந்த விஷயம் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில்,

(45) “தயா சேத்ரஜ்ஞ சக்திஸ் ஸா வே ஷ்டிதா ந்ருப ஸர்வகா ஸர்வபூதேஷு பூபால தாரதமயேந வர்ததே”
“அப்ராணிமத்ஸு ஸ்வல்பாஸா ஸ்தாவரேஷு ததோதிநா”

இத்யாதி சுலோகங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படியே முழுக்ஷுக்களான ஆழ்வார்களுடைய ஜ்ஞானமும் நிஷ்பந்தமான யோகத்தை யுடைய ரிஷிகளுடைய ஜ்ஞானமும் எப்போதும் கீழ்ச்சொன்ன விகாஸத்துடனிருக்கும். அதில் ஆழ்வாருடைய ஜ்ஞான விகாஸத்துக்கு ஹேது நிர்ஹேதுகமான பவத் கடாசு விசேஷம். ரிஷிகளுடைய ஜ்ஞான விகாஸத்துக்கு ஹேது அவர்கள் அநுஷ்டித்த பக்தியோகத்தால் ப்ரஸந்நனா எம்பெருமானுடைய கடாசு விசேஷம்.

ஆனால் ஜ்ஞானம் பூத காலீநமாயும் வர்த்தமாந காலீநமாயும் பவிஷ்யத் காலீநமாயுமுள்ள எல்லா வஸ்துக்களையும் ஏக காலத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்படி எங்ஙனே யென்னில்? நம்முடைய வித்தாந்தத்தில் தத்வ த்ரயமும் நித்யமாகையால், அவஸ்தைகளைப் பற்றியே உத்பத்தி விநாச வ்யவஹாரங்களுண்டாகின்றன. அந்த அவஸ்தா ச்ரயமான வஸ்துக்கள் எப்போதும் உள்ளவைகளாகையாலே, அந்த வஸ்துக்களை ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடும் ஆயினும் அந்தந்த அவஸ்தா விசிஷ்டமாக ஸாக்ஷாத்கரிக்கக் கூடுமோவென்னில்? காலத்துக்கு அநீதமென்றும் வர்த்தமானமென்றும் பவிஷ்யத் தென்றும் சொல்லப்படுகிற வ்யவஹாரம் உபாநியால் வருவதானையால் உபாநியில்லாத அகண்ட காலத்தில் எல்லா வஸ்துக்களும் உள்ளபடியேதத்தத் அவஸ்தா விசிஷ்டங்களாகவே யிருப்பதால், அந்த அகண்ட காலத்தில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கக்கூடும். இந்த விஷயம் பகவத் விஷயத்தில் “நாலாம் பத்தில் மூன்றாம் திருவாய்மொழி” “கோவை வாயாள்” ப்ரவேசத்தில் பட்டர் நிர்வாஹத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ஜ்ஞானம் பத்த தசையில் இந்திரியங்களின் வழியால் ப்ரஸரித்து விஷயங்களை கிரஹிக்கிறபடியால் ஸந்த் கோசப்பட்டு சாக்ஷா ஷாதி வ்யவஹாரங்களை யடையும்; மோக்ஷ தசையில் கர்மம்போலே நிவிர்த்தமாகையால், இந்திரியங்களை அபேக்ஷியாமல் விக்ஷித்து ப்ரஸரிப்பதால் ப்ரத்யக்ஷமென்றே வ்யவஹரிக் கப்படும். இந்த விஷயத்தை,

(46) “அபாணி பாதோ ஜவநோ க்ரஹீதா பச்யத்யசக்ஷுஸ் ஸ ச்ருணோத்யகர்ண:”

இத்யாதி சுருதி வாக்கியங்களில் கண்டு கொள்வது.

ஆத்மா நித்யனுயிருக்கையாவது, “அஜோ நித்ய: சாச்வத:” இத்யாதி கீதா சுலோகத்தின்படி ஸ்வத: உத்பத்தி விநாசங்கள் இல்லாமையாம். ஜன்மாந்தரங்களில் பண்ணின கர்மாவேதுடைய பலமாக ஜன்மாந்தரங்களில் சகதுக்களை அனுபவிக்கையாலும் நித்யத்வம் ஸரித்தம். இப்படியிருக்க, ஆத்மாவுக்கு உத்பத்தி விநாச வ்யவஹாரங்கள் தேஹத்தினுடைய ஸம்யோக (47) வியோகங்களைப்பற்றி வருகிறது.

அணுவாயிருக்கையாவது (47) — “வாலாக்ர சத பாகஸ்ய” என்கிற வாக்யத்தின்படி அத்யந்தம் ஸைக்ஷ்மமாய் ஒரு வஸ்து வினுடைய தடைக்கும் யோக்யதை இல்லாமை. இந்த விஷயத்தை ஸைத்ரகாரர் (48) “உத்க்ராந்தி கத்யா கதீநாம்” என்கிற ஸைத்ரத்தில் நிரூபித்திருக்கிறார். இப்படியிருக்கிற ஆத்மா, ஹ்ருத்யகமலத்தினிருந்த போதிலும், ஆசாசத்திலிருக்கிற ஸைரியன் தன்னுடைய ப்ரபையாலே எங்கும் வ்யாபிப்பதுபோல் ஜ்ஞானமாகிற குணத்தாலே சரீரமெங்கும் வியாபித்து, ஸூக துக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். யோகிகளாயிருக்கிற லௌபயி முதலாவனவர்கள் யோக ப்ரபாவத்தாலே வேறு சரீரங்களிலும் ஜ்ஞானத்தாலே வ்யாபித்து ஸூகாதிகளை அனுபவிக்கிறார்கள்.

(49) “குணுவா லோகவத்” என்கிற ஸூத்ரத்தில் இந்த அர்த்தம் வெளிப்படை. இப்படியிருப்பதைக் கொண்டு, ஆத்மா விபுலாக சாஸ்த்ரங்களில் வ்யவஹரிக்கப் படுகிறான். ஆத்மாக்கள் சரீரத்தோடும் வேறு பட்டிருந்த போதிலும், எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞாநம் ஏகரூபமாயிருப்பதைப் பற்றி, வீரஹி (நெல்) ஸமுதாயத்துக்கு ஏகோ வீரஹி-ஒரு நெல்-வ்யவஹார மிருப்பதுபோல் ஏகத்வ வ்யவஹாரம்பொருத்தமே. இப்படியே என்னுடைய தேஹம், என்னுடைய இந் திரியம், என்னுடைய ப்ராணன் என்று பேத வ்யவஹார மிருப்பதால், ஆத்மா தேஹ இந்நிரியங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன். ஆனால் (50) “ரூஹோ: சி:” மமயமாத்மா” “சிலா புத்ரகஸ்ய சரீரம்” என்கிற சில வ்யவஹாரங்களை அபேத பரங்களாக நிர்வ ஹிப்பதுபோல், இங்கும் நிர்வஹிக்கலாமே யென்னில், அவ்விடங்களில் பேதம் பாதித மாகையால், ஒளபசாரிகமான அபேத வ்யவஹாரம் ஏற்படுகிறது. இவ்விடத்தில் ஆத்மாவுக்கும் சரீரத்துக்குமுள்ள பேதத்துக்கு பாதகமில்லாமையால், முக்கியமான பேத வ்யவஹாரமே உபபந்தம்: இன்னும் இவைய களினுடைய விஸ்தரம் தத்வத்ரய வியாக்சியா நதி க்ரந்தாத்ரங்ககளிற் கண்டுகொள்க.

இனி இந்த ஆத்மாக்கள் பத்தர்கள் என்றும் முக்தர்களென்றும் நித்யர் களென்றும் மூன்று வகையாக யிருப்பார்கள். அவர்களில் பத்தர்கள் அநாதியான பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தால் வருகிற அவித்யா சுர்ம வாஸநா ருசிகளால் தேவாதி சரீரங்களைப் பரிசுர ஹித்து ஸ்வர்க்க நரகாதிகளில் ஸூக துக்காநுபவம் பண்ணித்திரியும் சேதனர் கள். இங்ஙனமன்றிக்கே—மூல ப்ரகிருதியில் கரண களேபர விதுரர்களாய், பேசு மோக்ஷ குன்யராயிருந்துள்ள பத்தர்களில் சிலர் யாத் ருசிக ஸூகிருத விசேஷத்தாலே (51) “ஜாயமானம் ஹி புருஷம்” இத்த்யாதி கலோ கத்தின்படி பகவத் கடாசுத்துக்குப் பாத்ர பூதர்களாய் அதடியாக அத்வேஷாபி முக்யங் களைப்பெற்று, ஸாத்விக ஸம்பாஷணத்தை யுடையவராய் மோக்ஷாபிலாஷ முண்டாக, ஆசார்ய ஸமாச்சர ணத்தைப் பெற்று தங்கள் தங்கள் அதிகாரானுருணமாக பக்தி முதலிய உபாயங்களை அனுஷ்டிக்குமவர்கள். அங்ஙனமன்றிக்கே,

(52) “நிர்ஹேதுக கடாசேஷண மதியேந மஹாமதே!” என்றும்,

(53) “நாலௌ புருஷகாரேண நசாப்யந் யேத ஹேதுநா” கேவலம் ஸ்வேச்சைய வாஸநா ப்ரேக்ஷை கஞ்சித் கதாசந”

என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரங்குச ஸ்வதத் த்ரண ஸர்வேசுவரன் மயர்வற மதிநல மருள அத்தாலே ஸாக்ஷாத்நரிக்கப்பட்ட பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளையுடைய ராய், அப்போதே நிரத்தரமான பகவதனு பவத்தைப் பெறவேணுமென்று இச்சையுண் டாகி, அது கிடையாமையாலும், அந்த பகவதனுபவத்துக்கு இடைச்சுவரான ஸம் ஸாரத்தினுடைய கொடுமையை அநுஸந்திப் பதாலும் வந்த த்வரா விசேஷத்தால் கலங்கி, அடிக்கடி ப்ரபத்தியை அனுஷ்டித்தும் மடலூருகை முதலான ஸ்வ ப்ரவ்ருத்திகளை அனுஷ்டித்தும் போருமவர்களான ஆய்வார் கள் போல்வார். இப்படி அடிக்கடி ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிக்கச் செய்தேயும், ஈசுவரன் தன்னுடைய அநுபவத்தைக் கொடாமல் மேன்மேலும் அநுபவத்துக்குப் பரிசுரமான பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரமபக்தி களை அபிவ்ருத்தமாய்ப்படி பண்ணிக்கொண்டு போரும். ஆதலால் இவர்கள் உச்சேதித்த பவத்துக்கு ஹேது கேவல பகவத்கிருபையே யொழிய, இவர்களனுஷ்டித்த ப்ரபத்தி ஹேதுவன்று. இந்த அர்த்தத்தை (54) “நல மருளினன் என் கொல் என்று ஆமூலகூடம் அருளால் மன்னுமிவர்க்கு அன்புக்கடி யானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்” என்று ஆசார்ய ஹருதயத்தில் அருளிச் செய்தார்.

ஆனால் இப்படி ஈசுவரனாலே மயர்வற மதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆய்வார்களுக்கு அஜ்ஞான கார்யமான கலக்கமும், அதடியாக அடிக்கடி ப்ரபத்தியை அனுஷ்டிப்பதும், மடலூருகையும் கூடும் படி எங்ஙனையென் னில், ஈசுவரன் இவர்களுக்கு அருளின ஜ்ஞா னம் பக்தி ரூபாய்ன ஜ்ஞானமாகையாலே, அதடியாக வந்த கலக்கம் விஷய ஸ்வபாவத் தைப் பற்றி வருவதால் கூடும்.

நித்ய விபூதியில் ஸர்வஜ்ஞர்களான நித்ய ஸூரிகளும் (55) “ஸநேஹா தஸ்தாத ரக்ஷா வ்யஸநி பிரபயம் சார்ங்க சக்ரானி முக்யை;” என்கிற பட்டர் ஸூக்திப்படி கலங்கு

கையாலும் (56) “ஸம்ஸ்ப்ருசத் ஆஸநம்
சௌரே; விதுரஸ்ஸ மஹாமதி: என்ஈற
சுலோகத்தின்படி மஹாமதியான விதுரர்
தன்னுடைய க்ருஹத்தில் தான் போட்ட
ஆசனத்தில் தான் துர்யோதன ஸஹவாஸத்
தால் போடப்பட்ட பொய்யாஸன மென்கிற
கலக்கமுண்டாகி, ஆஸனத்தைத் தடவிப்பார்த்
தார் என்று சொல்லுகையாலும், பெரியாழ்
வார் குலசேகரமாவார் இவர்களுடைய
விருத்தாந்தங்களாலும் இந்தக் கலக்கம்
வருவது மிகவும் ஸங்கதமாம். (57) “ஜ்ஞாந
விபாக கார்யமான அஜ்ஞாநத்தாலே
வருமவையெல்லாம் அடிக்கமுஞ்சு பெறும்”
என்று ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் இந்த அர்த்தம்
நிறுபிக்கப்பட்டது.

இப்படி ஸர்வேசுவரன் ஒரு ஹேதுவையும்
அபேக்ஷியாமல் கேவலம் தன்னுடைய கிருபை
யாலே சில வ்யக்திகளைக் கடாசுசித்தால்,
அவனுக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யம் வாரா
தோ வென்னில் வாராது. எப்படியென்றால்
சுவரன் உள்ளபடி அறிவிக்கிற ப்ரமாணங்
கள் அவன் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனென்றும்
அந்த ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே சில வ்யக்திகளை
நிர்ஹேதுகமாக கடாசுசித்திருக்கிறுனென்றும்
சொல்விறுப்பதால், தர்மி க்ரஹசு மாநத்
தாலே வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்ய தோஷங்கள்
வர ப்ரஸத்தியில்லை.

ஆனால் ‘(58) வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யே ந
ஸாபேக்ஷத்த்வாத்’ என்கிறஸுத்தரத்தில் சேதன
னுடைய கர்மாவை யபேக்ஷித்து ஸுகதுக்கங்
களை சேதனனுக்கு சுவரன் கொடுப்பதால்,
வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யங்கள் இல்லையென்று
பரிஹரித்ததோடு விரோதியாதோ வென்னில்?
கீழ் நிர்ஹேதுகமாகக் கடாசுசிக்கிறுனென்
பதற்கு பிரமாணங்களாகக் குறிக்கப்பட்ட
வாக்கியங்களுக்கும் “வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்
யே” என்கிற ஸுத்தரத்துக்கும் விவாதமில்
லாமல் அதிகாரி பேதேந, வ்யவஸ்தை
பண்ணியிருப்பதால் தோஷமாகாது.

அதுவுமின்றி “வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்யே”
என்கிற ஸுத்தரத்தில் பண்ணியிருக்கிற
வைஷ்ணவ நைர்க்ருண்ய பரிஹாரம் ஸ்ருஷ்டி
விஷயமென்று சில ஆசார்யர்கள் அபிப்ராயம்.
இப்படி இந்த ஸ்வாதந்த்ரியத்தை (59)
‘ஸ்வாதந்த்ரிய மைச்வர மபர்யநுயோஜ்ய
மாஹு:’ என்று ஆழ்வானருளிச் செய்தார்.

இப்படியே ஆசார்ய ஹ்ருதயத்திலும்
(60) “பட்டத்துக்குரிய ஆனையும் அரசும்
செய்யுமவை ஆராயாது” என்று அருளிச்
செய்திருக்கிறார்.

இப்படியே ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ரசநா
நுபபத்தி யதிகரணத்தில் (61) “ப்ராநிகூல்ய
நிவ்ருத்தி மாத்ரேண அநந்தாபராதாத் அநாத்
ருத்ய ஸ்வ ப்ராப்தி ஹேதுஷு ருகிம்
ஜநயதி” என்று ப்ராநிகூல்ய நிவ்ருத்தியே
பற்றுசாக சுவரன் தன்னை யடைய ஸாதனங்
களான உபாயங்களில் ருகியையுண்டு பண்ணு
கிறான் என்றிருப்பதாலும், (62) “நிதாநம்
தத்ராபி ஸ்வய மகில நிர்மாணநிபுண:” என்
றும், (63) “அவ்யாஜ ஸித்தமநபாய முபாய
மாஹு:” என்றும் (64) “நிருபதி ஸுஹ்ருதம்”
என்றும், வேதாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்
தார்.

ஆசார்ய ஸ்வரூப சோதகம்

இங்கு ஆசார்ய ஸமாச்ரயணமென்று
கீழ்ச்சொல்லிப் போந்தமையால், ஆசார்ய
ஸ்வரூபம் ப்ரஸங்காத் நிருபிக்கப்படுகிறது.
ஆசார்யனென்பது ப்ரஹ்ம வித்யையை
உபதேசிக்குமவனே. மற்ற வித்யைகளை
உபதேசிக்குமவனுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தி
யில்லை; அவனை ஆசார்யனென்று வ்யவஹரிப்
பது ஒளபசாரிகம்.

ஆசார்யனாவான் ஸத்ஸந்தான ப்ரஸூ
தனும், ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களுமும்
அறிந்தும் அநுஷ்டித்தும் அப்படியே பிறர்களை
அறிவித்தும் அநுஷ்டிப்பித்தும் போருமவனாய்
பரம ஸத்வைக நிஷ்டனும் க்யாதி லாப பூஜை
களில் அபேக்ஷையில்லாதவனாய் பரம
க்ருபாநுவாயிருக்குமவன்.

இந்த ஆசார்யன் குல க்ரமாகதனென்றும்
ப்ரத்யக்ரனென்றும் இரண்டு வகையா
யிருக்கும். அதில் ‘குல க்ரமாகதன்-தான் வம்ச
பரம்பரையாக ஆசார்ய பதத்தை நடத்திப்
போருமவன். ப்ரத்யக்ரனாவான்-தான் ஸகல
சாஸ்த்ரார்த்தங்களுமும் அறிந்தும் அநுஷ்டித்
தும் போருமவனாய், ஜ்ஞாநாகுபேயுள்வவர்
களுக்கு ஜ்ஞான ப்ரதானம் பண்ணுமவனாய்
பாரம்பர்யத்தால் வந்ததான ஆசார்யத்வ
மில்லாமல் நவீனனாயிருக்குமவன்.

இவர்களுள் குல க்ரமாகதனை ஆசார்யன்
முக்யன். இப்படி குல க்ரமாகதனை ஆசார்

யன் தானும் வம்ச பரம்பரையாக ஆச்ரயிக்கு
மொருவன், அந்த ஆசார்யனுக்கு பாதிப்பாவ
ஹமான தோஷமில்லாதிருக்கும் பஷத்தில்,
மற்றொரு ஆசார்யனை அந்த ஆசார்யனுடைய
நியமனமில்லாமல், ஆச்ரயித்தானாகில், குலக்ர
மாகதரான ஆசார்யராயுள்ள வளிஷ்டரையும்
தத்புத்ரர்களையும் நிராகரித்து விசுவாமித்
திரரை ஆச்ரயித்த த்ரிசங்குவின் படியாம்.
இந்த அர்த்தம் பாஞ்சராத்தரத்தில் பரம்பருஷ
ஸம்ஹிதையில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
அந்த சுலோகங்களும் இங்கே விவரிக்கப்படு
கின்றன.

பாஞ்சராத்தரம் பரம்பருஷஸம்ஹிதை

அத வக்ஷ்யே மஹாசார்ய சப்தார்த்தம்
ச்ருணு பத்மஜ
தஸ்ய ச்ரவண மாத்ரேண முக்தோ பவதி
மானவஃ!!
ஆசினோதிஹி சாஸ்த்ரார்த்தாத் ஆசாரே
ஸ்தாபயத்யபி
ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாத் தஸ்மாதாசார்ய:
உச்யதே!
ஆசார்யோ த்விவித: ப்ரோக்த: ஸர்வ
சாஸ்த்ரார்த்த வேதிபி!
குலக்ரமாகத: பூர்வ: ப்ரத்யக்ரச: ததாபர:
குலக்ரமாகதாசார்யம் தமாசார்ய விதோவிது:
பும்ஸ: பரகதி ஜ்ஞானே ஜிஜ்ஞாஸா ஜாயதே
யதா!!
தத்பூர்வ தேசிகா பாவாத் யஸ்ஸமித் பாணி
ராச்ரயேத்
ததாநீமஸ்ய தயயா தீக்ஷா ஸம்ஸ்கார
பூர்வகம்
மந்த்ர வ்யாக்யா க்ருதாசார்ய: ஸப்ரத்யக்
ராக்ய உச்யதே
குலாசார்யய பஜநம் யேவா ஸுக்ருதிநோ
ஜநா: !!
குர் வந்தி ஸததம் பக்த்யா தே வந்த்யா:ஸர்!!
தைவதை!
ஸர்வ க்ரது சதம் க்ருத்வா யத்பலம்
ஸமவாப் நுயாத் !!
தத்பலம் ஸமவாப்நோதி குலாசார்யஸ்ய
பூஜநாத் !!
தைவாத் தேசாந்தரகதே லுப்தேவா குல
தேசிகே
ததீய புத்ர ப்ராத்தராதே: உபதேசோபி
க்ருஹயதாம் !!

தத்புத்ராதே ரபாவேது கிஷ்ய: சேத் தத்வ
லோலுப:
தத்துல்ய பாவம் ஸர்வஜ்ஞம் ஆசார்
யாத்தர மாச்ரயேத் !!
தேநோபதிஷ்டஸ் ஸர்வஜ்ஞ: கிஷ்ய:ஸத்கதி
மாப்நுயாத் !!
தமேவ குரும் அஸ்யாபி புத்ராத்யா:
பூஜயந்த்யத: !!
தைவாதீதாத் குலாசார்ய தத்பத்ராதேள
ததா கதே !
உபதேசோ க்ரஹிதவ்ய: புந: குலகுரோர்
மநோ !!
குலக்ரமாகதாசார்ய ஸந்திதேள அந்ய
தேசிக: !
அநுமத்யா விநா தஸ்ய ஸம்பூஜ்யோ
நகதாசந !!
குலாசார்யாநிதேசேந தத்ரவை தேசிகாந
தரம் ;
தத்துல்ய பக்திர் பஜதேஸவை நரகபாஜநம் !!
பஹுநாத்ர கிம் உக்தேந ப்ரஹ்மந் ஸம்
கேஷபத: ச்ருணு
ந யஜ்ஞோர் ந தபோயிர்வா ந தீர்த்தைர்
வ்ரதகோடி பி:
நாந்ய குபாயைர் விவிதைர் மந்த்ர ரௌஷத
புரஸ்ஸரை: !
குலக்ரமாகதாசார்ய திரஸ்காரஜபாதகாத்
முச்யதே மதுஜோ மூட: ஸர்வ துஷ்க்ருத
பாஜநம் !
தஸ்மாத் ஸர்வாந்மநா ப்ரஹ்மந் குலா
சார்யம் ப்ரபூஜயேத்
கர்மண மநாஸ வசா நிர்தோஷ: சுத்தி
மாப்நுயாத்!!
இந்த சுலோகங்களின் தாத்பரியமெல்லாம்
கீழே சொல்லப்பட்டன.

இனி குலக்ரமாகதனை ஆசார்யன்
முக்யன் என்பதற்கு உபபத்தி சொல்லப்படும்.
குலக்ரமாகதனை ஆசார்யனுக்கு தனக்கு
முந்தின ஆசார்யர்களுடைய, ஈசுவரனுக்கு
அத்யந்தாபிமதமான திருமேனியினுடைய
ஸம்பந்தமும், ஜ்ஞான ஸம்பந்தமும் இருப்ப
தால் தத் ஸம்பந்தம் உத்க்ருஷ்டம். இதைத்
திருவுள்ளம்பற்றியே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் எழுபத்து
நாலு வில்ஹமாஸநாதிபதிகளை நியமித்தருளி
தத்வம்ச்சயர்களே பஞ்ச ஸம்ஸ்காராம்
முதலான வ்யாபாரங்களுக்கு அர்ஹர்க

களென்றும் மற்றவர்கள் அவர்கள் நியமனத்தாலே கீழ்க்குறிக்கப்பட்ட பஞ்சஸர்ஸ்காரா திகளைப் பண்ணக் கடவரென்றும் வ்யவஸ்தை பண்ணியிருக்கிறார். இந்த ஸம்பந்தமே நம்முடைய வித்தாந்தத்தில் இப்போது நடந்து வருகிறது.

இந்த ஆசார்யன், கேவல மந்த்ரோப தேஷ்டாவென்றும், மந்த்ரார்த்தோபஷ்டாவென்றும் இரண்டு வகையாயிருப்பன். அதில் மந்த்ரோபதேஷ்டாவே மந்த்ரார்த்தத்தையும் உபதேசிக்கக் கடவன். அப்படி அவனுடைய தேசிப்பது ஸௌகர்யப்பாதிருந்தால் அவனுடைய நியமனத்தாலே மற்ற ஆசார்ய வம்ச வரிடத்திலாவது கீழ்ச்சொன்ன ப்ரத்யக்ராசார்யனிடத்திலாவது அர்த்தக்ரஹணம் பண்ணிக்கொள்ளலாம். இந்த விஷயம் ஸ்ரீபஞ்சகாரர் ஜிபு ஆசார்யர்களிடத்தில் விசேஷார்த்தக்ரஹணம் பண்ணியிருப்பதாலும் நடாதார் அம்மான் தனக்குப் பிதாவும் ஆசார்யனுமுள்ள நடாதுராமுவானுடைய நியமனத்தாலே எங்குளாழ்வானிடத்தில், ஸ்ரீபாஷ்யார்த்தக்ரஹணம் பண்ணினபடியாலேயும் ஸ்பஷ்டம். இப்படியே வித்யாவம்சரும் முக்யர்கள். இந்த விஷயத்தை “நாஸ்யாவரபுருஷா: க்ஷயந்தே” என்று சருதி சொல்விற்று.

இதில் ஓராண் வழியாவது—ஒரு ஆசார்யனுக்கு அநேக சிஷ்யர்களிலிருந்த போதிலும் அவருள் ஒருவரே ஓராண்வழிக் கிராமத்தை அநுஸந்தித்துப்பர். அதாவது — நாதமுனிகளுக்கு அநேக சிஷ்யர்களிருக்கச் செய்தேயும் அவருள் உய்யக்கொண்டாரும், அப்படியே ஆளவந்தாருக்குப் பெரிய நம்பியும், பாஷ்யகாரருக்கு எம்பாரும் அப்படியே மணவாளமா முனிகள் பர்யந்தம் இந்தக் க்ரமமானது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

மற்ற ஆசார்ய வம்சயர்களுக்கும் ஓராண் வழியாய் வந்த ஆசார்யர்களுக்கும் வாசி என்னென்னில், ஓராண்வழியாய் வந்த ஆசார்யர்கள் ஜ்ஞானோபதேசம் ஆசார்யவம்சயனன்றி, யிருக்குமவனுக்கும் நவீனமாக ஆசார்யபதத்தைக் கொடுக்கத் தகுந்தவர்கள். மற்றை ஆசார்ய வம்சயர்களுக்கு அந்த அதிகாரமில்லை.

இந்த விஷயம் நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை இவர்களிடத்தில் காணலாம். அப்படியிருக்கையாலே

ஆசார்ய வம்சத்தில் அவதரித்தவர்களுக்கும் ஓராண்வழி ஆசார்யர்களை ஆசிரயித்து மற்றவர்களுக்கு ஆசார்ய பதத்தைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு உதாஹரணம், மணவாள மாமுனிகள் எழுபத்துநாலு ஹெமமாஸநாதி பதிகளில் ஒருவரான கோமடத்தாழ்வான் வம்சராயிருந்த போதிலும், திருவாய்மொழிப்பிள்ளை திருவடிகளில் ஆசிரயித்தார். அப்படி ஓராண்வழியிலே அந்வயித்தவரானபடியாலே, மணவாளமாமுனிகள் வானமாமலை ராமாநுஜ ஜீயருக்கு ஓராண்வழி க்ரமத்தை ஸாதித்தார். ஆதலால் வானமாமலை ராமாநுஜ ஜீயரும் ஓராண்வழி ஸம்பந்தமாய்த் தை அனுஸரித்து மற்றவர்களுக்கு ஆசார்ய பத ப்ரதானம் பண்ணியிருக்கிறார். அங்ஙனமென்றிருக்க ஓராண்வழி க்ராமத்தில் கோயில் கந்தாடை அண்ணனும் அந்வயிதவரென்று சில ஆசார்யர்களுடைய அபிப்பிராயம். யதா ஸம்பந்தமாய்கண்டு கொள்வது.

கேவல மந்த்ரோபதேஷ்டாவும், அர்த்தோப தேஷ்டாவும் கௌரவ்யதையிலே துல்யங்கள்; (65) “அஸாவ ஸாவத்யா பகவத:” என்றும், “ஸக்ஷமீநாத ஸமாரம்பாம்” என்றும் ஸ்வாசார்யன் முதலாக எம்பெருமான் பர்யந்தமும், எம்பெருமான் முதலாக ஸ்வாசார்ய பர்யந்தமும் அநுஸந்திக்கப்படுகிற குருபரம்பரையில் இருவரும் அநுஸந்தையர்; இதற்கு ப்ரமானம் (66) “மந்த்ரே தத்தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரேன த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதாகார்யா ஸாஸி ப்ரதம ஸாததம்” (67) “ஸாஸி வித்யாதஸ்தம் ஜநயதி தச்ச்ரேஷ்டம் ஜநம் கரீயாத் ப்ரஹ்மத: பிதா” இத்த்யாதி வசனங்களாம்.

ஆசாரியர்களில் இரண்டு வகை

இந்த ஆசார்யன் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்தனென்றும் அநுவுருத்தி ப்ரஸந்தனென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். அதில் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸன்னாசார்யராவார், சேதன்னுடைய துர்க்கதியைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல், கேவலக்ருபையால் விருகரான சேதனருக்கும் ஜ்ஞானோபதேசம் பண்ணுமவர்கள்; பிராட்டியும் ஆழ்வாரும் போல்வார். இந்த அர்த்தம் (68) “தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும்” என்கிற ஆசார்யஹ்ருதய ருர்ணிகையில் வ்யக்தம். சிஷ்யனுடைய அநுவுருத்தியினாலே கிருபையுண்டாகி ஜ்ஞானோபதேசம்

பண்ணுபவர்கள் அநுங்குத்தி ப்ரஸன்னசார் யர்கள். இவர்களில் க்ருபாமாத்ர ப்ரஸந்நா சார்யர்கள் கிரேஷ்டர்கள்.

ப்ராஹ்மணனே ஆசார்ய பதத்துக்கு உரியவன்

ஆசார்யன் ஸத் ஸந்தாத ப்ரஸுதனாய் ஆஸப்தபூருஷம் சுத்தஸூயிருக்கவேண்டுமென்று பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் சொல்லியிருக்கிற படியால், அப்படிப்பட்ட ப்ராஹ்மணனே ஆசார்ய பதத்துக்குரியவன். ஆனால், ப்ரபத்தி யில் எல்லோருக்கும் அதிகாரமிருப்பதாலும் ஜ்ஞானியாயிருக்கிறவன் விஷயத்தில்தான் வணர்ச்சரமாத்ரி நியமம் முக்கியமல்ல வென்றி ருப்பதாலும் மற்ற வர்ணத்தாரும் ஜ்ஞானோப தேசம், பண்ணலாமோ வென்னில்? அது கூடாது. பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதையில் கீழ்ச் சொன்ன ப்ராஹ்மணனே ஆசார்ய பதத்துக்கு உரியவனென்று சொல்லிவிட்டு, மற்ற வர்ணத் தார் அதற்கு அநர்ஹர் என்றும் நிரூபித்து விட்டு, “கிம்பயத்ராபி ஜாயத்தே” என்கிற ச்லோகத்தால் பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்த வர்களிடத்தில் குலம் முதலானவற்றைச் சிந்திக்கலாகாதென்றும் அவர்களே ஆசார்ய பதத்துக்கு உரியவர்களென்றும் சொல்லியிருப் பதால்—அவர்களைத் தவிர மற்ற ஆஸப்த புருஷம் சுத்தரஸ்வாதார் ஆசார்ய பதத்துக்கு உரியவரல்லர், அப்படி ஸாக்ஷாத்காரம் வந்த வர்களும் லோகக்ஷோபம் பிறக்குமென்று ஸர்வ ஸாதாரணமாக உபதேசித்தார்களில்லை. இந்த விஷயம் நம்மாழ்வாரிடத்திலும் திருமழி சைப்பிராவிடத்திலும் கண்டு கொள்வது.

இப்படியே “விதுரஸி ஸ மஹா மதி:” என்று ஜ்ஞானிதிகராகச் சொல்லப்பட்ட விதுரரும், (உத்யோக பர்வத்தில் விதுரப்ரஜா சுரத்தில்) “சூத்ரயோநா வஹம் ஜாத: நாதோந்யத்வத்து முத்ஸஹே” என்று த்ருத ராஷ்டிரனைக்குறித்து, தான் ப்ரஹ்மவித்யோப தேசம் பண்ணினால் மற்ற ஸாமான்ய சூத்ரர்களும் அப்படியே செய்வார்களாதலால் லோகக்ஷோபம் பிறக்குமென்று தான் ப்ரஹ்மவித்யோபதேசம் பண்ணலாகாதென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

எப்படிப்பட்ட ஜ்ஞானிதிகர்களும் லோக ஸங்க்ரஹர்த்தமாகத் தங்கள் தங்களுடைய வர்ணச்ரம தர்மங்களை அதிக்ரமித்தார்களில்லை யென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆழ்வாருக்குப் பின்பு

இதுவரையிலுள்ள ஆசார்ய பரம்பரையில் ப்ராஹ்மணரைத் தவிர மற்ற வர்ணத்தவர்கள் ஆசார்ய பதத்தை அவலம்பித்தார்களில்லை. நேரில் தேவப்பெருமானுடன் ஸல்வாபம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த திருக்கச்சிநம்பியை விட்டு, ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பெரியநம்பியை ஆச்ரமித்தபடியாலும் அந்த அர்த்தம் ஸுஸ் பஷ்டம்.

ஆதலால் அவர வர்ணத்தார் ஜ்ஞானிதிகராயிருந்தாலும் “தஸ்மை தேயம் ததோ க்ராஹ்யம்” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி கேவலம் விசேஷார்த்தங்களை உபதேசிக்க மட்டும் அர்ஹராவரல்லது பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பூர்வமாக மந்த்ரோபதேசம் பண்ணலாகாது. அப்படி யோக்யதையுள்ளவர்கள் பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் வந்த ஆழ்வார்கள் போல் வார்கள். அவர்களும் லோகஸங்க்ரஹத்தின் பொருட்டு ஸர்வஸாதாரணமாகச் செய்ய வில்லை. இவற்றால் ப்ரஸத்தமாய் வந்த ஸதா சார்ய ஸமாச்சரண க்ரமமிருக்கும்படி கண்டு கொள்ளத்தக்கது.

முத்த நிய ஸ்வரூப நிருபணம்

இனி முத்தராவார் கீழ்ச்சொன்ன பிர காரம் உபாயங்களை அநுஷ்டித்து, அத்தால் ப்ரஸந்நனே ஈசவனுடைய அநுக்ரஹத் தாலே ஸம்ஸார பந்தம் அற்றவர்கள், இவர் கள் கேவலர்களென்றும் பகவதநுபவ பரர் களென்றும் இரண்டு வகையாயிருப்பார்கள். இப்படி இரண்டு வகையாயிருப்பதற்கு “தத்ய தித்தம் விது:” இத்யாதி சுருதியும், 69 “ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்ததார்த்தி ஜ்ஞாநீச பரதர்ஷப” என்கிற தோவாக்யமும், 70 “அப் ரதீகாலம்பநாத் நயதீதி பாதராயண:” என்கிற ஸைத்ரமும் ப்ரமாணங்களாம். இதனுடைய அவாந்தர ப்ரகாரங்கள் புருஷார்த்த நிரு பணத்திற் சொல்லப்படும்.

இனி நித்யராவார் ஒருநாளும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமில்லாதவராயும், பகவதநுபவ கைங் கர்யங்களினை தாரக போஷக போக்யங்களாகக் கொள்ளுமவர்களாயு முள்ள நித்ய விபூதி வாஸிகளான அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி கள். இந்த விஷயத்துக்கு (71) “யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராண:” (72) “யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:” (73) ஸதா பச்சயந்தி ஸுரய:” என்கிற சுருதிகளும் பாஞ்ச ராத்ராதிகளும் ப்ரமாணங்களாம்.

ஆத்மாக்களின் ஆனந்த மயத்வ நிரூபணம்

கீழ் பத்த முக்த நித்யர்களாகச் சொல்லப் பட்ட முன்றுவகை ஆத்ம ஸ்வரூபமும் ஆனந்த மாயும் ஆனந்தத்துக்கு ஆசிரயமாயுமிருக்கும். ஆனந்தமாவது அநுசூலமென்றறிகை. அங்ஙனன் றிக்கே தனக்குத்தானே அனுகூலமாயிருப்பதும் ஆனந்தம் என்று சொல்லப்படும். இங்கு அநுகூலமாகையாவது வேறென்றைப் பெறுகைக்கு ஸாதனமாக விரும்பப்படுவதன் றிக்கே, தானே விரும்பப்படுமதாயிருக்கை. ஆத்ம கீழ் நிரூபித்தபடி அனுகூலமாயிருக்கும். அனுகூல வஸ்துக்களையும் அனுகூலங்களென்றியுமதாயிருக்கும். இப்படி கருதி முதலான பிரமாணங்களால் ஆத்ம ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனன் றிக்கே உறங்கினவன் உணர்ந்த பிறகு நான் ஸுகமாக உறங்கினேன் என்று தான்வெளிபடுத்துவதாலும், ஆத்மா ஆனந்த ரூபனாயிருப்பது ப்ரத்யக்ஷ லித்தமாயறியப்படும். அதெப்படியென்றால் உறங்குகின்ற காலத்தில் வேறு அறிவு ஒன்றுமில்லாமல் தன்னுடைய ஸ்வரூபம் மட்டும் துலக்கமாகத் தனக்குத்தானே விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது, அனுகூலமாகத் தோற்றிக் கொண்டிருந்தமையால் விழித்த பிறகு அந்த ஸ்மரண பூர்வகமாயுள்ள ப்ரத்ய பிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷ முண்டாகிறது.

உறக்கமாவது:— ஆத்மா பிறிது ஒன்றையும் அறியாதிருப்பதாகையால், அவ்வறியாமை அபாவ ரூபமாகிறது. நம்முடைய லித்தாந்தத்தில் அபாவம் தனக்கு ஆசிரயமாயுள்ள ஸ்வரூபமே தவிர, வேறு பதார்த்த மன்றென்று லித்தித்திருப்பதால், அந்த உறக்கமும் ஆத்ம ஸ்வரூபமேயாம். அந்த ஆத்மஸ்வ ரூபத்தை ஸுசமாக உறங்கினேன் என்று ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷம் விஷயிகரித்திருப்பதால், ஆத்மா ஸுக ரூபம் என்று ஏற்படுகின்றது. எங்ஙனமெனில்? இனிதாகப் பாடினேன், மெதுவாக நடந்தேன் என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷத்தில் இனிமை பாட்டிலும், மெதுவாயிருக்கை நடையிலும் அந்வயிப்பதுபோலே, ஸுகமாகத் துங்கினேன் என்கிற ப்ரத்யபிஜ்ஞா ப்ரத்யக்ஷத்தில், ஸுகமாயிருக்கை தூக்கத்தில் அந்வயிக்கிறது. இதனால் கீழ் நிரூபித்த படி அந்த ஸுகா காரமான தூக்கமானது

தனக்கு ஆசிரயமாயுள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமாக ஏற்படுகிறபடியால், ஆத்மா ஆனந்த ரூபமென்று லித்திக்கிறது. ஒவ்வொருவரும் தன்ருபுறங்குகிற சமயத்தில் பிறர் எழுப்பும் போது, உறக்கத்தில் விரும்பமும், எழுப்புவதில் வெறுப்பு முண்டாக்கான்கையால் உறக்கத்தில் ஆத்மா ஸுகரூபமாகத் தனக்குத்தானே தோற்றிக்கொண்டிருக்கிறதென்பது ஸுகவருக்கும் தம் அநுபதலித்தமாயும் அறியத்தக்கதே.

அசித் ஸ்வரூப நிரூபணம்

இனி அசித்தினுடைய ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படும். அசித்தாவது— அறிவிலாததாயும் எப்போதும் பரிணாமுள்ளதாயும் ஈசுவரனுக்கு சாரமாயும் இருக்கும். அது ப்ரக்ருதி என்றும், சுத்த ஸத்வமென்றும், காலமென்றும் மூன்று வகைப்படும்.

அவற்றுள் ப்ரக்ருதியாவது — ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்னும் முக்குணங்களுக்கும் ஆசிரயமாயும் சேதனனுடைய கர்மானுருணமான பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே எப்போதும் பரிணாமத்தையுடைத்தாயுமிருக்கும். இது ப்ரகிருதியென்றும், அவிபக்த தமஸ்ஸு என்றும், விபக்த தமஸ்ஸு என்றும், அக்ஷரம் என்றும், அவ்யக்தம் என்றும் சில அவஸ்தைகளை யுடைத்தாயிருக்கும்.

அவற்றுள் அவிபக்த தமஸ்ஸாவது—மஹா ப்ரளய தசையில் ஈசுவரனுடைய ஸ்வரூபத்தில் ஏகிபலித்து தனித்து வ்யவஹரிக்க யோக்யதையில்லாமலிருக்கும்.

விபக்த தமஸ்ஸாவது—தனித்து வ்யவஹரிக்கப்படுமதாயிருக்கும்! அக்ஷரமாவது— அக்ஷரன் என்று பெரையுடைய ஜீவ மைஷ்டிகரீப்பமாயிருந்து காரியோன் முகமாயிருக்கும்.

அவ்யக்தமாவது— காரியத்தை யுண்டாக்கக் கடவதாயிருக்கும்.

இப்படியிருந்துள்ள அவ்யக்தத்தில் நின்றும் மஹான் என்கிற தத்வமுண்டாகும்; அதில் நின்றும் அஹங்காரம் உண்டாகும். அது ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென்றும், தாமஸமென்றும் மூன்று வகையாயிருக்கும். ஸாத்விகாஹங்காரத்தில் நின்றும் த்வக், ஜிஹ்வா, க்ராண, சக்ஷுஸ், ச்ரோத்ரங்களாகிற ஜ்ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், வாக்க, பாணி, பாத, பாயுபஸ்தங்களாகிற கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் மனஸ்ஸும் உண்டாகும். இவற்றுள் ஜ்ஞானேந்திரி

யங்கள் அறிவுக்குரிய ஸாதனங்களாம். கர்மேத் திரியங்கள் அறிவுடைய கார்யமான க்ரியை களுக்கு ஸாதனங்களாம். மனஸ்ஸு அவ்விரு வகை இந்திரியங்களுக்கும் ஸஹகாரியாயிருக் கும். தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் பூதங் களுடைய ஸைக்ஷ்மாவஸ்தைகளாயுள்ள, தற் மாத்ரங்களும், ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம் பிருதிவி என்கிற பஞ்சபூதங்களும் அடைவே யுண்டாகும்.

இப்படியிருந்துள்ள ஐந்து பூதங்களும் அஹங்காரம் மஹான் இவைகளேழும் தனித் தனி கார்யம் செய்யமுடியாமையால் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே 74 ஸப்தி க்ருதங்களாய்க் கொண்டு கார்யங்களை யுண்டாக்கும்.

ஸப்திகரணமாவது — இவைகளில் ஒவ் வொன்றையும் இரண்டு பாகமாக்கி ஓரொன் றின் ஒவ்வொரு பங்கை அவ்வாறு பாகமாக்கி மற்றுள்ள ஆறேழும் கூட்டிக் கார்யோந்முக மாக்குகை. இப்படி ஸப்திக்ருதங்களான இவை களேழும் கூடி அண்டத்தை யுண்டாக்கும்.

சுருதியில் தீர்வருத் கரணமே சொல்லி யிருந்தபோதிலும் அந்த தீர்வருத் கரணமானது பஞ்சீகரணம், ஸப்திகரணம் இவைகளுக்கும் உபஸக்ஷணம். இந்த விஷயமானது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் ‘மஹாதாத்யா விசேஷாந்தாஹ யண்ட முத்பாதயந்தி தே’ என்று நிரூபிக்கப் பட்டது.

அண்டமாவது — கிழேழு லோகங்களும் மேலேழு லோகங்களும் அடங்கியதாய் கீழ்ச் சொன்ன ஐந்து பூதங்களாலும் மஹதஹங் காரங்களாலும் ஆக்கப்பட்டதாய், ஒன்றே டொன்று பதினமடங்கு விலந்தாரமுள்ள ஆவரணங்களோடே கூடினதாயிருக்கும். இப்படியே அநேக அண்டங்கள் ஏற்பட்டிருக்கும். இதற்கு ப்ரமாணங்கள் 75 “அண்டா நாந்து ஸஹஸ்ரானி கோடி கோடி சதாநிச” என்றற்றேடுக்கத்தனவாம்.

இப்படியிருந்துள்ள அண்டங்களில் ஒவ் வொரு அண்டத்திலும் ப்ரஹ்மமா முதலான தேவதைகளும் மனுஷ்யாதி ஜந்மங்களும் மற்றுமுள்ள பதார்த்தங்களும் அடங்கி யிருக்கும். இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ப்ரஹ்ம ஸ்துதியில். (76) “க்வாஹம் தமோ மஹதஹம் கசராக்நிவார் பூஸம்வேஷ்டி க்ஷண்டகட ஸப்தவிதஸ்தி காய:, க்வேத்ரு

க்விதா தகணிதாண்ட பரார்த்தசர்யா பாதாத்வரோம விவரஸ்பச தேமஹித்வம்” என்று ப்ரஹ்மா நிரூபித்திருக்கிறார். இவ்வள வோடு ப்ரகிருதி தத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது,

சுத்த ஸத்வ நிருபணம்

இனி சுத்த ஸத்வம் நிரூபிக்கப்படும்:— சுத்த ஸத்வமாவது—ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்கள் கலசாத கேவல ஸத்வ குணத்துக்கு ஆகிரிய மாகவிருக்கும். இந்த சுத்த ஸத்வம் ப்ரகிருதிக்குமேல், ‘ததநத்தம்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரகிருதியைக் காட்டிலும் மும்மடங்கு அதிகமாயிருக்கும்; அன்றியும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் ஈசுவரனுக்கும் தர்ம பூத ஜ்ஞாநம் போலவே தானே ப்ரகாசிக்கும் படியாயிருக்கும். இன்னும் ஈசுவரனுடைய இச்சையாலே அவனுக்கு போகார்த்தமாக விமான மண்டப கோபுராதிகளாய்க்கொண்டு பரிணமிக்கக் கடவதாயும் நித்யவிபூதி என்றும் அயோத்யா என்றும் அபராஜிதா என்றும் பெயர்களை யுடனதாயுமிருக்கும்.

இப்படியிருந்துள்ள நித்யவிபூதியில் ஆமோ தம் முதலான வ்யூஹஸ்தானங்களும் மற்றும் நித்யர்களுடைய லோகங்களும் எண்ணிறத் தனவாயிருக்கும். இந்த விஷயம் கௌஷ்தீக முதலான உப நிஷத்துக்களிலும் பாஞ்ச ராத்ர இதிஹாஸ புராணதிகளிலும் ஸ்பஷ்டமாக விளங்கும். இங்கு விரித்துரைப்பின் மிகப் பெருகுமென் றஞ்சி விடப்பட்டன.

கால தத்வ நிருபணம்

இனி காலமாவது: ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் இந்ந் மூன்று குணங்களும் இல்லாததாயும் சேதனனுடைய கர்மாறுகுணமான பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே க்ஷண லவ காஷ்டாதி ரூபமாகப் பரிணமிக்கக் கடவதாயுமிருக்கும். இப்படிப்பட்ட கால பரிணாமம் நித்ய விபூதியில் இல்லை.

ஈசுவர தத்வ நிருபணம்

இனி ஈசுவர தத்வம் நிரூபிக்கப்படும்:— ஈசுவரனாவான்— ஸமஸ்த கல்யாண குண கரனாயும், ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் சேஷியா யும் ஸ்வாமியாயும் ஸர்வ கர்ம ஸமாராத்யனாயும் நிரதீசய புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவனாயும் உபாயமாயும் உபேயமாயு முள்ள மேலான தேவதை. அந்த மேலான தேவதை ஸ்ரீமானுண நாராயணனே யென்பது

சுருதி ஸ்மருதி இதிஹாஸ பாஞ்சராத்ர புராணதிகளாலும் மற்றும் ப்ரதாநர்களா யுள்ள ஸம்ஸ்கிருத த்ராவிட மஹாகவிகளின் வாக்யங்களாலும் மற்றும் உபபத்திகளாலும் நிரூபிக்கலாகும்.

சுருதியில், 'காரணத்து த்யேய:' என்ற வாக்கியத்தால் ஜகத் காரண வஸ்துவே தியானிக்கத் தக்கதென்று அறுதியிட்டு, அந்த ஜகத் காரணம் 'யதோவா இமாநி பூதாநி" என்று தொடங்கி, ப்ரஹ்ம சப்த வாச்யமாம் என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

"ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத்" என்ற வாக்கியத்தால், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிச ஞண்டா வதற்கு முன்னே ஜகத் காரணமாயிருந்த ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யன் நாராயணன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும் "யேநாஃபுரம் புருஷம் வேத ஸத்யம் ப்ரோவாச தாம் தத்வதோ ப்ரஹ்ம வித்யாம்" என்பதால் எந்த ஜ்ஞானத்தாலே அஃபுரான புருஷனை அறிவதோ அந்த ப்ரஹ்ம வித்யையைச் சொல்லக்கடவன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனால் ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யன் புருஷன் என்று பெறப்படுகிறது.

ஆனந்த வல்லியில் "ஆத்மந ஆகாச: ஸம்பூத:" என்று தொடங்கி, ஆத்மாவே ஜகத் காரணபூதனென்றும் அந்த ஆத்மா ஆனந்த மயனென்றும், அந்த ஆனந்தமயனான பரமாத்மா "யச்சா ஸாவாதித்யே" என்று ஆதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தி யென்றும் சொல்லப் பட்டது.

சாந்தோக்யத்தில் அந்தராதித்ய வித்யை யில் "ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே தஸ்ய மதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவமக்ஷிணி" என்பதனால் ஆதித்ய மண்டலாந்தர்வர்த்தி புருஷன் என்றும் அவன் "புண்டரீகாக்ஷன்" என்றும் சொல்லி யிருக்கிறது. இந்த புண்டரீகாக்ஷனான புருஷன் நாராயணன் என்பது நிரூபிக்கப்படும். சைவ புராணத்தில், நாராயணன் தினந்தோறும் ஆயிரம் தாமரை மலர்களாலே சிவனை அர்ச் சித்து வந்ததாகவும், ஒருநாள் பக்தியை சோதிக்கவேண்டி ஒரு தாமரை மலரை சிவன் காணுமாற் செய்ததாகவும், அப்போது அர்ச் சிக்கும் நாராயணன் புண்டரீகாக்ஷனாகையால் தன்னுடைய கண்மலரால் அர்ச்சித்ததாகவும்

அதனால் மகிழ்வுற்று சக்ரம் கொடுத்ததாக வும் சொல்லியிருப்பதால் புண்டரீகாக்ஷன் நாராயணன் என்பது இந்த கட்டுக்கதை யாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும்பிற்காலத்தவர் களான சைவ கவிகளில் ஒருவர் சிவஸ்துதியில் "கஞ்சலோசந பூஜ்யாய கஸ்மை சித் மஹஸே நம:" என்று நாராயணனை புண்டரீகாக்ஷனாகச் சொல்லி யிருக்கிறார்.

தமிழருள் பொது நோக்குடையரான திரு வள்ளுவரும், தாம் செய்த திருக்குறள் என்னும் நூலினுள்ளே "தாழ் வீழ்வார் மென் றோட்டுமியிலினித கொல் தாமரைக்கண்ணு னுலகு" என்பதால், திரித்யானந்த போக ப்ரதமான் மோக்ய லோகத்தை புண்டரீகாக்ஷ னுடையதென்று சொல்லியிருக்கிறார். கல்வி யிற் பெரிய கம்பநாடரும், "தயரதன் மதலை யென்பார் தாமரைக்கண்ணன் என்பார்" என்பதால் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

புருஷ ஸுலக்தம் நாராயண பரமென்பது ஸ்பஷ்டம்; போதாயத ஸ்மருதியில் புருஷ ஸுலக்தத்தை விஷ்ணு பூஜையில் உபயோகிக்க வேண்டியதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த புருஷ ஸுலக்தத்தில், "ஸஹஸ்ர சீர்ஷா புருஷ:" என்று தொடங்கி, "தமேவம், விதித் வா அநிமருத்யுமேதி" என்பதனால், அந்த புருஷனுடைய ஜ்ஞானமே மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமென்றும், "நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம" என்பதனால் அந்த புருஷன் நாராயணன் என்றும், "தஸ்யா: சிகாய மத்யே" என்கிற வாக்யத்தால் தஹர வித்யைக்கு நாராயணன் உபாஸ்யன் என்றும் சொல்லியிருப்பதால், மற்ற ப்ரஹ்ம வித்யைகளுக்கும் நாரா யணனே உபாஸ்யனென்று விரித்தித்திருக் கிறது.

தேதையில் "புருஷஸ் ஸ பர: பார்த்த, பக்த்யா லப்யஸ் த்வநத்யயா" என்பதனால் புருஷ சப்தவாச்யன் நாராயணனென்று சொல்லப்பட்டது. காளிதாஸ மஹாகவியும் "ஸ்ரீவத்ஸ லக்ஷ்மா புருஷச்ச ஸாக்ஷாத்" என்பதாகக் குமார ஸம்பவத்தில் சொல்லி யிருக்கிறார். இப்படியே புருஷ சப்தம் நாரா யணபரம் என்பதற்கு அநேக ப்ரமாணங்கள் காட்டத்தகும்; அவைமலரால் அர்ச்சிக்கப்பட்டன. மிக விரியுமென்று விடப்பட்டன.

இப்படியே ஸுபாலோபநிஷத்திலும் மஹோபநிஷத்திலும் கடவல்லி முதலான உபநிஷத்துக்களிலும் நாராயணனே பரதத்வமென்பது வெளிப்படை.

ஸ்ம்ருதி நிரூபணம்

இனி ஸ்ம்ருதி விஷயம் நிரூபிக்கலாகும். 'யத்வை கிஞ்ச மதுரவதத் தத் பேஷஜம்' என்று சுருதியாலே ஆப்த தமராகச் சொல்லப்பட்ட வைவஸ்வத மது தன்னுடைய ஸ்ம்ருதியில் ஆதியில் "ஆஸீதம் தமோபூதம்" என்று தொடங்கி, "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா: ஆபோவை நரஸூதவ: தாய தஸ்யாயநம் ப்ரோக்தம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:" என்பதனால், ஜலமானது நரனு ஈசுவரனிடத்தில் நின்று உண்டானதாகையாலே நாரம் என்று சொல்லப்படும்; அந்த நாரத்தை ஸ்தானமாக உடையவனாகையாலே, நாராயணனென்று சொல்லப்படுவான் என்றும் "ஸோபித்யாய சரீராத் ஸ்வாத் விஸ்வரூபக்ஷர் விவிதா: ப்ரஜா:, மஹாபூதாதி வ்ருத் தெனஜா: ப்ராதுராஸீத் தமோருத:" என்பதனால் தான் ஸங்கல்பித்து தன்னுடைய சரீரமாயுள் ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு, நானு விதங்களான ப்ரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்கவேனுமென்கிற இச்சையுடையவனாய் மஹாபூதங்களுக்கெல்லாம் ஆதியான அஹங்கார தத்வத்தில் வ்யாபித்த ஸங்கல்பத்தையுடையவனாய் ப்ரக்ருதியினுடைய தமஸ்த்வா வஸ்தையைப் போக்குகிறவனாய்க் கொண்டு, கார்யோன் முகனாக ஆனான் என்று சொல்லியிருப்பதால், நாராயணனே பரதத்வமென்றும், அவனே சேதன சேதன சரீரியாய் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிப்பதால் விசிஷ்டாத்வைதமே விரித்தாந்தமென்றும் ஏற்படுகிறது. இந்த ஸ்ம்ருதிக்கு வ்யாக்யாதாவான குல்லாக பட்டர் அத்வைதியாயிருந்தபோதிலும், இந்த சுலோக வ்யாக்யானாவரைத்தில், 'அநேந க்ரந்த காரேண த்ரிதண்டி வேதாந்தி மதமேவ ஆத்ருதம் பவதி' என்ற வாக்யித்தால், இந்த க்ரந்த காரரான மதுவாலே த்ரிதண்டி வேதாந்தி மதமான விசிஷ்டாத்வைதமே ஆதரிக்கப்பட்டதென்று சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படியே யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி. சான்மூல்ய ஸ்ம்ருதி முதலானவைகளில் நாராயணனே பரதத்வமென்றும், அவனே மோக்ஷப்ரதனென்றும் அவனையே பக்தி, ப்ரபத்தி

களால் உபாஸிக்க வேனுமென்றும் அப்படி உபாஸிக்குமவர்கள், பஞ்சகால பராயணர்களாயிருக்கவேனுமென்றும் சொல்லி, அந்த பஞ்சகாலங்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும் நிரூபித்திருக்கிறது. இந்த விஷயம் மேலே ஸ்பஷ்டமாக நிரூபிக்கப்படும்.

ஸ்ரீராமாயணத்தைக்கொண்டு நாராயண பாரமய நிரூபணம்

இனி இதிஹாஸங்களில் ப்ரதானமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் "அதிகம் மேநிரே விஷ்ணு: தேவாஸ் ஸர்ஷிகணஸ் ததா" என்பதனால் ருத்ரனுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் ருத்ரனுடைய தோல்வியைக் கண்ட தேவர்களும் ரிஷி கணங்களும் விஷ்ணுவை அதிகமாக நினைத்தார்கள் களென்றும் அயோத்தியா காண்டத்தில் "அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:" என்பதனால், தேவதைகளாலே ராவண வதத்துக்காக ப்ராதிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவானவர், சக்ரவர்த்தி திருமகனாக அவதரித்தார் என்றும் "ஸஹபந்த்யா விசாலக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்" என்பதனால், அப்படிப்பட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகனுக்கு நாராயணனே ஆராத்யனென்றும், ஆரண்ய காண்டத்தில், க்ரவதமானதும் அகம்பனன், வாக்கில் நாராயணனே ராமனாக அவதரித்தானென்பதை ஸூசிப்பித்திருப்பதாலும், கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில், "நிவாஸ வ்ருக்ஷஸ்ஸா தூநாம்" "த்வம் அப்ரமேயச்ச" என்கிற சுலோகங்களாலும், ஸுந்தர காண்டத்தில் "ப்ரஹ்மா ஸ்வயம்பூ:" என்கிற சுலோகத்தாலும் பகவத்பாரம்யம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. யுத்தகாண்டத்தில் ராவணவதத்துக்குப்பின் "தமஸ: பரமோதாதா சங்க சக்ரகதாதர:" என்று மந்தோதரி வார்த்தைகளாலும் "பவாத் நாராயணே தேவ:" என்பது முதலான ப்ரஹ்மாவின்னுடைய வாக்யங்களாலும் உத்தரகாண்டத்தில் மாலிஸுமாலி மால்யவான் இவர்கள் யுத்தத்தில் அவர்கள் ஏவிய பாணங்கள் விஷ்ணுவினிடத்தில் லயமடைந்ததைப்பற்றிச் சொல்லும்போது அந்த விஷ்ணுவினிடத்தில் ப்ரளய காலத்தில் ப்ரஜைகள் லயமடைந்துபோல என்று த்ருஷ்டாந்தம் காட்டியிருப்பதாலும் கால புகழ்ஷன் ப்ரஹ்மாவாலே நியமிக்கப்பட்டவனாய்க் கொண்டு, சக்ரவர்த்தி திருமகனைத் தன்னுடைச் சோதிக்கு எழுந்தருள வேனுமென்று

பிராந்திக்கிற காலத்தில், “நாப்பா முத் பாத்ய மாமி” “ப்ராஜாபத்யம் த்வயா கர்ம மயி ஸர்வம் நிவேசிதம்” என்பதனால் தேவாரூ டைய திருநாபிகமலத்தில் என்னை யுண்டாக்கி ப்ராஜாபத்யமாகிற வ்யாபாரம் என்னிடத் தில் தேவாரூல் வைக்கப்பட்டதென்று ப்ரஹ் மாவின் வார்த்தையாகச் சொல்லப்பட்டிருப்ப தாலும், நாராயணனே பர தத்வமென்பது ஸ்பஷ்டம்.

மஹாபாஷதாதிகளைக் கொண்டு நாராயண பாராம்ய நிருபணம்

இனி பாரதத்துக்குப் பஞ்சரத்னமாகச் சொல்லப்பட்ட பகவத் தோதிகளில், நாரா யணனே பரதத்வமென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக் கிறது. இதுநிற்க, “ஆலோட்ய ஸர்வ சாஸ்த் ராணி விசாரயச புந: புந: இதமேகம் ஸு நிஷ் பந்தம் த்யேயோ நாராயண: ஸதா” என்று சாந்திபர்வத்தில் ஸ்ரீ பிஷ்மராலே மோக்ஷ தர்மத்தில் தர்மபுத்ரருக்குச் சொல்லப்பட்ட டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம் ஸர்வ சாஸ்திரங் டையும் நன்றாக ஆராய்ந்து, அடிக்கடி யுத்தி விசாரமும் பண்ணி, நாராயணனே த்யேய மான பர தத்வமென்று தெளியப்பட்ட தென்கை.

இப்படியே ஸாத்விக புராணங்களிலும் தலையான விஷ்ணு புராணத்தில் மைத்ரேயர், “யத்மயம்ச ஜகத் ஸர்வம்” என்று தொடங்கி எவ்விடத்தில் நின்றும் ஜகத்து உண்டாகிற தோ, எவனால் ரக்ஷிக்கப்படுகிறதோ, எவனி டத்தில் ப்ரளய காலத்தில் லயமடைகிறதோ அவனைச் சொல்லவேண்டுமென்று ஸ்ரீ பராசர பகவானைப் பொதுவாகக் கேட்க, புலஸ்தியரு, டைய வர ப்ரஸாதத்தாலே தேவதா பார மார்த்தியத்தை உள்ளபடி அறிந்தவராகச் சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீ பராசர பகவான், “விஷ் ணேஸ ஸகாசா துத்தூதம் ஜகத் தத்ரைவ ச ஸ்திதம் ஸ்திதி ஸம்யம கர்த்தாலேன ஜக தோஸ்ய : ஜக்ச்ச ஸ:” என்று விஷ்ணுவே ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங் களைப் பண்ணுகிறவர் என்று அறுதியிட்டிருக் கிறார். இங்கே பொதுவாக ப்ரச்நம் பண்ணி யிருக்கச்செய்தே, கோல் விழுக்காடாகவே வ்யக்தி விசேஷத்தைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லு கிறபடியாக, இதுவே உண்மையான பரதத்வ விசார நிச்சயாரமென் றறியத்தக்கது. இப் படியன்றிக்கே கேட்போர் தமக்கு அபிமத

மானதொரு வஸ்துவைப்பற்றிச் சிறப்பித்துக் கவிபாடித் தரச் சொல்லுவாரைப் போலே ஒரு வ்யக்தியைக் குறித்துச் சொல்லி, அந்த வ்யக்திக்கு உத்தகர்ஷத்தைச் சொல்லுகிற ஸம்ஹிதைகளைச் சொல்லவேண்டுமென்று கேட்க, அப்படியே அந்த வ்யக்திக்கு உத்தகர் ஷத்தைச் சொல்லுகிற ராஜஸ, தாமஸ புரா ணங்கள் ப்ரஸ்துத ப்ரசம்ஸாபரமாயைவால், பரதத்வ நிச்சய விஷயத்தில் ப்ரமானமாகட் டாதென்பதும், கீழே சொல்லிய விஷயங்களை விரோதிக்க மாட்டாதென்பதும் அறியத் தக்கது.

இப்படியே பாஞ்சராத்தரத்திலும் நாராய ணனே பர தத்வமென்று சொல்லி, அந்த நாராயணனுடைய ஆராதனாத்தமாகவே ஆலய நிரமாணம் ப்ரதிஷ்டை, ஸ்ருவாவிதி, உத்ஸவாதிகள் இவற்றை விசேஷித்துச் சொல் வியிருப்பதாலும் ஸ்பஷ்டமாக யறியலாம்.

ஸ்ரீ பாஞ்சராத்தர் மஹர் ஆகமங்கள் போலன்றியே முக்கியமான ப்ரமாண சாஸ்திர மென்று முன்னமே நிரூபிக்கப்பட்டது. அன்றி யும் ஸுத்திரகாரரான வ்யாஸரே சாந்தி பர் வத்தில் பாஞ்சராத்தர் ப்ரமானஸ்யத்தை பஹு முகமாக உபபாதித்திருக்கிறார்.

மஹாகவி வாச் ப்ரதர்சனம்

இனி மத்யஸ்தரான ஸம்ஸ்கிருத கவி களில் சிறந்த காவிதாஸ மஹாகவியும், ரகுவம்சம் பதினமூன்றாம் ஸர்க்கத்தில் “தாம் தாம் வஸ்தாம் ப்ரதிபத்யமாநம்” என்கிற சுலோகத்திலும் “நாபிப்ரருடாம்புரு ஹாஸ நேந” என்கிற சுலோகத்திலும் “விஷுவக்ஸே நஸ்ஸ்வதநு மவிசத் ஸர்வலோக ப்ரதிஷ்டாம்” என்கிற சுலோகத்திலும் நாராயணனே பரதத் வமென்றும் நிரூபித்திருக்கிறார். இந்த சுலோ கங்கள் ராவணவதாந்ததரம் பிராட்டியைக் குறித்து, சக்ரவர்த்தி திருமகன் சொல்லுகிற வார்த்தைகளாம். இவற்றின் அர்த்தம்—இந்த ஸமுத்ரமானது தன்னுடைய பெருமையாலே விஷ்ணுவினுடைய ருபம் போலே இப்படிப் பட்டதென்றும் இவ்வளவுடையதென்றும் அறிய முடியாதபடி பலபடியாக எங்கும் வியா பித்திருக்கிறது என்பதும் ஸமுத்ரத்தில் தன்னுடைய நாயியில் உண்டான பிரம்மா வாடே ஸ்தோத்ரம் பண்ணப்படுமவராய்க் கொண்டு, புருஷனே நாராயணன் லோகங் களை ஸம்ஹரித்து சயனித்திருக்கிறார் என்பதும்

Acc 19939

Date - 31-7-1996

விஷயத்தை நன்றாக அறியுங்கள் ஸமஸ்த
லோகங்களுக்கும் ஆதாரமான தன்னுடைய
திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தில் அந்தர்ப்பலித்
தான் என்பதுமாம்.

இனி மாக கவியும் “சரிய:பதி: ஸ்ரீமதி
சாஸிதம் ஜகத் ஜகத் நிவாஸ:” என்பதால்
சரிய:பதியான நாராயணனே ஜகத்துக்கெல்
லாம் ஆதாரனென்றும், ஜகத் ரக்ஷகனென்றும்
சொல்லியிருக்கிறார். இன்னும் மூன்றாவது ஸர்க்
கத்தில் “ப்ரஜா இவாங்காதர வித்த நாபே:”;
என்பதால் பத்மநாபனான நாராயணனுடைய
அங்கத்தில் தின்றும் ப்ரஜைகள் வெளிப்பட்ட
தென்று திருஷ்டாந்தம் காட்டியிருக்கிறார்.

இனி நைஷ்ட காங்க்யத்தில் ஸ்ரீஹர்ஷ
கவியும் “அதிசுத்ய ஜகத் யதீஸ்வராத்” என்கிற
சுலோகத்தில், புருஷோத்தமனான நாராய
ணனே, மோக்ஷ ப்ரதனென்றும் “சரியஸ்த
ததாவிங்கய:” என்கிற சுலோகத்தில் நாராய
ணன் ஸமஸ்தமான ஜீவர்களுக்கும் அந்தர்
யாமியாயிருக்கிறானென்றும் சொல்லியிருக்
கிறார்.

இப்படியே த்ராவிட கவினிலும் சிறப்
புற்ற கம்பநாடர் வீராத வதைப் படலத்தில்
“வேதங்கள் அறையின” என்கிற பாட்டு
முதல் “ஐப்பிறையும ப்ரெவரிய” என்கிற
பாட்டு வரை சர்வரத்தி திருமுகன யவர்த்த
நாராயணனே பரத்தவமென்பதை வெளி
யிட்டார்.

அப்படியே சுபந்த வதைப் படலத்திலும்
“விண்ணி வின்றவன்” என்ற பாட்டுத்
தொடங்கி, “மாயப் பிறவி மயல் நீக்கி”
என்கிற பாட்டு வரையில், இந்த விஷயத்தை
வெளிப்படையாகச் சொல்லியிருக்கிறார்;
இப்படியே இன்னும் பலவிடங்களிலும் இந்த
விஷயத்தை நிரூபித்திருக்கிறார். அவைகளையும்
கண்டு கொள்ளலாம்.

இன்னும் இதற்கு அநுசுமான உபத்தி
களும் சில உண்டு. ஸர்வரும் அக்ஷராரம்ப
காலத்தில், அஷ்டாக்ஷரத்தை முன்னிட்டுச்
சொல்லுகையும், ஸந்தியாவந்தன முதலான
நித்ய கர்மானுஷ்டானங்களில், அச்யுதாந்த
கோவிந்தாதி மந்த்ரங்களை யநுஸந்திப்பதும்
கண்டுகொள்ளலாம். இப்படியாக நாராய
ணனே பரத்தவமென்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.

லக்ஷ்மீ ஸ்வரூப சேதனம்

அந்த நாராயணன் சரிய: பதியென்பது
“ஹர்ச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்யெவ” என்கிற
சூத்தியால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த
ஸ்ரீ சப்தத்தில் அந்தர்ப் பூதையென்றும்,
சுசுவர தத்வத்தில் அந்தர்ப் பூதையென்றும்,
அவளுக்கு ஜகத்காரணத்வம், மோக்ஷப்
ரதத்வம், உபாஸ்யத்வம். ஸர்வாத்நர்யாயித்
வம் இவைகளுடென்றும் வடவாரியர்கள் நிரு
பித்திருக்கிறார்கள். தென்னுசாரியர்கள் ஸம்ப்ர
தாயத்தில் அவள் சேதன கோடியிலே அந்தர்
பூதையென்றும், சுசுவரன் ஜகத்காரணமா
மிடத்தில் இவள் ஸஹாகரினியாயிருப்பவள்.
என்றும், மோக்ஷ ப்ரதாத விஷயத்தில் புருஷ
காரபூதையாயிருப்பவள் என்றும் சொல்லுவா
ர்கள். இதில் தென்னுசாரிய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்
சொல்லும் விஷயங்களுக்கு உபபத்திகள்
இவையென்று அறிந்து கொள்ளும்படி இங்கு
விவரிக்கப்படுகின்றன.

“காரணத்து த்யேய:” என்பது கொண்டு,
ஜகத் காரண வஸ்துவே த்யேயம் என்றும்
அந்த ஜகத்காரண வஸ்துவும் ப்ரஹ்ம சப்த
வாச்யமென்றும், அந்த ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யன்
புருஷோத்தமனென்றும், அவனே மோக்ஷப்ரத
னென்றும் சூத்திகளால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில்
நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆக ஜகத்காரணத்வம் ப்ரஹ்ம சப்த வாச
யத்வம், மோக்ஷ ப்ரதத்வம் இவைகள் ஒன்றை
விட்டொன்று பிரியாதவைகளாம். அவற்றுள்
ஜகத்காரணத்வம் உபாதாந நிமித்த ஸஹாகரி
காரணத்வ ரூபமாக மூன்று வகையாயிருக்கும்.
இவற்றுள் சுசுவரன் உபாதாந காரணமாயிருக்
கையாவது, ஸுக்ஷ்மாவஸ்தங்களான சேதன
சேதனங்களை சரீரமாகவுடைய ஸர்வோரன்
தானே ஸ்தூலா வஸ்தங்களான சேதன
சேதனங்களை சரீரமாகவுடையவனாயிருக்கை.
ஆகையாலே கார்யரூபமாகவுமிருக்கும் உபா
தனமாகிறான். புதிதாகத் தோன்றத்தக்க
தாயும், தன்னிடேயே பிரியாததாயுமிருக்கிற
தர்மமாகிய அவஸ்தையை யுடைத்தாயிருப்
பது உபாதானமாகையால்—இந்த அவஸ்தை
கள் சரீரங்களான சேதனசேதனங்களின் வழி
யாக சுசுவரனுக்கு வருவதால், உபாதா
நத்வமும் கூடுகிறது.

இப்படியிருந்துள்ள உபாதாநத்வம் லக்ஷ்
மிக்கு இல்டை என்பதை பட்டர் ஸ்ரீரங்க

ராஜஸ்தவத்தில், “ப்ரளய ஸமய ஸுப்தம்” என்கிற சுலோகத்தில் வெளியிட்டிருந். அந்த சுலோகம்—

“ப்ரளய ஸமய ஸுப்தம் ஸ்வம் சரீரேக தேசம்
வரத சித்திதாக்க்யம் ஸ்வேச்சயா விஸ்த்
ருணந:
சுகிதமிவ கலாபம் சித்ரமாததய தூந்வந்
அநுசிகிதி சிசிவ க்ரீடகே ஸ்ரீஸமஸூம்...”
என்பதாம்.

(இதன் அர்த்தம்) ப்ரளய காலத்தில் தன்னுடைய சரீரத்தின் ஏகதேசமாயுள்ளொடுங்கியிருந்த சேதன சேதனங்களை ஸ்வேச்சையாலே விஸ்தரித்துக்கொண்டு, ஆன்மயிலானது தன்னுள்ளொடுங்கிய தோகையை விரித்துக் கொண்டு, பெண்மயின் முன்னே விளையாடுவதுபோல லக்ஷ்மியினுடைய ஸந்தியில் விளையாடுகிறீர் என்பதாகும்.

இதனால் ஈசுவரனுக்கே சேதனசேதனங்கள் சரீரமென்றும் லக்ஷ்மிக்கு சேதனசேதனங்கள் சரீரமென்றென்றும் திருஷ்டாந்த ஸ்வாரஸ்யத்தால் தெளிவாயிற்று. ஆன்மயிலுக்கே தோகையிருப்பதும் பெண்மயிலுக்குத் தோகையில்லாமையும் ப்ரத்யக்ஷம் யறியலாம்.

நிமித்த காரணத்தவரும் “யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதினோ வித்ததே சிவம்” என்கிற ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியிலும் “சுரியை ஸமஸ்த சித்தித் விதாத வ்யஸநம் ஹரே:; அங்கோகிராலோகை: ஸார்த்தயந்தயைக்ருதோஜ்ஜவி: என்கிற பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலும், இவளுடைய இங்கித பராதினையுய்க்கொண்டு, ஈசுவரனே ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகிறானென்று சொல்லப்படுவதால், இவளுக் கில்லையென்றேற்படுகிறது. மேலும் அஜ்ஞாத நிக்ரஹயாகையாலே, நிக்ரஹ காரியமாகிய நாரகிய சரீரசிருஷ்டியில் கர்த்தவம் கூடாதாயிற்று. இந்த விஷயத்தை நியாய ஸித்தாஜ்ஞன வியாக்யானத்தில் திருப்புட்குழி ஸ்வாமி வெளியிட்டிருக்கிறார். அப்படியே மோக்ஷ ப்ரதத்தவமும் சேதனப்பண்ணினை அபராதங்களாலுண்டான, நிக்ரஹத்தை அவனுடைய உபாஸந்ததால் போக்கி, மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கையாகையாலே அந்த அபராதத்தாலுண்டான நிக்ரம் லக்ஷ்மிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுவாலே ஸம்பவிக்ரமித்தல்.

மேலும் சேதனப் பண்ணுகிற உபாயா நுஷ்டானம் நிக்ரஹ நிஷ்ருத்திக்கு மட்டும் ஸாதனமாவதல்லது, ஸ்வாபாவிக ஜ்ஞான விகாஸ ரூபமான மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமல்லாமையாலே, உபாஸ்யத்தவமும் ஸம்பவியாது. இதற்கு அநுபந்தமுள்ள ப்ரஹ்ம சப்தவாச்யத்தவமும், “ப்ரஹ்ம சப்தேத புருஷோத்தமோ பிதியதே” என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியால் புருஷோத்தமனான நாராயணனுக்கேயுள்ள தாவதன் றி நாரீண முத்தமையான லக்ஷ்மிக்குக் கூடாதென்பது ஸப்பீடமாம்.

இந்த விஷயத்தை தத்வ மகையில் “ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீநிவாஸே” என்பதன் வ்யாக்யானாவஸரத்தில், “ப்ரஹ்மணி லக்ஷ்மயநிர்தேச:” என்கிற வாக்கியத்தால் ப்ரஹ்ம சப்த வாச்யத்தவம் லக்ஷ்மிக்கு இல்லையென்பதை தேசிகன் ஸாதித்திருக்கிறார். இப்படியே ஸ்ரீதத்வ ஸித்தாஜ்ஞனத்திலும், நியாய ஸித்தாஜ்ஞன வ்யாக்யானத்திலும் வ்யக்தமாகக் காணலாம்.

இனி, ஸர்வாந்தர்யாயத்தவமும் “யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு: ததையேயம் த்விஜோத்தம்” என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண சுலோக வ்யாக்யானாவஸரத்தில், எங்களாழ்வான் “இயம்ச சூக்தி வசாத்” என்றும், ஸ்வரூபதோவ்யாப்தியில்லையென்றும் ஸாதித்திருப்பதால், ஸ்வரூபத்தாலே ஸம்பவிக் மாட்டாதென்பதாம்.

மேலும் ஒருவனே ஜகத்துக்குக் காரணம்; அவன் நிலைமாய்ப்பதிகள்; என்று சுருதி சொல்லியிருப்பதால், லக்ஷ்மிக்கு ப்ரதத்வம் சொல்லுகிற பசுத்தில் ஈசுவரனுக்கு ஏகத்வம் ஸம்பவியாது; ஈசுவர த்வித்வம் ஏற்படும். ஈசுவர த்வித்வம் அநுபந்தமாகையால், இவனும் சேதன கோடியில் சேர்ந்தவனாம்.

இவனுக்கு புருஷகாரத்வம் அஸாதாரண தர்மம். புருஷகாரத்வமாவது—ஸர்வஈசுவரனே சேதனனுடைய அபராதத்தால் சீற்றம் கொண்டு, சேதனனை நிக்ரஹிக்கும் காலத்தில் இவன் தன்னுடைய வால்லப்பயத்தாலே நிக்ரஹத்தைப் போக்கி, அவன் திருவன் முகந்து சேதனனை வங்கிகரித்தருளும்படி பண்ணுகை. ஈசுவரனுக்கு சேதனனுடைய அபராத தர்சனத்தாலே, அபிபூதங்களான க்ஷமா வாத்தஸ்யங்களை உட்புத்தமாகுக்கை புருஷகார கிருத்தம். இப்படியுள்ள புருஷகாரத்வம் ப்ர

பத்தி வித்யையில் மட்டும் உண்டு. பத்தி ஸ்தலத்தில் அந்த நிச்சரஹ நிவ்ருத்திக்கு பத்தியே ஸாதனமாகையால், அங்கு புருஷகார அபேக்ஷையில்லை. ப்ராப்தி தசையில் இருவரு மான சேர்த்தியில் கைங்கர்யம் ரஸிக்குமாகையால், கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தித்வ ரூபமான சேஷித்வம் இருவரிடத்திலும் வ்யாப்தமாயிருக்கும். இவ்விஷயத்தை, “உபயாதிஷ்டானஞ்சைகம் சேஷித்வம்” என்கிற பூர்வா சார்யர்கள் வாக்கியத்தாற் கண்டுகொள்வது.

இப்படியன்றிக்கே ஈசுவரத்வம், காரணத்வம் முதலானவைகள் உபய வ்யாப்திகள் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் ஈசுவரனுக்கு தனித்து ஈசுவரத்வாதிகளில்லை. அப்படியே லக்ஷிக்கும் இல்லை. “த்வைராஜ்யஸ்ய; ஈசுவரா பிமதத்தவாந் தோஷ:” என்கிற கீதா பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகா வாக்கியத்துக்கு வ்யாப்த மென்று சொல்லுவது விருத்தம்.

இப்படி உபாயாநுஷ்டான தசையில் புருஷ காரபூதையாயும் ப்ராப்தி தசையில் ப்ராப்யையாயும் இருக்கும் என்கிற விஷயத்தை பட்டர் அஷ்ட சுலோகியில்,

“ஈசாநாம் ஜகதாமதீச தயிதாம் நித்யா நபாயாம் சரியம் ஸம்ச்சிர்த்யாசரயணோதிதா கிவ குணஸ் யாங்க்ரீ ஹரே ராசர்யே இஷ்டோபாயதயா ச்ரியாச ஸஹீதாயாத் மேச்வரா யார்த்தயே கர்த்தும் தாஸ்ய மசேஷ மப்ரதிஹதம் நித்யத் த்வஹம் நிர்மம:”

என்கிற சுலோகத்தால், ஸர்வேசுவரனுக்கு தயிதையாயும், அத்தால் வந்த ஈசுவரத்வத்தை யுடையவளாயுமிருக்கிற லக்ஷ்மியை புருஷகாரமாக ஆசர்யித்து, ஈசுவரனுடைய திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுக்கிறேன். அப்படியிருந்துள்ள லக்ஷ்மியோடே கூடின ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில், ஸமஸ்த கைங்கர்யங்களும் செய்யக்கடவோன் என்று ஸாதித்தருவினார்.

த்வயத்தின் பூர்வகண்டத்தில், “ஸ்ரீமந் நாராயண சரணௌ சரணம்” என்னுமிடத்தில், சரணசப்தார்த்தம் விசேஷணமான திருவடியில் அந்வயிப்பதுபோல், விசேஷணமாயுள்ள லக்ஷ்மியிடத்திலும் அந்வயிக்கும் என்பது அபாதிதமாயிருந்தால் பொருந்தும். கீழே சொல்லியபடி உபாயத்வாதிகள் பாதிதங்களாகையால் இங்கேபொருந்தாது. அது எப்படி

யென்றால், குடம் ப்ரமேயம் என்னுமிடத்தில் விசேஷணமான ப்ரமேயத்வம் கடத்துக்கு விசேஷணமான கடத்வத்தில் எப்படி அந்வயிக் கமாட்டாதோ அப்படியே இங்கும் அந்வயிக்க மாட்டாதிருக்கிறது.

ஈசுவரனுக்கு த்விய மங்கள விக்ரஹங்களும் குணங்களும் விசேஷணமாயிருந்தபோதிலும் உபாயமாகாமல் ஆசிரித கார்யாபாதகங்களாயும், ஆசர்யண ஸௌகர்யாபாதகங்களாயும், ஆசர்யண ருசி ஜனகங்களாயும் ஏற்படுகின்றதுபோல, பிராட்டியும் தனக்கு அஸாதாரண தர்மமாக ஏற்பட்ட புருஷகாரத்வத்தை அடைந்தவளாய்க்கொண்டு விசேஷணமாக அந்வயிக்கலாம். இப்படியாக பிராட்டி உபாயமாகாமல் புருஷகாரமாகிப்படியால், அநந்யோபாயத்வத்துக்கு விரோதம் வாராது. இப்படியிருக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ராப்தி தசையில் பிராட்டி ப்ராப்யையாயிருப்பான் என்று சொல்லுவதால், அநந்யோபேயத்வத்துக்கு விரோதம் வாராதோ வென்னில், ப்ராப்திக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கையாகிய உபேயத்வம் ஈசுவரனுக்கேயுள்ளது; பிராட்டிக்கு இல்லை. ஆதலால் அநந்யோபேயத்துக்கு விரோத மில்லை.

ஆனால், த்வயத்தில் உத்தரகண்டத்தில் சொல்லுதிற ப்ராப்யத்வம் இவன் பண்ணுகிற கிங்கர வ்ருத்திக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கையாகையாலே, அப்படியுள்ள ப்ராப்யத்வம் பிராட்டிக்கு உண்டு. எப்படியென்றால், சித்தரகூடத்தில் “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்கிற சுலோகத்தின்படி இருவருமான சேர்த்தியிலே, செய்கிற கிங்கர வ்ருத்தி ரஸிப்பது போல பிராட்டியை விட்டுப் பிரிந்து பம்பா பரிஸரத்தில் செய்கிற கிங்கர வ்ருத்தி ரஸிக்கமாட்டாதன்றே! கிங்கர வ்ருத்திக்கு உத்தேச்யமாயிருக்கையாகிற ப்ராப்யத்வம் பிராட்டிக்கு உபபந்தமே. இந்த விஷயம் லோகத்திலும் கண்டு கொள்ளலாம்.

ஒரு பந்த பார்யா விஷயத்தில் கிங்கர வ்ருத்தி செய்கிற அடிமையானதுக்கு ப்ரதான னை உத்தேச்யன் பர்த்தாவாயிருந்த போதிலும், கிங்கர வ்ருத்தி செய்வது இருவருக்குமே ஆவதுபோல, இதுவும் உபபந்தம். இந்த விஷயத்தை லோகதேகிகள் முழுக்ஷாப்படியில், “ஒருவன் ஆவன வோலை யெழுதும்போது, க்ருஹிணிக்கென்றன்றே எழுதுவது; ஆகிலும் பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே” என்றருளிச்

செய்திருக்கிறார்.

இப்படியிருப்பதால், ஸ்ரீ பாகவதத்தில் நாலாவது கைந்தத்தில் ப்ருது சக்ரவர்த்தி “அப்யாவயோரேக பதி:” என்கிற சுலோகத்தில் தன்னோடுகூட பிராட்டியையும் சேர்த்து இருவருக்கும் ஈசுவரனே பதி என்று சொல்லியிருக்கிறார். இந்த விஷயங்களை அதுஸரித்துப் பத்தாவது கைந்தத்தில் 10-60-34 ரக்மிணிக் கும் கிருஷ்ணனுக்கும் நடந்த நர்மோக்தி ஸமயத்தில் “க்வாஹம் குணப்ரக்ருதி ரஜ்ஞக்ருஹிதபாதா” என்ற ரக்மிணி வாக்மியமான சுலோகத்துக்கு, வ்யாக்யானம் பண்ணின வீரராகவாசார்யர், ஜ்ஞானமில்லாதவர்கள் என்ன ஸ்வதந்தரமரகாகவும், உபாயமாகவும் ஆசிரயிக்கிறார்கள் என்று ஸாதித்திருக்கிறார். இவர் வட வாரியர்களில் ஒருவரென்பது வெளிப்படல.

ஆனால், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் முதலான ஸம் ஹிதைகளில் பிராட்டியை ஜகத் காரணமாகவும் மோஹப்ரதையாகவும் சொல்லுகிற விஷயங்கள் “ஏகாத் விச்சாத்தமிகர் சக்திஸ் ஸர்வ லோக குடும்பினி” என்கிற சுலோகத்தின்படி ஈசுவரனுடைய இச்சைக்கு அபிமானி தேவ தையாயிருக்கையாலும், ஈசுவரனோடு தனக் குண்டான ஜகரஸ்யத்தாலும் உபபந்தம். அஹிர்ப்புத்த்ய ஸம்ஹிதையில் ஈசுவரனுடைய ஸங்கல்பத்துக்கு அபிமானி தேவதையாகச் சொல்லப்பட்ட ஸுதர்சனாழ்வானுக்கு ஜகத் காரணத்வம் முதலானவைகள் போல இதுவும் கூடும்.

இப்படியிருக்க, தேசிகன் பிராட்டிக்கு உபாயத்வம், மோக்ஷப்ரதத்வம் முதன்ய வற்றை ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் முதலான க்ரந்தங்களில் அருளிச்செய்திருப்பது கூடும்படி என்னனையென்னில்? சது:சுலோகி வியாக்யானத்தில், “பஞ்சஸ்வேதேஷு பஞ்சேஷு கச்சிதேக: ப்ரமான்வாத்”. என்று கீழ் நிருபித்த பக்ஷத்தையும் அங்கீகரித்தருவியிருப்பதால் உபபந்தமாம். அஹோபில மடாதிபந்யான ஒரு ஸ்வாமி ‘புருஷகார மீமாம்ஸா’ என்கிற க்ரந்தத்தில் தேசிகன் திருவுள்ளம் பிராட்டிக்கு புருஷகாரத்வமேயுள்ளது; உபாயத்வமில்லை என்பது தான் உண்மையாயுள்ள தென்பதை, தேசிகனுடைய ஸலக்திகளைக் கொண்டே, நிருபித்திருக்கிறார். ஆனாலும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் ஸ்பஷ்டமாகப்

பிராட்டிக்கு உபாயத்வம் முதலானவை களுண்டு என்று உபபாதித்திருப்பதற்கு மூலம் இப்படியும் ஒரு நிர்வாஹ மிருக்கலாம் என்கிற திருவுள்ளமே.

தென்னுசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஏற்பட்ட இந்த விஷயத்துக்கு உபபத்தியை மட்டும் நிருபித்ததே யொழிய, மற்ற ஸம்ப்ரதாய விஷயத் தில் தோஷோத்காடனம் பண்ணவரவில்லை. ஸர்வஜ்ஞர்களான ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளத்தில், அநேக நிர்வாஹ பேதங்கள் தோற்றியிருக்கலாம். கிஞ்சித் ஜ்ஞான அபியேஷ் இந்த விஷயத்தைப் ப்ரஸ்தாவிக்க அர்ஹ னல்லன். இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஏற்பட்ட அர்த்தங்கள் ஸமீகீனங்களல்லவென்று சிலர் நினைக்கவும்கூடும். அந்த விஷயத்தை மாற்ற வேண்டியதற்காகவே இவ்வளவு நிருபிக்கும் படி நேர்ந்தது.

இனி அந்த ஸம்ப்ரதாயத்திலும் இந்த விஷயத்தில் சில உபபத்திகள் அந்வாருஹ்ய நிருபிக்கப்படும். அதாவது சுருதியில் ஸ்ரீ ஸலக்தத்தில் மோக்ஷப்ரதத்வம் லக்ஷ்மீக்கு உண்டென்று, சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. திருவாய்மொழியில் “வேரி மாருத பூமேனருப் பான் வீனை தீர்க்குமே”, “பண்டை நாளாலே நின் திருவருளும் பங்கயத்தான் திருவருளும் கொண்டு” என்கிற ஸலக்திகளால் பிராட்டிக்கு மோக்ஷப்ரதத்வமுண்டென்று தெரிகிறது. ஈசுவரத்வித்வ தோஷ பரிஹாரமும் ஈசுவரனுக்குத் தான் பரதந்த்ரையா யிருந்து கொண்டே ஈசுவர கிருத்யத்தை நிர்வஹிப்பதால் ஏற்படுகிறது. ஈசுவரனையே சொல்லுகிற ப்ரகரணங்களிலும் இவன் ஈசுவரனுக்கு ஸ்வரூப நிருபகையாயிருப்பதால், இவனாயும் சொல்வியதாகக் கொள்ளலாம். காரணத்வம் உபாயத்வம் முதலானவைகள் இருவரிடத்திலும் பர்யாப்தங்களென்று அவர்களில் சில ஆசார்யருடைய அபிப்பிராயம். பிராட்டிக்குப் ப்ரஹ்ம சப்தவாச்சயத்வமுண்டென்பதும் சிலர் அபிப்பிராயம். அங்ஙனன்றிக்கே காரணத்வம் முதலானவைகள் விசிஷ்ட நிஷ்ட மென்பர். விசிஷ்டமாவது விசேஷண விசேஷ்யங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகது. ஆகையால் விசேஷணமான பிராட்டிக்கும், காரணத்வம் முதலானவை உண்டென்பது சிலர் அபிப்பிராயம். காரணத்வம் ஸ்வரூப யோக்யதா ரூபமாயும் பலோபதாந்ரூபமாயுமிருக்கும். அல்லது

“பதி மாத்ர கோசரம்” என்ஈற தேசிகன் ஸைக்திப்படி ப்ரராட்டிக்கு காரணத்வமில்லையென்பது சிலர் அபிப்பிராயம். யதா ஸம்ப்ரதாயம் கண்டுகொள்வது. இன்னும் இந்த விஷயத்தில் நிரூபிக்க வேண்டிய விஷயங்கள் பலவுண்டு: அவற்றை யெல்லாம் விஸ்தர பயத்தால் நிறுத்திவிட்டேன். இனி ஈசுவர குணங்கள் நிரூபிக்கப்படும்.

பகவத்குண சோதனம்

ஸமஸ்த கல்யாண குணத்தமக னுகையாவது:—ஸமஸ்தங்களாயும், கல்யாணங்களாயுமுள்ள குணங்களையுடைய ஸ்வரூபத்தை யுடையவனாயிருக்கை; கல்யாணங்களாகையாவது:—அநுகூலங்களாயிருக்கை. இப்படியுள்ள குணங்கள் ஸ்வரூப நிரூபகங்களென்றும், நிரூபித் ஸ்வரூப விசேஷணங்களென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும்.

அவற்றுள் ஸ்வரூப நிரூபகமாவது:—தனக்கு ஆசிரயமான தர்மி ஜ்ஞானத்துக்கு விஷய மாம்போது தானும் தோன்றிக் கொண்டே அந்த தர்மியிடத்துள்ள இதர வ்யாவ்ருத்தியைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கும்; அது எது போலவென்னில்? குடம் ஜ்ஞானத்துக்கு விஷய மாம்போதெல்லாம் தானும் விஷயமாகி அக்குடத்திலுள்ள இதர வ்யாவ்ருத்தியை (பிறிதின் வேறுபாட்டை)த் தெரிவிப்பதாயுள்ள குவிந்த கழுத்துடமை முதலான உறுப்பமைதி போலவேயுள்ளதாம்.

இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப நிரூபக குணங்களால், பிறிதின் வேறென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருந்துள்ள வஸ்துவைப்பற்றியிருக்கிற ஸாதாரண குணங்கள் நிரூபித் ஸ்வரூப விசேஷணங்களாம். அவை குவிந்த கழுத்துடை மையான உறுப்பமைதியாலே தெரிவிக்கப்பட்ட குடத்தைப்பற்றியிருக்கிற ரூப, பரிமாணுதி ஸாதாரண குணங்கள் போலவே தர்மியை ஆசிரயத்திருக்கும் குணங்களாம்.

இவற்றுள், ஈசுவர ஸ்வரூப நிரூபகங்கள்:—ஜ்ஞானம் ஆனந்தம், அமலத்வம், அநந்தத்வம், உபேயத்வம் முதலானவைகளாம். இப்படியே ப்ரராட்டியும் ஸ்வரூப நிரூபகபூதையாயிருக்க; க்ருபா, வாத்ஸல்ய, லௌசீல்ய, லௌஸ்பயாதிகள் நிரூபித் ஸ்வரூப விசேஷணங்கள்.

இவற்றுள் “தவாநந்த குணஸ்யாபிஷ்டேதே ப்ரதமே குண:” என்றும், “ப்ரக்

குஷ்டம் விஜ்ஞானம்” என்று தொடங்கி, “குணநாம் நிஸ்ஸீம்தாம் கணன விருணநாம் ப்ரஸவது:” என்றும், “நிர்லேப மங்களகுணௌக துகாஷ் ஷ்டேதா:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மற்ற குணங்களுக்கு காரணங்களாயுள்ள ஜ்ஞான, சக்தி பல, ஜகுவர்ய, வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஆறு குணங்கள் ப்ரதானங்களாம்.

அவற்றுள் ஜ்ஞானமாவது:—ஏக காலத்தில் எல்லா வஸ்துக்களையும் இந்திரிய நியமமில்லாமல் ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கு உறுப்பாயிருக்கும் ஸ்வயம் ப்ரகாசமான தர்மபூத ஜ்ஞானமாம்.

சக்தியாவது:—ஸமஸ்த காரியங்களுக்கும் தானே உபாதான காரணமாயிருக்கை. பலமாவது:—ஜகத்ஸ்ரஷ்டி. முதலியன பண்ணும் போதெல்லாம் சிரமமில்லாமே.

ஜகுவர்யமாவது:—தனக்கு நியந்தா ஒருவருமின்றித் தானே ஸ்வதத்த்ரணுய்க் கொண்டு சேதனருடைய கர்மானுருணமாக ஜகத்ஸ்ரஷ்டியாதிகளைச் செய்கை.

வீர்யமாவது:—தான் உபாதான காரண மாமிடத்தில் லோகத்தில் காணப்படுகிற ம்ருத் பிண்டாதிகள் போல் விகரிக்கையன்றிக்கே, கார்யங்களுக்கு விகாரங்களை யுண்டு பண்ணுகை. அதாவது, கஸ்தூரி வாஸனையானது தான் விகரிக்காமல் தன்னோடு ஸம்பந்தித்த வஸ்துக்களுக்கு விகாரத்தையுண்டு, பண்ணுவது போலும் என்று சொல்லுவார்கள். (அல்லது என்னுத்துவையலாகும் போது, அதிலுள்ள எண்ணெய் தான் விகரியாமலே என்னுள்விரிந்து கொண்டு, என்னோத் துவையலாக விகரிப்பிப்பது போலும் என்றும் சொல்லலாம்.)

தேஜஸ்ஸாவது:—ஸ்ரஷ்டியாதி வ்யாபாரங்களில் ஸ்வதத்த்ரங்களாயுள்ள வேறு ஸஹகாரிகளை அபேக்ஷியாதிருக்கை; இதற்கு ப்ரமாணங்கள் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், அக்ஷர்புத்த்யஸம்ஹிதையிலும், பட்டர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீ ரங்கராஜ ஸ்தவத்திலும் காணலாம். விஸ்தர பயத்தாலே இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கப்படவில்லை.

இனி, இவைகளில் ஜ்ஞானத்தினுடைய அவஸ்தா விசேஷங்களான க்ருபை முதலிய குணங்களின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படும். க்ருபையாவது—ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் சுருத

பர்களையிலும் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிற படி ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷையான பரது; க்காஸ ஹிஷ்ணுதையாம்; அதாவது—தனக்கொரு பிரயோஜனத்தை யபேக்ஷையாமல் ப்ராதிசூல்ய மில்லாதவர்களுடைய துக்கத்தைப் பார்த்து ஸஹியாதிருக்கை. ஸஹியாதிருக்கையாவது— அவர்களுடைய துக்கத்தைப் ப்ரதிகுலமாக நினைத்திருக்கை. நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரதிகுலத்வ ஜ்ஞாநமே துக்க பதார்த்தமாகையால், பரது:க்க துக்கித்வமே க்ருபையென்று ஏற்படுகிறது.

இதற்குப் ப்ரமாணங்கள்:—ஸ்ரீ ராமாயணத் தின் அயோத்யா காண்டத்தில் பெருமானுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிற பாகரணத்தில் “வ்யஸநேஷு மதுஷ்யானாம், ப்ருசம் பவதி து:க்கித:” என்பதனால், மனுஷ்யர்களுக்கு து:க்கங்கள் ஸம்பவிப்பதால், தான் மிகவும் து:க்கத்தை யடைகிறான் என்றும், கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில் வாஸி வதமானபின் ஸுகீர் வருடைய வ்யஸநத்தைப் பார்த்து “ஸஞ்ஜாத பாஷ்ப; பரவீர ஹந்தா ராமோ முஹூர்த்தம் விமநா பபூவ” என்பதனால், சத்துருக்களின் வீரதையை அழிக்கவல்ல ராமனும் கண்களின்னிறும் சோக பாஷ்பங்களை வடித்துக் கொண்டு, வ்யஸனத்தால் ஒரு முஹூர்த்த காலம், ப்ரஜ்ஞையற்றிருந்தான் என்றும், ஸுந்தர காண்டத்தில் “ஸூத்ரீ ப்ரநஷ்டேதி காருண்யாத்” என்கிற சுலோகத்தில், காருண்யத்தாலே, தாபத்தை அடைகிறான் என்றும் சொல்லப்பட்டன. பாலகாண்டத்திலும் கிரௌஞ்ச இணையின் ஆண் பறவை வேடனால் அடிபட்டதைப் பார்த்து, வால்மீகிக்கு, உண்டான துக்கமானது, “ருபே: தர் மாத்நஸ தஸ்ய காரண்யமம் ஸமபத்யத்” என்று காருண்யமென்று சொல்லப்பட்டது, சுருதியிலும் பிரளய காலத்தில் ஜகத்து உபஸம் ஹ்ருதமாய் ஒடுங்கிய அளவில் தான் தனித்து இருப்பதால் மகிழ்வில்லாமலிருக்கிறான் என்பது பற்றி “ஸ ஏகாகீ நரமேத” என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது; அதாவது— அப்பொழுதில் அவனுக்கிருந்த கிருபையைச் சொல்லியபடியாயிற்று. மக்கண ஸம்ஹிதையில், “த்ரஷ்டும் ந ஸஹதே தேவி க்விஷ்டாந் ஸ்வாந் பரிசார காந்” என்பதனால், கிலேசத்தையடைந்த தன் னுடைய பரிசாரகர்களை பிராட்டி, பார்க்க ஸஹிக்கமாட்டான் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த ஸம்ஹிதையிலேயே “கருண

விஸுமகி” என்பதால், கிருபையால் கண்ணீர் கருடனிருக்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதுவுமன்றி, “பகவத்குண தர்ப்பண”த்தில் “கரணம் காரணம் கர்த்தா விகர்த்தா” என்கிற சுலோக வ்யாக்யானத்தில் “கதம் அந்யதா பரது:க து: கித்வாதயோ குண:ஸ்யு:” என்பதால்—பிறிப்பொருட்டான சோக ஹர்ஷங்கள் குணமாகலாமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. நம்மாழ்வாரும் “ஆவாவென்று அருள்செய்து அடியேனொடு மாலான்” என்பதானால், ஐயோவென்று கிருபை செய்துதருவீனான் என அருளிச் செய்தார். திருமங்கையாழ்வாரும் “ஆவாவென்றடியேற் கிறை யிரங்காய” என்றருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஆதலால் அவதாரங்களில் உண்டான புத்தத்தில் சொல்லப்படுகிற சோக ஹர்ஷங்கள் அபிநயமென்று சொல்லுவது போல் இதுவும் அபிநயமென்று சொல்லுவது கீழ்க்குறித்த ப்ரமாணங்களுக்குச் சேராது. ஹேய ப்ரத்ய நிக்ஷயம் ஆனந்தமயனாயிருக்கிற ஸர்வேசு வரனுக்கு ஹேயமான து:க்கம் கூடாதென்பது ஸ்வார்த்தமாயும், கர்மக்ருதமாயும் உள்ள வற்றைப் பற்றியதாம். அப்படிக்கில்லாமல் இதைவும் அபிநயமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் வஞ்சக கார்யமான அபிநயமும் லோக ரீதியாய் ஹேயமாயிருப்பதால், அதுவும் கூடாது.

க்ருபை து:க்காபிநய மாத்ரமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் இப்படியிருந்துள்ள க்ருபை ஆச்ரய ணோபயோகியா யிருக்கும்படி யெங்ஙனே கூடும்? ஆனால், தேசிகன் “பரது:க்க நிராகிரீஷா தயா” என்று அருளிச்செய்திருப்பது சக்தனாயிருக்கும்வனுக்கு, சக்யமான து:க்க நிராகரணத்தல் கீழ்நிருபிக்கப்பட்ட க்ருபையின் காரணமாக உபசரித்தருளிச் செய்தபடி. இப்படிக்கில்லாமல் பரது:க்க நிராகிரீஷை யதையென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அந்த நிராகிரீஷை அபிநிவேச கார்யமாகையால், அதுவும் ஹேயதயா அநுபந்தமாம். இத்தை அனுஸரித்தே ஆளவந்தார், “க்ஷணேபி தே யத்விரஹோபி துன்ஸஹ:” என்று அருளிச் செய்தார். பட்டிரும் “தயாந்யேஷாம் து:க்கா ப்ரஸூதநம் அநந்யோவி ஸகலே:” என்று அருளிச்செய்தார்.

க்ருபையின் ஸஹேதுகத்வ நிர்ஹேதுகத்வ நிருபணம்

இனி, இப்படியிருந்துள்ள க்ருபையினுடைய நிர்ஹேதுகத்வ ஸஹேதுகத்வங்கள் நிருபிக்கப்படுவனவாம்.

“அசிதவிசேஷிதாந்” இத்யாதி சுலோகத்தின்படி ஜகத் ஸ்ருஷ்டியில் ஏககாலத்தில் ஜீவர் களுக்குக் கரண களேபர ப்ரதானம் பண்ணுகைக்கடியான கிருபை நிர்ஹேதுகை. “நா ஸௌ புருஷகாரேண” இத்யாதி சுலோகத்தின்படி, நிரந்தர ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே ஆழ்வார்போல்வாரிடத்தில் பண்ணும் கிருபையும் நிர்ஹேதுகை.

அப்படியின்றிக்கே ஈசுவரனிடத்தில் பண்ணும் ப்ரபத்தி அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்பதாலும், அன்றிக்கே ஈசுவரனுடைய உபாயாந்தர ஸ்தான நிவேசத்துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதாலும், ஈசுவரனே உபாயமாகையாலும், புருஷகாரபூதையான பிராட்டி ஸ்வாதந்த்ரியாபி பூதமான க்ருபா குணத்துக்கு உத்தம்பனம் பண்ணுகையாலும், வ்யாஜஸாபேக்ஷமாயிருக்கும். பக்தி ஸ்தலத்திலும் “ப்ராதி கூல்ய நிவ்ருத்தி மாத்ரேண அந்த அபராதாநநாத்தூய ஸ்வப்ராப்தி ஹேதுஷு ருசிம் ஜதயதி” என்கிற ஸ்ரீபாஷ்ய ஸூக்தியின்படி ப்ராதி கூல்ய நிவ்ருத்தி ஸூசகமான உபாஸநாரம்பத்தாலே ப்ரீதனூன ஸர்வேசுவரனே, “ததாயி புத்தியோகம் தம்” என்கிற படியே, உபாய நிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக் கொடுப்பதால், அங்கும் ப்ராதி கூல்ய நிவ்ருத்தி ரூப வ்யாஜ ஸாபேக்ஷமாயிருக்கும். குமாரி வேதாந்தாசார்யரும், “ஸ்வரூப ஸம்ஸ்தவௌ யஸ்யா: நிர்ஹேதுக ஸஹேதுகௌ” என்று அருளிச் செய்தார். இதன் அர்த்தம் ஸாமாந்த்யமாய் ஸ்வேலோருக்கும், பல ப்ரதானத்தில் உபயுக்தையான க்ருபையினுடைய ஸ்வரூபம் நிர்ஹேதுகம்; அந்த க்ருபை பவோபதாநம் செய்யுமிடத்தில், ஹஸ்காரிகளான உபாயங்களை அபேக்ஷித்திருக்கு மென்பதாம். ஆகிலும் சில வியக்தி விசேஷங்களில் ஸஹகாரிகளையும் அபேக்ஷியாமல், பலத்தைக் கொடுக்கு மென்பது கீழ்க்குறிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங் சளாலே வ்யக்தம்.

மேலும் திருமந்த்ரத்தில் அகாரத்தில் (அவரகூடனே) என்கிற தாதுவினுடைய அர்த்தமான ரக்ஷணம், காலாதிகளைக் குறிப்பிடாமையாலே ஸர்வ காலங்களிலும் ஸர்வ ப்ரகாரங்களாலும் ஒரு ஹேதுவையும் அபேக்ஷி

யாமல் நிகழ்வதென்று ஏற்படுகிறது. எல்லா விடங்களிலும் ரக்ஷணம் ஸஹேதுகமாகவே யிருக்கும் என்னும் பக்ஷத்தில் நிர்ஹேதுகமான ரக்ஷணம் அப்ரஸித்தமாக வேண்டும். பசு, பக்ஷிணம் தத்தம் குழகன்று குஞ்சுகளை நிர்ஹேதுமாகவே ரக்ஷிக்கக் கான்கையாலே, நிர்ஹேதுக ரக்ஷணம் ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறது. மேலும் ப்ரஹ்ம சப்தார்த்த நிருபணத்தில் “ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி தஸ்மா துச்சயதே பரம் ப்ரஹ்ம” என்று சொல்லுகிறவிடத்தில் “ப்ரும்ஹயதி” என்கிற வித்தால் சேதந நிஷ்டமான ஜ்ஞான விகாஸ ரூப மோக்ஷத்துக்குக் காரணம் என்று ஏற்படுகிறது. இவ்விடத்திலும் ஹேதுவைச் சொல்லாமையால், அந்த மோக்ஷ காரணமும் நிர்ஹேதுகமென்றே எடுத்திக்கிறது. ப்ரஹ்ம சப்தத்துக்கு ஆர்த்தமாக ஏற்படுகிற ஹேய ப்ரத்யநீகத்வமும் ஆச்ரித விஷயத்தில், ஹேய நிவர்த்தகத்வ ரூபமாகையால், அதிலும் ஹேது ச்ரவணமில்லாமையாலே, அநிஷ்ட நிவர்த்தக ரூபமான அதுவும் நிர்ஹேதுகமாயிருக்கிறது.

அலுரிபுத்தய ஸம்ஹிதை, லக்ஷ்மி தந்த்ரம் இவைகளில் அநுக்ரஹ சக்தியாகிற க்ருபை, சேதனன் விஷயத்திலுண்டாகிற காலம் தெரியாமையால், நிர்ஹேதுகமென்று சொல்லப்படுகிறது. மேலும் திருவாய்மொழியில், “இன்றென்னைப் பொருளாக்கி” என்கிற பாட்டினுடைய வ்யாக்யானத்தில், திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் திருப்பேர் நகரான் இன்று என்னை ஸ்விஷய திவ்ய ஜ்ஞானவானாகித் தன்னை என்னுள்ளே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்? இதற்கு முன்பு இப்படிச் செய்யாதொழிக்கைக்கு ஹேதுவென்? என்று அவனை நான் கேட்கிறேன்; இதற்கு ஒரு உத்தரம் சொல்ல வல்லவனாகில் சொல்லுவான் என்கிறார்” என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும், நிர்ஹேதுகமென்றே படுகிறது. இன்னும் இதில் வக்தவ்யங்களான விஷயங்களை விஸ்தர பயத்தால் நிறுத்திவிட்டேன்.

வாத்ஸலயகுண நிருபணம்

இனி வாத்ஸலய குணம் நிருபிக்கலாகும். வாத்ஸலய மென்பது:-வத்ஸலய இதம்—வாத்ஸம்; தத் லாதீதி—வாத்ஸலா; தஸ்யா: கர்மவாத்ஸலயம் என்கிற வ்யுத்தத்தியால் அன்றி கன்றினுடைய தோஷத்தை போக்கிய மாகக் கொள்ளுகிற பசுவின் விஷயபாரம் என்ற அர்த்தமுடையதாயிருக்கிறது. அந்

விது—அந்தக் கன்றினுடைய தோஷம் பசவுக்கு போக்கியமாயிருப்பதுபோலே, ஆச்ரிதருடைய பூர்வாகங்களிலும் ப்ராமாதிகங்களான உத்தராகங்களிலும் அவர்ஜநீயங்களான சாரீரதோஷங்களிலும் ஈசுவரனுக்குள்ளே போக்யதாபுத்தியே, வாத்தஸ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அன்றியும், வத்ஸம் லாஜீதி—வத்ஸலா: வத்ஸலாயா: கர்ம—வாத்தஸ்யம் என்ற வ்யுத்தபத்தியாலும் இந்த அர்த்தம் ஸித்திகிறது.

இந்த வாத்தஸ்யத்தினுடைய ப்ரதமாவஸ்தை, தோஷாநாதர ஹேதுவான ஸ்தேஹமாகவும்; உத்தகடாவஸ்தை, தோஷங்களில் குண்தவபுத்திபண்ணுகையுமாயிருக்கும், இப்படியே சுருத ப்ரகாசிகையில், “ஸம்பந்தவிசேஷாந் விதேஷு பீதி:—ஸ்தேஹ வஸ்ய விபாகா:—அஸ்தாநபய சங்கிதவம், தோஷோநவபாஸ: தோஷேஷு குணத்வ புத்திர்:” என்றும், இப்படியே ஸமத்வயாதிகரணத்தில், “தோஷேஷு குணத்வ புத்திர் வாத்தஸ்யம்; யதா மாதூர் வத்ஸே” என்றும், சரணாகதிகத்ய சுருதப் காலிகையில் “யதா தேநோர் வத்ஸே” என்றும் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு அர்த்தம்:—ஸம்பந்தமுள்ள இடங்களில் பிரீதிபண்ணுகை ஸ்தேஹம்; அதினுடைய விபாகங்கள்:—அஸ்தாநபய சங்கை, தோஷம் தோஷருமை, தோஷங்களில் குண்தவபுத்தி என்னுமிவையே. எப்படி தாயான பசு தன் கன்றினிடத்தில்; பிரீதியுடையதாயிருக்குமோ அப்படியே ஈசுவரன் ஆச்ரிதரிடத்தில் இருக்குமிருப்பது வாத்தஸ்யமென்று சொல்லப்படும் என்பதாம். இப்படியே ஜ்ஞானமில்லாத தேஹவை வாத்தஸ்யத்துக்குத் தருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லியபடியால், ஜ்ஞானமுள்ளவர்களுக்கும் ப்ரேமத்தினால் உண்டாகிற அஜ்ஞானத்தால், தோஷங்களில் குண்தவபுத்தியுண்டாகுமென்பது பெறப்படுகிறது. இப்படியே “அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு:” என்கிற ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும், “யதோ தோஷாந் பக்தேஷ்விஹ வரத நைவாகலயஸி” என்பதிலும் வாத்தஸ்யத்தினுடைய ப்ரதமாவஸ்தையான தோஷா தர்சனம் சொல்லுகிறது.

இப்படியே ஆழ்வார்களும், “என்னடியராது செய்யார் செய்தாரேல் செய்தார்” என்றும், “சூன்றனைய சூற்றம் செயினும்

குணங்கொள்ளும்” என்றும், “செய்த சூற்றம் நற்றமாகவே கொள்” என்றும் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள்.

பூர்வாமாயணத்திலும் “தோஷோ யத்யபிதஸ்ய ஸ்யாத்” என்கிற கலோகத்தில் ‘யத்யபி’ என்றதனால், தோஷாதர்சனமும் “ஸ்யாத்” என்றதனால் தோஷபோக்யத்வமும் சொல்லப்பட்டன.

தேசிகனும் “ஒளத்ஸுக்ய பூர்வ முபஹ்ருத்ய மஹாபராதாந்” என்கிற கலோகத்தில் “ஆவிஹ்ய தாந் நிரவசேஷ மஸ்தத் த்ருப்தி:” என்பதிலும் “ப்ரந்யாஸச்சந்த” என்கிற வ்லோகத்திலும் தோஷ போக்யத்வமே வாத்தஸ்யமென்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். ரங்கராமாநுஜ ஜீயரும், உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் “அந்ருஷ்ட மாதீர: புருஷ:... ததோ ந விஜு குப்ஸதே” என்கிறவிடத்தில் “ஆச்ரித தோஷாந் வாத்தஸ்யேந போக்யத்வேந ஸ்வீகரோதி” என்றருளிச் செய்திருக்கிறார். சுருதியிலும் “ஸம்யதாதே ப்ரஹ்மணீஷ: ரமதே தஸ்மிந்நுத ஜீரணே சயாதே” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம்—அவிவாதம் என்றும், ஸந்தி என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவனுடைய ஜீர்ணமான சரீரத்தில் ரமிக்கிறான் என்பதாம். இந்த அர்த்தம் “திருமாவிருஞ்சோலை மலையே” என்கிற பாட்டிலும், “மங்கவொட்டு உன்” என்கிற பாட்டிலும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இப்படியே பகவத்குணதர்ப்பணத்தில் “ஸஹி சிரபரிசீயமானேஷ்வபி சரணாகதேஷு கஸ்யாபி ஹேதோ: ஸத்ய: ப்ரஸாதேஷு விவ வத்ஸேஷு ஸஹுங்காரா: ஸபயஸ் ஸம்ஸ்ருதஸ்தந வேதநா கிங்கர்த்தவ்யதாசுலா: தேநவ இவ ஸம்ப்ராமயதி” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம்—சிர பரிசுதர்களாயிருந்தபோதிலும் சரணாகதர்களிடத்தில் அன்றிந்நகன்றுகளிடத்தில் ஹம்சாரத தோடே கிட்டியும் முகைக்குப்போடே கூடியும், இன்னது செய்கிறது என்று தெரியாமல் கலங்கியிருக்கிற பசுக்கள் போலவே ப்ரமிக்கிறான் என்பதாம். இதற்கு உதாரணமாக “அத்ய ஜாதந்து மவிநம் வத்ஸம் கௌரிவ தாவதி” என்கிற கலோகத்தைக் கண்டுகொள்வது.

அப்படியே வாத்தஸ்யத்தாலே கஜேந்திராழ்வான் விஷயத்தில் தன்னுடைய சக்தியை மறிந்து அரை குலையத் தலைகுலைய ஸுஸ்ஸி

னுடைய கரையில் ஈசுவரன் எழுந்தருளினதை ப்ரதிபாதிக்கிற “தேவீ ஹஸ்தாம்பு ஜேப்ய:” என்று துடங்கி பட்டர் அருளிச்செய்த கலோ கங்களிலும் காணலாம்.

மேலும், “யதிதமகணயித்வா துர்வஹம் ச்ரோணிபாரம், மதவிசரணலோபாத் ப்ரஸ்திதம் பத்மதாம்பரம்; அயமஹமபி வாஞ்சாம்ய ப்ரம்ருஜ்யேவ பாம்ஸாம், ஸுமுகி பததலம்தே குப்தும் சம்பிதும் வா” என்றும் “ரதி ஸமயே தருணீநாம் பூஷாஹாநிரபி பூஷணீபவதி” என்றும் சொல்லுகிற வாக்கியங்களிலும் கண்டுகொள்ளலாம். இதன் அர்த்தம்—என்னிடத்தில் வர விரும்பிற ஆசையால் வஹிக்கக் கூடாதிருக்கிற நிதம்ப பாரத்தையும் என்னுடைய பிரயாணம்: புறப்பட்டு வருவதால், செந்தாமரை மலர்போற் சிவந்திருக்கிற உன் பாத தலத்தை நடந்து வரும் போது படிந்து கிடக்கிற தூளிகளைத் துடைக்காமலே சிரோபூஷணமாயணியவும் முத்தமிட்டுக் கொள்ளவும் இச்சிக்கிறேன் என்பதும், ரதிகாலத்தில் ஸ்திரீகள் ஆபரணமில்லாமலிருப்பதே அழகாகுமென்பதும் ஆம்.

இப்படி ஸ்ரீரஞ்சன சேதனனுக்கும் ஜ்ஞாமில்லாத தேதுவுக்கும் இருந்தால், ப்ரமசேதனனும் ப்ரமரவிக்ஞையுமுள்ள ஸர்வேசுவரனுக்கு “ஜ்ஞாநீத்வாத்மவ மே மதம்” என்றும், “ப்ரியோஹி ஜ்ஞாநிநோத்யர்த்தம்” என்றும், “அத்யர்த்த ப்ரியம் ஜ்ஞானினம் ஸத்வா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அந்நிதா பிமதனான ஜ்ஞானி விஷயத்தில் இப்படியிருப்பது கிம்புனர் ந்யாய ரீத்தம். இப்படியிருக்க, “நிகரில் புகழா” யென்று ஒப்பில்லாத குணமாகச் சொல்லப்பட்ட தோஷேஷு குணத்துவபுத்தி ரூபமான வாத்ஸல்யத்தைத் தோஷமென்று சொல்வது, குணேஷு தோஷத்துவ புத்தி கார்யம். ஆனால், தேசிகன் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்திலும் சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் “யதா தேநோர் வத்ஸே” என்கிற சுருத ப்ரகாசிகாகாரர் வாக்யத்தை யெடுத்துக் காட்டி, “கேஷாஞ்சித் அதிவாத:” என்பதால், தோஷேஷு குணத்துவபுத்தியாக வாத்ஸல்யத்தைச் சொல்லக்கூடாது என்று அருளிச்செய்திருப்பதுகூடும்படி எங்ஙனே யென்னில், அவரே தயாசத்தத்தில், “வாத்ஸல்யம் தோஷபோக்யத்வம்” என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும், அதை அநுஸரித்தே தத்ஸம்ப்ரதாயஸ்தரான ரங்க ராமாநுஜ ஜீயரும் உப

நிஷத் பாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்திருப்பதாலும் இப்படியிருந்துள்ள வாத்ஸல்யத்துக்கே அனேக ப்ரமாண உபபத்திகளிருப்பதாலும், அந்த பக்ஷத்தில் நைர்ப்பர்யமில்லாமையாலும் ப்ரௌடவாதமா மித்தனை.

தோஷ போக்யத்வம் வாத்ஸல்யமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் போக்யமான தோஷத்தையே பண்ணும்படி நேரிடும் என்கிற தூஷணம் தோஷாதர்சனம் வாத்ஸல்யம் என்று சொல்லுகிற பக்ஷத்திலும் ஸமானம். பூர்வாக விஷயத்திலும் ப்ராமாதிகமான உத்தராகத்திலும் அவர்ஜநீயமான சாரீர தோஷத்திலும் ஏற்படுகிற குணத்துவபுத்தி அதிப்ரேம கார்யமாகையால் தோஷமாகாது. “திருமாவருஞ் சோலைமலையே” என்கிற பாட்டில் உத்தருளின நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை ப்ராக்குதமாகும் ஹேமமாயுமிருந்துள்ள ஆழ்வாருடைய வீக்ரஹ ஏக தேசத்தில் பண்ணுகிறான் என்று இருப்பது கண்டுகொள்வது. இப்படியிருப்பதால் ஆழ்வாருடைய சரம வீக்ரஹத்தை, பெருவந்து நின்றபிரான் ஸந்நிதியிலேயே, திருப்பள்ளிப் படுத்தியிருப்பதும், கோயிலில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய சரம வீக்ரஹத்தை, பெருமானுடைய வஸந்த மண்டபத்தில் திருப்பள்ளிப்படுத்தியிருப்பதும், திருமழிசைப்பிரானுடைய சமர வீக்ரஹத்தை ஆராவமுதாழ்வான் ஸந்நிதிக்கு ஸமீபத்தில் திருப்பள்ளிப்படுத்தியிருப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம். அப்படியே திருமலையிலும் அனந்தாழ்வான், சமர வீக்ரஹத்தைத் திருப்பள்ளிப்படுத்தின இடத்துக்கு திருவேங்கடமுடையான் ஸம்வத்தஸம் தோறும் எழுந்தருளி ஸ்ரீசடாரி ஸாதித்து வருவதும் கண்டுகொள்ளலாம்.

இப்படியாக ப்ரமாணங்களாலும் அநுஷ்டானத்தாலும் உபபத்தியாலும் ஸநேஹத்தினுடைய உத்தகடாவஸ்தையான வாத்ஸல்யம் நிகுபிக்கப்பட்டது.

பகவத் ஸௌசீல்ய நிருபணம்

இனி, ஸௌசீல்யவது:— உயர்த்தவன் இழிந்தவனோடு கலக்கும்போது, புரையறறிருக்கை. புரையறறிருக்கையாவது:—தன்னுடைய உயர்த்தியும் தன்னை யடைந்தவனுடைய தாழ்வும் பாராட்டமை. ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராவண வதத்துக்குப்பின் ப்ரஹ்மாதிகள், “பவாந் நாராயணே தேவ:” என்று பெருமானுடைய உயர்த்தியைச்சொல்ல பெரு

மான் அதை விரும்பாமல், “ஆத்மாதம் மா நுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்பதால், தன்னை தசரதகுமாரனான ஒரு மனுஷ்யன் என்று எண்ணுகிறேன் என்று அருளிச் செய்கையாலும், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் கோவர்த்தன உத்தாரணைந்தரம், “தேவோ வா” இத்தயாதி சங்கித்துச் சொல்லியவற்றை விரும்பாமல், “நாஹம் தேவோ ந கந்தர்வ:” அஹம்வோ பாத்தவோ ஜாத:” என்பவற்றால், நான் தேவனுமல்லன்; கந்தர்வனுமல்லன்; உங்களுக்கு பந்துவாக வந்து பிறத்தவன் என்று கண்ணன் அருளிச் செய்தமையாலும் இந்த லௌசீய குணம் விளங்கும்.

லௌஸீய நிருபணம்

இனி, ‘லௌஸீயமாவது:—கண்ணுக்கு விஷயமாகாத தன்னை ஸம்ஸாரிகள் கண்ணுக்கு விஷயமாக்குகை. இந்த குணம் விபவத்திலும், அர்ச்சாவதாரத்திலும் காணலாம். விக்ரஹ குணங்கள் காந்தி லௌஸீயமாய்நிற்க. ஈசு; வரனுக்கு விக்ரஹம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம் “ய ஏஷோந்த ராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே தஸ்ய யதா க்யபாஸம் புண்டரீக மேவ மக்ஷிணீ” என்றும், “நீலதோ யத மத்யஸ்தா” என்றும், “ஆதித்ய வர்ணம் தமஸஸ்து பாரே” என்றும் சொல்லுகிற சுருதிகளும் ஸ்மிருதி இதிஹாஸ புராணங்களுமாம். ஈசுவரனுக்கு சரீரமில்லை என்று சுருதிகள் சொல்லியது கர்ம நிபந்தனமான சரீரம் இல்லை யென்பதை உபபாதித்தபடி. இன்னும் இவைகளுடைய நிருபணம் மேலே வரும்.

ஸ்வ சேஷித்வாதி நிருபணம்

ஸ்வ சேஷியாயிருக்கையாவது:—ஸம்ஸ தங்களான சேதன சேதனங்களையும் தன்னுடைய அதிசயாதானத்துக்கு உறுப்பாக விநியோகிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸம்பந்த விசேஷம்.

(ஸ்வாமித்வமாவது:—சேதனர்கள் விருகர்களான தசையிலும் அவர்களுடைய ஸத்தா ஸ்தித்தியாதிகளைத் தான் அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தும், மற்றும் அவர்கள் தாய் தந்தையர்க்கு அந்தர்யாமியாயிருந்தும் நிர்வஹிக்கைக்கு உறுப்பான ஸம்பந்த விசேஷம்; இந்த விஷயமும் மேலே நிரூபிக்கப் படும்.)

ஸ்வகர்ம ஸமாராத்யத்வ நிருபணம்

இனி, ஸ்வ கர்ம ஸமாராத்யத்தை யாவது:—சுருதிகளிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற நித்ய நைமித்திக கர்மய கர்மங்களுக்குத் தானே ஆராத்ய யனாயிருக்கை. ஆனால் அக்னித்திராதி தேவர்களை உத்தேசித்துப் பண்ணுநிற கர்ம ஸ்வரூபம் ஈசுவரனுக்கு ஆராதனமாய்ப்படி எவ்வளவு யென்னில்? அக்னி இத்திராதி தேவதைகள் ஈசுவரனுக்கு சரீர பூதர்களாகையாலும், தான் சரீரியாகையாலும் சரீரத்தைப்பற்றி ஏற்படுகிற ஆராதனங்கள் சரீரிக்கே யாகையாலே ஈசுவரனுக்கு ஆராதனமாகலாம். சேதனர்கள் அந்தர்யாமியான ஈசுவரனுக்கு, கர்மம் ஆராதனமென்ற நியாமம், அக்னி இத்திராதி தேவர்களுக்கே ஆராதனமாகச் செய்த போதிலும் முடிவிலே ஈசுவரனுக்குச் செய்த ஆராதனமாகவே இருக்கிறது. எப்படியெனில்? தேஹமே ஆத்மாவென்று நினைத்திருக்கிற மனிதன் தேஹத்துக்குப் பண்ணும் உபலாபனங்களால் உண்டான ஸுகம் அந்த தேஹாபிமானியான ஆத்மாவின்மீது பர்யவஸிப்பதுபோல சென்று சேரும் என்று அறியத்தக்கதாம். இந்த விஷயத்தை, “பேயஜந்தி பித்தந்தேவாத் ப்ராஹ்மணாத் ஸஹா தாசநாத், தேபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்ய விதி பூர்வகம்” என்று தோசார்யன் அருளிச்செய்தான். இதனர்த்தம்:—யார் யார் பித்தருக்களையும் தேவர்களையும் அக்னியோடே கூடிய பிராமணர்களையும் என்னை யுத்தேசியாமலே ஆராதிக்கிறார்களோ, அவர்களும் அங்கங்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று என்னையே ஆராதித் தவராகிறார்கள் என்பதாம்.

மோக்ஷ ப்ரதத்வ உபபந்த்வாதி நிருபணம்

இனி, நிரதிசய புருஷார்த்த ரூப மோக்ஷ ப்ரதனுகையாவது:— எல்லாவற்றிற்கும் மேலான புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தை ஈசுவரனே கொடுப்பதாக ப்ரமாணங்கள் இருப்பதால், ஈசுவரனே மோக்ஷ ப்ரதனாகிறான். ப்ரமாணங்கள் “நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே” “மோக்ஷ மிச்சேத் ஜநார்த்ததாத்” இத்தயாதி வாக்யங்களாம். நைஷதத்தில் ஸ்ரீ ஹர்ஷகவி. “அதிகத்ய ஜகத்யதீசுவராத் அத முக்திம் புருஷோத்தமாத் தத:” என்பதால், புருஷோத்தமனான தாராயணனே மோக்ஷ ப்ரதனென்பதைச் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த

விஷயம் புருஷர்த்த நிருபணத்தில் விசதமாக நிரூபிக்கப்படும்.

இனி, உபாயமாகையாவது:— ஈசுவரன் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவனும் மோக்ஷரூப பலத்துக்கு ஸாததமும் தானாயிருக்கை. அதில், உபாயத்வமாவது ஈசுவரனுக்கும் பக்தியாத் யுபாயங்களுக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கும். அது எப்படியென்னில் உபாயத்வம் பல ஸாததத்வ ரூபம்; பக்த்யாதிகள் பலத்துக்குக் கரணமாயிருந்து ஸாதனமாகின்றன. ஈசுவரன் பலன் கொடுக்கையாலே பல ஸாதனமாகிறான். அங்ஙனமன்றிக்கே ஈசுவரனே பலப்ரதனாயும், பலகரணமாயிருக்கிறான். அதற்குப் ப்ரமாணங்கள்:— “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் தாராயண:” என்கிற இதில், “சரண சப்தம்” “உபாயேக்ருரஹ க்ஷித்ரோ:” என்கிறபடி பல ப்ரதத்வத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற பல கரணத்வ ப்ரமாயிருக்கிறது: இப்படியேத்வயத்திலும் சரம சுலோகத்திலும் இருக்கிற சரண சப்தம் கீழ்க்குறித்த சுலோகத்தின்படி பலகரணத்வ ப்ரமாயிருக்கிறது; நாராயண சப்தத்தில் அயன சப்தமானது கரணேல்புடத்த மாகையால் “ஈயதே” இதி-அயனம்” என்கிற வ்யுத்தத்தியைக்கொண்டு, ப்ராப்தி கரணத்வத்தைச் சொல்லுகிறது; ஸ்ரீராமாயணத்தில், “சரண்யம் சரணஞ்சத்வாம் ஆஹர் திவ்யா மஹர்ஷய:” என்று சரண்ய சப்தத்தாலே பல ப்ரதத்வத்தையும், சரண சப்தத்தாலே பலகரணத்வத்தையும் சொல்லியிருக்கிறது. ஸஹஸ்ர நாமத்தில் “யோகோ யோகவிதாம் நேதா” என்கிற “யோக:” என்கிற சப்தத்தால் “யுஜ்யத இதி-யோக:” என்கிற வ்யுத்தத்தியைக்கொண்டு, ப்ராப்தி கரணத்வம் சொல்லப்பட்டதாக பட்டர் வியாக்யானம் செய்தருளியிருக்கிறார். அப்படியே “கரணம் காரணம் கர்த்தா” என்னுமிடத்திலும் கண்டு கொள்ளத் தக்கது. ஸைத்ரகாரும் “உபபத்தேச்ச” என்கிற ஸைத்ரத்தால், பல கரணத்வத்தையும் “பல மத உப பத்தே:” என்கிற ஸைத்ரத்தால் பல ப்ரதத்வத்தையும் தனித்து நிரூபித்திருக்கிறார். “உத தமா தேச மப்ராக்ஷய:” என்கிற சுருதி வாக்ஸ்யத்தின் ஆதேச சப்தார்த்த விசாரத்தில், “கரு ப்ரத்யயமானது, காரணத்தற்க்களை அபேக்ஷியாவை

யாகிற கரணத்துக்குள்ள ஸாதக தமத்வம் கர்த்தாவுக்கு மிருப்பதால், கர்த்தாவைக் கரணமாக விவக்ஷித்துச் சொல்லியபடி” என்று வேதார்த்த ஸங்க்ரகத்திலும், சாந்தோக்யே கேசிதாஹு:” என்கிற நடாதூர் அம்மாள் அருளிச்செய்த சுலோகத்திலும் சொல்லியிருப்பதால், ப்ரஸாதத கரணத்வம் ஈசுவரனுக்கு உண்டென்று ஏற்படுகிறது.

ப்ரஸாதநாமாவது:— ஸ்ரீதிப்ரவர்த்தன மாகையால் அதுவும் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராபக்த்வ ரூபமாகையால், அது பல கரணத்வ பர்யவ்ஸிதமாம். திருவாய்மொழியிலும், “சரணமாகுத் தனதானடைந்தார்க் கெல்லாம், மரணமாகுல் வைகுத்தம் கொடுக்கும் பிரான்” என்று பல ப்ரதத்வத்தையும், பல கரணத்வத்தையும் பிரித்து அருளிச் செய்திருக்கிறார். தேசிகனும் “தேவ: ஸ்ரீ மாந் ஸ்வஸித்தே: கரணம்” என்று பல கரணத்வத்தை யருளிச் செய்திருக்கிறார். ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் “த்வ மகரண ஸ்வராட்கில காரக சக்தி தர:” என்று கரண காரக சக்தி ஈசுவரனுக்கு உண்டென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இப்படியாக பலத்துக்குக் கரணமும் பலன் அருளுமவனும் ஈசுவரனே ஆகிறான்.

ஈசுவரனுடைய பலகரணத்வ ஸமர்த்தம்

ஆனால், ஈசுவரன் பலத்துக்குக் கரணமாகும் பக்ஷத்தில் பக்தி ப்ரபத்திகளை சாஸ்த்ரங்களில் பலத்துக்குக் கரணங்களாக விதித்திருப்பது கூடும்படி எங்ஙனே யென்னில், ப்ரபத்தி ஸ்தலத்தில் ப்ரபத்தி ப்ரதிபத்தகாபாவ ரூபமாயும், அதிகாரி விசேஷணமாயும் இருப்பதால், ஈசுவரனே பலகரணமாகிறான். பக்தி ஸ்தலத்திலும் ப்ராதக்ஸ்ய நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தைக்கொண்டே, ப்ரீதான ஸர்வேசுவரன் “ததாமி புத்தியோகம் தம்” என்கிற வசனப்படி, பக்தி நிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான் என்று ஏற்படுவதால் அவனுடைய க்ருபா பலமான பக்தி க்ருபா ஜனிகையாக மாட்டாது: ஆனால் “உபாஸ்தி”; “த்யாயித” என்கிற விதிக்கு அர்த்தம் என்னென்னில் விதிக்கு க்ருபாதி ஸாத்யத்வமே அர்த்தமாகையாலும், இஷ்ட ஸாதநத்வம் பாதகமில்லாத வீடத்தில் ஆசேஷுப லப்யமாகையாலும், கேவல க்ருதி ஸாத்யத்வத்தையே சொல்லுவதாம். அங்ஙனமன்றிக்கே, ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான ஈசுவர முகேல்லாஸமாகிற

இஷ்டத்துக்கு ஸாதனமென்றும் சொல்லலாம். இந்த விஷயத்தை சுருத ப்ரகாசிகையில் ரக்ஷணோத்தமகனுள் ஈசுவரனுக்கு பக்தியுத்தம ரூபமென்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். அப்படி யன்றிக்கே பக்திக்கு உபாயத்தென விஹிதமா யிருந்ததேயாகிலும், “த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:” என்கிற தோ ஈலோகத்தின் படி சேதன்னுடைய குறிக்கு அநுஞ்ஞமாக பக்தி யும் உபாயமாக இருக்கிறது.

ஆனால், சுருதிக்கு பரமதாத்தர்யம் ஈசுவர னுடைய பலகரணத்தவத்திலேயாம். அதுவரை யில் இவன் வருவதற்காக வழியேற்படுத்தி னபபடி. அது எப்படி போலென்றால், தேஹா த்மாபிமா னியிருக்கிறவனுக்கு ஐதரிக பல மான மழை முதலியவற்றை ஸாதித்துக் கொடுக்கிற யாகத்தை விதித்தாற்போலேயும்; தேஹா திரிக்தன் ஆத்மா ஒருவன் உள்ள; அவன் ஸ்வதந்தர்ய என்று இருப்பார்களுக்கு ஸ்வர்க்காதி ஸாதனமான யாகத்தை விதித் தாற்போலேயும், ஸ்வாதந்தர்யத்தை விட்டு, தேவதாந்தர சேஷத்தவத்துக்கு இசைத்தவர் களுக்கு தேவதாந்தர ஸாயுஜ்ய ஸாதனமான உபாயத்தை விதித்தாற் போலேயும், பகவத் சேஷத்வ பாரதந்தர்யங்களே ஸ்வரூபமென் றும், மோக்ஷமே புருஷார்த்த மென்றும் அறித் தவனுக்கு அந்த சேஷத்வ பாரதந்தர்யா நுஞ்ஞமாக தத் ஸாதநமான பக்தியை விதித் தது. தான் சரீரபூதனாகையாலே தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தனக்கு யோக்யதை இல்லாமையா கிற அந்நந்த பாரதந்தர்யத்தை அறித்தவ னுக்கு அதற்குத் தன்னையுபாயமாக ஸ்வீகரிக்கையாகிற ப்ரபத்தியை விதித்தது.

தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா என்றதில் தர்ம சப்தார்த்த நிருபணம்

அது நிற்க, பூர்வ மீமாம்ஸையில், “அதா தோ தர்ம ஜிஜ்ஞாஸா” என்கிற ஸுத்தரத்தில் சொல்லப்பட்ட, தர்மபதம் “க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸாதாதம்” என்கிறபடியே, ப்ரஹ்ம பரமாகையாலும், பூர்வ மீமாம்ஸையும் உத்தர மீமாம்ஸையும் ஏக சாஸ்த்ரமாகையாலும், உத்தர மீமாம்ஸையில் ஏற்படும் ப்ரஹ்ம விசாரத்துக்கும், ஸாதாரண ப்ரதிஜ்ஞாபரமென்று சுருத ப்ரகாசிகையில் நிருபித் திருக்கிறபடியால், அந்த தர்ம சப்தார்த்த மான உபாயம் ஸர்வேசுவரன் என்று விதிக்கிறது. ஆனால், சுருத ப்ரகாசிகையில் த்ரவ்ய

தேசங்கள் பல கரணமன்றியிருந்தாலும் உப காரணமாயும் அதிகரணமாயிருப்பதால், தர்ம சப்தார்த்த மாவனபோல, ஈசுவரனும் பல ப்ரதனாகையாலே, தர்ம சப்தார்த்த மாகவாமென்று நிருபித்திருப்பதால், பல கரணத்வம் விதிக்க மாட்டாதென்னில், கீழ் நிருபித்தபடி கரணத்வம் விதித்திருப்பதால், அந்த கரணத்வத்தோடே கூட பலப்ரதத்வமடிகையாக ஏற்படுகிற தர்மத்வமும் உண் டென்று விதித்தபதல்லது கரணத்வ நிஷேதத் தில் தாத்தர்யம் கொள்ள இடமில்லை. இப்படிச் சொல்லாத பக்ஷத்தில், மற்ற இடங்களில் கரணத்வத்தை உபபாதிக்கிற வாக்கியத்தோடு விரோதிக்கும்.

இவ்வறமில்லே பாகரப் பொருள் விளக்கம்

மேலும் திருமழிசைப்பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில், “இவ்வற மில்லே துறவற மில்” என்கிற பாகரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி தர்ம மன்றுகில் நிவ்ருத்தி தர்மமாகச் சொல்லப்படு வதும் தர்மமில்லை, நல்வறமாவதும், நாலு வேதங்களாலும் சொல்லப்படுகிற தபஸ்ஸும் நாராயணனேயாம். இம்முடிவை அன்றென்று மறுப்பவர் ஒருவருமில்லை; ப்ராமாணிகரெல் லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது என்று அறுதி யிட்டிருப்பதாலும் பலகரணத்வ ரூபமான உபாயத்வம் ஈசுவரனுக்கே யுள்ளதென்பது விதித்தம்.

ஸர்வேசுவரனே உபாயமென்பதன் நிகமகம்

இங்ஙனமன்றிக்கே, உபாயமென்பது அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராபத்திக்கும் கரணமாயிருப்பதைச் சொல்லுமதாகையால், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்குக் கரணம் பக்தியாதிகள்; இஷ்ட ப்ராபதிக்குக் கரணம் ஸர்வேசுவரன், ஆதலால் பக்தியாதிகள் கரணமென்பதற்கும் ஈசுவரன் கரணமென்பதற்கும் விரோதமில்லை. ஆனால், பூர்வ பாஷ்யத்தில், “அவித்யா நிவ்ருத்தி ரேவ மோக்ஷ:” என்றும், இஷ்டப்ராபதி யென்பது “பாவாந்தர மபாவ:” என்கிற ந்யாயத்தாலே அவித்யா நிவ்ருத்தியே யாகையால், தனித்து இஷ்டப்ராபதி யென்பது இல்லை என்றிருப்பதால், இந்த வ்யவஸ்தை கூடா தென்னில், அப்படியிருந்தாலும் அவித்யா நிவ்ருத்திக்கு அந்தரபாணியாய் வருகிற அநுபவம் “பாவாந்தர மபாவ:” என்கிற ந்யாயத்தாலே, அவித்யா நிவ்ருத்தியாகச் சொன்னாலும்,

அதற்கு அந்தரம் வருகிற அனுபவ கைங்கர்யங்கள் அவியா நிவ்ருத்தி யாகாமையாலும், அவைகள் ஸ்வாபாவிகங்களாயிருந்த போதிலும், “இச்சாத ஏவ தவ விச்வ பதார்த்த ஸத்தா” என்கிறபடியே, ஸர்வேசுவரனுடைய இச்சையாலே ஸித்தங்களாகையால் ஸர்வேசுவரன் கரணமென்று சொல்லலாமென்னில், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திபோல் ஆகத்துமன்றியே ஸ்வாபாவிகங்களாகையால், ஸர்வேசுவரனுக்கு ஸத்தையை நிர்வஹிக்கையாகிற ப்ரயோஜகத்வ மொழிய கரணத்வம் ஏற்படாது.

அப்படி கரணமாகச் சொன்னாலும், கீழ் உதாஹரிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களில் சரண சப்தம் “ச்சு ஹிம்ஸாயாம்” என்கிற தாது பாடத்தின்படி அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலும் சரணமென்று ஏற்படுமாய்கையால் அப்படிச்சொல்வது ப்ராமாண விருத்தம்.

ஆனால் ஸாரஸ்வாதியில் இப்படி நிரூபிக்கப்படுகிறது. இவைகளில் ஏற்படுகிற ஸ்வாரஸ்யாஸ்வாரஸ்யத்தை ப்ராஜ்ஞர்கள் நிரூபித்துக் கொள்க.

உபேயமாகையாவது — ஸர்வேசுவரனே ப்ராப்த்யுத்தேச்யனாயும் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம் பந்தியாயுமிருக்கை; ப்ராப்த்யுத்தேச்யத்வம் ஸர்வேசுவர மாத்ரநிஷ்டம். கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வம் ஸர்வேசுவரனிடத்திலும் பிராட்டியிடத்திலும் பர்யாப்தம். இந்த விஷயம் கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஸர்வேசுவரனுடைய ப்ர வ்யூஹாதி விவரணோபக்ரமம்

இப்படியிருந்துள்ள ஸர்வேசுவரன் ப்ர, வ்யூஹ, விபவ, அந்தர்யாமி, அர்ச்சாவதாரம் என்கிற ஐந்து ப்ரகாரங்களை யுடையவனுயிருப்பன்.

அவற்றுள் பரனுயிருக்கையாவது—அப்ரா கிருதமான நிய்ய விபூதியில் சுத்த ஸத்வ மயமான வீக்ரஹத்தை யுடையவனாயும், ஷாட் குன்ட பரிபூர்ணனாயும் லக்ஷ்மீ பூமீ நீளாதி மஹிஷீ ஜன் ஸமேதனாயும், அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதி நிய்யர்களாலும் முக்தர்களாலும் பரிசரித சரணயுகளனாயும், அனந்த போக பர்யங்கத்தில் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பது.

வ்யூஹ ஸ்திதி நிரூபணம்

வ்யூஹமாவது — அந்த வீக்ரஹத்தில் நின்று உத்தபந்தங்களான வாஸுதேவ ஸங்கர்

ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த ரூபங்களை யுடைய வனுக்கொண்டு, ஆமோதாதி லோகங்களிலும் சுஹீராப்தியிலும் எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பது. இவற்றுள் வ்யூஹ வாஸுதேவ ஸ்வரூபர் ஷாட் குன்ட பரிபூர்ணராயிருப்பர். மற்ற மூவர்களிடத்திலும் இரண்டிரண்டு குணங்களை ப்ரகாசிக்கும்.

விபவாவதார நிரூபணம்

விபவமாவது—வ்யூஹத்தில் அநிருத்தனிடத்தில் நின்று உண்டான ராமகிருஷ்ணாதி ரூபங்களை யுடையவனுக்குமிருப்பது. இவைகள் பூர்வணுவதாரமென்றும் ஆவேசவதாரமென்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கும். அவற்றுள் பூர்வணுவதாரமாவது—அவதார வீக்ரஹங்களில் ஜீவத்வாரா அநிஷ்டாதாவாயிருக்கை யன்றிக்கே, தானே அநிஷ்டாதாவாயிருக்கை. ஆவேசாவதாரமாவது—வீக்ரஹத்துக்கு அநிஷ்டாதாவான ஜீவனிடத்தில், வீக்ரஹ வகிஷ்ட ஸ்வரூபத்தாலும் கேவல சக்தியாலும் ஆவேசித்துக் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்குமிருப்பது. பூர்வணுவதாரம் ராமகிருஷ்ணாத்வதாரங்கள்; ஆவேசாவதாரங்கள் பரசுராம, பலராமாத் வதாரங்கள். சக்தியாவேச ரூபங்கள் ப்ரஹ்ம ரூத்ராதிசன் வ்யாஸார்ஜுநாதிகள். இவைகளில் பூர்வணுவதாரமான ராமகிருஷ்ணாதி வீக்ரஹங்கள் அப்ரா கிருத்தசன்.

அந்தர்யாமி நிரூபணம்

அந்தர்யாமியாயிருக்கை யாவது—ஸமஸ்த சேதனர்களுடைய ஸ்வரூபங்களிலும் அசேதனங்களிலும் சேதனத் வாராவும், ஸாக்ஷாதாகவும் பிரத்தியேகம் பரிஸமாப்ய வர்த்தியாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பது. இது எதுபோலென்னில், ஜாதி பதார்த்தம் ஒன்றாகவே யிருந்தாலும், வ்யக்திகள் தோறும் பிரத்தியேகம் பரிஸமாப்யவர்த்தியாய் இருக்குமாப்போல யென்க, இந்த விஷயம் “ச்சு தேஸ்து சப்த மூலத்வாத்” என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யாநாவரைத்தில் வேதாந்த தீபத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ஸ்பஷ்டமாய் வருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அந்தர்யாம் யதி கரண சுருத ப்ரகாசிகையில் “ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டத் ய: ஆத்மநி திஷ்டத்” என்று ப்ரதிபர்யாயம் யத் சப்தத்தைப் பிரயோகித்திருப்பது, பகவத் ஸ்வரூபம் வஸ்துக்கள் தோறும் பூர்ணமாயிருக்கு மென்பதை ஜ்ஞாபி (அறிவி)க்

கைக்காக என்றும், இப்படியே வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ சுருத ப்ரகாசிகையிலும், சொல்லப் பட்டதென்றும் அறியலாம். ந்யாய வரித்தாஞ் ஜநத்தில், அத்ரவ்ய பரிச்சேதத்தில் ஜ்ஞானம் நிரவயவ த்ரவ்ய மாகையால் ப்ரத்தயேகம் த்ரவ்யங்களில் பூர்ணமாக ஸம்பந்தித்திருக்கு மென்றும், இப்படியே சசுவர ஸ்வரூபமும் வஸ்துக்கள் தோறும் ஜாதிபோல் பூர்ணமாக வர்த்திக்கு மென்றும், இப்படியே பாஷ்ய காரர் வேதாந்த தீபத்தில் அருளிச்செய்திருக்கிறார் என்றும் தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்கிறார். அன்றியும் க்ருத்தஸ்ர ப்ரஸக்தி அதி கரண ச்ருதப்ராகிகையிலும், “சரீர்யம்சஸ்ய ப்ரதிவஸ்து பரிஸமாப்ய வர்த்தித்தவாத்த” என்றே நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரோக்தி நிர்வாஹம்

இப்படியிருக்க, ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் “சசுவர ஸ்வரூபம் வஸ்துக்கள் தோறும் பூர்ணமாக வர்த்திக்குமென்றால் பேதாபேத வாதம் போல் விருத்த ஸமுச்சய மேற்படும். ஆகையால், அது அருப பந்தம்” என்று தேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பது அப்பாருவாய வாதமாகக் கொள்ளத்தக்கது. சாஸ்த்ரத்தாலேயே அறிய வேண்டிய அர்த்தங்களில் யுக்தி விரோதம் கூடாதென்பது, “சுருதேஸ்து சப்த மூலத்தவாத்த” என்கிற ஸாத்த்ரத்திலும், பூரீ பாஷ்யத்திலும் பலவிடங்களிலும் காணலாம். இப்படியே நிரவயவ த்ரவ்யங்களில் அந்த:ப்ர தேசமில்லாமையால் அந்தர் வ்யாப்தியில்லையென்றும், விபுத்த்ரவ்யங்களில் பஹி:ப்ரதேச மில்லாமையால் பஹிர்வ்யாப்தி கூடாதென்றும் சொல்லுவது, “அந்தர் பஹிச்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:” “ய ஆத்மநி திஷ்டந் ய ஆத்மநோ அந்தர:” என்கிற சுருதி வாக்கியங்களால் ப்ரமாண விருத்தமாம். ப்ரமாண பலத்தால் சசுவர வ்யா பந்துக்கு யோக்யமான அந்த:ப்ரதேசமும் பஹி:ப்ரதேசமும் உண்டென்றே கொள்ளவேணும். இந்த விஷயத்தை ச்ருத ப்ரகாசிகையில் “ய ஆத்மநி திஷ்டந்” என்கிற வித்தால் “வேத்யாம் அக்திநி திஷ்டதி” என்னுமாப்போலே பஹிர் வ்யாப்தியைப் சொல்லுகிற தென்றும், “ஆத்மநோந்தர:” என்கிற வித்தால், “திலே தைலம் திஷ்டதி” என்னுமாப்போலே அந்தர் வ்யாப்தியைச் சொல்லுகிற தென்றும், அருளிச் செய்திருக்கிறார். இங்ஙனமன்றிக்கே “அங் குஷ்ட மாத்ர: புருஷ:” என்கிற சுருதியின்படி

உபாஸக அநுக்ரஹார்த்தமாக ஹ்ருதய கம் வத்தில் வீக்ரஹ விசிஷ்டகை இருக்குமியுட்பும் அந்தர்யாம்யவஸ்தையில், ப்ரகாரபேதமாயிருக்கும். இந்த விஷயம், “ஹ்ருதயபேக்ஷயா துமதுஷ்யாநிகாரத்தவாத்த” என்கிற ஸாத்த்ரத்திலும், “நிறைந்த வன்பு” “வெள்ளைக்கரிசன் கொடு ஆழியேந்தி” என்கிற பாசுரங்களுடைய வ்யாக்யானங்களிலும் கண்டு கொள்வது.

அர்ச்சாவதார ப்ரஸ்தாவம்

இனி அர்ச்சாவதாரம் பிரஸ்தாவிக்கப் படும். அர்ச்சையாவது, “அர்ச்சா பூஜா ப்ரதிமயோ:” என்கிறபடி பிரதிமையென்று சொல்லப்படும். பிரதிமையாவது—தான் ஆராதிக்க வேண்டியதற்காகவும், அந்நியர்களுடைய உஜ்ஜீவனத்துக்காகவும் ஸ்வர்ண ரஜதாதி நிரவ்யங்களைக்கொண்டு, தனக்கு அபின்னமாயுள்ள வீக்ரஹ ஸஜாதீயங்களாக, ஏறியருளப் பண்ணியிருக்கிற வீக்ரஹங்களில் ப்ரதிஷ்டா விசேஷங்களாலும் ஸ்வ ஸங்கல்பத்தாலும் ஆசிரீதோஜ்ஜீவநார்த்தம் ஸமஸ்த கல்யாண குண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கு மிருப்பது. இந்த வீக்ரஹங்கள் ப்ராசுருத த்ரவ்யங்களால் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்தானே” என்கிற படியாலும், “ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:” என்கிறபடியாலும், “ந பூத ஸங்க ஸம்ஸ்தித:” என்கிறபடியாலும், சசுவரனுடைய ஸங்கல்பத்தாலே அப்ராசுருதங்களாகவே யிருக்கும். எப்படி விபவத்தில் வீக்ரஹங்கள் ப்ராசுருத ஸஜாதீயங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், அப்ராசுருதங்களென்று ப்ரமாண பலத்தால், கொள்கிறோமோ அப்படி இந்த அர்ச்சா வீக்ரஹங்களும் அப்ராசுருதங்கள் என்று கொள்ளத்தட்டில்லை.

இங்ஙனன்றிக்கே, “பிம்பா சிருத் பாத்மநா பிம்பே ஸமாகத் யாவதிஷ்டதே” என்கிறபடியே அந்த வீக்ரஹங்களில் தத் ஸஜாதீயங்களான அப்ராக்ருத வீக்ரஹங்களுடன், பாலும் நீரும் கலந்தார்போல் எழுந்தருளியிருக்குமென்பது தேசிகன் திருவுள்ளம். எப்படியிருந்த போதிலும், இந்த அர்ச்சா வீக்ரஹங்களில் ஸர்வஜ்ஞ ஸாதாரணமாகவே ஸேவை ஸாதிக்கிற கிரமமில்லாமல், சில ஜ்ஞானாதிகர்களுக்கும், அபயர்களுடைய கடாசுத்திக்கு விஷயமாயிருக்கிற சிவர்களுக்கும், இப்பொழுது ஸேவை ஸாதிக்கிற ப்ரகாரத்தைக்

காட்டிலும், விலக்கண ஸௌந்தர்யனாய்க் கொண்டு ப்ரத்யக்ஷ விஷயமாகிறது. இந்த விஷயத்தை மணவாள மாமுனிகள், “சிலர்க்கு அழகாலே பிறக்கும்” என்ற ஸ்ரீ வசன பூஷண ஸூத்ர வ்யாக்க்நாவஸரத்தில் அர்ச்சையில் காதாசித்மாக விக்ரஹ ஸாஷூத்தகார முடையவர்களு என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார்; இதில் அர்ச்சையில் என்றும் காதாசித் மென்றும் இருப்பதால் விலக்கண ஸௌந்தர்யாவின்னகாரம் உண்டென்றே கொள்ள வேணும். இந்த விஷயம் பிள்ளையுறங்காவில்லி தாலார் பூர்வாவஸ்தையில் தன்னுடைய பார்வையெவ்வியில் வருகிறபோது, அவனுக்குத் தாம் நடை பாவடை விரித்துக்கொண்டுவரா நிற்க, எம்பெருமானார் கண்டருளி இப்படிச் செய்வதேன்? என்று கேட்க, இவனுடைய கண்ணழகுக்கு வெய்யிலின் தாப்பத்தால் வாட்டம் வருமென்று செய்தேன் என்று சொல்ல, அப்படியானால் இது தன்னிலும் விலக்கணமான கண்ணழகைப் பார்ப்பீர் வாரும் என்று அவரை அழைத்துக் கொண்டு போய்ப் பெரிய பெருமானுடைய திருக்கண்ணழகை லேவிக்கப் பண்ணுவிக்க, அதுமுதல் அவர் விஷயந்தர வைராக்யமுள்ளவராய் பகவத் விஷயத்தில் விசேஷமான பரிவுடைய வராயிருந்துகொண்டு எப்பொழுதும் பெருமானுடைய திருமேனி ரக்ஷகராகவே யெழுந்தருளியிருந்தார் என்று ஐதிலிய மேற்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால் இப்போது ஸேவை ஸாதிக்கிற ப்ரகாரமில்லாமல் விலக்கண ஸாஷூத்தகாரம் உண்டென்று ஏற்படுகிறது. இப்படியே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியில் ‘போதரேயென்று சொல்லப் புத்தியிற் புகுந்து, தன்பால் ஆதரம் பெருக வைத்த அழகன்’ என்பதாலும் இந்த விஷயம் ஸ்பஷ்டம். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்திலும் ஆழ்வான் வரதராஜ ஸ்தவத்திலும் மற்றுள்ள ஸூக்திகளிலும் பெருமானுடைய விக்ரஹ ஸௌந்தர்ய வர்ணனம் செய்திருப்பதற்கு நிபந்தனம் விலக்கண ஸௌந்தர்யஸாஷூத்தகாரமே தவிர வேறில்லை அதிசயோக்தியென்று சொல்லுமது பகவத் விஷயத்தில் அநுபந்தம்.

அர்ச்சாவதார ப்ரபேதங்கள்

இந்த அர்ச்சாவதாரங்கள் ஸ்வயம் வ்யக்த மென்றும், ஆர்ஷமென்றும், தைவமென்றும், லைத்தமென்றும், மாறுஷமென்றும் பல

ப்ரகாரபேதங்களை உடைத்தாயிருக்கும். இது பரார்த்தம்.

இங்ஙனன்றிக்கே தங்கள் தங்கள் கிருஹங்களிலும் ஸ்வார்த்தமாக ப்ரதிஷ்டிதங்களாயிருக்கும்.

இப்படியான அர்ச்சாவதாரங்கள் கீழே நிரூபித்த பரவ்யூஹாதிகள் போலன்றிக்கே, ஆர்யணத்துக்கு தீயந்தோபயுக்தமாக ஸௌஸ்ப்ய பூர்த்தியிருப்பதால், ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் இவற்றைப் போரவிரும்பியிருப்பார்கள். பாஞ்சராத்தரத்திலும் “ஆயாயாம்சவைவோத்தரோத்தர:” என்று மிக மோலானதாகச் சொல்லப்பட்டது. இப்படி இந்த அர்ச்சாவதார வைபவம் பல ப்ரமாணங்களாலும் வித்திக்கும். ஸ்ரீராமாயணத்தில், இக்ஷ்வாகு குவராஜாக்களுக்கு ஆராதநீயமான மூர்த்திவிசேஷம் அர்ச்சாவதாரம் என்றறியலாம். “ஸஹ பத்த்யா விசாலாக்ஷ்யா நாராயண முபாகமத்; அலங்கார விதிம் க்ருத்தஸ்தம் காரயாமாஸ வேச்மநி:” என்றும், “ஸ்ரீமத்யாயததே விஷ்ணோ: சிச்யே நரவராத்மஜ:” என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீபாகவதத்திலும் பலராமனுடைய தீர்த்தயாத்திரையில், “ஸ்ரீரங்காக்ஷம் மஹாபுண்யம்” என்றும், ஏகாதச ஸ்கந்தத்தில் அர்ச்சாவிக்ரஹ ப்ரதிஷ்டை முதலானதும், வ்யக்தமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இன்னும் ப்ரமாணோப்யாஸங்கள் பண்ணுவதை விஸ்தரபயத்தால் நிறுத்திவிட்டேன். இப்படி ஈசுவரத்தவம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

இனி ஹிதம் என்று சொல்லப்படும் உபாயஸ்வரூப நிருபணம்

உபாயமாவது—தான் அடைய வேண்டிய நிரதிசய புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாக அநுஷ்டிக்கப்படும்வையான கர்ம யோகம், ஜ்ஞான யோகம், பக்தியோகம், ப்ரபத்தி, தேச வாலம், திருநாம ஸங்கீர்த்தனம், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம் முதலானவைகள்.

இவை மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனமாகையாவது—மோக்ஷ ப்ரதனு ஈசுவரனுக்கு இவனுடைய அபராதத்தால் உண்டான தீக்ரஹத்தைமாற்றி, ப்ரஸன்னமும்படி செய்து, பல ப்ரதானத்துக்கு உபயுக்தமான ஸங்கல்பத்தை உண்டாக்குக.

இப்படியாக ஈசுவர ப்ரஸாதத்துக்கு ஹேதுவாகையாலே, இவ்வுபாயங்கள் கரண

மென்று வ்யவஹரிக்கப்படும். கீழ் நிருபித்த டடி ஈசுவரனே க்ரணமாஹிபடியால் இவை களைக் க்ரணமென்பது ஓளபசாரிகமாயகையால் வ்யாஜோபாயங்களாம்.

வ்யாஜமாயகையாவது — அந்யார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கப்படும்படி ப்ரஸங்காத் உத்தேச்ய விஷயத்துக்கு உபகாரமாயிருக்கு மிருப்பு. இங்கு “மாதா பிதா ப்ராதா” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி ஸர்வ வித பத்ருவாயிருக்கிற ஸர்வ ஈசுவரன் விஷயத்தில் ஸ்வதஸ் வித்தமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய்ச் செய்யப்படுமிறைவ நிக்ரஹ நிவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜனமாகின்றன. அதாவது “நெற் செய்யப் புல்தேயுமாய் போலே” தன்னடையே கழியச் செய்வது.

இப்படியிருக்க, வஸ்து ஸ்திதியை அநியாமல் உபாய புத்தியா அநுஷ்டித்தாலும் கார்ய கரமாகத் தட்டில்லை; அப்படிச் செய்கிறவன் ஈசுவரனுக்கு அத்யந்தாபிமதனல்லன். இந்த விஷயம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சுருதப்ரகாசிகை வுரு வித்தாந்தத்தில் “ப்ரியதம் ஏவஹி வரணீ யோபவதி” என்கிற இடத்தில், “ஸ்வய முபஸ்திதஸ்ய ஸ்வீகார ஏவ” என்று நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விஷயம் மேல் விசதமாய் நிருபிக்கப்படும்.

இப்படியிருந்துள்ள கர்ம யோகாதிகள் ஸ்வயம் ப்ரயோஜன ப்ரீதி ஸாதனங்களான கைங்கர்யங்கள். இவைகளை பல ஸாதநமாக புத்தி பண்ணாமல் பலமாகவே நினைக்கவேணும். அப்படியன்றிக்கே ஸாதனபுத்தி பண்ணுவது பார்வையானவள் பர்த்ரு சுச்ருஷைக்குப் பலத்தை யபேக்ஷித்தாற் போலேயும், புத்ரன் மாத்ரு சுச்ருஷைக்குப் பலத்தை அபேக்ஷித்தாற் போலேயும் இருக்கமுடிகையால், ஈசுவரனுக்கும் தனக்கும் உண்டான விருபாதிக ஸம்பந்தத்துக்குக் கொத்தையா மித்தனை.

கர்மயோக நிருபணம்

இனி கர்மயோகம் நிருபிக்கப்படும். கர்ம யோகமாவது—நித்யங்களாயும், தைமித்திகங்களாயும் உள்ள கர்மங்களை பலத்தை அபேக்ஷியாமல் கேவல பகவதாராதனமாக அநுஷ்டிக்கை.

ஜ்ஞானயோக நிருபணம்

இனி ஜ்ஞான யோகமாவது—இப்படியிருந்துள்ள கர்மயோக அநுஷ்டானத்தாலே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் நிவ்ருத்தங்களாய் ஸத்திவம் தஸ்யெடுத்து, நிர்மலமான அந்த: க்ரணத்தை

உடையவனுக்கு ஆத்மாவலோகன ஸாதனமாக ஏற்படுகிற ஜ்ஞான விசேஷம். இப்படியிருந்துள்ள கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்கள் பக்திக்கு அங்கங்களாகவே நிருபிக்கப்படுகின்றன. கீதையில், இவை ஸ்வதந்த்ரோபாயங்களாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களுக்கு ஸ்வாதந்த்ரிய நிக்ஷேபம் சொல்லவில்லை. ஆதலால் இரண்டு பக்ஷங்களும் உபபந்தங்கள்.

பக்தி யோக நிருபணம்

இனி பக்தியாவது—கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்களை அங்கங்களாகவுடையதாய் “அநு வித்ய விஜாதாதி; விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி அத்யயனத்தாற் போத்த ஸம்ஸ்கிருத வேதார்த்த ஜ்ஞானமடியாக வருகிற தைலதாராவத் அவிச்சிந்ந ஸ்மிருதி ஸந்ததி ரூபமாய் தர்சன ஸமானாகாரமாய் ப்ரீதி ரூபமா யிருப்பதொரு ஜ்ஞான விசேஷம்.

இந்த பக்தி ஸ்மிருதி ஸந்ததி ரூபமாயிருந்தாலும், பாவநா ப்ரகர்ஷித்தாலே ப்ரத்யக்ஷ ஸமானாகாரமாகப் பரிணமிக்கிறது, பக்திக்கு விஷயமான பகவத் ஸ்வரூப ரூப குணங்கள் நிரதிசயா நுலங்களாயிருப்பதால் ப்ரீதி ரூபா பந்தமாகும்.

பக்தியோகாதிகாரி நிருபணம்

இப்படியிருந்துள்ள பக்தியில் த்ரைவர்ணி கர்களுக்கே அதிகாரமுண்டு. அப்படியன்றிக்கே ஆசார்யருடைய அநுக்ரஹ விசேஷத்தாலே, நாரதருடைய உபதேசத்தால், த்ருவனுக்குக் கிடைத்தாற் போலே வருகிற பக்தி ஸர்வாதிகாரையாம். இந்த பக்திக்கு அவரவர் வர்ணங்களுக்கு உசிதங்களான தர்மங்கள் அங்கங்கள். இந்த விஷயம் கீதா பாஷ்ய தாத்பர்ய சந்திரிகையில், “ஸ்த்ரியோ வைச்யாஸ் ததா குத்ரா:” என்கிற சுலோக வ்யாக்யான முடிவிலும், தத்வ முக்தா கலாபத்தில், “பும்பில் வித்தாதி காரை:” என்கிற சுலோகத்திலும், தேசிகரால் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. உபநிஷத் பாஷ்யத்தில் நாரதருக்கு பூர்வம் துத்ர ஜன்மாவிலே ருஷிகன் அநுக்ரஹத்தாலே, பக்தி யோகம் ஏற்பட்டிருப்பதால், பக்தி ஸர்வாதிகாரை யென்று நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இங்ஙனமன்றிக்கே ஸர்வ ஈசுவரனுடைய நிர்ஹேதுக கடாஷ விசேஷத்தாலே “மயர்வற மதிநல மருவினன்” என்றபடியே ஆழ்

வார்களுக்குக் கிடைத்திருக்கிற பத்தியுமொன்றுண்டு.

ப்ரபந்தர்களுக்கு “பகவத் பக்திமயி ப்ரயச் சமே” “ஸ்தாந த்ரயோதித பரபக்தி யுக்தம் மாம் குருஷ்வ” என்கிறபடியே, உண்ணு கைக்குப் பரிபோலே, அநுபவ உபகரணமாய் வருகிற பத்தியும் ஒன்றுண்டு—இந்த பக்திக்கு பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரம பக்திகளாகிற அவஸ்தாபேதங்கள் உண்டாகும்.

பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்தி நிருபணம்

இவற்றுள் பரபக்தியாவது—தர்சன ஸமா னுகாரமான ஜ்ஞான விசேஷம். பரஜ்ஞான மாவது—இதிலும் விசதமான ஸங்கமாவஸ்தா பந்நமான ஜ்ஞான விசேஷம். பரமபக்தியா வது—இப்படி மானஸாநுபவம் செல்லாநிற்கச் செய்தே பாஹ்ய ஸம்ஸ்க்லேஷத்தில், அபேகை பிறந்து, அது பெருவிடில் தரிக்க அரிதான அவஸ்தா விசேஷம்.

இப்படியான பக்தி நம்வாழ்வாருக்குத் திருவிருத்தம் முதல், “திருமாவிருஞ்சோலை மலை” என்கிற திருவாய்மொழியுள்ளும் பரஜ்ஞான கர்ப்ப பரபக்தியாயிருக்கும். “சூழ்விசம் பணி முகிஷம்” பரஜ்ஞான தசாபந்நமாயிருக் கும்: “முனியே நான்முகனில்” பரமபக்தி தசையை அடைந்திருக்கும்.

உபாஸகர்களுக்கு சரம சரீராவஸ்தானத்தில் இப்படியான தசைகள் பிறக்கும். ப்ரபந்த்ர்களுக்கும் அப்படியே. இப்படியன்றிக்கே, “பக்த்யா சாஸ்த்ராத் வேதம் ஜநார்த்தனம்” என்கிறபடியே யதாவஸ்திதமான, சாஸ்த்ர ஜ்ஞானத்துக்கு, ஸாதனமான விசுவா ஸாதி கையான பக்தியுமுண்டு. இந்த விஷயம் “மந் த்ரே தத் தேவதா யாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, திரிஷு பக்திஸ்த ஸதா கார்யா ஸாஹி ப்ரதம ஸாததம்” என்கிற சுலோகத்திலும் கண்டு கொள்க, “ஜ்ஞானம் த்ரஷ்டுஞ்ச தத் தேந் ப்ரவேஷ்டுஞ்ச பரந்தப” என்கிற கீதா சுலோகத்திலும் ஸ்பஷ்டம்.

இந்த பக்தி, “உத்தர பூர்வாகயோ ரச் லேஷ விநாசௌ” என்கிற ஸுத்தரத்தின்படி உபாஸனத்துக்கு முன்பு பலோன்முகமாகாம லிருந்துள்ள, பூர்வாகங்களையும், ப்ராமாநிகங் களாய் வருகிற உத்தரா கங்களையும் [போய பிழை, புகுதருவானின்றன] நிவர்த்திப் பிக்கும். அப்படியல்லாமல் புத்திநிர்வகமாக உத்தராகங்கள் நேர்ந்தால், அது ப்ராயச்சித்த

விநாச்யமாகும்; அதுவும் பக்தியாலாம். பலோன்முகமான ப்ராரப்த கர்மாவின் அவ ஸானத்தில் மோக்ஷத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கும்.

மோக்ஷதசையில் இந்த பக்தியே போஜ னத்துக்குக் கூுத்துப் (பசி)போலே, பரமபக்தி க ளாகிற அவஸ்தைகளையுடையதாய்க் கொண்டு, அனுபவோபகரணமாயும், பல பூதையாயு மிருக்கும்.

இங்ஙனமன்றிக்கே, அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானத்தை அங்கமாகவுடைய பக்தியோகம், “த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜன்ம நைதிமாமேதி ஸோர்ஜ” என்கிற கீதையின்படி ப்ராரப்த கரீராவஸ்தா நத்தில் ப்ரபத்தியைப்போல் பலத் தைக் கொடுக்கும். இந்த பக்தி ஸர்வ பாபங் களுக்கும் நிவர்த்தகையாயிருந்தபோதிலும் ப்ரஹ்மவிதபசாரம் நேர்ந்தால், பலப்ரதா நோபயுக்தமாகமாட்டாது. இந்த விஷயமும் ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகளில் ஸ்பஷ்டம்.

இந்த பக்திக்கு விஷயமாயிருக்கிற பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகள் நிரத்யானுகூலங் களாக விருக்கிறபடியால் இதுவும் ப்ரீதி ரூபையாகவும் பல ரூபையாகவுமிருக்கும். இந்த விஷயம் “ஸம்ர்யமானுத்யர்த்த ப்ரியத்வேந ஸ்வயம்பயத்பர்த்த ப்ரிய:” என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பலாத்யாயத்தில் பக்தி யை நிருபித்திருக்கிறதும் இதைப்பற்றியதாம். இந்த விஷயம் சுருத ப்ரகாசிகையில் வ்யக்தம். ஆதலால், சேமுஷ் பக்தி ரூபா” என்று பிரார்த்த திக்கப்பட்டது. விஷ்ணு புராணத்திலும், “யா ப்ரீதி ரவிவேகநாம் விஷ்யேஷ வநபாயிரீ, த்வா மதுஸ்மர தஸ் ஸாமே ஹருதயாந் மாபஸர்ப்பது” என்று ப்ரஹ்மாதனல், ப்ரார்த்த திக்கப்பட்டிருக்கிறது அப்படியே ஆழ்வார் களும் பலவிடங்களில் ப்ரார்த்தித்திருக்கிறார்கள். இத்தகை ஸாதனமாக்குவது பசிக்ருன்னும் பாஸ்யே மருந்தாக்குவதுபோலும் மிருப்ப தொன்று. அந்த ஸாதனத்வமும் ஸ்வயம் ப்ர யோஜன ப்ரீதி ஸாதனத்வ ரூபம். அதவா, ஜாதாதி, இச்சதி, யததே, கரோதி என்கிற கிரமத்தில் பகவதத்சயாதாயக கிருதி ஸந்ததி ரூபமான பலத்தில் இச்சாபர பர்யாய ரூபமான அபிநிவேசமாய்க்கொண்டு திருஷ்டவித்யா ஸாதனமாயிருக்கும்.

இப்படியன் றிக்கே அநிருஷ்டதயா மோக்ஷ ஸாதனமாக்குவது பர்த்ரு போகத்தை பார்யை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்கு மாப் போலே விரும்புபதொன்று. ஆதலால் இந்த பக்திக்குப் பலத்வாகாரமே ஸ்வாபாவிகம். ஸாதநத்வாகாரம் சேதனனுடைய புத்தியால் ஆரோபிதம். ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இதை ஸாதனமாக நிரூபித்திருப்பது அத்வைத மத நிராஸ தாகப்பர்யத்தாலே. அதாவது— அத்வைதி காளால் வாக்கியார்த்த ஜ்ஞானமானது மோக்ஷ ஸாதனமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதால், அந்த வாக்கியார்த்த ஜ்ஞானத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற பக்தி ரூபாபந்ர ஜ்ஞானமே மோக்ஷ ஸாதனமாமென்று பிரதிபாதித்தபடி; பக்திக்கு ஸாதனத்வ ஸ்தாபனத்தில் தாத்ர யமிடும். ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸாத்ய பக்தி பர மென்றே ஈட்டில், “வீடுமின் முற்றவும்” பிர வேசத்தில் வ்யவஹரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. ஸாதந பக்தி பரமாக நிரூபிப்பது சரமசுவோகத் துக்கு அங்கப்ரபத்தி பர நிர்வாஹம் போலே.

இந்த பக்திக்கு ப்ரபத்தி அங்கமாயிருக்கும். கர்ம யோகாசக்தனுக்கு கர்ம யோக ஸ்தானத் தில் ப்ரபத்தி அநுஷ்டிப்பதும் ஒன்றுண்டு. அப்படியே ஜ்ஞான யோகாசக்தனுக்கு ஜ்ஞானயோக ஸ்தானத்தில் ப்ரபத்தி யனுஷ்டிப்பது மொன்றுண்டு. இந்த விஷயத்தை “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்திதே.” “தமேவ சாத்யம் புகுஷம் ப்ரபத் யேத்” என்று தீதாசார்யன் அருளிச்செய்தான். “ப்ரபந்நா தந்யேஷாம் நதிசதி முருந்தோ நிஜபதம் ப்ரபந்நச்ச த்வேதா” என்று தேசிகனும் அளிச்செய்தார்.

இப்படியிருந்துள்ள பக்தி யோகத்தை அநுஷ்டிக்கிறவன் நித்யங்களாயும் நைமித்தி கங்களாயுமுள்ள கர்மாக்களை பக்திக்கு அங்கங் களாகவே அநுஷ்டிக்கக்கடவன். அந்தக் கர்மாக்களை “விஹிதத்வாத்.....” என்கிற ஸைத்ரத் தின்படி விஹித புத்தியால் அநுஷ்டிக்கக் கடவ னல்லன். அப்படி விஹிதத்வ புத்தியால் அநுஷ்டிக்கிறவன் முமுகுஷுவல்லாத புபுக்ஷுவான சேதனனே, பக்தியோக நிஷ்டனுக்கு கர்மாக்களை பக்திக்கு அங்கமாகவே அநுஷ்டிக்க வேணுமென்பதற்கு ப்ரமானம், “ஸஹ காரித்வேந ச”, “அகந்ஹோத்ராதிது தத்கார் யாயைவ தத் தர்சநாத்” என்ற ஸைத்ரங் களாம். இவற்றின் அர்த்தம். பக்தியோக

நிஷ்டன் பக்தியோகங்களுக்கு ஸஹகாரியாக நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை அநுஷ்டிக்கக் கடவன்: அகந்ஹோத்ரம் முதலான நித்ய நைமித்திக கர்மாக்கள் பக்தியோக நிஷ்பத் திக்காகவே ஏற்பட்டவைகள் என்பதாம்.

அப்படி ப்ரமானமிருப்பதால் பக்தியோக நிஷ்டன், விஹிதத்வ புத்தியால் அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் யோக தசையில் நித்ய நைமித்தி கங்களுக்கு லோபம் வருவதால் ப்ரத்யவாயம் ஏற்படும். அப்படி ப்ரத்யவாயம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில் “ஸந்த்யா ஹிநோ அகசிர் நித்யம்” என்கிறபடியே பக்தி யோகாநுஷ்டானத்துக்கு அநர்ஹுகவே ஆவன். அங்க புத்த்யா அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில், அங்கியான பக்தி யோகத்தினுடைய அநுஷ்டானத்துக்கு விரோ தமில்லாமலிருக்கிற காலத்தில் அநுஷ்டிக்கப் படவேண்டியதாகையால், இத் ததோஷம் வாராது. இந்த விஷயத்தை சுருத ப்ர காரிகையில் “அங்க்யவிரோ தேந அங்கமநுஷ்டேயம்” என்றும், யோக தசையிலேற்படுகிற நித்ய, நைமித்திக கர்ம லோபத்தால், ப்ரத்ய வாயம் ஏற்படாதென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் விஹிதத்வ புத்த்யா அநுஷ்டித் தாலும் யோக தசையில் ஏற்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்ம லோபத்துக்கு “யோகமேவ நிஷேவேத” என்கிற ப்ரமானத்தின்படி மேல் அநுஷ்டிக்கப்படுகிற பக்தியோகமே ப்ராயசித்தமாகுமென்றால்; அந்தபக்தியோகம் அபுத்திபூர்வமாக ஏற்படுகிற பாதத்துக்கு ப்ராயசித்தமாகுமே வல்லது, யோகதசையில் புத்திபூர்வமாக செய்யப்படுகிற கர்ம லோபங்களுக்கு ப்ராயசித்தமாக மாட்டாது. இதையும் அபுத்தி பூர்வகம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், இந்த கர்மலோபத்துக்கு ஹேதுவான பக்தியோகத்தைத் திரும்பவும் அநுஷ்டிக்கவே கூடாது.

ஆதலால் பக்தியோக நிஷ்டன் நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை அங்கங்களாகவே அநுஷ்டிக்கக்கடவன். விஹித புத்த்யா அநுஷ்டிக்காமையால் யோக தசையிலேற்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்மலோபத்தால் ப்ரத்ய வாயம் ஏற்படமாட்டாது.

ப்ரபன்னன் இந்த கர்மாக்களை கைங்கர்ய புத்த்யா அநுஷ்டிக்கடவன் இதன் நிரூபணம் பிரபத்தி நிரூபணத்தில் விசதீகரிக்கப்படும். பக்தியோக நிஷ்டனுக்கு விஹிதத்வாகாரம்

தயாஜ்யம். அங்கத்தவாகாராம் உபாதேயம். ப்ரபன்னனுக்கு விஹித்தவாகாரமும் அங்கத் வாகாரமும் தயாஜ்யம்: கைங்கர்யத்வாகாரமே உபாதேயம்.

பக்தியோக ப்ரபே விதரூபணம்

இப்படி பக்தி ஸ்வரூபம் நிருபிக்கப் பட்டது. இந்த பக்தி, சாந்தோக்யம் முதலான உபநிஷத்துக்களில் அந்தந்த ப்ரகரணங்களில் சொல்லப்படுகிற அந்தந்த குணங்களோடு கூடிய ப்ரஹ்ம ஸ்வரூப விஷய பேதத்தாலே யும், ஸத்வீத்யை முதலாகவுள்ள அநேக வித்யா பேதத்தாலேயும் வேறுபட்டிருக்கும். இப்படி பஹுப்ரகாரமான பக்திக்கு விஷய பேதமிருந்த போதிலும் “விகல்போ விசிஷ்ட பலத்வாத்” என்கிற ஸுதீர்த்தின்படி அபரிச்சின்ன ப்ரஹ்ம விஷயக அநுபவ ரூபமான மோக்ஷபலம் ஏகரூபமாயிருப்பதால், பல பேத மில்லை. இப்படி ஏகரூபமாயிருந்துள்ள பலத் துக்கு ஸத்வீத்யை முதலான வித்யைகள் அக்நியைக் குறித்து அரணிக்கட்டையும், நெருப்புக் கல்லும்போலே தனித்தனி காரணங்களாம். குடத்துக்கு தண்ட சக்கரங்கள் போலே இரண்டும் சேர்ந்து ஒன்றுப்பட்டகாரணங்களாகா.

இப்படி வித்யைகளுக்கு ப்ரத்தேயகம் காரணத்வ மிருக்கையாலே அவை வேறுபட்ட பலவாக வழங்கப்படும். இப்படி அபரிச்சின்ன ப்ரஹ்ம விஷயக அநுபவரூபமான பலம் ஒரே படியாயிருப்பதால், நித்யர்களுக்கும், முக்தர்களுக்கும், ஈசுவரனுக்கும் பிராட்டிமார் களுக்கும் ஆனந்தத்தில் தாரதமயமில்லை. ஆனாலும் இந்தந்த வித்யைகளில் உபாஸ்ய த்யா விஹிதங்களான குணங்களே அநுபாவ் யங்களாம். அப்படி உபாஸனத்தில் விஷயமல் லாத குணங்கள் அநுபாவ்யமாகாவாம். இந்த விஷயம் “யதா க்ரது ரஸமித் லோகே புருஷோ பவதி” “தம் யதா யதோபாஸதே ததைவ பவதி” என்கிற சுருதிகளில் விளங்கும். இவற்றின் அர்த்தம். யாவனொருவன் ப்ரபடிப் பட்ட குணத்தோடு கூடிய ப்ரஹ்மோபாஸ நத்தைப் பண்ணுகிறானே, அவன் அப்படிப் பட்ட குணத்தோடு கூடிய ப்ரஹ்ம விஷயக மான அநுபவத்தை அடைகிறான் என்பதும் ப்ரஹ்மத்தை எந்த ப்ரகாரமுடையதாக உபாஸிக்கிறானோ? அந்தப்ரகாரமுடையதாகவே

அநுபவிக்கிறான் என்பதுமாம்.

இப்படியே ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் சுருத ப்ரகாசிகையிலும் திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆறுமீரப்படியிலும் விளங்கும். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் மூன்றாவது அத் யாயம் மூன்றாவது பாதத்தில் “ஏக ஆத்மந: சரீரே பாவாத்” “வ்யதிரேகஸ் தத்பாவ பாவித் வாத்” என்கிற ஸுதீர்த்தங்களில் சேதனன், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை உபாஸிக்கும் உபாஸிதம், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு விசேஷணமான தன்னை யுபாஸிக்கும்போதும், தன்னுடைய அபஹத பாப்மத்தவாதி குணங்களோடு கூடிய ஸ்வரூபத் தையே உபாஸிக்கக்கடவன். அந்த அபஹத பாப்மத்தவாதி விசிஷ்ட ஸ்வரூபமே அநுபாவ்ய மாயிருப்பதால், என்று அநுபாவ்யமாய் இருப்பதே உபாஸ்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. அப்படியே கார்யாதிகரணத்தில் “அப்ர தீகாலம்ப நாந்யதீதி” என்கிற ஸுதீர்த்தில் பஞ்சாக்நி வித்யா நிஷ்டனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப் தியும் அபுநராவ்ருத்தியும் சொல்லப்பட்டிருப்ப தால், ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாதீமோபாஸமே ஏற்படவேண்டுமென்று ப்ராப்யாநுருணமாக உபாஸனம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே வேதாந்த தீபத்திலும், சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. அப்படியே ஜ்ஞாத்யதிகரண சுருதப்ர காசிகையில், “விபூதே:ச ஜிஜ்ஞாஸ்யாந்நர் பாவ உபாஸாத் தரைவீத்ய தத் க்ரது ந்யாயாப் யாம் ஸேதஸ்யதி” என்று சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. இதற்கு அர்த்தம், உபய விபூதி விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தையே அடையவேண்டுமாகையால், அதுவே உபாஸ்யமாகவேணும் என்று தத் க்ரது ந்யாயத்தாலேயும், “உபாஸாத்ரைவீத் யாத்” என்கிற ஸுதீர்த்தாலேயும் விதிக்க் கிறது என்பதாம். அப்படி “ஈக்ஷி கர்ம வ்யப தேசாத் ஸ:” என்கிற ஸுதீர்த்தில் ந்யாநமும் ஈக்ஷணமும் ஏக விஷயகமென்று நிருபிக்கப்பட் டிருக்கிறது. அப்படியே ஆறுமீரப் படியில் நாலாவது பத்து இரண்டாந் திருவாய்மொழி யில் “கோதில வண்புகழ் கொண்டு சமயிகள். பேதங்கள் சொல்லிப் பிதற்றும் பிரான் பர்கள்” என்கிற பாட்டின் வியாக்யானவரைத்தில், ஓரோர் குணவிசேஷத்தை அனுபவித்தால், இந்த குணமல்லது மற்றொன்றறியேன் என்று அந்த குணத்துக்குத் தோற்று அடிமையாய் இருக்கும் திவ்ய புருஷர்களாலே இதராநுபூத குணங்களைக் காட்டிலும் ஸ்வாநுபூத குணத் துக்கு வைகக்ஷன்யத்தேவியசராய்க்கொண்டு,

பரஸ்பரம் சொல்லிப் பிதற்றப்படுகிற என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி அநேக ப்ரமாணங்களால், உபாஸ்ய குணங்களே அநுபாவ்யங்களென்றறியத் தரும். இப்படிச் சொல்லும் பக்கத்தில், “ஸர்வம்ஹ பச்ய:பச்யதி ஸர்வமாப்நோதி ஸர்வச:” என்கிற சுருதியில் சேதனன் முக்தி தசையில் ஸர்வ குணங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரிக் கிருள் என்றும் அனுபவிக்கிறுனென்றும் சொல்லுதிற்படியால் இது கூடும்படி. யெங்ஙனேயென்னில், இந்த ஸர்வ சப்தம் ‘ஸர்வேப் யோ தர்ச்யூர்ண மாஸௌ’ என்னுமாப் போலே, உபாஸ்ய குண ஸமுதாய ப்ரமாம். அல்லது ஸர்வ வித்யாநுபாயியான அந்தத்த வத்தில் ஸாமாந்ய ரூபேண ஸர்வ குணங்களும் விஷயமாகையால், ஸர்வகுணங்களும் உபாஸ் யங்களாயும் அநுபாவ்யங்களாயு மிருக்கலாம். அங்ஙனமன்றிக்கே, எந்த உபாஸனத்தில் எந்த குணங்கள் ப்ரகாரங்களாயும் விசேஷ்யங்களாயுமிருக்கும். அந்தகுணங்கள் உபாஸன ரூபமான அநுபவ தசையில், ப்ரகாரங்களாயும் விசேஷ யங்களாயுமிருக்கும் என்றும் சொல்லலாம். இந்த விஷயம் வேதாந்த திபத்தில் “ஏக ஆத் மநா சரீரே பாவாத்” என்கிற ஸூத்ர வ்யாக் யானுவஸரத்தில் “அந்யதா ப்ராப்ய உபாஸ யயோ: ப்ரகார பேதாத் யதாஶ்ரது ரஸிமந்நிதி விருத்யதே” என்று நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் அனந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிக ளுக்கு வ்யவஸ்தி தங்களாயுள்ள கைங்கர்யங் களில் மற்ற நித்யர்களுக்கும் முக்தர்களுக்கும் ஸகல கைங்கர்யங்களு செய்ய யோக்யதையி ருப்பதால், அதிகாரமிருந்தபோதிலும், பகவத் ஸங்கல்ப விசேஷத்தாலே ருசியில்லாமலிருந்த போதிலும் எல்லாருக்கும் ஸ்வாமியான பகவத் விஷயத்தில், அந்தந்த அதிகாரிகளால் செய்யப் படும் கைங்கர்யங்களாலுண்டான பகவத் முகோல்லாஸாநுபவ ஜினிதாந்தம் ஐகரஸ் வத்தாலே, எல்லாருக்கும் ஸமமாயிருப்பதால் ஆனந்த ஸாம்யம் ஏற்படுவது போலே அநுபவ விஷயத்திலும் அந்தந்த குணவிசிஷ்ட ப்ரஹ்மோபாஸன ஜந்ய பகவத் ஸங்கல்பத்தாலே அந்தந்த குணவிசிஷ்ட ப்ரஹ்மானுபவம் ஏற்பட்டாலும், கீழ் நிருபித்தபடி பல தார தம்யம் இராது.

அநுபாவ்ய குணங்கள் ப்ரத்யேகம் அபரிச் சிந்நங்களாகையாலே, மற்ற குணங்களில்

நெஞ்ச செல்வ ப்ரஸத்தியில்லாமையால், உபாஸ்ய குணங்களே அநுபாவ்யங்களாகலாம். ஆதலால் ஸர்வஜ்ஞதைக்கும் குறைவில்லை. இப் படியான ப்ரகாரத்தாலேதான் பெரியாழ்வார் முகப்பில் ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களில் திருவுள்ளம் செல்ல, ஜ்ஞான சக்திகளில் அறிவு செல்லாது, மங்களாசாஸனத்தில் ப்ரவர்த்தித் திருப்பதாலும், அப்படியே நித்ய விபூதியில் திருவனந்தாழ்வான், “ஆங்காரவாரமது கேட்டமலுமிழு” என்கிற பாட்டின் படி ஈசுவரனுடைய ஜ்ஞான சக்திகளில் அறிவு செல்லாமல், அஸ்தானே பய சங்கையைப் பண்ணுகிறுரென்று சொல்லப்பட்டிருப்ப தாலும், இதை அனுஸரித்தே பட்டரும் “ஸநேஹா தஸ்தாத ரக்ஷா வ்யஸதிப்ரபயம் சங்கசக்ரா பி முக்ஷய:” என்று அருவிச் செய்திருப்பதாலும், அந்தந்த வித்யைகளில் உபாஸ்யங்களாக ஏற்பட்ட குணங்களே அநு பாவ்யம் என்னுமிது உபபன்னமாம்.

ஆனால், தேசிகன் “உபாஸித குணாதேர்யா ப்ராப்தாவபய ப ஹிஷ்க்ரியா, ஸா தத் க்ரது நயக்ராஹ்யா நாகாராத்ர வர்ஜநம்” என்று அருளிச்செய்திருப்பது, கீழ் நிருபித்தபடி ஸாமாந்யரூபமாகவாவது, ப்ரதி ஸ்விகார ரூபமாகவாவது எல்லா குணங்களும் அநு பாவ்யங்களாயிருப்பதால் விரோதமில்லை.

இப்படியிருந்துள்ள பக்தி ஈசுவரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தையன்று. (ஆகையால் ஜ்ஞானமுள்ள வர்களுக்கும் அரிதிலடையத் தக்க பக்தி யுள்ளவர்களுக்கும், ப்ரபந்தியில் அதிகாரம் உண்டாகத் தடையில்லை.) ஈசுவரனுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமாயிருக்கையாவது “யஸ் யாத்மா சரீரம்” என்கிற சுருதி ப்ரகாரம் சேதந ஸ்வரூபம் ஈசுவரனுக்கு சாரீரமாகையால், அந்த சரீரரக்ஷணம் சாரீரியான ஈசுவரனுக்கே ப்ராப்தமாயிருக்கையாலே, ஸ்வ ரக்ஷண ஸ்வாந்வய ஸூசகமான உபாயா நுஷ்டானத்தில், ப்ராப்தியில்லாமை. அப்படி யன்றிக்கே கேவல பரதந்த்ரமாயிருக்கையாக வைத்து அவன் விதித்த உபாயத்தை அவன் கொடுத்த, கர்த்தருத்வ சக்தியைக்கொண்டு அநுஷ்டிக்கை எவ்வினுமாம்.

இவற்றுள் கீழ் நிருபித்த அத்யந்த பாரதந்த்ரியமே சேதனனுக்கு நிஷ்க்ருஷ்ட ஸ்வரூபம். இந்த விஷயத்தைத் திருக்குருகைப்

தையும் வித்யா சப்தம் சொல்லுகையாலே அசக்தியாலும், சாஸ்திர பரியுதாஸத்தா (விஸக்கா)லும் ஏற்படுகிற வித்யாபாவத்தைச் சொல்லுகிறபடியால், சக்தியாலேயே இந்த அஜ்ஞ பதமானது அசக்தர்களுக்கும் சாஸ்திர பரியுதஸ்தர்களுக்கும் சொல்லுமாகையாலும் “விஜாநதாம்” என்கிற இடத்தில் லக்ஷணிகமாக, அசக்தியைச் சொல்லுமதிறு காட்டில் இவ்விடத்தில் அசக்தியைச் சொல்லுவதே ஸ்வரஸமாகையாலும், விஜாநதாமென்கிற பதம் அத்யந்த பாரதந்தரிய ஜ்ஞானமுடைய வர்களுடைய சொல்லுவதென்பது உசிதம். இந்த சுலோகத்துக்கு வ்யாக்யான ரூபமாக, நடா தூரம்மாள் அருளிச்செய்த, “ஸத்ருசோபாய வைதூர்யம் ஸாக்ஷாத் பகவதோ விதந், ஸர்வஜ்ஞ: சரணம் யாதி யோகமார்க்க பராங் முக:” என்கிற சுலோகத்தில் விஜாநதாம் என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தமாக, பகவானுடைய ஸத்ருசோபாய வைதூர்யத்தை அறிந்த ஸர்வஜ்ஞனுயிருக்கிறவன், யோக மார்க்கத்தில் பராங்குமனுக்கொண்டு, ஈசுவரனையே சரணமாக அடைகிறுனென்று திருவுள்ளம் பற்றிய படியாலும் “யோக மார்க்க பராங்கும:” என்று சொல்லுகையாலே பக்த்யநுஷ்டானத்தில் சக்தியிருக்கச் செய்தேயும் அந்த அநுஷ்டானத்தில் அநாதரம் தோற்றுகையாலும், ஸத்ருசோபாய வைதூர்ய மென்கிறவிடத்தில் ஈசுவரனுக்கு ஸத்ருசமான உபாய மில்லை, ஈசுவரனே உபாயம்; அந்த உபாய ஸ்விகாரத்தைத் தவிர வேறு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கக்கடவனல்லென்று அர்த்தம் ஏற்படுவதால் “விஜாநதாம்” என்கிற பதமானது ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஜ்ஞானமுடையவர்களுடைய சொல்லுகிறது.

இப்படியே பட்டர் ஸ்ரீஸூக்தியிலும் “அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயா வா விதிதயா” என்கிறவிடத்தில், “பரிப்ருடதயா விதிதயா” என்கிற இது விஜாநத் பதத்துக்கு அர்த்தமாக ஏற்படுகிறபடியால், அந்த விஜ்ஞானம் ஸர்வேசுவரன் பரிப்ருடன் (மேலானவன்) என்கிற ஜ்ஞானமாகிறது. அந்த பரிப்ருடத்வமும் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் மேன்மை சொல்லுகிறபடியால், அதில் அநந்ய ஸாத்யத்வமும் உத்கர்ஷமாகையால் அந்த அநந்ய ஸாத்யத்வ ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கு இதரோபாய ப்ரவ்ருத்தி கூடாமையால், அந்த விஜாநத் பதத்தில் ஏற்படுகிற ஜ்ஞானமும் இது

டைய பவிதார்த்தமான ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஜ்ஞானமாகவே இருக்கிறது.

மேலும் ப்ரதமாசார்யையான பிராட்டி ஸர்வ சக்தையாயிருக்கச்செய்தேயும், பெருமானுக்கு அத்யந்த பாரதந்தரிய ரூபமான ஸ்வரூப ஜ்ஞானமுடைய வளாகையாலே, “நத்வா குர்மி தசக்ரீவ பஸம் பஸ்மாஹி தேஜஸா என்கிற சுலோகத்தின்படி, ராவண நிரஸநத்தில் ப்ரவர்த்தித்தாளில்லை; மேலும் “நரஸ்ய புத்தி தெளர்ப்பல்யாத் உபாயாந்தர மிஷ்யதே” என்கிற சுலோகத்தில், உபாயாந்தர ஸ்விகாரத்துக்குக் காரணம் புத்தி தெளர்ப்பல்யமென்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த புத்தி தெளர்ப்பல்யமென்று புத்தியிலுடைய, சாஞ்சல்யம்; அதாவது—சேதன ஸ்வரூபம் பகவத்யந்த பாரதந்தரிய மென்கிற ஜ்ஞானம் அப்ராமான்ய சக்காக்ரஸ்தமாயிருக்கை. இப்படிச் சொல்லாமல் ஒருவன் அசக்தனுயிருந்தபோதிலும், துராசார வசத்தால், உபாயாந்தரத்தில் அதிகாரமுண்டு என்று சொல்லும் பஷத்தில் தெளர்ப்பல்ய சப்தம் ப்ரம பரவென்று சொல்லுவது அநுபந்தநாம்கையாலும், அசக்தன் துராசையால் உபாயாந்தரத்தில், ப்ரவர்த்தித்தால் அசக்தியாலேயே உபாயாந்தரத்தில் நின்று நிவ்ருத்தனாய் விடுவதாலும் விதிக்கு ப்ரயோஜனமுமில்லை; அசக்த சப்தாத்யாஹார தோஷமும் ஏற்படும். விசேஷஜ்ஞர்களான வ்யாஸாதிசுக்கு ஜ்ஞாந மாந்த்யத்தைச் சொல்லுமதிறுக்காட்டிலும், அத்யாஹார தோஷம் ஸூறியம் என்று சொல்லில், அதற்கு உத்தரம் கீழே சொல்லப்பட்டது. மேலும் அவர்கள் சாஸ்திர ப்ரதநாதிகளால், ஜ்ஞான முள்ளவர்களாயிருந்த போதிலும், உபகாரகர வர்களையென்றி, உத்தாரகர்களாகார். ஆகையாலேதான் நம்முடைய குருபரம்பரையிற் சேர்ந்தார்களில்லை. ஆய்வாரசார்யர்கள் போலே விசேஷித்து கௌரவ்ய ராகஷமில்லை. “தஸ்மை நமோ முநிவராய, பராசராய” என்று ஆளவந்தார் அருளிச் செய்ததும் கேவலோபகாரகத்வ ப்ரயுக்தம்.

அலிரிப்புத்திய ஸம்ஹிதையில் “அனைச் வர்யாத் ஸ்வபாவ ஜாத்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் அனைச்வர்யமென்பது ஈசர்வாபாவம். அதாவது ஸ்வாதந்த்ரியாபாவ ரூபமான பாரதந்தரியம். ஸ்வபா

வஜம் என்கையாலே அது ஸ்வரூப ப்ரபுத்த மென்று பெறப்படுகிறது. தேசிகனும் “ஸ்ரீ ரங்கேசுவர யாவதாத்ம நியதத்வத் பாரதந்த்ரியோசிதா” என்று ப்ரபத்தி யாவதாத்ம நியதமான பாரதந்த்ரியத்துக்கு உசிதை என்று அருளிச் செய்தார். உபாயாந்தர அநுஷ்டான யோக்யதையில்வாமையாகிற பாரதந்த்ரியம் அசத்திபாலே யேற்படலாமே யென்னில், அப்போது, “யாவதாத்ம நியத” என்றருளிச் செய்யவேண்டுவதில்லை. இந்த சுலோகத்தினுடைய வ்யாக்யானத்தில், அவர் குமாரரான நயனராசார்யர் “பக்திஸ்து கேவல பாரதந்த்ரியோசிதா, ப்ரபத்திஸ்து குருபாயா சக்தே: அத்யந்த பாரதந்த்ரியோசிதா” என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

குருபாயாசக்திக்குக் காரணம் கீழ் நி்ரபிக் கப்பட்ட, அத்யந்த பாரதந்த்ரிய ஜ்ஞானமு மாகலாம். தேசிகன், ஸ்வாதிகார விருத்த மென்று, பக்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறார்: அந்த அதிகாரமும் “அநந்ய சரணத்வாதே ரதிகாரஸ்ய வித்தயே” என்கிற சுலோகத்தின் படி, திருமந்திரைகதேசமான நம: சப்தத்தின் அர்த்தமாயுள்ள அநந்ய சரணத்வரூபமான உபாய பாரதந்த்ரியம் என்று ஏற்படுகிறது. ஸ்வரூப பரமான திருமந்திரத்தில் நம: சப்தார்த்தமாயிருக்கிற அநந்ய சரணத்வமும் ஸ்வரூபமாகையால், அந்த அநந்ய சரணத்வம் ஜ்ஞாயமாமையாக்கொண்டு ப்ரபத்திக்கு அதி காரமாகிறது.

அப்படியின்றிக்கே, அசக்த்யா ப்ராப்த மான அநந்ய சரணத்வத்தைச் சொல்லுகிற தென்பது அநுபந்நம். ஆகவே பக்தி கீழ்க் குறிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தை யென்றும், ப்ரபத்தி ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபை யென்றும், ஏற்படுகிறது. இதைப்பற்றியே “நார்ஹந்தி சரணஸ்த் தஸ்ய கலாம் கோடி தமீமபி” என்று சரணாகதி நிஷ்டனை உத் திருஷ்டனாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

அப்படியல்லாமல், பக்தி சக்தாதினாரை, ப்ரபத்தி அசக்தாதிகாரை என்று சொல்லும் பகஷத்தில், ப்ரபத்தி கௌனோபாயமாக ஏற்படுவதால், முக்யமான வானுண ஸ்தானத்தில் அசக்தனாயிருக்கிறவனுக்குக் கௌணமான மந்திர ஸ்தானமும் உத்திகுஷ்டமென்று ஏற்படும். மேலும் முக்யோபாயத்தில் அசக்தனாயிருக்குமவன் கௌனோபாயத்தை அநுஷ்டித்த

பின்பு சக்தியுண்டாகில் முக்கியோ பாயத்தை அநுஷ்டித்தால் ப்ரத்யவாய மில்லையென்பது சாஸ்திர வித்தமாயிருக்க, கௌனோபாய மான ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்த பின்பு சக்தி யுண்டாகி, பக்தியை அநுஷ்டிக்கும் பகஷத்தில், “நிஷ்டட்டயா ஹியதே நயா” என்கிற சுலோகத்தின்படி ப்ரத்யவாயம் ஏற்படுவதாகச் சொல்லுவதும் விருத்தமாம்.

ஆனால், உபாயாந்தர அநுஷ்டானத்தில் அசக்தனாயிருக்குமவன் உபாயாந்தரமான பக்தியை அநுஷ்டிக்க எனக்கு சக்தியில்லை, நியே அந்த பக்தி ஸ்தானத்தில் நின்று எனக்குப் பலத்தைக் கொடுக்க வேணுமென்று குருபாய பர ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணினபடியால், ஈசுவரன் பக்தி ஸ்தானத்தில் நின்று பலத்தைக் கொடுக்கிறான்; ஆதலால் இவன் குருபாய பர ஸமர்ப்பணம் பண்ணிப்பின்பு, உபாயாந்தர ஸ்தானபத்தியாகிற அதிசயம் ஈசுவரனுக்கு ஏற்படுகிறது. இவனுக்கு சக்தியுண்டாகிற பக்தியை அநுஷ்டிக்கும் பகஷத்தில் ஈசுவரனுக்கு ஏற்பட்ட உபாயாந்தர ஸ்தானபத்தியாகிற அதிசயம் போய்விடுகிறபடியால், ஈசுவரனுக்கு அதிசயத்தைப் பண்ணுகையாகிற சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாதி ஏற்படுகிற படியால், ப்ரபத்தி யநுஷ்டித்தபிறகு, சக்தி யுண்டானாலும் பக்தியை அநுஷ்டிக்கக் கடவ னல்லன். அப்படி யநுஷ்டித்தாலாகில், அவனுக்கு ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று சொல்லும் பகஷத்தில் பல கரணத்வ ரூபமான உபாயத்தில் அசேதனத்துக்கே யுள்ளதாகையால், அந்த அசேதன தர்மான உபாயத்வத்தை ஈசுவரனுக்குச் சொல்லும் பகஷத்தில் அபசாரமாம் என்று சொல்லுகிற வர்களுக்கு, உபாயாந்தர ஸ்தானபத்தியை அதிசயமாக்குவது எங்ஙனம்?

ஆனாலும், உபாயாந்தர ஸ்தானபத்தி என்பதற்கு அர்த்தம், சேதனன் குருபாய பரத்தை ஸமர்ப்பித்த பிறகு, அந்த குருபாய பரத்தை அங்கேகரித்து, தான் ரக்ஷிக்கிறேன் என்கிற ஸங்கல்பத்துக்கு, ஈசுவரன் ஆசீர்வ மாகவே இது ஈசுவரனுக்கு அதிசயமாகையால், சேதனன் பக்தியை அநுஷ்டித்தால், அந்த ஸங்கல்பத்துக்கு ஹாநியுண்டாவதால் சேதனனுடைய சேஷத்வ ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாதி ஏற்படும். ஆகையால்தான் பக்தி யநுஷ்டானத்தில் ப்ராயச்சித்தவிதி யேற்பட்ட

டிருக்கிறது என்று சொல்லுவதும் உபபந்த மன்று.

குருபாய பர ஸமர்ப்பணம் என்பது குருபாயத்தை யநுஷ்டிக்க சக்தனல்லவென் னென்கிற ஜ்ஞான விசேஷமன்றி வேறு பரம் தனித்திருப் பதாகவும், அந்த பரத்தில் தன்னுடைய ஸ்வத்வம் நிவ்ருத்தமாகி ஈசுவரனுக்கு ஸ்வத்வத்தை யுண்டாக்குகையாகிற ஸமர்ப்பணமாகாது; தான் அசக்தியாலேயாதல், ஸ்வரூப விருத்த ஜ்ஞானத்தாலேயாதல் பக்தியநுஷ்டானத்தில் ஏற்படுகிற யோக்யதையில்லாமையை அறிந்து, அறிவை முன்னிட்டு தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் தான் அநர்ஹனாயிருப்பதை ஜ்ஞாபித்து, நீயே ரக்ஷைஞாகவேனுமென்கிற ப்ரார்த்தனையே குருபாய பரஸமர்ப்பண மென்னப்படும். இந்த குருபாய பரஸமர்ப்பணமும் இவனுக்கு அதிகாரமாகவேயமைகிறது. அல்லாமல் உபாயமாகும் பக்ஷத்தில் இதுவே ரக்ஷாபரமாகும். அப்பொழுது ரக்ஷாபர ஸமர்ப்பண ஸ்வரூபத்திற்கு ஹாநி ஏற்படும். ஆகையால் தான் அத்யந்த பரதந்த்ரஞான தன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாமல் அவனை நிரபேக்ஷ ரக்ஷைக்கு அத்யவஸித்து, அப்படியே ப்ரார்த்திப்பது ப்ரபத்தியென்று சொல்லவேணும். எப்படியிருந்தாலும் உபாயாந்தர ஸ்தாநாபத்தியாகிற அநிசயத்திற்கு உபாயாந்தர அநுஷ்டானம் பஞ்ஜகமென்று சொன்னாலும், பக்திய நுஷ்டானம் சேஷத்வ ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமென்றே ஏற்படுகிறது. அதிகாரவிருத்தமென்று சொன்னபோதிலும், அந்நய சரணத்வ ரூபமான உபாய பாரதத்திரியம் ஜ்ஞாயமான மாய்க்கொண்டு, அதிகாரமாக ஏற்படுகிறபடியால், அந்த அந்நய சரணத்வ ரூபமான பாரதத்திரியமும், ஸ்வரூப பாமான திருமந்த்ரத்தில் மத்தியம பதமான நம: சப்தத்துக்கு அர்த்தமாகையால், அந்த அந்நய சரணத்வமும் ஸ்வரூபமே, ஆதலால் ஸ்வரூப தத்ரூபஞ்ச ஸ்வரூபம் என்று ஸ்வ அஸாதாரண தர்மான அந்நய சரணத்வத்திற்கு, உபாயாந்தரம் விருத்தமாகையால், உபாயாந்தரம் ஸ்வரூப விருத்தமென்னத் தட்டில்லை.

இதையனுசரித்தே தேசிகனும், “ஆர்த்தேஷ்வாசபலா” என்கிற சுலோகத்தில் பக்திக்கும் ப்ரபத்திக்கும் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறவிடத்தில், “ஸ்ரீரங்கேஸ்வர யாவதாதம்

நியதத்வத் பாரதத்திரியோகிதா” என்பதில், “யாவதாதம் நியத” என்று பாரதத்திரியத்தை யருவிச்செய்து, அந்த பாரதத்திரியத்துக்கு ப்ரபத்தி உகிதையென்றும், பக்தி அநுகிதையென்றும், அருவிச்செய்திருக்கிறார். இனி இவற்றின் வக்தவ்ய விசேஷங்கள் பலவாயிருப்பதால் விஸ்தர பயத்தால் நிறுத்திவிட்டேன்.

இனி, பக்தி ஸ்வரூப விருத்தை யென்னுமிடத்தில், அந்நய சரணத்வ ரூபமான உபாய பாரதத்திரியமாகிற ஸ்வ அஸாதாரண தர்மத்திற்கு விருத்தையென்று ஏற்படுகிறபடியால் அந்த விரோதமானது இப்படிப்பட்டதென்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. “ந ஸந்தீர் ஸ்வாதத்திரிய மர்ஹதி” என்று ஸந்தீர்க்கு உள்ள பாரதத்திரியமானது அவனுக்கு பும்வத்பாவ மேற்பட்டால், அது நிவ்ருத்தமாகாப்போலேயும், அக்திக்குள்ள தாஹக சக்தியானது மனமிந்த்ரங்களுடைய ஸாந்நித்யத்தில் நிவ்ருத்தமாகாப்போலேயும், உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியும் நிவ்ருத்தமாகும். பாரதத்திரியம் ஸ்வரூபாநுபந்தியானாலும், அதனுடைய ப்ரோபதாந சக்தியானது ஸ்வாதத்திரிய மேற்படும் பக்ஷத்தில் நிவ்ருத்தையாகலாம். அன்றிக்கே தான் ஸ்வரக்ஷண ஸ்வாந்வயத்திற்கு அநர்ஹன் என்கிற ஜ்ஞானமுண்டானால் ஸ்வரக்ஷண ஸ்வாந்வய ஸைசகமான உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி ஸம்பவியாதாகையால், அதைப்பற்றியும் ஸ்வரூப விருத்தை என்றும் சொல்லலாம். அதன்றி நித்யமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு, விருத்தையென்பது அர்த்தமன்று, ஆனால் பக்தியை உபாயமாக விதிக்கும் சாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ராமான்யம் எங்கனையென்னில், ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஜ்ஞானமில்லாத அதிகாரிகளைக்குறித்து, பக்தி விதி ஏற்பட்டபடியால் அவர்கள் விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகலாம். “தரை குண்யவிஷயாவோ:” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி குணனுக்ஷணமாக புபக்ஷுக்களுக்கும், முமுக்ஷுக்களுக்கும் உபாயத்தையும் பலத்தையும் விதிக்கிறதாகையாலே ப்ராமான்ய ஹாநியில்லை.

உபாயாந்தர த்யாக பூர்வகமான வித்தோபாய ஸ்வீகாரத்துக்கு ஹேதுவான ஸ்வரூப யாதாமய ஜ்ஞானத்வத் விஷயத்தில் ஈசுவரனுக்கு அத்யந்தாபிமதியிருப்பதாலே, அவர்களுமீண்டு உபாயாந்தரத்தில் ப்ரவர்த்தித்தால், ஈசுவரனுடைய அத்யந்தாபிமதிக்கு நாசமேற்படுவதாலே, தாக்குசாபிமதி கடிதமான ஸ்வ

ரூப நாசமேற்படுவதால் நாசியநாசக பாவ ரூபமான விரோதம் உபபந்தம்.

இப்படியாக பக்தி ஸ்வரூப விருத்தையாகையாலே திருமந்திரத்தால், சிகழ்தமான ஸ்வரூபத்தை யுடையவனுக்கு அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாக ஈசுவரனையே உபாயமாக வரிகையே ப்ராப்தமாகும். நாட்டார் ஊர்வசீ ஸாவோக்யத்துக்காக ஸாதநாநுஷ்டானம் பண்ணு நிற்கச் செய்தேயும், தானாகவே மேல் விழுந்த ஊர்வசியைப் பார்த்து, அர்ஜுனன் வ்ருத்த ப்ரபிதாமஹியென்று, நமஸ்கரித்த ஜிதேந்த்ரியஸூயிருக்க, பக்தியநுஷ்டானத்தில் அசத்தனென்று சொல்லுமது அநுபந்த மாகையால், அவனுடைய ப்ரபத்தி அதிகாரமாக ஏற்பட்ட ஸ்வரூப விருத்தவ் ஜ்ஞானமேயன்றி வேறில்லை. இனி ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்படும்.

ப்ரபத்தி ஸ்வரூப நிரூபணம்

இனி ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கத் தொடங்கி முதலில் அது சுருதி, பாஞ்சராத்தரம், இதிஹாஸம் புராணங்கள் மீயிருதிகள், ஆழ்வார்களுடைய திவ்ய ஸூக்திகள், உபபத்தி, அதுஷ்டானம் என்னுமவற்றால் விரித்திகிற தென்று நிரூபிக்கலாகும்.

சுருதியில், கடவல்லியிலுள்ள தவயோப நிஷத்தில் தவயமென்னும் மந்திர சேஷத்தை விசதமாக ப்ரதிபாதிக்கிறபடியால், அதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற “சரணம் ப்ரபத்தியே” என்ற வாக்யத்தால் சரண வரண ரூபமான ப்ரபத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே சுவேதாசுவதரோபநிஷத்தில் ‘யோ ப்ரஹ்மாணம் விதாதி பூர்வம்’ என்று, தொடங்கி, “முமுக்ஷுர்வை சரண மஹம் ப்ரபத்தியே” என்னுமளவாக, யாவனெருவன் ப்ரஹ்மாவை முதலில் சிருஷ்டித்தானோ? யாவனெருவன் ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதங்களை யுபதேசித்தானோ? அப்படிப்பட்ட ஸர்வேசுரனை, மோக்ஷத்தில் இச்சையுடைய தான் சரணமாக அடைகிறேன் என்று சரணமடைதலாகிய ப்ரபத்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றுள் சரணமடைய வேண்டும் என்று விதிக்கப்படாமலிருந்த போதிலும், மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவனுக்கு ஈசுவரனையே சரணமடைதலாகிய ப்ரபத்தி அநுஷ்டிக்கத் தக்கதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், மோக்ஷத்தில் இச்சையுடையவன் அதற்கு ஸாதனமான ப்ரபத்

தியை அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்னும் விதியானது அர்த்தத்தாலே விரித்தித்திருக்கிறது.

இப்படியே அர்த்தவாதங்களிலும் மந்த்ரங்களிலும் விதிவாசகமான ஏவல் வீணை முதலிய கட்டளைமீடும். சொற்களில்லாதிருந்த போதிலும், விதி அர்த்தத்தால், விரித்திருமென்பது பூர்விக சாஸ்த்ரங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே “தன்மாதபிவத்யம் ப்ரபந்தம் நப்ரதி ப்ரயச்சந்தி” என்கிற சுருதியிலும், விரித்தவ் நிர்த்தேசத்தால் (சித்தித்ததுபோல் வைத்துப் பேசும் பேச்சால்) விதியில்லாதிருக்கச் செய்தேயும், அது அர்த்தத்தால் விரித்தித்திருக்கிறது.

இன்னும் இவ்வளவிலையாமல், “ஓம் இத்த்யாத்மாதம் யுஞ்ஜீத்” என்பதில் ‘யுஞ்ஜீத்’ என்னும் ஏவல் வீணையான கட்டளைச் சொல்லாலே வெளிப்படையாகவும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆனால் ‘யுஞ்ஜீத்’ என்று யோகத்தைச் சொல்லுகிற விது ப்ரபத்தியை எவ்வாறு சொல்லுமெனில்? மேல் “தன்மாத் ந்யாஸமேஷாம்” என்று யோக பர்யாயமாக ந்யாஸத்தைச் சொல்லியிருப்பதால், ந்யாஸமென்பது ப்ரந்யாஸமாகிய ப்ரபத்தியாகையால், இந்த யுஞ்ஜீத் என்ற யோக சப்தமும் ப்ரபத்தியைச் சொல்லியதே யாம்.

இப்படியே “தர்யம்பகம் யஜாமஹே” என்கிற மந்த்ரமும் ப்ரபத்தி பரமாக ஸர்வஜ்ஞ ஸம்ஹிதையிற் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. எப்படியென்றால், ‘இச்சை’ என்றும் ‘ஜ்ஞப்தி’ என்றும் ‘க்ரீயை’ என்றும் சொல்லப்படுகிற மூன்றும் லோகத்துக்கு மாதாக்கள். இந்த மாதாக்களையுடைய ஜகத்துக்குப் ப்ரியனுள்ள ஸர்வேசுவரனிடத்தில், ஆத்ம ஹவீஸ் த்யாகமாகிற யாகத்தைச் செய்கிறோம். அந்த யாகத்தைச் செய்தபடியால், உர்வாகருத்தின் பழமானது தன்னுடைய கட்டில் நின்று எப்படி எளிதாக விடுபடுகிறதோ, அப்படியே நாமும் மிருத்யுவில் நின்று எளிதாக விடுபடுகிறோம் என்ற பொருளுடையதாக ஆத்ம ஹவீஸ் த்யாகம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அறியலாம்.

இப்படியே “அக்தே நய ஸுபதாராயே” என்கிற மந்த்ரத்தாலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம் — உத்த்ருஷ்டமான ஸ்தானத்தை அடைவிக்கிற ஸர்வேசுவர!

உன்பொருட்டு, உன்னுடைய புத்தியாலே மிகையாக நினைக்கப்படுகிற 'நம:' என்கிற உத்தியையுடைய ப்ரபத்தியைப் பண்ணுகிறோம். அப்படி ப்ரபத்தி பண்ணிய எங்களை அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே, மோகைக் கவர் யத்தின் பொருட்டு, நித்யவியூதியிற் சேர்க்க வேணும்; இதற்குத் தடையாயிருந்துள்ள பாபத்தைப் போக்கவேணும் என்பதாம். இங்கு 'நம:' என்று ப்ரபத்தி ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருப்பதும் அறியலாம். இப்படியே "யஜ்ஞேந யஜ்ஞ மயஜந்த தேவா: தாநி தர்மாணி ப்ரதமா ந்யாஸத்" என்கிற சுருதியால், யஜ்ஞ ஸாதனமான ஆத்மாவாலே யஜ்ஞ ரூபியான ஈசுவரனை தேவர்கள் பஜித்தார்கள்: அந்த தர்மங்களே முதன்மையான தர்மங்களாயின. என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு "அய ஜந்த" என்று கிரியையாகச் சொல்லப்பட்ட யாகமும் ப்ரபத்தியாமென்றறியத்தக்கது.

இப்படியே "அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:" "யஸ்மிந்த்யெள:" என்று சொல்லிக் கொண்டு போய், "தமேவைகம் ஜாநத ஆத்மாநம்" "அந்யாவாசோ விமுஞ்சத்" என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. அதன் அர்த்தம்—கீழ் ஸர்வா தாரணைச் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மா ஒரு வனையே மோகித்துக்கு உபாயமென்று அறியுங்கள்; வேறு உபாயாந்தரங்களான வாக்குகளை விட்டுவிடுங்கள் என்பதாம். இதனால் உபாயாந்தரங்களைவிட்டு, ஈசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றுகையாகிற சரணு கதி சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

இப்படியே "கோர்ஹதி ஸ்பர்த்திதும் ப்ரஹ்மண" என்பதால், ஸர்வேசுவரனோடே அவிலாத ரூபமாயுள்ள ப்ரபத்தியை யாவ னெருவன் பண்ணுவானோ, என்று வினவிக் கொண்டு அவனுக்கு பலம் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது.

இவ்வாறாக ப்ரபத்தியைப் பற்றிச் சொல்லும் சுருதிகள், இன்னும் பலவுள்ளன. அவைகளையெல்லாம் இங்கு எடுத்துக் காட்டினால், மிக விரியுமாகையால், இம்மட்டோடு நிறுத்திக்கொண்டு, மற்றவற்றை ஆராய் வோம்.

இனி ஸ்ரீ பாஞ்சராத்திரத்தில் லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் அடூரீர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை முதலிய வற்றுள்ள நன்றாக விரித்துச் சொல்லப்பட்டிருப் பதால், அவைகளில் விளங்கக் காணலாம்.

அப்படியே ருக்வேதத்தில் நின்றுப் பிரிந்த தான ஜிதத்தே ஸ்தோத்ரத்திலும் ப்ரபத்தி விஷயமான நிருபணங்கள் கண்டுகொள்ள லாம்.

"வேத வேதேயே பரே பும்ஸி" என்கிற கலோகத்தின்படி, வேதத்தின் ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமான ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் ஆதி முதல் அந்தமளவும் ப்ரபத்தி நிருபிக்கப்பட்டிருக் கிறது. அதில் முதலாவது பாலகாண்டத்தில் தேவதைகள் ராவண வதத்தின் பொருட்டு, ஸர்வேசுவரன் விஷயத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணின தாகச் சொல்லப்பட்டது. அடுத்த அயோத்யா காண்டத்தில் கித்ர கூடத்தில் பரதாழ்வான் "சேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா:" என்று பெருமான் அயோத்தியைக்கு எழுந்தருள வேண்டுமென்று ப்ரபத்தி பண்ணியிருப்பது காணலாம்.

அடுத்த ஆரண்ய காண்டத்தில் "தே வயம் பவதா ரக்ஷயா: கர்ப்பபூதாஸ் தபோதநா:" என்கிற இடத்தில் "கர்ப்ப பூதா:" என்ப தினால் தம்முடைய ரக்ஷணத்தில் தங்களுக்கு யோக்யதையில்லையென்பதையும் தெரிவித்துக் கொண்டு, எங்களை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறபடியால், ஆகிஞ்சந்யத்தைமுன் னிட்டு, ருஷிகன் ரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம் பண் னியிருக்கிறபடியாலும் அடுத்த கிஷ்கிந்தா காண்டத்தில், "க்ருதாபராத ஸ்யஹி தே" என்கிற கலோகத்தில் மஹாராஜரைப் பார்த்துத் திருவடி, தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணின உமக்கு இனையபெருமான் விஷயத்தில் அஞ்சலி ரூபமான ப்ரபத்தி பண்ணினாலொழிய, வேறு வ்யாபாரமில்லையென்று சொல்லியிருப்பதாலும், ஸுந்தரகாண்டத்தில் பிராட்டி திருவடியினிடத்தில் அருவிச்செய்த காகவ்ருத்தாந்தத் தாலும், த்ரிஜடை பிராட்டி விஷயத்தில் ராக்ஷஸிகளை சரணுகதி பண்ணும்படி உபதே சித்திருப்பதாலும், யுத்தகாண்டத்தில் விபீஷ ணையான், பெருமான்விடத்தில் பண்ணின சரணுகதியை விஸ்தரித்து ப்ரதிபாதித்திருப்ப தாலும், ஸ்ரீராமாயண முழுவதும் சரணுகதி ப்ரதிபாதமாயிருப்பது கண்டு கொள்ளத் தக்கது.

இவ்விடத்தில் விபீஷண சரணுகதியில் சரணுகதிக் கரீரிய சில விஷயங்கள் தோன்று கின்றன. அவை:—சரணுகதிக் கு வேண்டிய ஆனுகூலய ஸங்கல்பம், ப்ராதிசூலயவரஜநம்,

ஆகிஞ்சந்யம், அநந்யகதித்வம் என்னுமிவைகளாம். இவற்றுள் விபீஷணன் ராவணனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணியபடியாலும், ராமதூதனான திருவடிகைய ராவணன்கொல்லாதிருக்கும்படி விடுவித்தபடியாலும், “ராக்ஷஸாநாம் வதே ஸாஹ்யம் கரிஷ்யாமி” (ராக்ஷஸர்களை வதித்தற்கு உதவி செய்கிறேன்) என்று சொல்லியபடியாலும், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. “பரித்யக்தா மயாலங்கா” என்றும், “தேநசாப்யவமாநித:” என்றும், சொல்லியிருக்கிறபடியால், ப்ராதி கூல்ய வர்ஜனம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. “ராவணோநாம் துர்வருத்த:” என்று தனக்குள்ள நையத்தை அனுஸந்திப்பதாலே ஆகிஞ்சந்யமும் “சரண்யம் சரணமகத:” என்பதாலே, அநந்யகதித்வமும் சரணாகதியும் தோற்றுகின்றன.

ஆனால், “ராஜ்யகாரக்ஷீ விபீஷண:” என்றும், “ராஜ்யம் ப்ரார்த்தயமாநஸ்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியால் விபீஷணனுடைய சரணாகதி ராஜ்யமடைதற்கன்றோ பண்ணப்பட்டதென்று விவாதிக்கலாகாது. ஏனெனில், அவன் சரணாகதி பண்ணுகிற காலத்தில் “பரித்யக்தா மயாலங்கா மித்ராணி ச தநாநிச, பவத்கதம்மே ராஜ்யஞ்ச என்றதான நிஜோக்தியாலே ராஜ்யத்தை யபேக்ஷித்ததாஸிஸை; ப்ரேம பரவசரான மஹாராஜருடைய பயத்தைப் போக்குகைக்காக, “ராஜ்யகாங்க்ஷீ விபீஷண:” என்று பெருமாள் சொல்லியது ராஜநீதியைக் காட்டியபடி. ஆனால் பெருமாள் விபீஷணனுக்கு லங்கா ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தது ஆநுஷங்கிகமேயாம். பரதாழ்வானுக்கு ப்ரஜா பரிபாலனத்தை நியமித்தருளியது போலே ராக்ஷஸர்களை பரிபாலிக்கும் பொருட்டே, பெருமாள் விபீஷணனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தருளினார். இதை “சாபிதஸ்த்வம் ஸிகிதவேந கார்யந்தே மம சாஸநம், ப்ரஜாஸ் ஸம்ரக்ஷ தர்மேண நோத்தரம் வக்து மர்ஹஸி” என்று பெருமாள் நிர்ப்பந்தித்து நியமித்தபடியா லறியலாம். அந்த நியமனத்தை மேற்கொண்டு ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது பகவதா ஜ்ஞாநுவர்த்தன ரூபமான கைங்கர்யமேயாம். இப்படியே பாரதத்திலும் “த்ரௌபத்த்யா ஸஹிதாஸ் ஸர்வே நம்சக்ருர் ஜநார்த்தநம்” என்றும், “சங்கச்சக்ரதா பாணே” என்றும் சுலோகத்தில் “ரக்ஷமாந சரணாகதாம்” என்றும் சொல்வப்பட்டிருப்பதால், பாண்டவர்களும் த்ரௌபதி

யும் சரணாகதி பண்ணியிருப்பது விளங்குகிறது.

மேலும், கீதையில், “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று நேரே சரணாகதியை விதி வாசகமான வினைச்சொல்வால் ஸ்பஷ்டமாக விதித்திருப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆனால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் தோபாஷ்யத்தில் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திபரமாக அருளிச்செய்யாமல், அங்க ப்ரபத்திபரமாக அருளிச்செய்திருப்பது கூடும்படி. யெங்ஙனேயென்னில்; அவரே கத்யத்தில் பெரிய பெருமாள் ஸந்திதியில், ஸ்வதந்த்ரப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்திருப்பதாலும்; அதற்கு ப்ரமாணமாக ‘ஸர்வதர்மாந்’ என்கிற சுலோகத்தை உதாஹரிப்பதாலும், தோபாஷ்யத்தில் அருளிச் செய்திருப்பது யோஜனா பேத பரமாகையால இதுவும் உபபந்தமாம்.

ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் ஏகாதச ஸ்கந்தத்தில் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுக்கும் உத்தவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணத்தில், “தஸ்மாத் த்வம் உத்தவோதஸ்ருஜ்ய சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம்” என்று உபாயாந்தரங்களை விட்டுத் தன்னையே உபாயமாகப் பற்றவேணுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே மறு ஸ்மிருதியில், “யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹருதிஸிதி:; தேத சேத் அவிவாதஸ்தே, மா கங்காம் மாகுருத் கம:” என்று அவிவாத ரூபமான ப்ரபத்தியைச் சொல்லியிருப்பதும் கண்டுகொள்ளலாம். இப்படியே மற்றுமுள்ள ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேல் நிருபணத்தில் அந்த ஸ்மிருதி வசனங்கள் உதாஹரிக்கப்படும்.

ஆழ்வார்களும் பலவிடங்களில் தாங்கள் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்திருப்பதும், பிறருக்கு உபதேசித்திருப்பதும் கண்டு கொள்ளலாம். ஆசார்யர்களில் ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர ரத்னத்தில் “ந தர்ம நிஷ்டோஸிமி நசாத்மவேதி”, “அப்ரத ஸஹஸ்ரபாஜம்” என்னுந் தொடக்கமான சுலோகங்களாலும் தான் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்திருப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். அப்படியே எம்பெருமானாரும் ‘கத்யத்தில்’ ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வான் ‘வரதராஜ ஸ்தவத்தில்’ ப்ரபத்தி விஷயமாக ப்ரஸீதாவித்திருப்பதையும் அறியலாம். பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில்

“உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்திதி” என்கிற கலோகத்திலும், “தவபரோஹம்” என்கிற கலோகத்திலும் ப்ரபத்தியை அருளிச் செய்திருக்கிறார். தேசிகன் ஸாதித்தருவிய “நிசேஷரகைஷியில்” ப்ரபத்தி உபாயமென்பது, நிருபித்திருப்பதும், “ந்யாஸ திலகம்” “ந்யாஸ விம்சதி” முதலான கிரந்தங்களிலும் நிருபித்திருப்பதும் பிரஸித்தம்.

தேசிகன் அருளிச்செய்த, “ஆர்த்தேஷ்வாகபலா” என்கிற கலோகத்தாலும், ப்ரபத்தி நிருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த கலோகமாவது:— “ஆர்த்தேஷ்வாகபலா ததந்ய விஷேயப்யுச்சிந்ததேஹாந்தரா, வந்ஹ்யாதேரதபேக்ஷணத் தநுப்ருதாம் ஸத்யாதிவத்வ்யாபிநீ, ஸ்ரீரந்கேசுவர யாவதாத்ம நியதத்வத் பாரதந்த்ரீயோசிதா த்வய்யேவத்வதுபாயதி: அபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்துமே” என்பதாம்.

இதன் அர்த்தம்:— பக்தியானது ஆர்த்தியுள்ளவர்களுக்கும் திருப்தராயிருப்பவர்களுக்கும், ப்ராரப்த கர்மாவஸாநமான போது மோக்ஷ ப்ரதாநத்துக்கு உபயுக்தமானது. ப்ரபத்தி, ஆர்த்த விஷயத்தில் உடனே பலத்தைக் கொடுப்பதாயும், த்ருப்த விஷயத்தில் ப்ராரப்த தேஹாவஸாநத்திலேயே பலத்தைக் கொடுப்பதாயும்கூட, அதிலும் சிறந்தது. அன்றியும் பக்தியானது அக்தி வித்யாங்கமாகையாலே தீரவரீணிகாதிகாரமுள்ளது. ப்ரபத்தி ஸத்யவசனாதிகள் போலே ஸர்வாதிகாரமாயுள்ளது. பக்தியானது எல்லா சேதனர்களுக்கும் நியதமாயுள்ள அநந்யசரணத்வ ரூபமான உபாய பாரதந்த்ரீயத்துக்கு அநுசினையாகும். ப்ரபத்தி ஈசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றுகையாகி படியால், அந்த உபாய பாரதந்த்ரீயத்துக்கு உசினையாயிருக்கும். பக்தி ஈசுவரனுடைய உபாய பாவத்தை விஷயிகரிக்க மாட்டாது. ப்ரபத்தியோ ஈசுவரனையே உபாயமாகப் பற்றுகையாலும், “இயம் கேவல லக்ஷ்மீ” என்பது முதலிய கலோகங்களின் படி, உபாய வரண ரூபமாயிருக்கையாலும், அதுபாயமாயிருக்கும் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

இப்படியே லோகதேசிகன், மணவாளமாமுனிகள் முதலான ஆசார்யர்களும் ப்ரபத்தி நிருபணத்தில் சிறந்தவர்களாயிருந்தார்களென்பது, அவர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளால்

விளங்கும். இன்னும் உபபத்தியாலும் நிருபிக்கலாகும்.

ஒருவன் அசக்தனாயும், அஜ்ஞனாயும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ராப்தியில்லாதவனாயிருந்தால், அவன் ஸமர்த்தனாயும் ப்ராப்தனாயும் உள்ள ஒருவனையடைந்து என்னை நீயே ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்று ப்ராப்தித்தால், அவன் அப்படியே ரக்ஷிக்கின் என்பது லோக வித்தம். இப்படி கபோத(புரு)பாக்ஷியானத்திலும், ஸ்ரீ கஜேந்த்ராமுவான் வருத்தாந்தத்திலும் நிகழ்ந்திருப்பதைக் கண்டு கொள்ளலாம். கபோதத்துக்கு சரணாகத பரமதர்மமென்கிற ஞானமுமிடில் சரணாகத ரக்ஷணம் பண்ணவிடில் மிகுந்த பாதகமுண்டாகுமென்பதும் தெரியாது. அப்படியிருக்க, தன்னுடைய ப்ராணனை விட்டாவது தனக்கு சத்துருவான வேடனை ரக்ஷித்ததென்றால், ஜ்ஞானவான்கள், அதுஷ்டிப்பது சொல்ல வேண்டாதாயிற்று. இந்த விஷயத்தை “கபோதோ வாநர ச்ரேஷ்ட கிம்புநர் மத் விதோ ஜந:” என்று பெருமா அருளிச் செய்தார்.

இது நிற்க, பட்டர் திருக்கோட்டியூருக்கு எழுந்தருளும் போது, நடுவே ஒருவேடன் குடிசையில் தங்கியிருந்தவனவிலே, காட்டி விருந்து வந்த வேடனைக் கண்டு, நீ காட்டிற் கண்ட விசேஷம் ஏதெனாமுண்டோவென்று கேட்டருள, அதற்கு அவன் காட்டில் ஒரு ஆண் முயலைக்கண்டு அடிக்கப் புகுந்தேன்; அவ்வளவில் அதன் அன்புள்ள பெட்டை முயல் என் முன்பாக வந்து கும்பிட்டுக் கிடந்தது. அதுகண்டு இரங்கி, அந்த முயலை அடிக்காமல் வந்தேன் என்று சொல்ல, இதைக்கேட்டு பட்டர், அந்த முயலுக்கு சரணாகதி பரம தர்மமென்கிற ஜ்ஞானமில்லை; அந்த வேடனுக்கும் சரணாகத ரக்ஷணம் பரமதர்மமென்று தெரியாது. அப்படியிருக்க, சரணாகதி தர்மத்தினுடைய ப்ரபாவம் இப்படிச் செய்வித்தது: ஆதலால் பரம சேதனனான ஸர்வேசுவரனிடத்தில், சேதனர்கள் பண்ணுகிற சரணாகதி பரியாதிராதென்பது கிம்புநர் ந்யாய வித்தம் என்றருளிச் செய்தார் என்பது ப்ரஸித்தம்.

இந்த ப்ரபத்தி, பக்தியைக் காட்டியும் மேலானது. எப்படியென்றால், பக்தி அதிகிருதாதிகாரையாயிருக்கும். ப்ரபத்தி ஸர்வாதிகாரையாயிருப்பது. அந்த பக்திக்குப் பலம் ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்தில் மோக்ஷமடைதல்.

ப்ரபத்தியில் ஆர்த்தருக்கு உடனே மோகஷ் பலம் ஸித்திக்கிறது. திருப்தருக்கு ப்ராரப்த சரீராவனாந்தத்திலேயே, மோகஷ் பலம் ஸித்திக்கிறது. ப்ரபத்தியானது தன்னை யறுஷ்டிக்கிறவர்களுடைய, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் பலோபயோகியாயிருக்கும். பக்தி தன்னை அறுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு மட்டுமே பலத்தைக் கொடுக்கும்.

ஆனால், “தமேவம் விதித்வா அதிமருத்யு மேதி” என்கிற சுருதியின்படி ஜ்ஞானமுள்ளவனுக்கே மோகஷம் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஜ்ஞானமில்லாமலிருக்கிற தத் ஸம்பந்திகளுக்கும் இது பல ஸாதனமாம்படி கூடுமோ வென்னில். “தமேவம் விதித்வா” என்கிற சுருதியில் “நான்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய” என்று சொல்லுகிற இடத்தில், ‘தமேவம்’ என்பதினுள்ள தத்ஸ்ப்தார்த்தமான ஈசுவரனைக் காட்டிலும், அந்யமாயிருப்பதற்கு உபாயத்வமில்லை என்பதே தாத்பர்யமாகையால் ப்ரபத்திஸ்தலத்தில் ததந்யமான ஜ்ஞானம் உபாயமாகாமையாலே, ஆசார்யனுடைய ப்ரபத்தியாலேயே தத் ஸம்பந்திகளுக்கு மோகஷமுண்டாகு மென்பதில் விரோதமில்லை என்று ‘ஸார ப்ரகாசிகை’ யிலும், ‘நிசேஷ ரகை’ யிலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருப்பதால், ப்ரபத்தி ஸ்தலத்தில் ஜ்ஞானத்துக்கும் பலத்துக்கும் ஸாமாநாதிகரண்யம் வேண்டியதில்லை. இப்படியே “ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந” வியாக்ஷியானத்தில், திருப்புட்குழி ஸ்வாமி, ‘அந்யஸ்ய ஜ்ஞானாத் அந்யஸ்ய முக்தி” கூடாதென்பது ப்ரபத்தி யொழிந்த விடத்திலென்று நிரூபித்திருக்கிறார்.

அன்றியும், “அந்வயா தபிசைகஸ்ய லௌஜஜ்யதா தாத்மநோஹரௌ, ஸர்வ ஏவ ப்ரமுச்யதே நரா: பூர்வே அபரே ததா” என்று பாரதவாஜ ஸம்ஹிதையிலும், “பசுர் மறுஷ்ய: பக்ஷ்வா” என்கிற சுலோகத்திலும், இந்த விஷயம் வ்யக்தமாயுள்ளது. இதை அநுஸரித்து சுருதப்ரகாசிகையில், “விநத விவித பூத வ்ராத ரகைக் திசே” என்பதன் வ்யாக்யானத்தில் “தத் ஸம்பந்திநோபி தத ஏவ ரக்ஷ்யா:” என்று சாதித்து, “ஆஸ்போடயந்தி பிதர: ப்ரந்ருத்யந்தி, பிதாமஹா:; வைஷ்ணவோ ந: குலேஜாத: ஸநஸ் ஸந்தாரயிஷ்யதி” என்று இந்த ப்ரமாணமும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இங்குக் காட்டிய ப்ரமாணங்களின் அர்த்தம்—ஒருவன் ஸர்வேசுவரலிடத்தில் ஆத்மாத்மீய பரந்யாஸம் பண்ணியிருந்த

தானேயானால், அவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலே அவனுக்கு முன்புள்ளவர்களும், பின்புள்ளவர்களும் முக்தராவார்கள். பசு. மறுஷ்யன், பக்ஷி இவர்களும் வைஷ்ணவ ஸம்சர்யமுள்ளவர்களாயிருந்தால், அந்த வைஷ்ணவ ஸம்சர்யத்தாலே முக்தி அடைகிறார்கள். ஒரு குலத்தில் வைஷ்ணவனு ஒருவன் பிறந்தானேயானால், அவனுடைய பிதரு பிதாமஹ ப்ரபிதா மஹர்கள் நம்முடைய குலத்தில் ஒரு வைஷ்ணவன் பிறந்திருப்பதால், அவன் நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் நின்று கரையேற்றி விடுவன் என்று ஸந்தோஷத்தாலே கூத்தாடுகிறார்கள் என்பதாம். இப்படி ப்ரமாணங்களிருப்பதால், ப்ரபத்தியானது தன்னை அறுஷ்டிக்கிறவர்களுடைய ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளுக்கும், பல ஸாதனமா மென்பது ஸித்தம். இது நிற்க.

பக்தி நிஷ்டனுக்கு மரண காலத்தில் அந்திம ஸ்மருதி வேணும்: அது இல்லாத பக்ஷத்தில் அவனுக்குப் பலமில்லை. ப்ரபத்திக்கு, மரண காலத்தில் அந்திம ஸ்மருதி இல்லாமலிருந்த போதிலும் பலத்துக்குக் கண்ணழிவில்லை. ஆனால் மரண காலத்தில் “வாக் மநஸி ஸம்பந்த்யதே” என்கிறபடியே வாகிந்தரியமானது மனஸஸில் ஸம்பந்திக்க, அந்த மனஸஸானது ப்ராணன்களில் ஸம்பந்திக்கும் என்று ஏற்படுவதால், பிராணன்களில் ஸம்பந்திக்கிறதற்கு முந்தி மனஸஸுக்கு உபாதியில்லாமையால் நேத விஷயத்திலாவது ஸ்மருதி (நினைவு) அவயம் இருக்கும். அப்போது “யம்யம்வாபி ஸ்மரன்” என்கிற ப்ரமாணப்படி எதை விஷயீகரித்து நினைவு உண்டாகிறதோ அந்த ஜன்மாவே இவனுக்கு ஏற்படுகிறதென்றிருப்பதால், ப்ரபந்தனுக்கும் அப்படியான அந்திம ஸ்மருதி அவசியம் வேண்டியிருப்பதால் அதில்லாதபோது மோகஷம் ஏற்படாதென்னில், அது ஸாமான்ய விஷயமாகையால், ப்ரபந்த விஷயத்தில் பொருத்தாது. ஏனெனில் இவனுக்கு ப்ரவ்ருத்தியின் நிவ்ருத்தியுண்டாயிருப்பதாலும், ஸித்தமே உபாயமாக முன்னிற்பதாலும், இதர விஷய ஸ்மருதி யுண்டாக மாட்டாது. த்வயாநுஸந்தான வாஸனையால் பகவத் விஷயமான ஸ்மருதி யுண்டாகலாம். ஆனால் அது பலருபமாயிருப்பதல்லது, ஸாதன கோடியிற் சேராதாகையால், அந்திம ஸ்மருதி ஸாதநத்தேன அவசியம் வேணுமென்கிற நிர்பந்தமில்லை. “மாதவாங்க்ரி த்வயோபாயோ மாதவாங்க்ரி ப்ரயோஜந:; ஸ உத்தமாதிகாரீ

ஸ்யாத்” என்பதனால், எம்பெருமானுடைய திருவடிகளை உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் நினைத்திருப்பவன், உத்தமாதிகாரி என்று சொல்லியிருப்பதாலும், “அஸ்மித் நிவர்த்த மாநாதாம் விதேள விப்ர நிஷேவிதே பூர்வேத் ரய உபாயாஸ்தே பவேயுரமநோஹரா:” என்கிற சுலோகத்தில் விசேஷஜ்ஞர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டிருக்கிற ப்ரபத்தி நிஷ்டையில் இருக்கிறவர்களுக்கு, முந்தின கர்ம ஜ்ஞான பத்திகள் முன்றும் அமநோஹரங்கள் என்று சொல்லியிருப்பாலும், “ஸத் கர்ம நிரதா: சுத்தா: ஸ்வ யத்ந் க்ருத புத்தய:”, நார்ஹந்தி சரணஸ்த தஸ்ய கலாம் கோடி தயீமபி” என்பதனால் மற்ற உபாயாந்தர நிஷ்டர்கள் சரணுக தனுடைய, கோடியில் ஓர் அம்சத்துக்கும் அர் ஹராகார் என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதனாலும் ப்ரபத்தி மேலானதே.

மேலும் “நரஸ்ய புத்தி தெளர்ப்பல்யாத் உபாயாந்தர மிஷ்யதே” என்கிற சுலோகத்தால், புத்தி தெளர்ப்பல்யமுள்ளவனுக்கு உபாயாந்தரத்தில் அதிகாரம் உண்டாகிற தென்று இருப்பதாலும், விசேஷஜ்ஞர்களுக்கே அதிகாரமுள்ள ப்ரபத்தி மேலானது. ஆனால் பத்தி யோக நிஷ்டர்களான வ்யாஸாதி களுக்கும், புத்தி தெளர்ப்பல்யம் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறபடியால், அந்த அர்த்தம் பொருத்தது. ஆகையாலேதான் அசக்தனா யிருந்த போதிலும் உபாயாந்தரங்களில் துராசை வலுத்து தனக்கு அதிகாரமிருப்பதாக ப்ரமித்தவனுக்கு உபாயாந்தரங்களில் அதிகாரம் என்று அர்த்தம் சொல்லவேணுமென்னில், அப்போது தெளர்ப்பல்ய சப்தத் துக்கு லக்ஷணையும் அசக்த பதாத்யாஹாரமும் ஏற்படும். வ்யாஸாதிகளுக்கு புத்தி தெளர்ப் பல்ய கல்பனத்தை யபேக்ஷித்து, லக்ஷணையும் அத்த்யாஹாரமும் ஹையமென்று சொல்லில் ரதகாராதிகரணத்திலும் நிஷாதஸ்த பத்ய திகரணத்திலும், சப்தஸ்வாரஸ்யத்தை அவலம் பித்து ரதகாரதிகளுக்கு வித்யையைக் கல்பித் திருப்பதுபோல், இங்கும் சப்தஸ்வா ரஸ்யத்தை அவலம்பித்து வ்யாஸாதிகளுக்கும் அதிகாராரம்பக கர்ம விசேஷத்தைக் கற் பித்து, உபசேத்துக் குறுப்பான ஜ்ஞான யிருந்த போதிலும், அநுஷ்டாநோபயோகி யான ஜ்ஞானமில்லை யென்றே கொள்ள வேணும்.

அப்படியிருந்ததால்தான், ஆம்வார்களுக்கு ஏற்பட்ட கௌரவத்தை அவர்களுக்கில்லை. “தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய” என்று ஆளவந்தார், அருணிச்செய்தது உப கராக புத்தி நிபந்தனம்: உத்தாரக புத்தி க்ருதமன்று.

இத்தை அனுஸரித்து வேதாந்தாசார்யர், “ப்ரபந்தா தத்யேஷாம் ந திசதி முருந்தோ “நிஜபதம்” என்று அருணிச்செய்தார். இப்படி ப்ரமாணங்களும் உபபத்திகளாயிருப்பதால், “பக்தி முக்யோபாயம், ப்ரபத்தி கௌனே பாபம், ப்ரபத்தி மேலானதென்று சொல்லி யிருப்பது ப்ரரோசநார்த்தம்” என்று சொல்லு மது அறுபபந்தம்.

இனி, ப்ரபத்தியாவது—தவமேவோபாய பூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தனமதி: சரணுகதி ரிதிபுத்தா” என்றும், “அதந்ய ஸாத்யே ஸ்வாபிஷ்டே மஹாவிச்வாஸ பூர்வகம், ததே கோபாயதா யாசந்தா ப்ரபத்தி: சரணுகதி: “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” இத்யாதி, ப்ரமா ணங்களினாலே, ந்யே எனக்கு உபாயமாக வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கை சரணுகதி என்றும், ஈசுவரனைத் தவிர, மற்றொன்றால் ஸாதிக்க முடியாததாயும், தனக்கு இஷ்டமா யுள்ள மோகஸ்த்திற்று அவனையே உபாயமாக ப்ரார்த்திக்கை சரணுகதி என்றும், மற்ற உபாயங்களை விட்டு, என்னை ஒருவனையே உபாயமாகப் பற்றவேணும் என்றும் சொல்லப் பட்டிருப்பதால், அவனே உபாயமென்கிற அந்யவஸாயத்தோடு கூடின உபாயத்வ ப்ரார்த்தனையே சரணுகதியென்று ஏற்படுகிறது. இந்த ப்ரமாணங்களில் ஏக சப்தம் ஏவகாரம் இவைகளால் ஈசுவரன் உபாயமாமிடத்தில், வேறு உபாயங்களை அபேக்ஷியாலே உபாயமா கிருள் என்று ஏற்படுகிறபடியாலும், “ஸர்வதர் மாந்பரித்த்யஜ்ய” என்பதால், மற்ற உபாயங் களை விட்டுப்பற்றவேணும் என்றிருப்பதாலும் இவ்வதிகாரிக்கு ஈசுவரனைத் தவிர வேறு உபாயமில்லை.

ஆனால் ந்யே உபாயமாக வேணுமென்று இவன் ப்ரார்த்திப்பதால் அந்த ப்ரார்த்தனையாகிற ஹேதுவினாலே ஈசுவரன் பலப்தரானம் பண்ணுமிடத்தில், அந்த ப்ரார்த்தனையே உபாயமாகிறபடியால், ஈசுவரனுக்கே உபாயத் தர நாரோபேக்ஷமாகிற ஏக சப்தார்த்தம் அநுப பந்தமாமே என்னில்? “ஜ்யோதிஷ்டோமேத

ஸ்வர்க்க காமோ யஜேத்” என்கிற இடத்தில், ஸ்வர்க்க காமநையானது ஸ்வர்க்கத்துக்கு ஸாதன மின்றியே, அதிகாரி விசேஷணமாகிறுப்போலே நீயே உபாயமாக வேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனையும் ரித்தோபாய அதிகாரிக்கு விசேஷணமாயிருக்கும்.

ஆனால் அந்வய வ்யதிரேகங்களினால், ப்ரபத்திக்கு ஸாததத்வம் ஏற்படமாட்டதோ வென்னில்; ஸாததமாவது—அந்வயதாரித்த மாயிருப்பதாகையால் (அதாவது, தன்னை யொழிய வேறென்றால் பெறப்படாத பலவித்திக்குத் தவறாமல் முன் நிற்பதாகையால்) ஈசுவரனே உபாயமென்கிற ப்ரமாணத்தாலே, ஈசுவரனேத் தவிர இது உபாயமல்லாமையாலே தன்னையொழிய ஈசுவரனால் பெறப்படும பலவித்தியாலே அந்யதா ரித்தமாயிருக்கையால், அந்வயதாரித்தமாய்க்கொண்டு நியத பூர்வ விருத்தியா யிருக்கவேண்டிய ஸாதத ஈசுஷணமில்லாமையாலே ப்ரபத்தி ஸாதனமாக மாட்டாது.

‘எப்படி ஜ்யோதிஷ்டோமாதி ஸைவங்களில் ஸ்வர்க்க காமநையானது நியத பூர்வ விருத்தியா யிருந்தபோதிலும், யஜன கர்த்தாவான அதிகாரிக்கு விசேஷணமாயிருப்பதால், அந்த ஸ்வர்க்க காமனைக்கு ஸாததத்வம் ஏற்படவில்லையோ; அப்படியே இங்கும் சரணவரணம், அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்பதால், அதற்கு ஸாததத்வ மில்லாமையால் அது ஹேதுவாக மாட்டாதென்று கண்டுசொள்வது.

அப்படி அதிகாரி விசேஷணமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் ‘ரித்தமேவஹி ஸர்வத்ர நியோஜ்யஸ்ய விசேஷணம்” என்பதால், அதிகாரி விசேஷணமாயிருப்பது, ரித்தமாகவே யிருக்கவேணுமென்று ஏற்படுவதால் “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று விதேயமாகச் சொல்வது கூடாதேயென்னில், அந்த நியமம் ஸாத்தோபாய விஷயமாகையால், ரித்தோபாய விஷயத்தில் விரோதிக்காது.

அல்லாமல் ரித்தோபாய விஷயத்திலும் அதிகாரி விசேஷணம் ரித்தமாகவே யிருக்க வேணுமென்னில்; உபாயமும் ரித்தமாய் அதிகாரமும், ரித்தமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் ஸர்வமுக்கி ப்ரஸங்கம் ஏற்படும். ஆதலால் அது கூடாது. அங்ஙனமன்றிக்கே, வேறு வாக்கியங்களினால் விதிக்கப்பட்டதொரு விஷயமானது மற்றொரு வாக்கியத்தில் வித்தமாய்க்கொண்டு

அதிகாரி விசேஷணமாகலாம். எப்படியென்னில், “அக்நீநாததி” என்றும், “ஸ்வாத்யாயோ அத்யே தவ்ய:” என்றும் வாக்கியாந்தரங்களால் விதிக்கப்பட்ட ‘அக்ந்யா தானம்’ ‘அத்யயநம்’ இவைகளையாகாதிகாரிக்கும் ரித்த விசேஷண மாவதுபோலே, இங்கும் ‘ஸர்வத்ர மாந் பரித்யஜ்ய’ என்று பூர்வ வாக்கியத்தால் விதிக்கப்பட்ட சரணவரணம் உத்திரத்தில் ‘த்வா’ என்பதனால், சரணவரணம் செய்த உன்னை என்று அறுவதிக்கப்பட்டிருப்பதால், மோக்ஷாதிகாரிக்கு ரித்த விசேஷணமாகலாம்.

ஆனால் ‘சரணம் வ்ரஜ’ என்று சரணவரணம் விதி விஷயமாயிருப்பதால், அந்தவிதியாலே கிருதிஸாத்யத்தவமும், அதனால் ஆகஷிப்தமான இஷ்ட ஸாததத்தவமும் ஏற்படுகிறபடியால், சரணவரணம் உபாயமன்றென்று சொல்லுமது அறுபந்த மென்னில்; விதிக்கு கேவல கிருதி ஸாத்யத்தவமே அர்த்தமாகக் கொள்வது. பாதகமில்லாத ஸ்தலத்தில்; அங்கு இஷ்ட ஸாததத்வம் அர்த்தாத் ரித்திக்கும். இங்கு சரணம் வ்ரஜ என்பதில் சரணாகதி உபாயவரண ரூபமாக ஏற்படுகிறபடியால் உபாயவரணத்துக்கு உபாயத்தவமில்லாமையாலே சரணம் வ்ரஜ என்கிற விதியால் சரண வரணத்துக்கு இஷ்ட ஸாததத்வம் ஏற்பட மாட்டாது,

மேலும் இஷ்ட ஸாதனமென்பது இஷ்டமான ப்ரயோஜனத்தை அடையச்செய்து என்று ந்யாய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சரண வரணம் இஷ்ட ப்ரயோஜனமாகையால், விதிக்கும் விஷயமாகலாம். அறியும் இந்த சரணவரணத்திற்குப் பலம் ஈசுவரன் தனக்கு உபாயமாயிருக்கையாகையால், அந்த உபாயமாயிருக்கையாகிற இஷ்டத்துக்கு ஸாதனமாயிருப்பதால் இஷ்ட ஸாததத்வமும் ஏற்படலாம். இப்படியே ஸாராஸ்வாதினியில் “ப்ரபத்தி ஈசுவரனுடைய உபாயாந்தர ஸாதந நிவேசத்துக்கு ஸாதனமாவதல்லது பக்தியைப்போலே ஸாக்ஷாத்தாய் மோக்ஷ ஸாதனமன்று” என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே இங்கும் தன் விஷயத்தில் ஈசுவரன் உபாயமாகையாகிற, பலத்திற்கு ஸாதனமாயிருக்கத் தட்டில்லை. ஆனால் ஈசுவரனுக்கு, உபாயத்தவம் ஸ்வபாவிகமாக யிருந்த போதிலும், தனக்கு ஈசுவரன் பல ப்ரதன யிருக்கை ப்ரார்த்திக்கப் படலாம். இங்ஙன

மன்றிக்கே இவன் பாசரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுக்கும் என்பதுபோல் ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமான பகவத் முகோல்லாஸத்துக்கு ஸாதனமாகையாலும் இஷ்ட ஸாதநத்வம் ஏற்படும்.

இப்படியிருக்கையாலே வேறென்றுக்காக அநுஷ்டிக்கப்படுவதாய்க் கொண்டு ப்ரஸங்காத் உபகாரமாயிருக்கையால், ப்ரபத்தி வ்யாஜமாக ஏற்படுகிறது. இதை யனுசரித்தே தேசிகனும் “ப்ரபத்தே: வ்யாஜ மாத்ரத்வம்” என்பதால், ப்ரபத்தியை வ்யாஜோபாயம் என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். இப்படியுள்ள ப்ரபத்தி அநுபாயமென்பதும், தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஜநத்தில், அருளிச்செய்த “இயம் கேவல லக்ஷ்மி” என்கிற சுலோகத்தால் வ்யக்தமாம். அதன் அர்த்தம். சரிய:பதியான ஈசுவரனிடத்திலிருப்பதாயும், மற்றவர்களிடத்திலில்லாததாயும் இருக்கிற உபாயத்வத்தை விஷயிகரிக்கிற ஜ்ஞானமாயுள்ள ப்ரபத்தியானது தான் உபாயமென்கிற புத்தியைத் தடுக்கிறது என்பதாம். இத்தால் ஈசுவரனைக் காட்டிலும் அந்யமாயுள்ளதொரு உபாயமில்லையென்றும், ப்ரபத்தியும் ஈசுவரனைக் காட்டிலும் வேறாகையாலே, இதுவும் உபாயமாக மாட்டாதென்றும் ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்தி, அநுபாயமென்பது ஸித்தம்.

ஆனால் அந்த உபாயத்வம் பலப்ரதத்வ ரூபமாகக் கொள்ளில் அது, ப்ரபத்தியில் ப்ரஸக்தமாகாமையாலே, ப்ரஸக்தத்துக்கே ப்ரதிஷேதம் உசிதமாகையால், நிஷேதம் அநுபபந்நமாம். நிஷேப சிந்தாமணியில் கீழ்ச்சொன்ன சுலோகத்துக்கு, அர்த்த நிருபணம் பண்ணுகையில், “ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் அவ்ய வ்யதிரேகங்களினால் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், விசார தசையில் அந்த ப்ரபத்தி உபாயத்வ ஜ்ஞான ரூபமாகையாலே, உபாயத்வ மேற்படாது” என்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே ‘ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜன வ்யாக்யானமான ரத்நபேடிகையில் திருப்புக்குழி ஸ்வாமியும் நிரூபித்திருக்கிறார்.

அங்ஙனமன்றிக்கே அஹிபுர்த்த்ய ஸம் ஹிதையில், “உபேக்ஷகோ யதாகர்ம் பல தாயீதி யாமதி:” என்கிற சுலோகத்தில் கர்மானு குணமாக ஈசுவரன் பல ப்ரதானம் பண்ணுகிறவனாகையால், உபேக்ஷன் என்கிற

ஜ்ஞானமானது, ஈசுவரன் ரக்ஷிக்கக்கடவன் என்கிற விசுவாஸத்துக்கு ப்ரதிபந்தகம் என்று சொல்லியிருப்பதால், ப்ரபத்தி உபாயமாகும் பக்ஷத்தில், அந்த உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கிற வனிடத்தில் அந்த ப்ரபத்தி ரூப கர்மானுருணமாக பலப்ரதானம் ஈசுவரன் பண்ணிடுவான் என்றேற்படுவதால், ஈசுவரன் உபேக்ஷன் என்கிற புத்தியானது அவசியம் உண்டாகக் கூடுமானகையால், ப்ரபத்திக்கு அங்கமாயுள்ள விசுவாஸம் ஏற்படமாட்டாதென்று ஆசேஷித்து ப்ரபந்த விஷயத்தில், மோக்ஷ பலம் தாயத்வ ஸம்பந்த ப்ரபுத்தம் ‘ப்ரபத்தி ப்ரபுத்தமன்று’ என்று நிஷேப சிந்தாமணி’யில், நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க.

மேலும் நம்: சப்தார்த்த விசாரத்தில், நம்: சப்தார்த்தம் அந்நய சரணத்தொழுவல், ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் அந்நய சரணத்வம் ஏற்படாதாகையால், ப்ரபத்தி உபாயமன்று: வ்யாஜம் என்று ‘ஸாராஸ்வாதிநி’ யிலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வ்யாஜத்வம் பன்கரணத்வ ரூப உபாயத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. அப்படியன்றிக்கே வ்யாஜத்வம் பலகாரணத்வ ரூபமாகச் சொல்லும். பக்ஷத்தில் ஜ்யோதிஷ், டோமாதிகளும் ஸ்வர்க்கத் துக்கு வ்யாஜங்களாகவே ஏற்படும். அது பூர்வ தந்த்ர விருத்தம்.

அதுநிற்க,” “பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:” என்கிற பூர்வாசாரியர்களுடைய வாக்யத்தால் ஈசுவரன் உபாயாந்தரங்களை, அநுஷ்டிக்கிறவன் விஷயத்தில் தான் நிருபாதிக ரக்ஷகனாகிற தில்லை என்றறியலாம். ஆகையால் உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியானது ஈசுரனுடைய ரக்ஷணப்ரவ்ருத்திக்குத் தடையாகையால், அந்த உபாயாந்தரங்களை விட்டு, ஈசுவரனை உபாயமாகப், பற்றுக்கையாகிற ப்ரபத்தி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி விசிக்ஷையாகையாலே அந்த ப்ரபத்தி ஈசுவரனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமான உபாயந்தர ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியோடு கூடினதாகையால் ப்ரதி பந்தகாபாவ ரூபமாக ஏற்படுகிறது. நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரதிபந்தகாபாவத்துக்குகாரணத்வமில்லை. அத்தாலும் ப்ரபத்தி உபாயமாக மாட்டது.

ஆனால் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி தூக்க காலத்தில் உண்டாயிருப்பதால், அப்பொழுதும் இவன் ப்ரபந்தனாகக்கூடும் என்கிற ஒரு சங்கை

வரக்கூடாதோவென்னில், ஜூனான கார்ய மான நிவ்ருத்தாய்க் யத்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமாகையால் அது வரமாட்டாது.

ஆனால், ஸர்வசத்தனான ஸர்வேசுவரன் ரக்ஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்தானால், அந்தப் ப்ரவ்ருத்திக்கு இவனுடைய ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தகமாகும் பக்ஷத்தில் அவனுடைய ஸர்வசத்தத்வத்திற்குக் குறைவுண்டாகாதோ வென்னில், ஈசுவரன் உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தன், விஷயத்தில் தான், நிருபாதிசமாச ரக்ஷிக்கிறதில்லை என்று ஸங்கல்பித்திருப்பதால், அந்த ஸங்கல்பத்தை அநுஸரித்து அவன் விஷயத்தில் ரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தியில்லாமையால் ஸர்வசத்தத்வத்துக்குக் குறைவாக மாட்டாது. இப்படியே இது பூர்வாசார்யர்களுடைய வாக்யமென்று ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் தேசிகள் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

ஆனால் ப்ரபத்தியை உபாயமாக அநுஷ்டித்த பின்பு உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி கூடா தென்பது அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாகச் சொல்லுவது வாக்ய ஸ்வாரஸ்ய விருத்தமாகும்.

இப்படியிருப்பதாலே பிராட்டி 'சீதோ பவ ஹநாமத:' என்று தன்னுடைய வாக்யத்தாலே நிருவடி விஷயத்தில், அகந்தையைச் சுடாமலிருக்குப்படி பண்ணினதுபோல, ராவணனையும் தன்னுடைய வாக்யத்தாலே 'ந த்வா, குர்மி' என்கிற சுலோகத்தின்படி பஸ்மமாக்கல்லை சக்தி யிருக்கச்செய்தேயும், அந்தப் ப்ரவ்ருத்தி பெருமானுடைய ரக்ஷணத்துக்குத் தடையென் மேற்படுகிறபடியால், மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

ஆனால் இது ப்ரபத்தியை அநுஷ்டாநாதந்தரம் ஏற்படுகிற ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியென்று சொல்லவொண்ணாதோ வென்னில், ராவணனாலே ஏற்பட்ட ஆபத்தைக் போக்குகைக்காக, பெருமான் விஷயத்தில் தன்னுடைய உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தியை விட்டே சரணம் புகுந்த ளாகையால், அது அநுபந்தம். மேலும், 'ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி:' என்கிற வாக்யத்தில், 'பாவாந்தரம் அபாவ:' என்கிற ந்யாயத்தால், அந்தப் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே ப்ரபத்திக்கு விசேஷணமாக ஏற்படுவதாலும், அப்படிச் சொல்வது அநுபந்தம்.

அஹிர்யுத்திய ஸம்ஹிதையிலும் நம: சப்தார்த்த நிருபணத்தில் நம: சப்தத்துக்கு

ஸ்தூல யோஜனை ஸைக்ஷம் யோஜனை, ப்ரயோஜனை என்று மூன்று யோஜனைகள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த மூன்று யோஜனைகளிலும் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லை என்று ஏற்படுவதில்லை.

அவைகளில் முதல் யோஜனையில், நம: சப்தம் ணமு-ப்ருஹ்வி பாவே என்கிற தாதுவால் நிஷ்பந்தமானதால், அது ஸ்வரூபாந்தர கதமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜமான சேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது; அதாவது—ஜூனானவான் தன்னைக்காட்டிலும், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்திருஷ்டனைக் குறித்து, ஸ்வபாவலக்ஷிதமாய் வணங்குகை நம: சப்தார்த்தமென்பதாம்.

லோகத்தில் சேதனர்கள், உத்திருஷ்டர், அபகிருஷ்டர்களென்று இரண்டு வகையாயிருப்பார்கள். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்தகர்ஷம் எவ்விடத்திலிருக்கிறதோ அவன் உத்திருஷ்ட சப்தத்துக்கு முக்யார்த்தம்; அவனைக்காட்டிலும் வேறு யிருக்கிறவர்கள் அபகிருஷ்டர்கள்; சேஷகூதர்கள் இவர்களில் சேஷிகளாயுள்ளவர்களை சேஷகூதர்கள் ப்ரயோஜனத்தை அபேக்ஷியாமல் வணங்குகை ஸ்வாபாவிகம். ஆதலால் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் உத்தகர்ஷமுள்ளவன் ஸர்வேசுவரனுக்கையுமில், அவனைக் காட்டிலும் மற்றவர்கள் அபகிருஷ்டர்களாகையாலும் ஸர்வேசுவரவிஷயத்தில் மற்ற சேதனர்கள் வணங்குகை ஸ்வயம் ப்ரயோஜன சேஷவ்ருத்தி ரூபம். இது மாநஸமாயும், வாரிகமாயும், காயிகமாயுமிருக்கும்.

அவைகளில் மானஸமாவது:—ஸர்வேசுரன் உத்திருஷ்டன்; நான் அவனிற்காட்டில் அபகிருஷ்டன் என்கிற எண்ண முடையே வாரிகமாவது:—இந்த எண்ண முடையே காரணமாக 'நம:' என்று உச்சரிக்கை. காயிகமாவது:—அவ்வெண்ணத்தோடு கூடியே உத்திருஷ்டனை வணங்குகையாம். 'நமதி அதேந்' என்ற கணையுத்தத்தியில் காயிகமான நமஸ்காரத்துக் காரணம் கீழ்நிருபிக்கப்பட்ட எண்ணமேயாகையால், அந்தத் தன் தாயிலை நினைவுருமன்னமும் நம: சப்தார்த்தமாகிறது. இப்படியாக இவன் தன்னுடைய நைசயத்தைத் தெரிவிப்பதான நமஸ்காரத்தைப் பார்த்து, ஸர்வேசுரன் 'ஸுகீர்யம் சரணங்கத:' என்கிறபடியே இவனை வணங்கு

கிறபடியால் 'பரம் நாமயதி' என்கிற வ்யுத் பத்தியைக் கொண்டும் 'நம:' சப்தம் நிஷ்பந் மாகிறது. இப்படி உத்திரஞ்டனைக் குறித்து அபகிருண்டன் த்ரிவித கரணங்களாலும் செய் யும் நமஸ்காரமானது தன்னுடைய அபகர்ஷ ணரசகமாயும் ஸ்வாபாவிகமாயுமுள்ள வ்யா பார விசேஷமாகையால், இந்த நமஸ்காரம் உபாயமாக மாட்டாது.

இப்படி மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப் படும் நமஸ்காரம் பூர்ண சேஷவ்ருத்தி ரூப மாம். இவைகளில் ஒன்று குறைந்தாலும் பூர் ணமாகமாட்டாது. எப்படியென்றால், ஸர்வே சுவரன் தன் விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படியாகவே காரணங்களைக் கொடுத்திருக்கிறபடியால், அவைகளில் ஒரு கரணங் குறைந்தாலும் அவன் திருவுள்ளத்துக்குக் குறைவுண்டாவதால் கைங்கர்ய பூர்த்தியில்லை. ஆதலால், மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப் படும் நமஸ்காரமே பூர்ண சேஷ வ்ருத்தி ரூப மாகக் கொள்ளத்தக்கது. இப்படியிருந்துள்ள 'நம:' சப்தார்த்தமான நமஸ்காரத்தினுடைய, அவஸ்தா விசேஷங்களே தன்னுடைய வரக் கூடிய ஸ்வபாவங்களாயுள்ள அங்கங் ளாகையால் அவை இனி நிரூபிக்கப்படும்.

அவற்றுள் முதலாவது அங்கம்:— நான் பரணை புருஷனை உத்தேசித்து, வணங்குக எனக்கு சாக்ஷதமான ப்ரயோஜனம்; இதைத் தவிர வேறு ப்ரயோஜனமில்லை என்கிற புத்தி விசேஷம். இந்த புத்தி விசேஷத்துக்கு விரோதி பலத்தை அபேக்ஷிக்கை— என்றிப் படிச் சொல்வியிருப்பதால், இது உபாயமன்று என்று ஸித்திக்கிறது.

மேல் காப்ப்பண்ய ரூபமான இரண்டாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படும். அதாவது:—இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயிருந்துள்ள நம: சப்தார்த்தை யுடையவர்களுக்கு 'பொய்ந் திரன் ஞானமும்' இந்தியாதிப்படியே அநாதி யான விபரீத வாலஸை விசேஷத்தாலும் 'மாயும் வகையறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே' என்கிற படியே ஸ்வாபாவிகமான பாரதந்த்ரியத்தாலும், ஹேயமான சரீர்த்தி னுடைய ஸம்பந்தத்தாலும் 'என் நான் செய் கேன்' என்கிறபடி ஜ்ஞான கர்மாக்களுடைய ஹாநியாலே "நோற்ற நோன் பிலென் நுண் ணறியிலென்" என்கிறபடியே அநுஸந்திக்கை:— இந்த அநுஸந்தானம் ஸ்வாபாவிக பாரதந்த் ரியானு ஸந்தான கர்ப்பமாகையாலே, 'அஸு

தேசாத்து ராமஸ்ய' 'மமைவம் துஷ்டிருதம் கிருசித்' 'ஏஷா விபத்யாமஹமல்ப பாக்யா' என்கிறபடியே தான் சக்தையாயிருக்கச் செய் தேயும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்தியில்லாத பிராட்டியினுடைய ஆசாரத்தாலே, கிஷிக்கப் பட்ட அத்யந்த பாரதந்த்ரிய நிஷ்டையாகையால், இதற்கு விரோதி ஸ்வரக்ஷணத்தில் ப்ரவர்த்திக்கைக் குறுப்பான ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய ப்ரம்மமன்று, சொல்லப்படட்டிருப்பதால், ஸ்வ ரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான உபாயாதுஷ்ட டானம் கூடாதென்று ஸித்திக்கிறது.

இனி விசுவாஸ ரூபமான மூன்றாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படும். அதாவது:—ஸர்வே சுவரன் பரணாயிருக்கச்செய்தேயும், ஸர்வ பூதங்களிடத்திலும் கிருபையுள்ளவனாகையால், அநுக்கிரஹத்தில் ஒன்றிலுமே புத்தியுள் ளவனென்கிற த்ருட அத்தியவஸாயும்; முந்தி நிரூபிக்கப்பட்ட கார்ப்பண்யானுஸந்தானத் தாலுண்டான பயத்தைப் போக்குமதான பகவத் குணது ஸந்தான ரூபமான விசுவாஸம். இதற்கு விரோதி அவரவர்களால் அநுஷ்டிக்கப் படுகிற உபாயங்களுக்கு அநுகுணமான பலத் தைக் கொடுக்கிறவனாய்க்கொண்டு உபேக்ஷை யிருப்பன் என்கிற ஞானவிசேஷம். இந்த ஜ்ஞானம் ப்ரபத்தி உபாயமாகும் பக்ஷத்தில் அந்த உபாயத்துக்கு அநுகுணமான பலத்தைக் கொடுக்கிறவனாய்க்கொண்டு, உபேக்ஷை யிருப்பன் என்பதை விஷயிகரிப்பதால், ப்ரபத் திக்கு முக்கிய அங்கமான விசுவாஸம் தடை படுவதால் ப்ரபத்திக்கு உபாயமாக மாட்டாது.

இனி, நாலாவது அங்கம் நிரூபிக்கப்படு கிறது:— அதாவது ஸர்வேசுவரன் நம்முடைய கார்யத்தை நிர்வஹிக்க சக்தியுடையவன் என் கிற பகவத் சக்த்யநுஸந்தான ரூபமான கோப்தரு சக்தி நிரூபணம். இது 'சரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா' இத்யாதிப்படியே 'கனை வாய் துன்பம் களையாதொழியாய், கனைகண் மறிநிலென்' என்று தன்னுடைய அபிப்ரா யத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற கோப்தருத்வ வரணத்துக்குக் காரணமாயிருக்கும். இதற்கு விரோதி, 'சங்கே மத்பாக்ய ஸம்ஷயாத்' என் கிறபடியே, தன்னுடைய பாக்கிய ஹாஸி யாலே, ப்ரஹ்மாஸந்த்ரம்போல வேறு ஸஹா யத்தை அபேக்ஷியாமல் கார்யத்தைச்செய்ய சக்தனான ஸர்வேசுவரனிடத்தில் குணபா வத்தை சங்கிக்கை.

இனி, ஐந்தாவது அங்கம் நிறுபிக்கப் படும்:— அதாவது கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அங்கங்களோடே கூடின நம: சப்தார்த்தத்தை அநுஷ்டிக்கு மவர்களுக்குத் தன்னடையே வரக் கடவதான 'கிற்பன் கில்வேன் என்றிவன்' என்றும், 'யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம்' என்றும் சொல்லப்படுகிற ப்ராதிகூல்ய வர்ஜ நம். இதற்கு விரோதி ப்ரயோஜனாத்ர ப்ரவ்ருத்தி, ஸாதநாத்ர ப்ரவ்ருத்தி இவைகள்.

இனி, ஆறாவது அங்கம் நிறுபிக்கப்படும்— அதாவது ஸமஸ்தமான ஸ்தாவர ஜங்கம் களும் ஸர்வேசரனுக்கு சரீரங்கள்; அவை களுக்கு அநுகூலனுபுக்கக் கடவேன் என்கிற அத்யவஸாய விசேஷ ரூபமான ஆந்ருசம்ஸ்யம். இதுக்கு விரோதி லௌகிக மர்யாதா நிராக ரணம். இப்படி ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாயுள்ள நம: சப்தார்த்தமும் இத்தை அநுஷ்டிக்கு மவனுக்கு ஸம்பாவித ஸ்வபாவ விசேஷங் களான அங்கங்கள் ஆறும், அவைகளுக்கு விரோதிகளாயுள்ளவை களுடைய நிவ்ருத்தி ரூபங்களான உபாயங்களும் நிறுபிக்கப்பட் டன. கீழ் நிறுபித்தபடி, ப்ரபத்திக்கு உபாயத் வம் ஏற்படவில்லை. இந்த அர்த்தங்களா, யெஸ் லாம் பிரதிபாதிக்கிற அஹிர்ப்புத்த்ய ஸம் ஹிதா சுலோகங்கள் இங்கே காட்டப்படு கின்றன.

அவை:—

'ப்ரேக்ஷாவத: ப்ரவ்ருத்திர்யா ப்ரஹ்வி
பாவாத்மிகா ஸ்வத:
உத்க்ருஷ்டம் பரமுத்திச்ய தத்நம: பரிதியே
லோகே சேதந வர்க்கஸ்து த்விதைவ
பரிதீர்த்தித:
ஜ்யாயாத் சததைவாஜ்யாயாத் நைவாப்யாம்
வீத்யதே பர:
காலதோ குணத: சைவ ப்ரகர்ஷோ யத்ர
திஷ்டதி
சப்தஸ்தம் முக்யயா வ்ருத்த்யா ஜ்யாயாந்நித்ய
வலம்புத
அத:சேதந வர்க்கோந்ய: ஸ்மருத: ப்ரத்ய
வரோ புதை;
அஜ்யாயாத் சாதயோர்யோக: சேஷசேஷி
தயேஷ்யதே
அஜ்யாயாம் ஸோ(அ)பரே ஸர்வே ஜ்யாதே
கோமத: பர:
நத்க்ரு நத்தவ்ய பாவேத தேஷாம் தேந
ஸம்நவ்ய:

நத்தவ்ய: பரமச்சேஷி சேஷாநத்தார: ஈரிதா:
நத்க்ரு நத்தவ்ய பாவோயம் ந ப்ரயோஜந
பூர்வக:
நீசோச்சயோஸ் ஸ்வபாவோயம் நத்க்ரு
நத்தவ்ய தாத்மக:
உபாதிரஹிதே நாயம் யேந பாவேந சேதந:
நமதிஜ்யாயஸே தஸ்மை தத்வா நமநமுச்யதே
பகவாத் மேபரோ நித்யம் அஹம் ப்ரத்யவர:
ஸதா
இதி பாவோ நம: ப்ரோக்த: நமஸ: காரணம்
ஹி ஸ:
நாம யத்யபிவா தேவம் ப்ரஹ்வி பாவயதி
த்ருவம்
ப்ரஹ்வி பவதி நீசோஹி பரோநைச்யம்
விவோகயந்
அதோவா நமஉத்திஷ்டம் யத்தந்நாமயதி
ஸ்வயம்
வாசா நமஇதி ப்ரோச்ய மநஸா வபுஷாசயத்
தத்நம: பூர்ணமுத்திஷ்டம் அதோந்யத் ந்யூந
முச்யதே
இயம் கரண பூர்த்திஸ்ஸயாத் அங்கபூர்த்தி
மிமாம்ச்ருணு
சாச்வதீ மம ஸம்ஸித்தி: இயம் ப்ரஹ்வி
பவாமியத்
புருஷம் பரமுத்திச்ய நமேஸித்தி ரதோந்யதா
இத்யங்க முதிதம் ச்ரேஷ்டம் பஸேப்ஸா தத்
விரோதிநீ
அநாதி வாஸநா யோகாத் அநைச்வர்யாத்
ஸ்வபாவஜாத்
மலாவகுண்டி.தத்வாச்ச த்ரிக்ரியா விஹதித்
தியா
தத் கார்ப்பண்யம் ததுத்போதம் த்விதீயம்
ஹ்யங்க மீத்குசம்
ஸ்வஸ்வாதத்தர்யா வபோதஸ்து தத்வ்யா
காத: உதீர்யதே
பரத்வே ஸுதிதேவோயம் ஸர்வபூதாநு கம்பந:
அநுக்ரஹைகதீர் நித்யம் இத்யே தத்துத்ரு
தீயகம்
உபேக்ஷகோ யதாகர்ம பலதாயீதியாமதி:
விச்வாஸாத்மக மேதத்துத்ருதீயம் ஹந்திவை
ஸதா
ஏவம் பூ தோப்யசக்தஸஸந் மத்ராணம்
பவிதும் க்ஷம:
இதி புத்யாஸ்ய தேவஸ்ய கோப்த்ரு சக்தி
நிருபணம்
சதுர்த்த மங்கமுத்திஷ்டம் அமுஷ்ய வ்யாஹதி
புந:

உதாளீநோ குணபாவா தித்யுத்ப்ரே க்ஷா
 நிமித்தஜா நிமித்தஜா
 ஸ்வஸ்ய ஸ்வாமி நிவ்ருத்திர்யா ப்ராதி
 கூல்யஸ்ய வர்ஜதம்
 ததங்கம் பஞ்சமம் ப்ரோக்தம் ஆஜ்ஞா வ்யா
 காத வர்ஜதம்
 அசாஸ்தீர்யோவ ஸேவாது தத் வ்யாகாத
 உதீரித:
 சராசராணி பூதாநி தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:
 அதஸ்ததா நுகூல்யம் மேகார்ய மித்யேவ
 நிச்சயம்
 ஷஷ்டமாங்கம் ஸமுத்திஷ்டம் தத்வ்யாகதோ
 நிராக்ருதி:
 பூர்ணமங்கை ரூபாங்கை: ச நமந் தே ப்ர
 கீர்த்திதம்
 ஸ்தூலோயம் நவஸ:சார்த்த: ஸுலக்ஷ்மமந்யத்
 நிசாமய”

என்பனவாம். இப்படியாக ஸ்தூல யோஜனை
 நிரூபிக்கப்பட்டது. இதில் உபாயாந்தர ப்ரஸங்
 காஸஹமாய்க் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட அங்கோ
 பாங்கங்களோடே கூடினதாயும் ஸ்வயம் ப்ர
 யோஜனமாயுமுள்ள, ப்ரஹ்மீ பாவ வணக்க
 ரூபமான ஸித்தோபாயபூதான ஸர்வேசுவர
 னுடைய ஸ்ருஷ்ட்யவதாராநி ரூபாதேகக்ருஷி
 பரம்பரையால் பவித்திருக்கிற சேஷத்வ ஜ்ஞா
 நமே நம: சப்தார்த்தமென்று நிர்ணயிக்கப்
 பட்டது.

ஸுக்ஷ்ம யோஜனை

இனி ஸுக்ஷ்மயோஜனை நிர்ணயிக்கப்
 படும்.
 சேதநஸ்ய யதாமம்யம் ஸ்வஸ்திந் ஸ்வியேச
 வஸ்துநி
 மமஇத்யக்ஷர த்வந்த்வம் ததாமம்யஸ்ய
 வாசகம்
 அநாநி வாஸநா ரூடமித்யா ஜ்ஞாந நிபந்தநா
 ஆத்மாத்மீய பதார்த்தஸ்தா யாஸ்வாதந்தர்ய
 ஸ்வதாமதி:
 மேநேத்யேவ ஸமீசீந புத்யா ஸாத்ர நிவார்
 யதே
 எங்கிம ப்ரமாணத்தின்படி திருமந்த்ரத்தில்
 மத்யம பதமான நம:
 பதத்தில் ‘ம:’ என்கிற பதம் அஸ்மத் சப்த
 பர்யாயமான ‘ம்’ என்னும் பதத்தின் ஷஷ்ட
 யந்த (ஆரூம் வேற்றுமை உருபு) பதமா
 யுள்ளது.

அஜ்ஞான சேதனனும் ப்ரயோகிக்கப்படு
 கிற அந்த ஷஷ்ட்யந்த பதம் தன்னிடத்திலும்,
 தன்னுடையதான வஸ்துவின்னிடத்திலும் உன்
 டான மமகார ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லு
 கிறது.

அந்த மமதா புத்தியானது, அநாநி வாஸ
 நாநூடமான தேவோஹம், மநுஷ்யோஹம்
 என்கிற மித்யாபூதமான தேஹாத்ம ப்ரமத்
 தாலுண்டானது. அந்த புத்தியானது நிஷேத
 வாசகமான ‘ந’ என்னும் சப்தார்த்தமாகிற
 (எனக்கு இல்லை என்னும் ஸமீசீத ஜ்ஞானத்
 தாலே தடுக்கப்படுகிறது என்பதாம். இது
 ‘நாஹம் மம ஸ்வதந்த்ரோஹம் நாஸ்மீத்யஸ்
 யார்த்த உச்சயதே
 நமே தேஹாதிகம் வஸ்து ஸசேஷ:பரமாத்ம:
 இதிபுத்யாநிவர்த்தந்தே தாஸ்தா ஸ்வியா
 மநிஷிகா:”

என்பதனால், நான் எனக்கு ஸ்வதந்த்ரனல்லன்,
 என்னுடைய தேஹாதிகளும் எனக்கு சேஷ
 மாயுள்ள வஸ்துவோடே கூடின நான் பரமாத்
 மாவுக்கு, சேஷபூதன் என்று விவரிக்கப்பட்
 டிருக்கிறது.

‘ஸ்வதந்த்ர:’ என்கிற விது, ‘ஸ்வ:
 தந்த்ர:— ப்ரதாந: யஸ்ய’ என்கிற வ்யுத்பத்தி
 யால், தான் ப்ரதாநனாயிருக்கும்ருப்பைச்
 சொல்லுகிறது. இந்த ப்ரதாநம்யம் மூன்று
 வகைப்பட்டிருக்கும்; அவை:— ஸ்வரூபாம்
 சத்தில் ப்ரதாநாய்மும், உபாயம்சத்தில் ப்ரா
 தான்யமும், பலாம்சத்தில் ப்ராதாந்யமும்.

ஸ்வரூபாம்சத்தில் ப்ராதாந்யமாவது:—
 அந்த விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்தி பண்ணியும்
 தனக்கு போக ரூபமான அதிசயத்தை புண்
 டாக்குகைக்கு யோக்கியனாயிருக்கை. அதா
 வது:— விஷயாந்தரங்களில் ஆசை மிக்க
 காழ்கள் விஷயாந்தரத்தில், சேஷவ்ருத்தி
 பண்ணி, தனக்கு போகத்தை ஸம்பாதிப்பது
 போல, தான் பகவத் விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்
 தியைப் பண்ணித் தனக்கு போகத்தை ஸம்
 பாதிக்க யோக்கியனாயிருக்கை.

உபாயாம்சத்தில் ஸ்வாதந்த்ரீயமாவது:—
 ஸர்வேசுவரனுடைய அநுமதிமாத்ரத்தைக்
 கொண்டு, தன்னுடைய இச்சையாலே ஸாத
 நங்களில் ப்ரவர்த்திக்க யோக்கியனாயிருக்கை.

ஸர்வேசுவரன் சேதனனுடைய ஸாதநா
 நுஷ்டானத்தில், அநுமந்தாவாகையாலே தான்

அப்ரதானனாகவே, சேதனைப் ப்ரதானனாக இருள். எப்படியென்னில்? ஸாதநாந்தர விதாயக சாஸ்த்ரங்கள் அநுஜ்ஞா ரூபங்களாகையாலே, 'யதேச்சேவி ததா குரு' என்கிற படியே ஸர்வேசுவரன் கொடுத்த ஸ்வாதத்திரிய சக்தியைக்கொண்டு, தன்னுடைய இச்சையாலே, ப்ரவர்த்திக்கிறவனாகையாலும், பல போக்தாவாகையாலும் இவனே பாதானனாவன்; அப்படியின்றிக்கே 'ஸாதா கர்ம காரயதி' என்கிறபடியே அநுபாய பூத ப்ரபத்தி விஷயத்தில் ஸர்வேசுவரன் ப்ரதம ப்ரவ்ருத்தனாகையாலும், சேதனை அநுமந்தாவாகையாலும், சேதனை அப்ரதானனாவன்.

‘உருகுமால்’ என்கிற திருவாய்மொழி ப்ரகாரம் ஸர்வேசுவரனே பலபோக்தாவாகையாலே, அவனே ப்ரதானன். ஆதலால் தன்னுடைய பலத்தை உத்தேசித்து, தான் ஸாதநா நுஷ்டானம் பண்ணுகைக்கு யோக்யனாயிருக்குமிருப்பு உபாயாம்சத்தில் ஸ்வாதத்திரியம்.

பலாம்சத்தில் ஸ்வாதத்திரியமாவது:— ‘சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோகத்தரி’ என்கிறபடியே தன்னுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு உத்தேச்யமான போக்தை யுடையனாயிருக்கை. ஸாதநாந்தர விஷயத்தில் ஸர்வேசுவரன் ஸர்வ சேஷியாயிருப்பதால், ஏற்படுகிற பவித்வத்தை உடைய வனாயிருந்தபோதிலும், அந்த பலம் சிருஷ்டி முதலான ஸர்வ கார்யங்களுக்கும் பொதுவாகையாலே அப்ரதானமாகும்.

அங்ஙனன்றிக்கே உபாயாந்தரங்களை சேதனை அநுஷ்டிப்பதால் ப்ரதானபலம் சேதனனாகையுரியது. இப்படி மூன்று ப்ரகாரமாயிருந்துள்ள ஸ்வாதத்திரியம் தனக்கில்லை யென்று நம:சப்தத்தால் ஏற்படுகிறது. நம: சப்த கடகமானம்: என்கிற பதத்தில் வெளிப்பட்டுத் தோன்றிய ஷஷ்டி விபக்தி, ஸம்பந்த ஸாமாந்யத்தைச் சொல்லுகிறபடியால், ஸ்வசேஷ்வ ஸ்வரக்ஷத்வ, போக்துத்வ ரூப ஸ்வாதத்திரிய நிவ்ருத்தி நம: சப்தத்தால் சொல்லப்படுகிறது.

இத்தால் ஏற்படுகிற ஸம்பந்த ஸாமாந்ய நிவ்ருத்தி ‘பாவாந்தரமபாவ:’ என்கிற நயாயத்தாலே ஸர்வேசுவரனுக்கே ஸ்வம்மாயிருக்கையும், அவனுக்கே ரக்ஷ்யமாயிருக்கையும், அவனுக்கே போக்யமாயிருக்கையுமாக ஏற்படுகிறபடியால், இவைகளே நம: சப்தத்தால் அறியப்படுமவைகளாம்.

ஸ்வாதத்திரிய நிவ்ருத்தி

ஆனால் ஸுஷூப்த்தி ப்ரளயங்களில் இந்த ஸ்வாதத்திரிய நிவ்ருத்தி யேற்படுகிறபடியால் எல்லாருக்கும் முத்திவரக்கூடுமென்கிற அநுபபத்தியினால் இதனை,

இதி புத்யா நிவர்த்தத்தே ஸர்வா ஸ்வியாமநீஷிகா: மநீஷிகா: அநாதி வாஸநாஜாதை: தை: தை: போதை: விகல்ப்பிதை: ருஷிதம் யத்ருடம் சித்தம் ஸ்வஸ்வாதத்திரிய ஸ்வதாமயம் தத்தத் வைஷ்ணவ ஸார்வாதம்ய ப்ரதிபோத ஸம்ருத்தயா

நமஇத்ய நயாவாசா நத்த்ரா ஸ்வஸமா தபோஹ்யதே என்று சொல்லிடுப்பதாலறிக. இப்படியாக நம: சப்தத்தாலுண்டான ஜ்ஞானத்தாலே, ஸ்வ யத்நத்தாலுண்டான ப்ரவ்ருத்திகள், ‘தன்னால் வரும் நன்மை விடைப்பால் போலே’ என்கிறபடியே தயாஜயங்களாகையால், நிவ்ருத்தங்களாம்.

அநாதிகளாயுள்ள, ஸ்வசேஷ்வ வாஸநை, ஸ்வயத்ந வாஸநை, ஸ்வபோக வாஸநைகளாலுண்டான விருத்தங்களாகக் கல்பிக்கப்பட்ட நான் கர்த்தா, போக்தா’ (என்னுடைய இஷ்டத்துக்கு ஸாதகங்களாயிருக்கையாலே) என்னுடைய சிருத்திகள் என்கிற ஜ்ஞானங்களாலே த்ருடமாயிருக்கும்படி வ்யாப்த்தமான அஹங்கார மமகார ப்ரக்ரமான மானஸ ஜ்ஞாதமானது, ஸர்வேசுவரன் எனக்கு ஆதாரன், நியந்தா, சேஷி; நான் ஆதேயன், விதேயன், சேஷன் ஆகையால், அவன் சரீரியாயும் நான் சரீரமாயிருப்பதால், (‘என்னுடம்பிலுமுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ’) என்கிற பகவத் வாக்யாநுகாரமான லோகதேவிகள் ஸைக்திப்படி, ஸர்வேசுவரன் தானே திருத்திப்பணிகொள்ளக் கடவனாயிருக்கச் செய்தே, என்னுடைய ரக்ஷணத்தில் எனக்கு ப்ராப்தியில்லையென்கிற பாரதத்திரிய ஜ்ஞானத்தை யுண்டாக்குகிற (ஆசார்யோபதேசமாயுள்ள) நம: சப்த ரூபயான வாக்காலே, நமஸ்காரத்தைச் செய்யும் சேதனனாலே தன்னிடத்தில் நின்றுப் போக்கப்படுகிறது. ஆகவே, ‘எனதாவி யார்யானா’ என்றும், ‘அதவா கிந்து ஸம்ர்ப்பயாமி தே’ என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமானத்தின்படியே, ஸ்வ ஸ்வாதத்திரிய கர்ப்பமாயுள்ள, உபாயபுத்யா அநுஷ்டிக்கப்படுகிற

பக்தி ப்ரபத்திரூப மாநல ஜ்ஞானம் போய் விடுகிறதென்று நம: சப்தத்தின் பவிதார்த்த மாயிற்று.

நம: சப்தம் ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸ்வா தந்தரிய நிவ்ருத்திப் பிரதிபாதக மாகையால், ஸர்வேசுவரனுக்கு ஸர்வ ப்ரகாரங்களாலும் அத்யந்த பரதந்த்ரனாகையாகிற சரீர பாவம் சேதனனுக்கு ஏற்படுகிறபடியால், நம:சப்தம் ஸர்வேசுவரனுக்கும் இவனுக்குமுள்ள சரீராத்ம பாவத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறபடியால், “வைஷ்ணவ ஸார்வாத்மய ப்ரதிபோதஸம் ருத்தயா” என்று வைஷ்ணவஸார்வாத்மயம் நம: சப்தார் த்தமாகச் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் ஸக்ஷ்மயோஜனையில், ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வ மில்லையென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

பரயோஜனை

இனி பரயோஜனை நிரூபிக்கப்படும்:—
இதிதே ஸக்ஷ்ம உத்திஷ்ட: பரமந்யங் நிசாமய ப்ரதாநகார உத்திஷ்ட:ம:ப்ரதாநஉதீரித:
விஸர்க்க: பரமேசஸுது தத்ரார்த்தோயம்
நிரூப்யதே
அநாதி: பரமேசோய: சக்திமாந் புரு
ஷோத்தம:
தத்ப்ராப்தயே ப்ரதானோயம் பந்தா நமந
நாமவாந்

என்று ப்ரமாணமிருப்பதால், அநாதியாயும் பரமேசனாயும் புருஷோத்தமனாயுமுள்ள ஸர்வேசுவரன் விஸர்க்க சப்தவாச்யனென்றும், அவனை யடையும் பொருட்டு, உபாயமும் அவனே, பல ப்ரதனும் அவனே என்றும், நமன ரூபமான ப்ரபதநம், உக்தி இவைகளுக்கு எவை நாமாக்களோ அவைகளைத் தனக்கு நாமக்களாக வுடையவன் என்றும் அறியத் தரும்.

இதனால் ‘ஸர்வேசுவரனே ப்ராப்யனும், ப்ராப்யனுள்ள தன்னை அடைவதற்கு உபாய மும், தன்னுடைய ப்ராப்தியாகிற பலத்தைக் கொடுப்பவனும் என்று ஏற்படுகிறது. “நமதமே பந்தா: ப்ரதாந:” என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் நாமவான் என்பது வ்யர்த்தமாம். நமநத் துக்கு, ப்ரதாநாயுமும் பாதிதம்; பலப்ரதனே ப்ரதாநனாகையால், மேலும் ப்ரபத்தி அருகல்ப உபாயமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில், ப்ரதாநாயுமும் பாதிதமாகும்.

ஆக, இப்படி மூன்று யோஜனைகளும் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லையென்பது வ்யக் தம். ஆனால் ‘பக்த்யா ப்ரபத்யாவா’ என்கிற விகல்பமும் கூறும்படி பெங்ஙனே பென்னில்? கீழ் நிரூபித்தபடி பக்தியும் வ்யாஜமாகையால் வ்யாஜ விகல்பமேயாம்.

இப்படியிருக்க தேசிகன், னாத்யோபாய சோதநாதிகாரத்தில் ப்ரபத்திக்கு பக்தி துல் யோபாயத்தினை னாதித்திருப்பது கூறும் படி பெங்ஙனே பென்னில்? ந்யாய, னித்தாஞ் ஜனத்தில், ‘இயம் கேவல லக்ஷ்மீச’இத்யாதி கலோகத்திலும், ‘அபிஹிதஸ்வோபாய பாவா ஸ்துமே’ என்கிற கலோகத்திலும், ‘அவ்யாஜ னித்தமநபாய முபாயமாஹ:’ என்கிற கலோ கத்திலும் ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வமில்லையென்று ஸ்ஷடமா யருளிச் செய்திருப்பதால், அப்படியும் ஒரு யோஜனையிருக்கலாமென்பது திரு வுள்ளம். னாராஸ்வாதிதியில், ப்ரபத்தி உபா யாந்தர ஸ்தாநாபத்திக்கு ஹேதுவே தவிர மோக்ஷத்துக்கு ஹேதுவன்று. ‘பக்த்யா ப்ரபத் யாவா’ என்கிற விகல்பம் பக்த்யநுஷ்டா னானந்தரம், கர்த்தவ்யாம்சம் இல்லாமைபோல், ப்ரபத்யநுஷ்டாநாநந்தரமும் கர்த்தவ்யாம்ச மில்லையென்கிற பாகத்தில் தாந்யம் என்று நிரூபித்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

ப்ரபத்தியில் அவாந்தரபேதம்

பல ப்ரமாணங்களைக் கொண்டும், உபபத் திகளைக் கொண்டும் இனி, இந்த ப்ரபத்தியில் அவாந்தரபேதம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ‘தவ மேவ உபாய பூதோமே பவேதி ப்ரார்த்தநா மதி:’ ‘ததேகோபாயதா யாசநா ப்ரபத்தி: சர னாகதி:’ ‘மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ்’ ‘சரணம் ப்ரபத்யே’ என்கிற ப்ரமாணங்களின்படி அநு பாயமுள்ள உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை ‘ஷட் விதா சரணாகதி:’ என்கிற கலோகத்தின்படி ஆறுகூயாதிகள் ஸம்பாவித ஸ்வபாயங்கள். இந்த உபாயத்வ ப்ரார்த்தனை புக்க விடத்தில் தானே வரக்கடவதாயிருப்பதால், அங்கங் கென்று வ்யவஹரிக்கப்படும்.

‘ப்ரபத்தே: க்ஷிதப்யேவம் பராபேக்ஷா நவித்யதே’ என்கிறபடி வேறு ஸஹாயத்தை யபேக்ஷியாமையாலே, இவைகள் அங்கமாக மாட்டாது. தனக்கு ஏற்படுகிற அங்கங்களைத் தவிர வேறென்றும் அபேக்ஷிதமன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அது பக்தி ஸ்தவை

திலும் உள்ளதாகையால், ப்ரபத்திக்கு வ்யாவர்த்தாகா காரமாக மாட்டாது.

மேலும் ப்ரபத்தி ஸ்தலத்தில் ஸர்வேசவரனே உபாயமாகையாலும், இது அநுபாயமாகையாலும், இவைகள் அங்கங்களாக மாட்டாது. அப்படி இவைகளை அங்கங்களாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், ப்ரபத்தி அநுபாயமென்பதற்கு விரோதமேற்படும். இப்படி இவைகளை அங்கங்களென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அங்கங்களுக்குச் சொன்ன லக்ஷணம் இவைகளுக்கு ஏற்படாது. இந்த விஷயம் மேலே நிரூபிக்கப்படும்.

இந்த ப்ரபத்திக்கு த்வயம் மந்த்ரம். வேத்யன் ப்ருஷாகார விசிஷ்டனும், ததுத்பாவித வாத் ஸல்யாதி குணவிசிஷ்டனான ஸர்வேசவரன். பலம் பரார்த்த கைங்கர்யம். “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய” “ஸர்வதர்மாந்: ச ஸந்த்யஜ்ய” தஸ்யமாத்வதமுத்தவோத்ஸருஜ்ய சோதநாம் ப்ரதிசோதநாம் நிவ்ருத்த்யாத்ய மைராரம்போ நாராயண பரோபவ” இதியாதி ப்ரமாணப்படியே, மோஷு ஸாதநங்களாக விதிக்கப்பட்டுள்ள கர்மயோக ஜ்ஞானயோக பக்தியோகங்கள், நாம ஸந்தீர்த்தனம், அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், ப்ருஷோத்தம வித்யை, தேசவாஸம்— இவைகளுடைய த்யாகம் அங்கம்.

இது அங்கமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ப்ரபத்திக்கு, ‘யத்யத் ஸாங்கம் தத்தத் ஸாதநம்’ என்கிறபடி உபாயத்வம் ஏற்படுமே யென்னில்! அந்த நியமம் ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவை அங்கமாயிருக்கு மிடத்திலுள்ளது; இவ்விடத்தில் நிவ்ருத்தி அங்கமாகையால் விரோதமில்லை. ‘மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ’ என்கிறவிடத்தில் ஸர்வ தர்ம த்யாகத்தோடே கூடிய சரண வரணம் விதிக்கப்படுகிறது.

ஆனால் ‘த்யாகம் ஸ்வரூப விருத்தத்வ ஜ்ஞானத்தாலும், அசக்தியாலும் ப்ராப்தமாகையால் “அப்ராப்தே சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்”’ என்றிருப்பதால், விதி கூடுமோ வென்னில், “ஸநாத்வா புஞ்ஜீத” என்கிறவிடத்தில் ஸநாநமும், போஜநமும் ப்ராப்தமாயிருக்கச் செய்யும், ஸநாநோத்தரகாலநீதவத்தில் எப்படி விதிக்கு தாத்பர்யமோ அப்படியே த்யாகோத்தரகாலநீதவத்தில் விதிக்கு தாத்பர்யம். அதாவது ஸர்வேசவரனே, யுபாயமாக வரிக்கும்

போது, உபாயாந்தரங்களை விட்டே வரிக்க வேண்டுமென்பதாகும்.

அப்படியன்றிக்கே, ‘அநித்யம் சுகம் லோகமிமம் ப்ராப்ய பஜஸ்வ மாம் புக்த்வா சாந்த்ராயணம்’ என்கிறவிடத்திற்போலே, அசக்தியாலே த்யாகம் ஏற்படுமானால் என்று சொல்லலாமோ வென்னில், சரமசுலோகார்த்த விவரணமாயுள்ள, “பிதரம் மாதரம் தாராண” என்கிற சுலோகத்திலும், ‘தஸ்மாத்வ முத்தவோத் ஸ்ருஜ்ய சோதநாம் ப்ரதிதசோதநாம்’ என்கிற சுலோகத்திலும், ‘த்யஜதர்ம மதர்மஞ்ச’ என்கிற சுலோகத்திலும், தியாகத்தில் விதி ஏற்படுவதால், அப்படிச் சொல்வது அநுபபந்தம்.

அந்த சுலோகங்களில் விதி எப்படி ஏற்படுகிறதென்னில்? ‘பிதரம் மாதரம்’ என்கிற சுலோகத்தில் ஸ்வஸ்ய தர்மாந்: ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாந் ச ஸாக்ஷராத்’ என்று பிதா முதலானவைகளுடைய தியாகத்தைச் சொல்லியிருப்பதால், அவைகளுடைய தியாகத்தில் அநுவாதம் ஏற்பட்டதுபோல, அவைகளோடே சேர்த்துச் சொல்லப்படுகிற தர்மத் தியாகத்திலும் அநுவாதம் ஏற்பட ப்ரஸங்கியில்லை. அப்படியே ‘தஸ்மாத்வ—முத்தவோத் ஸ்ருஜ்ய’ என்கிற சுலோகத்திலும், ‘சோதநாம் ப்ரதி சோதநாம், என்று, நிஷித்த கர்மங்களை விட்டு என்பதோடு கூட விஹிதங்களை விட வேண்டுமென்றிருப்பதாலும், ‘த்யஜதர்மமதர்மஞ்ச’ என்கிற சுலோகத்திலும் அப்படியே யிருப்பதாலும், அநுவாதம் என்று சொல்வது அநுபபந்தமாகையால், விதியாகவே கொள்ள வேண்டும்.

மேலும், ‘பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி, ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி: ப்ரபத்தி: என்கிற பூர்வாசார்ய வாக்யப்படி ப்ரபத்திக்கு உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்தி விருத்தையாகையால், விருத்த த்யாகத்தில் அசக்தியா ப்ராப்தி சொல்லுவது அநுசிடம். அப்படி அசக்தியாலே விட்ட உபாயாந்தரங்களை, சக்தி ஏற்படுங்காலத்தில் அநுஷ்டித்தால் பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி ஏற்படுவதால் அதினுடைய நிவ்ருத்தியாகிய ப்ரபத்தியேற்படாது. ப்ருஹ்மாஸ்த்ரம் எப்படி வேறென்றை ஸஹிக்க மாட்டாதோ, அப்படியே வித்தோபாய ஸ்வீகார ரூபபான ப்ரபத்தியும் வேறென்றான உபாயாந்தரத்தை ஸஹிக்க

மாட்டாது. இது 'ராகுஸா நாம விஸ்ரும்பா' என்கிற கலோகத்தில் வ்யக்தம்.

திருவடியின் பேரில், இத்திரஜித்தாலே ப்ரயோகிக்கப்பட்ட ப்ருஹ்மாஸ் திரமானது ராகுஸார்களுடைய சணவல்க்கல ப்ரயுக்தமான பந்தத்தை ஸ்ஹியாமல் நமூவிப் போனது போல், ப்ரபத்தியும் உபாயாத்ர ப்ரவ்ருத்தி யேற்பட்டால், அதை ஸ்ஹியாமல் நமூவி விடுமென்று கண்டுக்கொள்க. இந்த விஷயம், 'ததேக சரண வ்ரஜ்யாஹி கதிதரோபாய க்ரு ஹணே விருத்த்யதே' என்கிற நிக்ஷப ரக்ஷா வாக்யத்தாலும் தேசிகனும் அருளிச் செய்யப் பட்டது.

அநுவாத பஷம்

அங்ஙனமன்றிக்கே, அர்ஜுநன் முதலான வர்கள் ஜிதேத்திரி யாக்கிரேஸரர்களாய், பக்தி யனுஷ்டானத்தில் சக்தர்களாயிருக்க சோகம் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் துஷ்கரத்வ புத்தி மாத்ர மன்று. "பூமிராபோநலோவாயு:" என்று ஸமஸ்த சேதநாசேதங்களும் தனக்கு சரீரமென்று கண்ணனருளிச் செய்த வார்தையைக்கேட்டுத் தானும் சரீரபூதனாகையாலே சரீரம்போல அத்தியந்த பரதந்த்ரண தனக்கு ஸ்வரக்ஷணை வாத்வயம், கூடா தாகையால், ஸ்வரூப விருத்தித்வ ஜ்ஞானமே சோகத்துக்கு முக்கிய காரண மென்று ஏற்படுகிறது. ஆதலால் அசக்த்யா ஏற்பட்ட த்யாகத்தினுடைய அநுவாதமென்று சொல்வது அநுகிதம். இப்படியாக த்யாகத்தில் விதியென்பது நிகுபிக்கப்பட்டது.

அங்ஙனமன்றிக்கே ஸ்வரூபவிருத்தித்வ ஜ்ஞானத்தாலுண்டான ஸ்வாபாவிக அசக்தி யானுண்டான ஸர்வதர்ம த்யாகத்தில் அநுவாதமென்றும், அப்படியே 'சரணம் வ்ரஜ' என்கிறவிடத்திலும், 'அம்ருதஸையஷ லேது:' என்றும் 'க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸனாதனம்' என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணங்களைக் கொண்டும், கிருஷ்ணனுடைய அநிமாநுஷ சேஷ்டி தங்களைக் கொண்டும், கிருஷ்ணனே நிரபேக்ஷாபாயமென்று அர்ஜுநனுக்கு நிச்சயமுண்டாயிருப்பதால், அநுவாதமே. 'இமமர்த்தம் ஜாநீஹி தத்விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ' என்கிறவிடங் களில்போலே இவ்விடத்திலும் 'வ்ரஜ' என்று சொல்லியிருக்கிறது. விதியில் தாத்ரபியமில்லை யென்று சில ஆசார்யர் களப்பிராயம்.

தியாக சப்தார்த்தம்

இனி, த்யாக சப்தார்த்தம் விசாரிக்கப் படுகிறது—'ஸர்வ தர்மாந்' என்கிற பஹு வசனம் கர்மயோகம் முதலான உபாய பாஹுஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறது; ஸர்வ சப்தம் அவைகளுடைய அங்கங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆகவே அங்கங்களோட கூடின உபாயங்களைவிட்டு என்று ஏற்படுகிறது.

விரகையாவது:— உபாயத்வ புத்தியை விட்டு என்று சில ஆசார்யர்களனுடைய அபிப்பிராயம். அப்படியன்றிக்கே ஸர்வ ப்ரகாரத் தாலும் அநுஷ்டிக்காமலிருக்கை என்று சில ஆசார்யரபிப்பிராயம். அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'ஸந்த்யாஹிநோ அகசிர் நித்யம் ஆத்ஞாச்சேதி மமத்ரோகி மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ:' என்கிற ப்ரமாணங்களிருப்பதாலும், பூர்வாசார்யர்கள் அவ்விதர்களாய்க் கொண்டு, நித்திய கர்மங்களை அநுஷ்டித்துக் கொண்டிருந்தபடியாலும், இப்போதும் அப்படியே அநுஷ்டானமிருப்பதாலும், அவைகளுக்கு விரோதம் ஏற்படாதோவென்னில், அவைகளுக்கும் பரிஹாரம் சொல்லப்படும்.

சரணாதர்கள் புபுக்ஷுக்களும், முமுகுக் களுமாவர். அவர்களுள்ளும் பக்தியோகநிஷ்டர்களும், ப்ரபத்தி நிஷ்டர்களு முள்ளும். இவர்களுள்ளேருக்கும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள் அநுஷ்டேயங்களாயிருக்கும். புபுக்ஷுக்களுக்கு இந்த காமங்கள் விஹித புத்தியா அநுஷ்டேயங்கள். உபாஸர்களுக்கு உபாஸநத்துக்கு அங்க த்யா அநுஷ்டேயங்கள். இவை, 'விதிதத்வாச் சாஹிரம கர்மாபி ஸஹகாரித்வேநச அகந்தி ஹோத்ராதிது தத்கார்யாயைவ தத்தர்ஸநாத்' என்கிற ஸைத்ரங்கனில் வ்யக்தம். உபாஸகர்களுக்கு விஹிதத்வாகாரம் த்யாஜ்யம். இந்த விஷயம், யோகதசையில் ஏற்படுகிற நித்ய கர்மலோபத்தால், 'ஸந்த்யா ஹிநோ அஸுகிர் நித்யம்' என்கிறபடி கர்மாதர்ஹதை யேற்படாமையால், அங்கியான உபாஸநத்துக்கு அங்கமாகவே அநுஷ்டிக்கவேண்டியது என்பது விதம். அப்படியே ப்ரபந்தர்களுக்கும், விஹிதத்வாகாரம் த்யாஜ்யம்; கைங்கர்ய புத்தியா அநுஷ்டிக்க வேண்டியதுதான் முக்யம்:

கைங்கர்யமாவது

கைங்கர்யமாவது: கைங்கர்யம் ஸ்வாமியான ஸர்வேசுவரனுடைய ஆஜ்ஞா பரிபலான ரூபம். இத்தால் ஏற்படுகிற ஸர்வேசு

வரனுடைய முகோல்லாஸமே ப்ரயோஜனம். எப்படி ராஜாவுக்கு வல்லபனாயிருக்கும்வன் தான் ராஜாவினுடைய ஆஜ்ஞையை அதிக்ரமித்தாலும், ராஜாநிர்ஹமேற்படாமலிருந்தபோதிலும், தான் ஆஜ்ஞா ப்ரகாரத்தை அநுஷ்டிக்காமலிருந்தால் மற்றவர்களும் அந்த ஆஜ்ஞையை அநுஷ்டிக்காமலிருப்பார்களாகையால், ஆஜ்ஞைக்குக் குறைவு ஏற்படுவதுமன்றி, ஆஜ்ஞாதிக்ரமத்தால், ஏற்படுகிற ராஜாநிர்ஹத்திக்கு, அவர்களிலக்காவார்களாகையால், அதனுண்டாகக்கூடிய அவர்கள் துக்கத்தைப்பார்த்து ஸ்லிபாமையும் ஏற்படுவதால் அவசியம் அநுஷ்டிக்கும்படியாயிருக்கும். இத்தால் ஆஜ்ஞா பரிபாலனம் ஏற்படுவதுமன்றி பரோஜ்ஜீவநமும் ஏற்படும். இவை இரண்டாலும் எப்படி ராஜாவுக்கு முகோல்லாஸம் ஏற்படுமோ அப்படி ஸர்வேசவரனுக்கு முகோல்லாஸம் ஏற்படுமாகையால், அவனுக்கு அத்தியந்தாபிமதநாயிருக்கும்வன், பகவதாஜ்ஞையை அநுஷ்டிக்காமலிருப்பது பற்றி பகவத் நிர்ஹமேற்படாதிருந்தாலும் ஆஜ்ஞா-பரிபாலனம் பகவத் முகோல்லாஸதையா முக்யமாகையால் அவசியம் அநுஷ்டிக்கும்படியாயிருக்கும். இந்த விஷயம் லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் 'யதாஹிவல்லபோராஜ்யை:' என்று துடங்கி, பிராட்டியார் அருளிச்செய்திருப்பதால் கண்டு கொள்க.

அன்றிக்கே, 'நிஜ கர்மாதி பக்த்யாந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:' என்கிற தோர்த்த ஸங்கிரஹ சுலோக வ்யாக்யானவஸரத்தில் தோர்த்த ஸங்கிரஹ ரகஷ்யில், தேசிகனருவிச் செய்திருப்பதுங் கண்டுகொள்ளத்தக்கது. அது வருமாறு:- 'சத்ருடஸித்தோபாயஸ்யாபிப்ரியதம ஸுஹ்ருத் பித்ராத்தியுபலாஸவத் விதிபராமர்ச மந்தரேண ஸ்வாமியாஜ்ஞா ப்ரவர்த்தனேராகத: ப்ரவ்ருத்தயுபத்தே:' என்பதாம். இதன் அர்த்தம்:- ஸித்தோபாயத்தில் த்ருடமான அத்தியவஸாயம் உள்ளவனுக்கும், ஸுஹ்ருத்துக்கள், பிதா முதலானவர்களை லாஸனம் பண்ணுவது போல ஸ்வாமியுடைய ஆஜ்ஞாப்ரவர்த்தனத்தில், ராகத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி உபபந்தமாம் என்பதாம்.

இப்படி, விஹிதமென்கிற புத்தியால் அநுஷ்டிக்கப்படுகிற நித்திய நைமித்திகங்களுக்கும், கைங்கர்ய புத்தியா அநுஷ்டிக்கப்படுகிற அவற்றிற்கும் ஸங்கல்பம் வேறுபட்டிருப்பதால், அக்கர்மாக்களும் வேறுபட்டிருக்

கும். பலாபிஸந்தியுடன் பண்ணுகிற கர்மம் ப்ரவ்ருத்தி தர்மமாகவும், பலாபிஸந்தி யில்லாமற் பண்ணுகிற, அந்தக் கர்மமே நிவ்ருத்தி தர்மமாகவும் வேறுபட்டிருப்பதுபோல, அந்த தர்மமே கைங்கர்யபுத்தியா அநுஷ்டிக்கப்பட்டால் அதுவும் வேறுகவேயிருக்கும். இதற்குப் ப்ரமாணம். "பாஹ்யஸி ஸதஸதாம்பேத: நாஸ்திப்ராயேண கர்மஸு, ஸங்கல்பா தேவ பிந்நாநி ஸஹேக:ர்ப்பந்த மோக்ஷயோ: அந்யதா விங்கதே காந்தா அந்யதாவிங்கதே ஸுதா" என்பதாம். இதன் அர்த்தம் நல்ல கர்மாக்களுக்கும், கெட்ட கர்மாக்களுக்கும் வெளிப்படையான வேறுபாடு பெரும் பாலுமில்லை. ஆகிலும் ஸங்கல்பம் வேறுபட்டிருப்பதால், அந்த இரண்டு கர்மாக்களும் பின்னங்களாம். ஸங்கல்ப பேதமே பலபேதத்துக்குக் காரணம். தன்னுடைய காதையினுடைய ஆலிங்கனமும், தன்னுடைய புத்திரியினுடைய ஆலிங்கனமும் ஒன்றோடொன்று வேறுபட்டதாய்ப் பலமும் வேறுபட்டிருப்பது இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் என்பதாம்.

அப்படியிருப்பதால் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட கர்மாக்களின் வேறுபாட்டால் 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்கிறவிடத்தில், விஹிதத்வ புத்தியா அநுஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மாக்கள் பின்னங்களாகையால், அந்த தர்மங்களுடைய ஸ்வரூப த்யாகமே பரித்யஜ்ய என்பதன் அர்த்தமாகும். இத்தேயே புத்தி த்யாகமாகவும் சொல்லலாம்.

அங்ஙனமன்றிக்கே ஸாமான்ய தர்மமென்றும், விசேஷ தர்மமென்றும் தர்மங்கள் இரண்டு ப்ரகாரமுண்டு. ஸாமான்ய தர்மமாவதுப்ராஹ்மண ஸாமான்யத்தாலே அநுஷ்டிக்கப்படுமவையான நித்ய நைமித்திக கர்மங்கள். விசேஷ தர்மமாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களால் அநுஷ்டிக்கப்படுமவையான பகவத் பாகவத் விஷயங்களிற் பண்ணும் கைங்கர்யங்கள். ஸாமான்யதர்மமும் கைங்கரியமாயிருந்தாலும், அது பஹிரங்க கைங்கர்யம். இது அந்தரங்க கைங்கர்யம். இவைகளில் உபாஸகன் யோகத்துக்கு அவிருத்த காலத்தில் நித்திய நைமித்திகங்களை அநுஷ்டிப்பதுபோல இன்னும் விசேஷ தர்மாநுஷ்டானத்துக்கு அவிருத்தகாலத்தில் ஸாமான்ய தர்மத்தை அநுஷ்டிக்கக்கடவன். விசேஷ தர்மத்தில் ஊறத்தாலே ஏற்பட்ட பாரவச்யத்தாலே தன்ன

டையே உறங்குவான் கைப்பண்டம்போல ஸாமாந்ய தர்மம் நழுவிப் போய்விடும்.

இப்படியே ஆசார்ய ஹருதயத்தில், “ஜாத்யா கிரமதிஷைகளில் பேதிலும் தர்மங்கள் போல அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்” என்று அருளிச் செய்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க. அதாவது ஸ்ரீ ராமாயண புருஷர்களில் விசேஷ தர்மப் பிரவர்த்தகரான இளையபெருமான் ஸாமாந்ய தர்மமான ஆக்நிஹோத்ராதிகளை விட்டு ராமாநுவர்த்தனமான விசேஷ தர்மத்தை அநுஷ்டித்தார். ஆழ்வார், தன் அவதரித்த வர்ணத்துக் கேற்பட்ட பூர்வ வர்ண சுச்நுஷையவிட்டு, பரதவகுளுபவ நிஷ்டராயிருந்தார்.

இப்படியே ஆழ்வான் திருத்தமப்பனாரான கூரத்தாழ்வார் பதீந் வியோகமடைந்த பின்பு, “நிராச்ரமீ ந திஷ்டேத என்ற ஸாமாந்ய விதியை மேற்கொண்டு விவாஹம் பண்ணிக் கொள்ளாமல், விசேஷ தர்மமான பாகவதாநுவர்த்தனத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்.

உடையவர் கிரிமிகண்டலும் ஏற்பட்ட தர்சனோப பலவ பரிஹாரார்த்தமாக, தம் முடைய ஆச்ரம விருத்தமான ஆப்சாரத்தை அநுஷ்டித்தார்.

இப்போதும் உபய ஸம்பந்தாயத்திலும் உத்தமாச்ரமிகள், தம் ஆச்ரம விருத்தமான அக்தி கார்யமானசக்ராங்கனம், மதஸ்தாபநம் முதலான கார்யங்களைச் செய்து போருகிறார்கள்.

பட்டர், திருப்பூர உதஸவத்தில் ஸந்த்யா காலம் அதிக்ரமிக்கிறதென்று ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் விஜ்ஞாபிக்க இன்றைய ஸந்தியாக்ரமத்துக்கு யமன் நன்மை தண்டிக்க மாட்டான் என்றருளிச் செய்தார்.

“மத்கர்ம குர்வதாம் பும்ஸாம் யதி கர்ம வினுப்பதி தத்கர்மதே பாகுர்வத்தி திஸ்ர கோட்போ மஹர்ஷய:”

என்ற ப்ரமாணத்தால் பகவத் கைங்கர்ய காலத்தில் விடப்பட்ட தீத்ய கர்மங்களை முப்பதுகோடி மஹரிஷிகள் செய்கிறார்கள் என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் உத்பத்யஸம்பவாதிகரணச் சூத்தப்பிரகாசிகையில்,

“நறுகதம் கார்த்தந்தயே வேதாவிரோதித்வம் த்ரவீ தர்ம த்யாகஸ்ய தத்ரோகத்த்வாத் கதம் மந்வாதி ஸ்மிருதிநாம் வேதாநரோதித்வம் தேஷு” த்ரயி சோதிதாக்கநி ஹோத்ராதி பரித்யாக முகேந சதுர்த் தாச்ரம தர்மஸ்ய ப்ரதிபாத்த்ய மாதந்தவாத் யதஹரேவ விரமேத் ததஹ ரேவ ப்ரவ்ருஜேத்; இத்த்யாதிபி: ப்ரத்யக்ஷ சுருதி பிரேவ தத் விதாநாத் தந் மூலத்வேந ஸ்மிருதிநாம் நவேத விருத்தத்வ மிதிசேத் கிம் போ: த்ரவீதர்மேணா ஸம்புக்த இதம் தர்மம் ஜிஜ்ஞாஸிதா ஒம் போஜிஜ் ஜ்ஞாஸித இதி ப்ரத்யக்ஷ சுருதி ஸித்தத்த்வாத் த்ரவீ சோதித தர்ம விசேஷத்யாகஸ்ய தந் மூலதயா பாஞ்சராத்த்ரவசஸாம் நவேதவிருத் தத்வம்” என்று இவ் வர்த்தம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அதாவது—வேதோக்த தர்மங்களைவிடச் சொல்லியிருப்பதால், பாஞ்சராத்தர்ம வேதத்துக்கு அவிருத்தமென்பது கூடாதென்னில்; மந்வாதி ஸ்மிருதிகள் வேதத்திற் சொல்லிய அக்திஹோத்ராதிகளைவிட்டு, ஸந்த்யாஸ்தை அநுஷ்டிக்கச் சொல்லியிருக்கவும் அந்த ஸ்மிருதிகள் வேதத்துக்கு அவிருத்தமாவது போல, பாஞ்சராத்தர்மம் வேதாவிருத்தமாம்; ஆனால், “எப்பொழுது வைராக்யமுண்டாகிறதோ அப்பொழுதே ஸந்த்யாஸம் பண்ணிக் கொள்ள வேணும்” என்ற ப்ரத்யக்ஷ சுருதியை அநுஸரித்துச் சொல்லியிருப்பதால், ஸ்மிருதிகள் வேதவிருத்தமாகாதென்றால், அப்படியே இங்கும் “வேதத்திற் சொல்லப்பட்ட தர்மத்தைச் சாராதவனும் இந்த தர்மத்தை யறிய வேணுமென்று இச்சிக்கிறான்” (என்ற விஷயம் அதற்கு) “வேதோக்த தர்மத்தைச் சாராமலே அறியவேண்டுமென்று இச்சிக்கிறேன்” என்ற விடையுமான ப்ரத்யக்ஷ சுருதியிருப்பதால் இத்தை அநுஸரித்துச் சொல்லிய பாஞ்சராத்தர்மம், வேதவிருத்தமாகாது; எப்படி ஸந்த்யாஸிக்கு க்ருஹஸ்த தர்மம் அநுஷ்டேயமோ அப்படியே பாஞ்சராத்த்ரோக்த, “விசேஷ தர்ம நிஷ்டனுக்கு, வேதோக்தமான ஸாமாந்ய தர்மம் அநுஷ்டேயம் என்பதாம்.

ஆனால், ஸந்த்யாஸி க்ருஹஸ்த தர்மத்தை லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாக அநுஷ்டியாதது

போல் ப்ரபத்தி நிஷ்டனும் லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாக வைதிக தர்மங்களை அநுஷ்டியாதிருக்கலாமோ வென்னில்; இங்கு நிஷேதமிருந்தபோதிலும் “அவிப்ஸவாய தர்மானாம் பாலநாய குலஸ்யச மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந ஸங்கயேத்” என்கிற விசேஷ விதியிருப்பதால், ப்ரபத்தன் வைதிக தர்மங்களை அநுஷ்டிக்குப்படி, ஏற்பட்டது. அப்படி ஸந்யாஸி அநுஷ்டிக்கும்படி விசேஷ விதியில் லாமையால் அவனுக்கு அநுஷ்டானம் ஏற்படவில்லை. நித்ய நைமித்த்ய கர்மங்கள் “பரித்யஜ்ய” என்று நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்க அதற்கு அபவாதமாக (மநீஷீவைதிகா சாரம் நலங்கயேத்”) என்று புந: ப்ரஸவவிதி ஏற்பட்டிருப்பதால், விஹிதத்வ புத்யா அநுஷ்டிக்கப்படும் நித்யநைமித்திகங்கள் நிஷேதவிஷயமென்றும், லோக ஸங்க்ரஹார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கப்படும், நித்ய நைமித்திகங்கள் ததபவாதமான புந:ப்ரஸவ விதி விஷயமென்றும் கண்டு கொள்க. ஆக, கீழ் நிரூபித்தபடி ஸங்கல்ப பேதத்தாலே கர்மபேத மேற்படுகிறபடியால், இப்படி விஷய விபாகம் பண்ணத் தட்டிவிடே.

இப்படியன்றிக்கே, ‘மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத்’ என்றது: அசக்தியால் ஏற்படுகிற த்யாகத்தினுடைய அநுவாதம் என்று சொல்லும்படித்தலில் இப்படி விதிக்கு விபாகம் பண்ணமுடியாமையால், சக்தியேற்படுங்காலத்தில் அநுஷ்டிக்கப் படும்வைகளான நித்ய நைமித்திகங்கள் கைங்கர்ய புத்யா அநுஷ்டேயங்கள் என்பதற்குப் ப்ரமாணமில்லை. ஆக நித்ய நைமித்திகங்கள் அநுஷ்டானத்தால் ஏகரூபமாயிருந்தபோதிலும் ஸங்கல்ப பேதத்தால், வேறுபடுதலால் ஸ்வரூபத் யாக படிம உபபந்தமாக. இதுவே புத்தித் தியாக பர்யவஸந்தமாக. விசேஷ தர்மாநுஷ்டாதந்தால் தடைபட்ட காலத்தில் ஸர்வாதந்தராத்நுஷ்டாதம் ஏற்படுவதால், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்பதற்கும் விரோதமில்லை. இப்படி அநுஷ்டிப்பது ராக ப்ராப்தமாகையால், அங்கநாபரிஷ்வங்கனம் போலே, போகரூபமாயிருக்கும். பர்த்து விஷயத்தில் பதிவ்ரதையானவனுக்கு வைதமாகப் பண்ணும் பணியிடைநிகாட்டிலும், பரிவாலே செய்யும் பணியிடை அடிக்கழஞ்சுபெற்றதாயும், பர்த்து முகோல்லாஸத்துக்குக் காரணமாயிருப்பதுபோல, ப்ரபந்தனுக்கு ஏற்படுகிற நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானம்

போக ரூபமாயும் பக்வத் முகோல்லாஸ ஹேதுவாயுமிருக்கும்.

இந்த விஷயத்தை “சூர்யாத ப்ரீத்யைவ காரித:” என்று ஆளவந்தா ரகுனிச்செய்தார். தேசிகனும் “ராகத: ப்ரவ்ருத்தயுப்பத்தே:” என்று அருளிச்செய்தார்.

பாஞ்சராத்திர ரக்ஷையில், ப்ரபத்தன் அநுஷ்டிக்கிற நித்திய நைமித்திகங்கள் லீலாத்யுதமென்றும், மற்றவர்கள் அநுஷ்டிக்கும் அவைகள் பண்பந்த த்யுதமென்றும் அருளிச்செய்தார். இதன் தாத்தர்யமாவது:- ஒரு நதி நீரத்தில் வழிப்போக்கர் பலர்கூடி, ப்ரவாஹ மிகுதியாயிருந்தபடியால் ஒடத்தில் ஏறிப்போக வேண்டியிருந்த போது, ஓடம் வரவிளம்பிக்க அது வருகுவரையில், சூதாடத் தொடங்கினார்கள். அவருள் சிலர் பந்தயம் வைத்தாடினார்கள்; சிலர் லீலார்த்தமாகவே ஆடினார்கள். ஆட்டம் முடிவதற்குள்ளாக ஓடம்வந்துவிடவே, லீலா ரூபமாக ஆடினவர்கள் உடனே ஆட்டத்தை நிறுத்திவிட்டு, ஓடத்திலேறி அக்கரை போய் விட்டார்கள். பந்தயம் வைத்தாடினவர்கள் ஆட்டம் முடியாமையால், ஓடமேற முடியவில்லை. அப்படிப்போல் ப்ரபத்தர்கள் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவரானாலும் இச்சானுருணமா யநுஷ்டிக்கவும், அநுஷ்டிக்காமலிருக்கவும் கூடும். மற்றவர்கள் பந்தயம் வைத்துச் சூதாடுபவர் போலே கர்மங்களை முடித்தே கடைத்தேறவேணும் என்பதாம்.

ஆதலால் கீழ் நிரூபித்தபடி விசேஷ தர்மத்துக்கு விரோதம் ஏற்பட்டால் அப்போது நித்ய நைமித்திக கர்மாநுஷ்டானம் அநாவயசகமென்று ஏற்படுகிறது.

மேலும், பாகவதத்தில் பதினென்றாம் ஸ்கந்தத்தில் “தேவர்ஷி பூதாத்ம ந்ருணம் பித்ருணம் நசின்க்ரோநாயம் ருணீச ராஜம்” என்கிற சுலோகத்தில் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், ஸர்வேசுவரனிடத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணினவன் பஞ்ச மஹாயஜுரு தேவதைகளான பிறருக்கு கிங்கரணமன்று ருணியுமன்று என்று சொல்லியிருப்பதால் ருண (கடன்) நிவிருத்தியர்த்தமாகவேனும், கிங்கரபாவத்தாலேனும், பஞ்ச மஹாயஜுருங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டியதில்லை யென்றேற்படுகிறது. ஆதலால், பஞ்சமஹாயஜுருங்கனும் யதோசிதம் லோக ஸங்கிரஹார்த்தமாகவே அநுஷ்டிக்கவேணுமென்பது

வ்யக்தம். இந்த விஷயம் மேலே நிரூபிக்கப் படும். இப்படி த்யாகம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ந்யாஸ வித்யை

‘ஓமித்மா த்பாநம்புஜீத்’ என்றும், ‘ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண’ என்றும் ப்ரணவம் அஷ்டாக்ஷரம் இவைகளும் மந்த்ரங்களாகச் சொல்லப்பட்டன. ‘சரணம் வ்ரஜ யம்ஜீத ஸ்வாத்மாநம் மயிநிக்ஷிபேத்’ என்று விதி ப்காரமும் வேறுபட்டிருக்கிறது. தைத்திரீயோபநிஷத்தில் சொல்லப்படுகிற ந்யாஸ வித்யைக்கு ‘தஸ்யைவம் விதுஷு:’ என்றெரு சூத்திரியன்படி புருஷ வித்யை அங்கமாக ஏற்படுகிறது. அந்த ந்யாஸ வித்யை வைதிக மந்த்ர ரக்ஷிகையாகையால் த்ரை வர்ணிகாநிகாரையாயிருக்கிறது. இந்த விஷயம் நிசேக்பரணையில் தேசிகளுவருளிச் செய்யப்பட்டது.

தவயத்தில் உத்தர வாக்யத்தில் நம: சப்தமிருப்பதால், பரார்த்த கைங்கர்யம், உபாயமல்லாத சரணாகதிக்குப் பலமாக ஏற்படுகிறது. மற்ற இடங்களில் நம: சப்தமில்லாமையால் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம் பலமாயிருக்கிறது. ‘ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்று த்யாகம் அங்கமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுக்த:” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி, மந்த்ரபேதம், விதிபேதம், பலபேதம், ரூபபேதம், அங்கபேதம் இவைகளேற்பட்டிருப்பதால், வித்யாபேதம் கொள்ள வேணும். மேலும் அதிகாரிபேதமும் ஏற்பட்டிருப்பது பூர்வ மீமாம்ஸையில் ‘உத்பத்தி சிஷ்ட குணவருத்தே குணத்தர விதாநம் அபுபந்நம்’ என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம், எந்த கர்மா விதிக்கப்படுகிறதோ, அவ்விடத்தில் அதற்கு எந்த அங்கங்கள், எந்த அதிகாரிகள், எந்த பலன்கள் விதிக்கப்பட்டனவோ அவற்றைத் தவிர அந்த கர்மாவக்கு வேறு அங்கம் முதலானவைகள் ஜிஜ்ஞாஸை (விருப்பம்) இல்லாமையால் அநபேக்ஷிதங்களாகையால் அவைகளுடைய விதாநம் அநுபபந்நம்; அப்படி அங்கங்கள் விதிக்கப்பட்டிருந்தால், அந்த கர்மா வேறுபட்டது என்பதாம்.

அப்படியே இங்கும் ஒரே வித்யையில் அநேக விதானம் சொல்ல முடியாமையால் வித்யாபேதம் சொல்லவேணும். ஆதலால் உபாய ப்ரார்த்தனா ரூபையாம் அதனாலே உபாயமல்லாத ப்ரபத்தி வேறு. இதற்கு

தவயம் மந்த்ரம், ஸர்வதர்ம த்யாகம் அங்கம். ‘அஹம்ஸம் அபராதாநாமாலய:’ என்றும், ‘தோஷோத்யயி தஸ்யஸ்யாத:’ என்றும், ‘தஸ்மாதபிவர்யம் ப்ரபந்நம் ப்ரதிந்ப்ரயச்சதி’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே, குற்றம் மிக்கிருக்கும் சேதனை அதிகாரி. பரந்யாஸ ஸ்தலத்தில், ‘க்ருதாநுகூல்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதி கூல்யஞ்ச வர்ஜயத்’ என்றபடியே ப்ராதி கூல்ய வர்ஜனம் பண்ணினவன் அதிகாரி. அதுபாய ப்ரபத்தியில் ஸர்வகவரணுடைய பல கரணத்வ ரூப உபாயத்வம் அறியத்தக்கது. பரந்யாஸத்தில், பலப்ரதத்தவரூப உபாயாத்வம் அறியத்தக்கது. சரணாகதி ஸ்தலத்தில் பரகதஸ்வீகாரம் அங்கம்; ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் அங்கம். பரந்யாஸ ஸ்தலத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகாரம் அங்கம்; பரகதஸ்வீகாரம் அங்கம்.

பரகதஸ்வீகாரம்

பரகதஸ்வீகாரமாவது: பரணு ஸர்வேச வரன் சேதனை ரக்ஷயாகு ஸ்வீகரிக்கை. ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாவது சேதனை ஸர்வேச வரன் ரக்ஷகாக அத்வவலிக்கை. சரணாகதி ஸ்தலத்தில் ஸர்வேசவரணே பலப்ரதனையும் பலகரணமாயிருப்பதால், அவனே ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமல் இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்தனாகையால் அவனுடைய ஸ்வீகாரம் ப்ரதாநம். அந்த ப்ரவ்ருத்திக்கு ப்ரதிபந்தக ஸ்வப்ரவ்ருத்தியினுடைய, அபாவரூபமாயுள்ள உபாய வரணரூபமான ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் அப்ரதானம். பரந்யாஸ ஸ்தலத்தில், அதுவே ஸ்வரக்ஷண ப்ரவ்ருத்திரூபமான உபாயமாகையால், ஸர்வேசவரணுடைய நிரபேக்ஷ ரக்ஷண ப்ரவ்ருத்தியில்லாமையால், பரந்யாஸாத்மத்வம், இதன் ஹேதுவாகக் கொண்டு ஸர்வேச வரன், இவனுடைய ரக்ஷணத்தில் ப்ரவ்ருத்தனாகையால் பரந்யாஸரூபமான ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் ப்ரதாநம். இதன்பின் வரக்கடவதான பரகத ஸ்வீகாரம் அப்ரதாநம். சரணாகதி வித்யையில், ஆநுகூல்ய ஸங்கல்ப முதலானவைகளையும், சரணாகதியையும் ஸம ப்ரதானமாக வக்ஷயீதந்த்ரத்தில், நிரூபித்திருப்பதால், ஆநுகூல்யம் முதலானதுகள் சரணாகதிக்கு அதனுடைய பலமாயுள்ள ஸம்பாவித ஸ்வபாவ விசேஷங்கள். ‘ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுக்த:’ என்றும், ‘க்ருதாநுகூல்ய ஸங்கல்ப: ப்ராதி கூல்யஞ்ச வர்ஜயத்’, ஆத்மாநம் நிக்ஷிபதி’ என்றும், சொல்லுகிறபடியே பரந்யாஸத்துக்கு

அடைகள் அங்கங்களாலும், இப்படி சரணாகதி பரந்யாஸம், புருஷ வித்யையை அங்கமாகவுடைய 'ஓமித்யாத்மாநம் யம்ஜீத்' என்று சொல்லப்படுகிற ந்யாஸ வித்யை இவைகள் பரஸ்பரம் அபிநந்தங்களாயிருக்கும் பக்கத்தில், 'தன்மாத் ந்யாஸ மேஷாம் தபஸாமதிரிக் தமாஹு: "ஸந்த்யாஸஸ் த்யாக இத்யுக்த: சரணாகதி ரித்யபி" என்று அபிநந்தங்களாகச் சொல்லுமது கூடும்படி எங்ஙனேயென்னில், பக்தி தனித்து உபாயமாயிருக்கச் செய்தேயும், 'பகவத் பக்தி மயி ப்ரயச்சமே', ஸ்தாத் த்ர யோதித, பரபக்தி யுத்தம் மாம் குருஷ்வ, என்ஈற ப்ராமணங்களின்படி, சரணாகதிக்கு பலமாயிருப்பது போல, சரணாகதியினுடைய பலமாய் வருகிற ப்ரந்யாஸ முதலானவைகள் கார்யத்தைக் காரணமாயுபசரித்துச் சொல்வதுபோல், சரணாகதியென்று வ்யவஹரிக்கப்படும். மற்ற விஷயங்கள் மேலே விவரிக்கப்படும்.

இப்படி ப்ரபத்தியில் அவாந்தரபேதம் ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் இரண்டாவது ப்ரகரணத்தில், "ஜேழ் மேஹ வடக்கிலதை புறம்பாக தன் பற்று உள்ளசல்" என்கிறவிடத்தில் உள்ளசல் என்கிற வித்தால், ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்று சொல்லப்படுகிற உபாய ப்ரபத்தியும், நாலாவது ப்ரகரணத்தில் ஒன்பதாவது பத்தினுடைய அர்த்த விவரணமான "தூணையில், "வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்" என்று அநுபாய ப்ரபத்தியையும், "தானடையும் ப்ரபத்தி" என்று ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்தையும், திருப்பாவை ஆரூபிரப்படியில் த்வய திஷ்டர் என்று அநுபாய ப்ரபத்தியையும், மந்த்ரநிஷ்டர் என்று ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்தையும் அருவிச்செய்தார்.

ஸ்ரீ வசன பூஷணத்தில் ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்று உபாய ப்ரபத்தியையும், பரகத ஸ்வீகாரமென்று அநுபாய ப்ரபத்தியையும் அருவிச்செய்தார். இவைகளை அவலம்பித்து ஸ்ரீ அன்னாவப்பங்கார் ஸ்வாமி, ஸ்ரீ வசன பூஷண மீமாம்ஸா வக்தாவான வரத தேசிகன், ரஹஸ்யத்ரய மீமாம்ஸா, சரமகலோக டிப்பன், சரம கலோக சந்திரிகா இந்த க்ரந்த வக்தாவான எம்பாவையங்கார் ஸ்வாமி, முழுகூப்படி வ்யாக்யானமான தாத்பர்ய தீபிகையின் வக்தாவான பால ஸரஸ்வத்யா சார்யர்- இவர்கள் ப்ரபத்தியினுடைய அவாந்தர

தர பேதங்களை விஸ்தரித்து நிருபித்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

ஆனால் தேசிகன் வர்ண சாகாபேத ப்ரயுக்தமான மந்த்ரபேதங்களிருந்தபோதிலும், விவாஹபேதமில்லாமை போல், ப்ரபத்தியிலும் மந்த்ரபேதமிருந்த போதிலும் வித்யாபேதமில்லையென்று அருளிச் செய்திருப்பதால், அது கூடும்படி. யெங்ஙனே யென்னில், வித்யா பேதங்களான குபபேதம் பலபேதம் ஆக்யாபேதம் இவைகளிருப்பதால் வித்யாபேதம் கொள்ள வேணுமென்று நம் ஆசார்யர்களபிராயம். அநுபாயமான சரணாகதிக்கு வேத்யன்-புருஷகாரத்தால் உண்டாகும் வாத்ஸல்யாதி குணவிஷ்டானு அர்ச்சாரூபியான ஸர்வேசுவரன். உபாய ப்ரபத்தியில் பக்தி ஸ்தலத்திலில் புருஷகாராபேசையில்லாமை போல, உபாய ப்ரபத்தி ஸ்தலத்திலும் புருஷகார ஸ்தானத்தில் உபாய ப்ரபத்தியிருப்பதால், புருஷகாராபேசையில்லை.

ஸ்வகத ஸ்வீகாரஸ்தலத்தில், பலம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்; சரணாகதி ஸ்தலத்தில் பரார்த்த கைங்கர்யம். இதில் அவாந்தர நிருபணம் மேல் வரும். சோதநாபேதம் "ஸ்வாத்மாநம் மயி நிஷிபேத்" என்று ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்தில் விதி "ததேகோபாயதாயாச்நா ப்ரார்த்ததாமதி: சரணாகதி: சரணாகதி விஷயத்திலும் விதி கிஞ்ச நிரபேகோபாயத்வம் சரணாகதிக்கு வேத்யாகாரம் ரக்ஷகத்வம். ந்யாஸவேத்யாகாரம். "அஹம்ஸம்யயராதா நாமாலய:" என்கிறபடி அபராத பூயிஷ்டன் சரணாகதிக்கு அதிகாரி. "ப்ராதிசூல்யம் பரித்யக்தம்" என்கிறபடி. ப்ராதிசூல்ய வர்ஜனம் பண்ணினவன் ஸ்வகத ஸ்வீகாரத்திற்கு அதிகாரி. சரணாகதிநிஷ்டானுக்கு ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாதிகள் ஸம்பாவித ஸ்வபாவங்கள், மற்றை உபாயத்துக்கு நியத அங்கங்கள். சரணாகதிக்கு உபாயாந்தர ஸ்வரூப விருத்தித்வஜ்ஞாநம் அதிகாரம். மற்றையவனுக்கு உபாயாந்தர துஷ்கரத்வஜ்ஞாநம் அதிகாரம். இப்படி நிம்மாநம் நிருபிக்கப்பட்டது விஸ்தரம் பூர்வீகர்களுடைய க்ரந்தங்களிற் கண்டு கொள்க.

மூலக நிஷ்டைகள்

இந்த ப்ரபத்தி ஸ்வநிஷ்டையென்றும், உக்திநிஷ்டையென்றும் ஆசார்ய நிஷ்டை

மேன்றும் மூன்று வகையாகிடுக்கும். ஒரு ஆசார்யனிடத்தில் பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பூர்வகமாக ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரார்த்தங்களை ஸப்ரகாரமாக அறிந்து, அந்த ஆசார்யனை முன்னிட்டு, ஸர்வேசுவரனையே உபாயமாகவும், உபேயமாகவும் வரிக்கையாகிடு ப்ரபத்தி விவநிஷ்டை எனப்படும்.

உக்தி நிஷ்டையாவது: ப்ரபத்தி சாஸ்திரங்களை விசேஷ ஜ்ஞானமில்லாதவனும் சமுதாய ஜ்ஞானத்தை யுடையவனான அதிகாரி: ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தில் பூர்ண ஜ்ஞானமுடையனும் தானே, ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்த ஆசார்யனை ஆசிரயித்து, அவன் ப்ரபத்தி ப்ரகாரங்களை உபதேசிக்க அப்படியே தான் அநுச்சாரணம் பண்ணுகையாம். இப்படியிருந்துள்ள உக்திநிஷ்டாரூப ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவனுக்கு ஸர்வேசுவரன் இவனுடைய ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞானத்தையே பற்றி சாகக்கொண்டு பணத்தைக் கொடுக்கும். உபநீதனான மாணவகன் “பவதி பிக்ஷாம் தேஹி” என்று ஆசார்யன் சொன்ன உக்தியை அதினுடைய அர்த்த ஜ்ஞானமில்லாமலே சொன்னாலும், அதைக் கேட்டவர்கள் பிக்ஷாப்ரதா நம் பண்ணுவதுபோலே, இதுவும் கார்யகரமாகும். இந்த விஷயத்தை, “ப்ரபத்தி வாசைவ நிரீக்ஷிதம் ல்ருணேசரண வரண வாகியம் யோதிதா” என்று ஆழ்வானும், “சரணமிய்யபி வாசமுதையம்” என்று பட்டரும் அருளிச் செய்தார்கள். இப்படியே திருவாய்மொழியும் த்வயார்த்த மாகையாலே, விசேஷ ஜ்ஞானமில்லாதவர்களும் ஆசார்யன் உச்சரிக்கத்தாங்களும் அனுச்சாரணம் பண்ணுமதும் உக்தி நிஷ்டையாகலாம். இப்படி உச்சரிக்குமவர்களிடத்தில், நற் கன்றுக்கிரங்கும் பசு, தோற்கன்றுக்கு மிரங்குமாப்போலே, ஸர்வேசுவரன் ஆழ்வாரை நினைத்து கிருபை பண்ணத்தட்டில்லை. இப்படியே ஆசார்யர்கள் அருளிச் செய்திருப்பதும் கண்டுகொள்க.

ஆசார்ய நிஷ்டை

ஆசார்ய நிஷ்டையாவது, ஸ்வதந்த்ரமாக ப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்தவனும், விசேஷஜ்ஞானமுள்ள ஆசார்யனை ஆசிரயித்து, அவனும் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட ஆத்மாத்மீய பர ஸமர்ப்பண ரூபையான ப்ரபத்தியில் தான் ஆத்மீயனும் அந்தர்ப்பவித்து, தான் தனித்து ப்ரபத்தியைய நுஷ்டியாமல், அவனுடைய ப்ரபத்தியே

தனக்கு ப்ரபத்தியாகிடுக்கை. இந்த விஷயம், விபீஷணுவானுடன் வந்த நாவஸிடத்திலும், கண்டாகர்ணனுடைய தம்பிவிடத்திலும், ததிபாண்டனுடைய அபிமதாந்தர்ப்பூதமான தயிர்த்தாழியிடத்திலும் காணலாம்.

இந்த ஆசார்ய நிஷ்டையும், ஸ்வகத ஸ்வீகாரமென்றும், பரகத ஸ்வீகாரமென்றும் இரண்டு வகையாகிடுக்கும். ஸ்வகத ஸ்வீகாரமாவது தானே ஆசார்யனை அநுவர்த்தித்து அத்தாலே, ப்ரஸந்தனான ஆசார்யன் மதியென்று அபிமானிக்க, அத்தாலே அவனுடைய அபிமானாந்தர்ப்பூதனும் அவனுடைய பரஸமர்ப்பணத்தில் தானும் அந்தர்ப்பவிக்கை.

பரகத ஸ்வீகாரமாவது, பரம க்ருபானுவான ஆசார்யன் இவனுடைய துர்க்கதிகண்டு, ஸஹிக்கமாட்டாமல் இவனை அபிமானிக்க, அந்த அபிமானமே ஹேதுவாகத்தானும், அவனுடைய ப்ரபத்தியில் அந்தர்ப்பூதனாகை. இந்த விஷயம் “குருணயோபி” மந்த்யேத குருமவாயோபிமந்த்யதே” என்கிற ப்ரமாரணத்தாலே வித்திக்கிறது. இன்னும் சாண்டியல் ஸ்மிருதியில் அபிகமத ப்ரகரணத்தில், நித்யா நூஷ்டேய ப்ரபத்தி ப்ரகரணத்தில், “பூதர்ப்ரேஷ்ய: ததாஸிஷ்ய: ஆத்மாநஞ்ச நிவேதயேத்” என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியே பாரதவாஜ ஸம்ஹிதையில், “ஏககை மபிசாங்காதாம் ப்ரபத்தி: ப்ராஜ்ஞஸம்சர்யாத்” என்றும், “அந்வயாதபிசைகல்ய ஸம்யக் ந்யஸ்தாத் மநோஹரேன, ஸர்வ ஏவப்ரமுச்யேரந்தரா: பூர்வேபரேததா” என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.

இவற்றின் அர்த்தம். ப்ராஜ்ஞனான ஆசார்யனுடைய ஸம்பந்தத்தால் ப்ரபத்தியினுடைய அங்கங்களில் ஒன்றிருந்தாலும், ப்ரபத்தியாகலாம் என்பதாம். ஸர்வேசுவரனிடத்தில் நன்றாக பரந்யாஸம் பண்ணின ஆசார்யனுடைய ஸம்பந்தத்தால், முன்புள்ளவர்களும், பின்புள்ளவர்களும் முக்தராவார்க ளென்பதாம்.

திருவாய்மொழியிலே, “முடியாதென்” என்கிற பாட்டிலும், “கேசவன் தமர்” என்கிற பாட்டிலும், “பிடித்தார் வீற்றிருந்து பெரியவானுள் நினைவுவர்” என்கிற பாட்டிலும் இந்த விஷயம் வியத்தம்.

திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான், ‘கேச வன்தமர்’ என்கிற பாட்டுக்குச் செய்துளிய வ்யாக்யானத்தில், ‘ஸர்வேசுவரனாய் நிரதிசய செளந்தர்யாதி குணகனாய் அயர்வறு மமரர்க ளதிபதியாய் எனக்கு ஸ்வாமியாயிருந்த நாராயணனாலே ஏறகேநாபி ப்ரகாரேண ஸாக்ஷாத்வா பரம்பரையாவர் என்னோடு ஸம் பந்தமுடையா ரெல்லாரும் பகவதேக போக ரானார்கள்’ என்று அருளிச்செய்தார்.

இதற்கு வ்யாக்யானமான இருபத்து நாலாயிரப்படியில், வேதாந்த ராமானுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி, ‘கீழ்மேலெழுமேற்பிறப்பு’ என் கிறதற்கு தாற்பரிய மருளிச்செய்கிறார்; ஏதே திரத்யாயல் யேநகேநாபி மாதாபிக்குத்வ ருபேணவாதல், புத்ர கிஷ்யத்வாதி ருபேண வாதல் என்றபடி; பாட்டில், ‘பிறப்பு’ என்கிற பதம் ஜம்மவித்யா ஸாதாரணமென்று கருத்து; பாட்டில் கீழ்மேலென்று ஸப்பத்யுஷ மாந்தரத் துக்கு பகவதேக போகத்வ முண்டாயிருக்கிற தென்று சொல்லியிருக்க, ஸம்பந்தமுடையா ரெல்லாருமென்று ஸாமாத்யேத உரைப்பா ரென்னென்னில், ‘ஏகாஹம்பி கௌந்தேய பூமிஸ்தமுதகம் குரு’ என்று ஒரு தடாக நிர்மா ணத்துக்கு இத்துணை ப்ரபாவ முண்டானால், பகவதாச்ரயண ப்ரபாவத்துக்கு பரிச்சேத மில்லை யென்பது கைமுதிக் தாயா எதித்தமா கையால், பாட்டில் சொன்னது உபலக்ஷண மென்று கருத்து’ என்று அருளிச் செய்திருக் கிறார். அன்றியும் ‘பிடித்தார் பிடித்தார்’ என் ற பாட்டின் வ்யாக்யானமான ஈட்டில், ‘இத்தால் ஆழ்வார் பண்ணின ப்ரபத்தியே நமக்கு எல்லாருக்கும் போரும்; தனித்து ப்ர பத்தி பண்ணவேண்டா; தத் ஸம்பந்தத் தோற்ற ததபிமத பகவத் குணதுபவ கைங் கர்யங்கள் தத் ஸைக்தி பரிசீலனம், ததபிமத தேவதாந்ர ஸம்பந்தம் முதலானவைகளை விடுதல், தத் கடித குருபரம்பரா கடகாசார்ய ஸமாச்ரயணம் முதலானவைகளை உடையவ னாக இருக்க வேணுமென்று அருளிச் செய்தி ருப்பதையும் கண்டுகொள்க. கீழ் நிருபிக்கப் பட்டுள்ள ப்ரமாணங்களுக்கு அவிருத்தமா கையாலும், இதை ப்ரமாணமாக அங்கீகரித்த அஹோபில மடத்து ஸ்வாமிகளுக்கும், இது க்ரஹயமாகையாலும் இது உதாஹரிக்கப் பட்டது.

இப்படியே ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரதம சுலோ கத்தில், “விநத:விவித பூதவ்ராத ரக்ஷைக

திகேஷு” என்கிற சுலோக வ்யாக்யானாவ ளரத்தில், சுருத ப்ரகாசிகையில், பூத ஸம்பந்தீ வ்ராத:- பூதவ்ராத: , ஸம்சுருத ஸம்பந்தினோபி தத ஏவ ரக்ஷயா:இத்யபிப்ராய: யதா “ஆஸ் போடயந்தி பிதர: ப்ரணர்த்தயந்தி பிதாமஹா: வைஷ்ணவோ ந: குலேஜாத: ஸநஸ்ஸந்தார யிஷ்யதி” “பசர்மநுஷ்ய: பக்ஷச யேச வைஷ் ணவ ஸம்சர்யா: தேநைவதே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம்பதம் என்று அருளிச் செய்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க. இதன் அர்த்தம். ஒரு குலத்தில் ஒரு வைஷ்ணவன் உண்டானால், அவனுடைய பிதர்க்களும் பிதா மஹர்க்களும் நம்முடைய குலத்தில் ஒரு வைஷ் ணவ னுண்டாயிருக்கிறான்; அவன் நம்மைக் கரையேற்றுவன் என்று ஸந்தோஷத்தாலே, ஆஸ்போடனம் (கைதட்டல்), நர்த்தனம் இவைகளைப் பண்ணுகிறார்கள்; ஜ்ஞானமில் லாத பசவும் பக்ஷியும் ஜ்ஞானமுள்ள மனுஷ யனும் ஒரு வைஷ்ணவனே ஆகியிருக்கிறார்களாகில், அந்த வைஷ்ணவனுடைய சார்வி னாலேயே பரமபதத்தை அடைகிறார்கள் என் பதாம். இவ்விடத்தில், தேநைவ என்று ஏவகரமிருப்பதால், இவர்களுக்கு ஜ்ஞானம் அநபேக்ஷிதம். மேலும் பசு, பக்ஷி இவை களோடே மநுஷ்யர்களையும் ஹைபடித்திரு பதாலும் இது வித்தம்.

“பூத ஸம்பந்தி வ்ராத: தாநி தத் ததீயா நிச ஷ்ஷ்ட்யா: ஸம்பந்த ஸாமாந்யோக்தே: அந்யதா வ்ராத சப்தவையர்த்தயாத் நஹயத்ர ஸத்ரவத் ஸம்ஹதாநாமேவ ப்ரவர்த்திர்வா பலா வாப்திர்வா ஸாகேதவாவேவத் பல லாப ஸ்துநஸா வத்ரிக: ததத்ர நாஸ்யா வரபுருஷா: சுநீயந்தே நாஸ்யா ப்ருஹ்மவித் குலேபவதி பசர் மநுஷ்ய: பக்ஷச இத்யாதி” என்று தேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதன் அர்த்தம் ‘பூத, வ்ராத’ என்கிற விடத்தில் பூ ஸத்தாயாம்’ என்கிற தாது பாட்டத்தின்படி, பகவத் ஜ்ஞானத்தாலே ஸத்தா லாபமுடைய வர்களுடைய ஸம்பந்தமுள்ள ஸுமஹம், அதா வது ஸத்தைபெற்றவர்களும், அவர்களுடைய ஸம்பந்த முள்ளவர்களும் அர்த்தமாம்; ‘பூதா நாம் வ்ராத’ என்கிற விடத்தில் ஷ்ஷ்ட ஸம் பந்த ஸாமந்த்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, இப்படி அர்த்தம் கொள்ளாதவரையில் வ்ராத ஃபதம் வ்ரத்தமாய், எப்படி அநேக யஜமா நகர்த்துக் யாகத்தில் எல்லாருக்கும் பிரவ்ருத் தியும் எல்லாருக்கும் பலப்ராப்தியுமுண்டோ,

அப்படி இவ்விடத்தில் இல்லாமையால், அயோத்யாவானிகளுக்குப்போல், எல்லாருக்கும் பல லாபம் ஸார்வதிரிகமன்று, இதற்குப் ப்ரமாணம்- “பசுமதுஷ்ய: பக்ஷி” என்பதாம்.

இப்படியே சரணுகதி கத்ய கருதப்ரகாசிகையில், “அஸ்துதயைவ ஸர்வம் ஸம்பத்யதே” என்கிற விடத்தில் “ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளுக்கும் நித்தாரண மப்பவேதிதிபால்: என் திருப்பதையும் கண்டுபிடிக்க.

கத்ய பாஷ்யத்தில் ஓளதார்ய சப்தார்த்த விசாரத்தில், “ஸ”சுருதஸ்ய ஸிபீபுதிகம் ஆத்மாநம் தத்வாததநுபந்திஷு பசுமாநுஷ்பக்ஷிஷ்வபி, அவிசர்ராததத்வம் ச்ருயதே, நாஸ்யாவரபுருஷா: ஃயந்தே நாஸ்யாபுருஷமவித்ருலேபவதி” என்றிப்படிச் சொல்லியிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம்:—தன்னை ஆசிரயித்தவனுக்கு, விபூதியுத்தனை தன்னைக்கொடுத்து, தத் ஸம்பந்திகளான பசுபக்ஷிகளிடத்திலும் அப்படியே குறைவில்லாம விருக்கை என்பதாம். இந்தப் ப்ரமாணங்களுக்கு முன்னமே அர்த்தம் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்திலும், “ஒரு மலையில் நின்று மற்றொரு மலையில் தாவும் பிஹம் சரீரத்தைப்பற்றின ஜித்துக்கள்போலே பரிஹ்மபுருஷுடைய, ஸம்பந்தத்தாலே நாம் உத்தீர்ணராவுதோமென்று முதியாண்டான் பாசரம் என்றருளிச்செய்தார். அதாவது பிஹ்ம சரீரத்தைப்பற்றின ஜித்துக்களுக்கு பரிஹ்ம சரீரத்தைப் பற்றுதலுத்தவிர வேறு ப்ரவர்த்தியில்லாமவிருக்கச் செய்யேயும் அந்தப் பற்றுதலாலேயே, வேறொரு மலையின் ப்ராப்தி வருவதுபோல், பகவத் ப்ராப்திக்கும் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் தவிர வேறு ப்ரவ்ருத்தி வேண்டியதில்லையென்று ஏற்படுகிறது. அப்படியே, “துன்பற்ற மதுரகவி தோன்றக் காட்டும் தொல்வழியே நல்வழியில் துணிவார் கட்கே” என்றும் அருளிச்செய்தார். அதாவது:—ப்ரதமபர்வ நிஷ்டையாகிற துன்பம் இல்லாமலே ஆம்வாரைத்தவிர வேறு பஜநீய தேவதையில்லை, யென்றிருக்க மதுரகவி நிஷ்டையே நல்வழியில் விசுவாஸமுடையவர்களுக்கு உபாயம் என்றும், “மம மத் பக்தபக்தேஷு ப்ரீதிர்ப்யதிகாபவேத் ஸித்திரிப்பவதிவானேதி ஸம்சயோச்சயுத் ஸேவிநாம் அஸம்சயொத்தரதத் பக்தபரிசர்யா ரதாத்மநாம்” என்கிறபடியே சரம பர்வ நிஷ்டா ரூபையான

ஆசார்ய நிஷ்டையே உத்திருஷ்டையென்றும், ஆசார்ய நிஷ்டைய நிபுணிருத்யமென்றும், மூன்று நிஷ்டைகளுக்குள்ளும் ஆசார்ய நிஷ்டையே தனக்கு அபிமதையென்றும் அருளிச்செய்தார்.

*மேலேகண்ட சுலோகங்களுக்கு அர்த்தம் எனக்கு என் விஷயத்தில் பக்தியுள்ளவர்களிற காட்டிலும் அவர்களிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களிடத்தில் ப்ரீதி மிகுத்திருக்கும் கேவலம் பகவத் விஷயத்தில் பக்தியுள்ளவர்களுக்கு பகவத் ப்ராப்தியாகிற ஸித்தியுண்டாகுமோ இல்வையோ வென்று ஸந்தேஹமுண்டு. பகவத்பக்தர்களுடைய பரிசர்யா ஸக்தமநஸ்கர்களுக்கு ஸித்தியில் ஸந்தேஹமில்லை யென்பதாம்.

ப்ருஹ்மவித்யா நிஷ்டர்களுக்கு ப்ருஹ்ம விதபசாரம் நேரும் பக்ஷத்தில் அந்த வித்யை கார்யகரமாகிறதில்லை. சரம்பர்வ நிஷ்டர்களுக்கு ப்ருஹ்மவிதபசாரம் நேர ப்ரஸக்தியில் லாமையால், ஸம்சயமில்லையென்னத்தட்டில்லை. அன்றியும் ஸர்வேசுவரனை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு, அவனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே பஸித்தியில் கண்ணிபுண்டாகனாம்: சரம பர்வ நிஷ்டர்களுக்கு அந்த பயமில்லாமையால் ஸம்சயமில்லை யென்றும் சொல்லலாம்.

அப்படியே “அந்தோ நந்தக்ருஹண வசகோ யாதிரங்கே சதத்வத் பங்குர் நௌகாகுஹரிதிற்தோ நீயதே நாவிகேந புங்கத்தே போகாநவிதி தத்ருபஸ்ஸைவக்ஸ் யார்ப்பகாதி” என்றும் அருளிச்செய்தார்.

இதன் அர்த்தம்:— கண்டெறியாதவர்கள் கண்டெறித்தவனுடைய ஆதரவாலே செல்வது போலேயும், காவல்லாத முடவன் ஓடும் விடுமவனல் ஓடத்தில் வைக்கப்பட்டுச் செல்வது போலேயும், ராஜஸேவகனுடைய குழந்தைகள் ராஜாவை அறியாமவிருக்கச் செய்தேயும் ராஜஸேவை செய்யும் பிதாவினுடைய ஸம்பந்தத்தாலே, ராஜஸேவையால் பிதாவுக்குக் கிடைக்கிற பல போகங்களை அநுபவிப்பது போலேயும் ஹே ரங்கேச உம்முடைய ப்ராப்தியில் தயானுவான ஆசார்யன் ஸமர்த்தருகிறான் என்பதாம்.

இன்னும், திருவிருத்தத்தின் முதற்பாட்டு வ்யாக்யானத்தில் “யாமுருமை” யென்கிற பஹுவசனத்தாலே ஸம்பந்திகளும் விவக்ஷிதர்களென்று அருளிச்செய்தார். இப்படி, தேசி

கன் ஜூனானனுஷ்டான பூர்த்தியுடையவராய் ஸ்வதந்த்ரமாகப் ப்ரபத்தியை அநுஷ்டிக்க சக்தியிருக்கச்செய்தேயும், பலவிடங்களிலும் ஆசார்ய நிஷ்டையை, ஆதரித்துப் போந்தா ரென்பது வ்யக்தம்.

ந்யாய விததாஞ்ஜந வ்யாக்யானமான ரத்நபீடிகையில் ஆசார்ய ஸமாச்சரயணம் உபாய நிஷ்பத்தியைப் பண்ணிக்கொடுத்து உபாடாந்தரங்களுக்கு, அங்கமாவதுபோல் ஸ்வதந்த்ரமாகவும் பகவத் ப்ராப்தி ஸாதந மாகலாம். அதாவது ஆசார்யன் பண்ணும் ஆத்மாத்மீய பர ஸம்ப்பண்ணத்தில் தான் ஆத்மீயனியுருந்து அந்வயிப்பதால், ஆசார்யனு ஸ்வயம் ப்ரபதநமே தனக்கு ஸாதனமாகத் தட்டியில்லை. அந்யனுடைய ஜூனானத்தலே அந்யனுக்கு முக்தியுண்டாகக் கூடுமோவென் னில், ப்ரமான பஸ்ததாலே ப்ரபதநஸ்தலத்தில் அந்த நியமமில்லை யென்று திருப்பூட்டுழி ஸ்வாமி வ்யாக்யானித்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க.

திசுக்ஷு ரகச்யில், “தாமேதம் விதித்வாதி ம்ருத்தியுமேதி நான்ய: பந்தா அயநாய வித்ய தே” என்றிருப்பதால், ஜூனானமுள்ளவ னுக்கே, முக்தியேற்படுமானகையால், ஆசார்ய னுடைய ப்ரபத்தியால் பலவிதித் துடாதுதென்று சங்கித்து தமேவ நான்ய: பந்தா என்கிற இடத் தில், ததநிகித்தா பந்தா இல்லையென்று பெதப் ரதியோகியாக தத்தபாந்த்ரமான ஸர்வேசுவர னுகிருன்; விதித்வா என்கிற விடத்தில், த்வாப்ரத்யயார்த்தமான உத்தர காலீனத் த்வாந்விதமான வேதநம் பேதப்ரதியோகியாக மாட்டாது. ஆதலால் ஜூனான முக்திகளுக்கு ஸாமாநாதிகரண்யம் அதாவசியமென்று, தேசி கன் அருளிச்செய்திருப்பதை, அநுஸரித்து ஸார ப்ரகாசிகையில் நிருபித்திருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

ஆசார்ய ஸம்பந்தம் அவனுடைய ஸா க்ஷாத் ஸம்பந்தமும் ஸம்பந்தி ஸம்பந்த ரூப மான பரம்பரா ஸம்பந்தமுமாம். ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமாவது, ஆசார்யனிடத்தில் பஞ்ச ஸம்ஸ்கார பூர்வமாக விசேஷார்த்த க்ரஹ ணம் பண்ணி, அவனுடைய அபிமாநாந்தர் பூதனாகை. பரம்பரா ஸம்பந்தமாவது தத் கடிதகுருபரம்பரா கடகாசார்ய ஸமாச்சரயணம் இது தக்காலீனர்களிடத்திலும், ப:சாத்தகாலீ னர்களிடத்திலும் காணலாம். இவ்வீரண்டு ஸம்பந்தங்களும் தக்காலீன மாத்ர விச்சராத்

மென்றுசொல்லும் பகஷத்தில் கீழ் உதாஹரிக் கப்பட்ட ப்ரமானங்களுக்கு வீருத்தமாகும்.

மேலும் “அர்வாஞ்சோயத்தப ரஸரேஜ த்வந்த்வ மாச்சுத்ய பூர்வே முர்த்தந்யஸ்யாந் வய முபகதாதேசிகா முக்திமாப்தா:” என்கிற பூர்வாசார்யர்களருளிச் செய்த சுலோகத்தோ டேயும், “தத்தபாத கோடரயோஸ் ஸம்பந்தேத ஸமீத்யமானவிபவாந்” என்றும், “உக்த்யா தந்ஞஜய விபீஷண வக்ஷ்யாதே ப்ரத்யாய்ய வக்ஷ்மண முநேர்ப் பவதாவிதீர்ணம் ச்ருத்வா வரந்த மறுபந்த மதாவஸிப்பதே ஸ்வாமிந் ப்ரஸீத ஸததம் மயி ரங்க தாமந்” என்று தேசிகன் அருளிச் செய்த சுலோகங்களோடே யும் விரோதிக்கும். இவைகளுக்கு அர்த்தம்:— பாஷ்யகாரருக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் அவ ருடைய திருவடி ஸம்பந்தத்தால் முக்தியடைந் தார்கள். முன்புள்ளவர்கள் அவருடைய திரு முடி ஸம்பந்தத்தால் முக்தியடைந்தார்கள். பாஷ்யகாரருடைய திருமுடி ஸம்பந்தத் தாலும், திருவடிஸம்பந்தத்தாலும் வீருத்தி அடைகிற விபவத்தையுடையவர்கள், ஸ்ரீவீரீ ஷணுமாவான் யுத்தேசித்து அருளிச்செய்த “ஸகருதேவ ப்ரபந்தநாய” என்கிற உக்தியாலே யும், அர்ஜுநன் யுத்தேசித்துச் சொன்ன “ஸர்வதந்தாப் பரித்யஜய” என்கிற உக்தியா லேயும் ப்ரத்யயத்தை யுண்டாக்கி, உடைய வர்க்கு தேவாராலே கொடுக்கப்பட்ட வரத் தைக் கேட்டு, (அந்த வரமாவது உடையவர் செய்தருளின தர்சன ஸ்தாபநம் முதலான கைங்கர்யங்களாலே திருவுள்ளமுவந்து, பெரிய பெருமான், உம்முடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி களெல்லாரும் உத்தீர்ணராவர்கள் என்றரு ளிய வரம்) அந்த வரத்தைக் கேட்டு, அந்த பாஷ்யகாரருடைய ஸம்பந்தத்தாலுண்டான மதத்தால் த்ருப்தனான அடியேனிடத்தில் கிருபை பண்ணி யருளவேணும் என்பதாம். இப்படி இரண்டு சுலோகத்தாலும் பின்புள் ளார்களுக்கும், உடையவருடைய ஸம்பந்தம் கார்யகரமாகத்தட்டியில்லை. சுருத்வாவரம், என்பதற்கு கௌடிக ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் பண்ணின வ்யாக்யானத்திலும், கீழ் நிரு பித்தபடியே சொல்லியிருப்பதால், வரம் என்பதற்கு பஹுப்ரகாரமாக ஆகநிகர்கள் சொல் லும் அர்த்தம் அநுபபந்தம். மேலும் கீழ் உதா ஹரிக்கப்பட்ட ஆசார்ய ஸலக்திகளோடும் விரோதிக்கும்.

ஆனால், ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில் கடைசியில் சேதனசேதனங்களை சரீரமாகவுடைய ஸர்வேசுவரன் ஸம்ஸ்த சேதனர்களுக்கும் முக்தியைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதால், பரம கிருபானுவான ஒரு ஆசார்யன் எல்லோரையுமுத்தேசித்து, ப்ரபத்திபண்ணக் கூடுமானகையால், ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம் வாராதோவென்னில், கீழ்நிருபித்தபடியே அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தமுடையவர்களுக்கே பலஸித்தியுண்டாக்குகையால் எல்லோரும் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தையடைந்து பலத்தை யடையவேண்டுமென்றே அர்த்தம் சொல்லவேணும்.

இத்தை அநுஸரித்து, திருவாய்மொழியில், “அனைவ தரவணமே”லென்கிற பாகரத்தின் வியாக்கியானத்தில், “கீழ்த்திருவாய் மொழியில், ஸர்வேசுவரன் ஆழ்வாருடைய ஸம்பந்தமுள்ளவர்களுக்கு அந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக பலத்தைக்கொடுக்க உத்யுத்தனாயிருக்கிறபடியைக் கண்டு ‘தன்னோடு ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்க வேண்டுமென்று பரோபபதேசம் பண்ணுகிறார்’ என்று அருளிச் செய்திருப்பதைக் கண்டுகொள்க.

இப்படி ஸர்வேசுவரனிடத்தில் யதாவத்தாக ப்ரபதந்ததை அநுஷ்டித்தவனுடைய ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும், பரம்பரா ஸம்பந்தமும் தக்காவிற்பச்சாத்காவீன ஸாதரணமாக ஏற்படுகிறபடியினாலேயும், அப்படிப்பட்ட பூர்ணதிகாரிகள் இப்போதில்லாமையாலேயும், பூர்ணதிகாரிகளான ஆழ்வார்களும், “அவர் அடி பணிந்துய்ந்தவன்” என்கிறபடியே அவர் திருவடிகளான உடையவருமான இதர்களுகடய ஸம்பந்தமே உத்தாரகமாகையால், நம்முடைய ஆசார்யர்கள் தனித்து ப்ரபத்திபண்ணாமல், அந்த ஸம்பந்தமே உத்தாரகமாக அந்யவஸித்து, அப்படியே தாங்களும் அநுஷ்டித்தும், உபதேசித்தும் பின்புள்ளாரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி கிரந்த ரூபமாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் ஆழ்வார் உடையவர்கள் ஸம்பந்தமே உத்தாரகமென்று அத்தியவஸித்து கர்த்தவ்யமாஸ மில்லாமலிருப்பதே ஸம்ப்ரதாயவித்தமான அர்த்தம். ஆசார்ய ரூபிக்கு ஹீதமான அர்த்தமும் இதுவே.

இப்படியிருக்க சிலர் ப்ரபத்தியை ஸ்வதந்த்ரமாக அநுஷ்டிக்காமல் தங்களை ஆசிரயித்தவர்களுக்காகத் தாங்கள் பரந்யாஸத்தைப் பண்ணுவது எது கருதியோ? தெரியவில்லை.

முன்சொல்லியபடி பெரும்பாலோர் அநுஷ்டானமிருப்பதால், அதை அநுபபந்தமென்று சொல்லவொண்ணது. இவர்களுக்கு பலஸித்தியில்லை யென்றும் சிலர் இந்த ஸம்ப்ரதாயத் தர்களை அப்ரபந்தர்களென்றும், சொல்லுமது அஸங்கதம் என்று நிரூபிக்க வேண்டியது அவசியமானகையால் இப்படி யதாமதி நிரூபிக்கப்பட்டது.

இருவகை ப்ரபத்திகள்

இந்த ப்ரபத்தி ஆர்த்த ப்ரபத்தி, த்ருப்த ப்ரபத்தி என்று இரண்டு ப்ரகாரமாக இருக்கும். ஆர்த்த ப்ரபத்தியாவது.— ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாறும், பகவதநுபவ அவாபத்தில்தரியாமையாலும், அதற்கு இடைச்சுவரான ஸம்ஸாரத்தினுடைய நிவ்ருத்தியில் உத்தகட இச்சையுண்டாகி, அப்போது ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணி, ஸ்வாதூபவ கைங்கர்யங்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஸர்வேசுவரனை ப்ரார்த்திக்கை. இந்த அதிகாரிகள் ஆழ்வார்கள் போல்வார்கள். இவர்கள் ப்ரார்த்தித்ததால் உடனே அவர்கள் கோரினபடியே சில அதிகாரிகளுக்கு ஸர்வேசுவரன் பல ப்ரதானம் பண்ணுவன். அப்படி யன்றிக்கே, ஆழ்வார்கள் போல்வார்கள் சில அதிகாரிகளை இவர்களுடைய ஜ்ஞாதா நுஷ்டானங்களைக் கண்டும், இவர்கள் உபதேசிக்கும் அர்த்தங்களைக் கேட்டுமே லோகம், உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுமென்கிற அபிப்ராய விசேஷத்தாலும் “ரமதேதஸ்மிந்நுத ஜீர்ணேசயாதே” என்கிறபடியே கரமினியுடைய அழுக்குக்கும் காழகனைப்போலேயும். வேர்ச்சுருமவர், மண்பற்றுக் கழற்றுகாப் போலேயும், சரம சரிரத்தோடே ஸ்வத்து அநுபவிக்க வேண்டுமென்னும் அபிப்ராய விசேஷத்தாலும், இவர்கள் அபேஷித்தபடியே தலைக்கட்டாமலுமிருக்கும். ஆகிலும் விதி வகையே நடத்துமவருகையால், “மங்கவொட்டு”, என்பதுபோல, இவர்கள் ப்ரார்த்தித்தால் ப்ரார்த்தித்தபடியே நடத்தும்.

த்ருப்த ப்ரபத்தியாவது.— வர்த்தமான சரீரத்திலும் அந்த சரீரத்தால், அநுபவிக்கக் கூடிய விஷயங்களை அநுபவிப்பதிலும், ஆசையுடையவனாய், சரீராத்ர பரிக்ரஹத்தில் விரக்தியுடைய அதிகாரி வர்த்தமான சரீராவலாநத்தில் தனக்கு முக்தியை அபேஷித்து அதைப் பெறுகக்காக, ஸர்வேசுவரனிடத்தில் பண்ணுகிற ப்ரபத்தி. இவனுக்கு அந்திம

காலத்தில் இவை கோரினபடியே இவன் அபேக்ஷித்ததை ஸர்வேசுவரன் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். இப்படி ப்ரபத்தி ஸ்வரூபம் நிரூபிக்கப்பட்டது.

தேசவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தனம், புருஷோத்தம வித்யை, திருவிளக்கெரிக்கை, திருமால்கட்டுரை முதலானவைகளும் மோக்ஷ ஸாதநங்களாமானால் இவைகள் பக்திக்கு அங்கமாயிருப்பதை யொழியத் தனியே மோக்ஷ ஸாதநமாவதெப்படியெனில், ப்ரபத்தி, பக்திக்கு அங்கமாயும், தனித்து ஸாதநமாயும் எப்படியாகிறதோ, அப்படியே இவைகளும் ப்ரமாண பலத்தாலே, பக்திக்கு அங்கங்களாயும், தனித்து மோக்ஷ ஸாதநமாயிருக்கலாம். இவை தனித்து மோக்ஷ ஸாதநமாக மாட்டாவென்கிற நிக்ஷேப வசனமில்லை.

மேலும் பட்டர் பகவத்குண தர்ப்பணத்தில் நாமஸங்கீர்த்தனத்துக்குத்தனித்து உபாயத்வத்தை ஸாதித்திருப்பதால், அந்த ந்யாயத்தைக்கொண்டு, மதறவைகளும் தனித்து உபாயங்களாகலாம்.

நாம ஸங்கீர்த்தனத்தைப் பற்றி பகவத்குண தர்ப்பணத்திலுள்ள வாக்கியங்கள் வருமாறு:— “நறுகுருநீர்க்க ஞுஷ்கர தபஸ்ஸமாதியஸாத்ய தத்வஜ்ஞாநோபக்ரமஸ்யது வாஸ்மாந்ர ஸாத்யத்வ வாதோபயதிவாத. குருசாஸ்த்ர வையர்த்ய ப்ரஸங்கேந ப்ரமாண வீருத்தஞ்ச” என்று; பூர்வ பக்ஷம் உள்ளது. இதன் அர்த்தம்:—பெரிதாயும் சிரகால ஸாத்யமாயும் அநுஷ்டிக்க ற்படியாதிருக்கிற தபஸ்ஸமாதியாலே ஸாதிக்கப்படுமதான தத்வஜ்ஞாநோபக்ரமம் கேவல வாசிக மாந்தரத்தாலே, ஸாதிக்கப்படுமென்பது அநியாதம்; குருபாயத்தை விதிக்கிற சாஸ்திரத்துக்கு வையர்த்யம் ப்ரஸங்கீர்த்தனம்; ப்ரமாணத்துக்கு விரோதமும் ஏற்படும் என்பதாம். இதற்கு ஸமாதானம்.

“ததிதமவிதித பகவத் ப்ரபாவஸ்ய சாந்த ஸஸ்ய பைசாசம் லகீயோபி பகவத் ஸங்கீர்த்தனம் துர்வஹா மபிதுரம் தாரயதேவ நகுருசாஸ்த்ராத்நீர்த்தத்வம் தஸ்ய ஸமர்த்தாதிகாரத்வாத் அஸ்யது ஸத்யஸதிவா ஸாமர்த்யே பகவ தணாதாரண ருசிஸ்முசித பாக்யவததிகாரத்வாச்ச கரீயஸொபி பகவத் ப்ரஸாத பலஹேது: லகி

யஸி நித்தண்டவாரித: யதாப்ரயோக வையுயாத் தேவ: ப்ரஸீததி ததாலயேஸ்யபி பாவ சுத்திவிசேஷாத் ப்ரஸீதேத்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

இதன் அர்த்தம்:—பகவத் ப்ரபாவத்தை அறியாத சாத்தஸனுடைய பிசாசு கிருத்தயம் நாம ஸங்கீர்த்தனம் லகுவாயிருந்தபோதிலும் குருவான கமையும் சாங்கும்: குருபாய விதாயக சாஸ்த்ரத்துக்கு வையர்த்யமும் வாராது; குருபாயம் ஸமர்த்தாதிகாரமாகையால் அவர்களை உத்தேசித்து அந்த சாஸ்த்ரம் ஏற்பட்டது; இந்த சாஸ்த்ரமோ என்றால் ஸாமர்த்தியமிருந்தாலும், இல்லாமலிருந்தாலும் பகவத் விஷயத்தில், அஸாதாரண ருசியை உடையவனான, உசித பாக்யவாஸப்பற்றி ஏற்பட்டது. குருவான உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனுக்கு பல ஸாதநமான பகவத் ப்ரஸாதம் லகுவான உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனிடத்தில் தண்டத்தாலே தடுக்கப்பட்டதா? குருவான உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனிடத்தில், அநுஷ்டானத்தினுடைய பெருமையை கடர்க்கித்து ஸர்வேசுவரன் கிருபை பண்ணுவதுபோல், லகுவான உபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனிடத்தில் பாவ சுத்தியைப் பார்த்து கிருபைபண்ணுவ வென்பதாம்.

ஆகவே நாம ஸங்கீர்த்தன முதலானவைகள் தனித்து உபாயமாகும் விஷயத்தில் ப்ரமாதோபபத்திகாட்டப்பட்டது. இந்த உபாயங்களில் பக்தியை அநுஷ்டித்தவனுக்கு பாஹ்யேந்த்ரியத்தினுடையவும், அந்தரீந்த்ரியத்தினுடையவும் நியமனம் அதிகாரம். சரணாகதி நிஷ்டனுக்கு “ப்ரமாந்மதி யோரக்த:” என்கிற, ப்ரமாணத்தின்படியும், “மாந்பால் மனஞ் சுழிப்ப” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியும் வித்தோபாய பமமாய் வருக.

சில மந்தாதிகாரிகளுக்கு சரீரபாத ஸமயத்தில் ஸர்வேசுவரன் இவைகளைப் பிறப்பித்தே பலத்தைக் கொடுப்பன். ஆழ்வார்போல்வாரான பூர்ணாதிகாரிகள் விஷயத்தில் ஸாரங்காலிகமாயிருக்கும். பக்தனுக்கு குணத்தரய நிராகரணம் ஆவசியகபாகையால் ஸ்வதாரங்களில், ஆஸக்தி ஆவச்யகம்; நிஷித்த விஷய நில்லுத்திவேணும். ப்ரபந்தனுக்கு “தேவரஹி பூதாப்த ந்ருணம்” என்கிற ப்ரமாணத்தின்படியு குணநிலங்குத்தி அநாவச்யகமாகையாலும், அநந்யபோகத்தருவருபஸ்வரூபத்துக்குவிருத்த

மாக்கையாலும் விஹித விஷயமான ஸ்வதாரம் களிலும் விரக்தி வேணும்.

விஹித விஷய விவ்ருத்தி

ஆனால், பூர்வாசாரியர்களிடத்தில் ப்ர ஜோத்பாதநம் ஏற்படுகை கூடுமோ வென் னை? பகவன் நியமனத்தாலும், ஆசார்ய நிய மனத்தாலும் “நல்ல பதத்தால் மனீவாழ்வார்” என்கிற பாசுரப்படி காதாசிக்கமாக பகவத் பாகவத கைங்கர்ய ரூபமான விசேஷ தர்மத் தை உச்சேதிகித்து ஸ்வ தார ப்ரவ்ருத்திகூடும். உத்தேசுச்சையிலல்லாமல், ப்ரஜோத்பாதநம் கூடாதகையால், அந்நியபோக்யதவ ஸ்வரூப விரோதம் ஏற்படுமாகையால், அதில்லா மையே பூர்ணதிகாரம்.

இந்த விஷயம், பாகவதத்தில் ஏகாதச ஸகந்தத்தில், னோகே வ்யவாயாமிஷ மத்யஸே வா நித்யாஸ்து ஜுதோ: நவறிததர்சோநகா, வ்யவஸ்திதி: தத்ரவிவாஹ யஜ்ஞ ஸாரோக்ரு ஹேஷ்வாக நிவ்ருத்திரிஷ்டா” என்கிற சுலோ கத்தில் வ்யக்தம்.

இதன் அர்த்தம் னோகத்தில் மறுஷ்ய னுக்கு ஸ்திரீ ஸங்கம், மாம்ஸ பக்ஷணம், மத்ய ஸேவை இவைகள் ராகப்ராப்தங்களாயிருக்கை யாலே, நித்யங்களாகையால், அவைகளுக்கு விதியில்லை. ஆனால் விவாஹிதையான ஸ்திரீ யிடத்தில் குதுகாலத்தில் ஸங்கமத்தைப் பண்ணவேணும், யாகங்களில் மாம்ஸபக்ஷணம் பண்ணவேணும், லௌத்திராமணி யென்கிற யாகத்தில் மத்ய பானம் பண்ணவேணும் என்று விதி ஏற்பட்டிருப்பதால், அது கூடுமோ என்னில், இவைகளில் தானே ப்ருவ்ருத்தகுன வனை, உத்தேசித்து அவிவாஹித ஸ்திரீ ஸங்கம் கூடாதென்றும், யாக பிந்த ஸ்தலங்களில் மாம்ஸபக்ஷணம் கூடாதென்றும், அப்படியே, லௌத்திராமணி பிந்த ஸ்தலத்தின் மத்யஸேவை கூடாது என்றும் இதர நிவ்ருத்தியில் விதிக்குத் தாத்தரியமாகும். எப்படி “பஞ்ச பஞ்ச நகா: பக்ஷயா;” என்கிறவிடத்தில் பஞ்சநக ம்ருக மாம்ஸ பக்ஷணம் ராகப்ராப்தமாகையால், தத் பின்ன ம்ருகமாம் ஸபக்ஷணம் கூடாதென்பதில் விதிக்கு தாத்தரியமோ அப்படியே இதர நிவ்ருத்தி ரூப பரிஸங்க்யையில் விதிக்குத் தாத் பரியம். ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவைகளு டைய நிவ்ருத்திதான் ப்ரமணத்தினுடைய முக்ய தாத்தரியம் என்பதாம்.

இப்படியே மத்யஸ்திரான ஸ்ரீதரமும் வ்யாக்யானம் பண்ணியிருப்பதால், ப்ரபத் நனுக்கு விஹித விஷய நிவ்ருத்தி மூக்யாதி காரம். “உத்தர பூர்வாகயோ ரசுலேஷ விதா ரசௌ” என்கிற ருத்திரத்தின்படி, பக்தனுக் கும், ப்ரபந்நனுக்கும் உபாயாநுஷ்டாநாத் பூர்வபாபிகளையுள்ள ப்ராரப்த பிந்தங்களான பூர்வாகங்கள் நஷ்டங்களாம். அதாவது அவை களுக்கு ஸர்வேசுவரன் பலப்ரதானம் பண்ணு கிறதில்லை. உபாயா நுஷ்டாநா நந்தர்பாவி யாய், அபுத்தியூர்வமாயுள்ளபாபம் இவ்விடத் தில் ஸம்பந்திக்கிறதில்லை. அதாவது ஸர்வேசுவரன் பலப்ரதானம் பண்ண ஸங்கல்பக்கிற தில்லை. காதாசிக்கமாக புத்தி பூர்வமான பாபம் ஏற்பட்டால் ப்ராய: சித்தத்தாலே யாதல், அநுபவத்தாலே யாதல் போகும். இவ் விடத்தில் பாபம் என்கிற சப்தத்தால் உத் தேச்யமான மோஷ விரோதியான புண்யமும் விவக்ஷிதம். இதற்கு, “ஸர்வே பாப்மாதோ நிவ்ருத்தந்தே” “ஏதேவை நிரயாஸ் தாத” என்கிற இவை ப்ரமாணங்கள். “நாபுத்தம் ஃபியதேகம் என்பது அதிபுத்த ப்ராய:சித்த விஷயம் ப்ராரப்தமாகவு. ப்ரலோண்முகமான பாபம். புத்தி பூர்வமான உத்தராகம் அடிக் கடி நேர்த்தால் உபாய ப்ரச்யுதி ஏற்படும்.

இங்ஙனமன்றிக்கே, ப்ருஹ்மவிதபசாரம் நேர்த்தால், அவர்கள் க்ஷாமணம் பண்ணிக் கொண்டாலல்லது, வித்யா:மாஹத்தியத்தால் நிவ்ருத் மாகாது. இந்த விஷயம் பாகவதத் தில் நவமஸ்கந்தத்தில் அம்பர்ஷி வ்ருத்தாத்தத் தில் காணலாம். ப்ருஹ்மவிதபசார நிரு பணத்தை ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில் கண்டு கொள்க. விஸ்தர பதத்தாலே இங்கு நிருபிக்க படவில்லை.

ப்ராயச்சித்தம்

ப்ராப்தங்களில் இங்வுடம்பால் மட்டும் அநுபவிக்கத்தக்க ப்ராரப்த்தம் திருப்த ப்ர பந்நனுக்கு அநுபவத்தால் நகிக்கும். மற்றப்ராப்த் தகர்மங்கள் ப்ரபத்திமாஹாத்மயத்தாலே நகிக்கும். பக்தனுக்கு ப்ராரப்த ஸாமாந்யம் அநுடவ விதாச்யம். ப்ராரப்த கர்மவஸாதத் திலே பலம். ஆர்த்த ப்ரபந்நனுக்கு உபாயா நுஷ்டாநாநந்தரம் இவன் கோஷன்படி ப்ரார தமெல்லாம் அறியும். கீழ் நிருபித்தபடி சிவச் அதிகாரிகளுடைய சார ஸ்திதிக்கு பகவதிப்

சையே காரணம். புத்திபூர்வமான உத்தராகத் துக்கு, ப்ராய:சித்தம் பக்தி நிஷ்டனுக்கு “யோகமேவநிஷேவே” என்கிறபடி பக்தியே, ப்ராய:சித்தம். ப்ரதிபதோக்த ப்ராய:சித்தம் வ்யபதிஷ்டனுக்கு லோக ஸங்க்ரஹார்த்தம் அநுஷ்டேயம். ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு “யத் புந: சரணம் வ்ருஜேத்” என்கிறபடியே பூர் வக்ருத ப்ரபத்தி ஸ்மரணம் ப்ராய: சித்தம். “யத்புந: சரணம் வ்ருஜேத்” என்கிறவிடத்தில் புந: ப்ரபத்தியைச் சொல்லாநிற்க, ப்ரபத்தி ஸ்மரணம்; என்பது கூடுமேவென்னில்? “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்தாய” என்னும் ப்ரபத்தி ஸகிருத் கர்த்தவ்யமாகையாலே “ஸ்ர்வ பாபேப்பயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று அந்த ப்ரபத்தி ஸர்வ பாபநிவ்ருத்தி ஸாதநமாக ஏற்படுகிறபடியால், ஸர்வ பாபாந்நர்க்கத புத்திபூர்வாகத்துக்கும் அதுவே ப்ராய:சித்த மாகையாலும், நம்முடைய லித்தார்த்தத்தில் வ்யவஸாயாத்மகமான, ஜ்ஞானமே அநுவ்யவ ஸாயநுபமாகையால், ப்ரபத்தி ஸ்மரணமே புந: ப்ரபதநமாகையாலும் விரோதமில்லை.

இப்படி பாஷ்யகாரர் “க்ருதாந் க்ரிய மாணாந் கரிஷ்ய மாணாந் ஸர்வாநசேஷத: கூஷம்ஸவ” என்றருளிச் செய்திருப்பதாலும், அஜ்ஞாநாததவா ஜ்ஞாநாத் தத்ஸர்வம் சமயத்யாச சரணாகு ரஞ்ஜஸா” என்று ப்ர பந்த பரிஜாதத்தில்விருப்பதாலும், பூர்வக்ருத ப்ரபத்தி ஸ்மரணமே ப்ராய:சித்தமாகக் கடவது.

“க்ருதாந் க்ரிய மாணாந் கரிஷ்யமாணாந்” என்கிற விடத்தில் ‘கரிஷ்யமாணாந்’ என்கிறவிது பாபாரம்பக பாப பரமென்னவொண்ணாது. ‘கிருதாந்’ என்கிறவிடத்தில், க்ருத சப்தம் ஏதத் வ்யதிரிக்தபரமென்று கொள்ள வேண்டி வரும். அப்போது கரிஷ்யமாண பதத்துக்கு லக்ஷணையும், க்ருத சப்தத்துக்கு ஸங்கோசமும் ஏற்படும். இவைகளில் காட்டிலும் புந: சப்தா ஸ்வாரஷ்யம் ஸஹ்யம். மேலும், கரிஷ்யமாண சப்தம் பாபாரம்பக பாப பரமாகக்கொள்ளில், புத்திபூர்வாகம் வர ப்ரஸக்தியில்லை; ஆதலால் ப்ரபத்தி ஸ்மரணமே ப்ராய:சித்தமாகக் கடவது. இங்கு வ்யபதிஷ்டனை அதிகாரிக்கு லோக ஸங்க்ரஹார்த்தம் ப்ரதிபதோக்த ப்ராய:சித்தம் அநுஷ்டேயம். ஆனால் வரப்போ வதான நிமித்தத்தை உத்தேசித்து ப்ராய:சித் தம் அநுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில் வரப்போவதான மஹாபாதகத்தை உத்தேசித்து முன்னதாகவே

ப்ராய:சித்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாமென் றேற்படுமே என்னில்; வித்தவ்யயாயாஸ ஸாத்யமான ப்ராய:சித்தத்துக்கு, நிமித்த நி:சயம்வேணும். ஒரு ப்ராய:சித்தத்துக்கு சம்சய நிச்சய சாதாரணமான நிமித்தஜ்ஞாந மே போரும்.

மேலும், “ஜந்த்ராந்த் மேகாதச கபாலம் நிர்வபேத் ஜநதா மேஷ்யந:” என்றிருப்பதால் பின்னுண்டாகப்போரும் நிமித்தத்தை உத்தே சித்து, தத் ஸாதநமான தொன்றை முன்னாகவே அநுஷ்டிக்கலாம். ப்ராய:சித்தம் ஏற்படாத வரையில் “கௌடிக்யே ஸதி கிஷ்யாப் நகயத் என்கிறபடியும், “கம் ஜாபவந்தி காணாவந்தி” என்கிறபடியும் “லகுக்ஷ்ட ப்ரபந்தஸ்ய ராஜ புத்ரா பராதவத்” என்கிறபடியும் லகுவான கிஷ்யைப் பண்ணி ஸர்வேகவரன் கைக் கொண்டருளும். “நகலு பாகவதா யமவிஷம் கச் சந்தி” என்றிருப்பதால், யம, யாதநாதிகள் ஏற்படாது. ப்ரபந்தனுக்கு விச்வாஸ மாந்த்ய மிருந்தாலும், பூர்ண விசுவாஸத்தை, உண் டாக்கி ஸர்வேகவரன் அங்கீகரித்தருளும்.

மேலும் ஆசார்ய நிஷ்டையடையவனுக்கு ஆசார்யனுடைய ஸம்பந்தமே உத்தாரகமா கையால், அந்த ஆசார்யனை நினைத்து ஸர்வே கவரன் க்ருபை பண்ணியருளுமென்பதில் ஸந் தேகமில்லை. அதாவது. வரதராஜ ஸ்தவத்தில் ‘ராமாநுஜாங்கரி சரணேஸம்’ என்கிறச்சுவோ கத்தில் இந்த விஷயத்தை ஆழ்வான் அருளிச் செய்தார். இதன் அர்த்தம்- அடியேன் உடையவருடைய திருவடிகளை சரணமாக அத்யவஸித்தவன்; அந்த உடையவரும் ப்ர பந்த் குலத்துக்கு ப்ரகாசகராயிருந்தவர்; அவர் ஆளவந்தார் திருவடிகளில் ஆசிரயித்தவர்; ஆளவந்தாரும் நாதமுனிகளுடைய ஜந்ம வித்யா ஸம்பந்தமுள்ளவர்; நாதமுனிகள் ஆழ் வாருடைய வித்யா வம்சிவர்; அந்த ஆழ்வா ரும் ஸத்வாரகமாக அதாவது வேளை முதலி யார் மூலமாகப் பெரியபிராட்டியாருக்கு தாலார்; ஆக இப்படி தேவார்டுடைய அந்தப் புர பரிகாரமாகையால் தேவாராலே கடாக்கி கத் தருந்தவன் என்பதாம்.

ஆக, நம்முடைய ஸம்பந்தாயஸ்தர்களு எல்லாரும், ஸ்ரீபாஷ்யகாராபிமாநாந்தர்ப்பூத ராகையால், பலவிததியில் கண்ணிமிடில்லை. மணவாளமாமுநிகளும் காலத்தரேயபி கரண த்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் கூமைவஸாசத்வவயவ கமலாரமணேர்த்தி

தாயத் கேமஸ்ஸ ஏவஹி யதிந்த்ர பவத் ச்ரு தாநம்” என்றருளிச்செய்தார்.

அப்படியே ஆர்த்தி பரபந்தத்திலும், “இந்த அரங்கத்தி னினிதிரும் யென்றரங்கர், எந்தை யெதிராசர்க் கீந்தவரம்-சிந்தை செய் யில், நம்மதன்றே நெஞ்சமே நற்றுகை சொம் புதல்வர், தம்மதன்றே தாயமுறை தான்” என்றும் அருளிச்செய்தார். இவற்றின் அர்த் தம்-காலத்ரயத்திலும் கரணத்ரயத்தாலும் செய்யப்பட்ட அதியான பாப கார்யத்தைப் பண்ணினவனுக்கு, ரக்ஷகம் பகவானுடைய க்ஷமையே; அந்த க்ஷமையை பகவானிடத்தில் தேவரீர் ஆசிருதர்களுக்காக ப்ரார்த்திதிரூப் பதால், அந்த ப்ரார்த்தையே தேவரீரை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு ரக்ஷை; அந்த ப்ரார்த் தனையும், “மாந் தாரய மதியாந் ஸர்வாந் சேஷத:” க்ஷமஸை” என்றருளிச் செய்தவை குடும்பியாயிருப்பானெருவன் எனக்கு நெல் வேணுமென்றால், எனக்கு என்றது னைரும்ப மாண தன்னைச் சொல்லுமாபோலே இங்கும் னும் தாரய” என்றதும் “ஆசிரிதர்களோடே” சேர்த்தம்மைச் சொன்னபடி. அதைப்பற் றியே “கேமஸ்ஸ ஏவஹி யதிந்த்ர பவத் ச்ரு தாநம்” என்றருளிச்செய்தது.

அப்படியே ஆர்த்தி ப்ரபந்தத்திலும் பெரியபெருமான் பாஷ்யகாரருக்குக் கொடுத்தவரம் ஆராபந்துபார்த்தால், பிதாவினுடைய ஸ்வம் புத்ரர்களுக்கு எப்படி தாயப்ராப் தமோ, அப்படியே புத்ரஸ் தாநியர்களான நம்மதன்றே என்று அருளிச்செய்தார். இத் தால் கீழ் நிருபித்தபடியே “ச்ருத்வா வரம்” என்று தேசிகன் அருளிச்செய்தபடி பாஷ்ய காரருக்குப் பெரிய பெருமான் கொடுத்த வரம் கீழ் நிருபிக்கப்பட்ட வரமே. இப்படியே தேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில், குருபரம் கராதி காரத்தில், “ப்ரஜ்ஞா தாயத் திசது தயாதநா:” என்று தாய சப்தத்தாலே வ்யவ ஹரித்தார். இதற்கு வ்யாக்ஷியையான ஸார ப்ரகாசிகையில் “யஸ்மாத் தர்மாநா சிநோதி ஸஆசார்யய: தஸ்மை நத்ருஹ்யேத் கதாசந ஸஹிவீத்யாத: தம்ஜனயதி தத்ச்சேஷ்டம் ஜந்ம பிரதிபுக்கே: குரு பரம்பரையா அபிஜநக பரம் பூர்த்தவேந பித்ர பிதாமஹத நேதாய சப்தத்வ வஹரவத்குருபரம்பராப்ராப்தாயாம தாய சப்த வ்யவஹார:” என்று நிருபிக்கப்பட்டது. இதன் அர்த்தம். ஆசார்யன் வித்யையால்

இவனைப் பிறப்பிக்கிறான், வித்யா ஜந்மமே உத்திகுஷ்டம்; வித்யாப்ரதனான ஆசார்யனும் ஜநகளுகையால், அந்த பரம்பரையும் ஜநக பரம்பரையாகையால், அந்த பரம்பரா க்ரமத் தால் வந்த தநமும் தாயமென்றே வ்யவஹரிக் கலாம் என்பதாம்.

அப்படியே, “ப்ராப்தி தாயதந க்ரமா திஹ” என்று தேசிகன் அருளிச்செய்தார். அப்படியே தாய முறைதான் என்று அருளிச் செய்தபடியால், பாஷ்யகார பரம்பரையும் ஜநக பரம்பரையாகையால், அவருக்குக் கிடைத்ததுவும் தத்ஸம் பந்நிகளான நம்மது தான். ‘உடையவர்’ என்று உபயவிபூதி நிர்வா ஹகத்வத்தைப் பெரியபெருமான் கொடுத்த படியால், ஸர்வேசுவரனைப் போல, இவரும் உத்தாரகாசார்யன். அப்படியே ஆம்வாகும் “பொன்னுலகாளீரோ” என்கிற பாசரப்படி உபயவிபூதி நிர்வாஹகர். அப்படியே பெரிய பிராட்டியும். ஆகையால் இப்படி உத்தாரகா சார்யர்களுடைய சரமபர்வ பூதரான பாஷ்யகாரரே, உத்தாரகாத்வ ஸீமாபூமி. ஆகையால், இவருடைய ஸம்பந்தமே உத்தா ரகம்.

அவராலே நியமிக்கப்பட்ட சதுஸ் ஸப் ததி பிடஸ்தர்களான ஆசார்யர்கள் தக்கடித் குருபரம்பரா கடகராய்க்கொண்டு, தத்ஸம்பத் தத்தை பஞ்ச ஸம்ஸ்காராதி முகமாக உன் டாக்குகிற படியில், உபகாரர்களாகையால் இவர்களும் உத்தேசியர்கள்-

இப்படி உடையவர் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்ட போதிலும், அந்த ஸம்பந்தம் நழுவாமெனிக் கும்படி ததந்பிதந்ங்களான தேவதாந்தர ஸம் பந்தம், மந்த்ராதந்தர ஸம்பந்தம், தத்ஸம்பந்தி ஸம்பந்தம், பகவத பசாரம், பாகவதாபசா ரங்கள், இவைகளுடைய நிவிர்த்தி, சமதமங் கள் இவைகள் ஆவசியங்கள். இவைகளில்லாம லிருந்தால் ஸம்பந்தம் நழுவும்.

இந்த விஷயம், “தீர்ப்பாரையாமினி” கடைசிப் பாசர வ்யாக்ஷியானத்தில் வ்யக்தம். ஆதலால் ஸ்வைரனஞ்சார ப்ரஸத்தியில்லை. மோக்ஷ ஸாதநமான வ்யாபாரங்கள்வேண்டா. அதிகாரரூபமாயும், பகவத் பாகவத முகோல் லஸ ஜநகமாயுள்ளது அவர் ஜநீயம்.

இப்படி பக்திநிருபணமும், ப்ரபந்தி நிருபணமும், அதில் அவாந்தரபேத நிருபண

மும், ஆசார்ய நிஷ்டையும், பாஷ்யகார அபிம தாந்தர்பூதனயிருக்கை யென்பதும், நாமஸங் கிர்த்தனாதிகள் தனித்து உபாயங்களாகலா மென்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படி தத்வ ஹித புருஷார்த்தங்களில் தத்வநிருபணமும் ஹிதநிருபணமும் செய்யப்பட்டது. இனி புருஷார்த்தம் நிரூபிக்கப்படும்.

புருஷார்த்தம்

இனி, புருஷார்த்தம் நிரூபிக்கப்படுகிறது: புருஷார்த்தமாவது-புருஷனாலே அர்த்திக்கப் படுமவை: அதாவது இதர இச்சா அநாதீன இச்சா விஷயமாயிருக்குமென்க. இதனால், புரு ஷார்த்த ஸாததம். இச்சாவிஷய மாயிருந்த போதிலும், இதரேச்சா அநதீநமான இச் சைக்கு விஷயமாகாது. இப்படிப்பட்ட புரு ஷார்த்தம் ஐசுவர்யமென்றும் கைவல்யம், என்றும் பகவத் லாபம் என்றும் மூன்று வகைப்பட்டிருக்கும். அவரவர் ஸுக்ருத விசேஷமடியாக, ருசிபேதத்தால், அந்தந்த புருஷார்த்தத்தில் இச்சையைமுடையவர்கள் பலர். அந்த இச்சையாலே அவற்றின் ஸா தனங்களை அநுஷ்டிக்குமவர்களுக்கு பலப்ரதன் ஸர்வேசுவரன் ஒருவனே.

அதில் ஐசுவர்யமாவது: ஐஹிகமென்றும் ஆமுஷ்மிகமென்றும் இரண்டு வகையாயிருக் கும். ஐஹிகமாவது:-புத்ரபசுவந்நாதிகளும், அங்கநாபோக முதலியனவுமாம். ஆமுஷ்மிக மாவது:-ஸ்வர்க்காத்யனுபவம் தொடக்கமான அண்டாதிபத்ய பர்யந்தமான ஐசுவரியம். ஐஹிகமாயுள்ள ஐசுவரியத்துக்கு ஸாததங்கள். “சித்ரயாபசகாம்” இத்தயாதி சுருதினித்த மான, கர்மவிசேஷங்கள். அப்படியே ஸ்வர்க் காநுபவத்துக்கும், ஜ்யோதிஷ்டோம முத லான யாகங்கள் ஸாததங்களாம்.

இவைகளால் ஆராதயர்கள், அகந்தீந்த்ராதி தேவர்கள் என்று சுருதியிற் சொல்லப்பட் டிருந்தபோதிலும், அவர்கள் ஸர்வேசுவர னுக்கு சரீரபூதர்களாகையாலே, சரீர வாசக மான சப்தங்கள் அபர்யவஸாத ல்லுத்தியாலே அவர்களை சரீரமாகவுடைய ஸர்வேசுவர னுக்கே வாசகங்களாகும். ஆகையால் அந்தர் யாமியாயிருக்கிற, ஸர்வேசுவரனே பல ப்ர தானம் பண்ணத்தட்டில்லை. இந்த பலசாதந மான கர்மாக்களுக்கு அந்தர்யாமியான ஸர் வேசுவரனே ஆராத்யனென்று அறிந்து கொள் ளாமல், அந்தந்த தேவதையே ஆராத்ய

ரென்று நினைத்து, அநுஷ்டிக்கப்படுகிற ஸாத் தங்களுக்கும், அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான ஸர்வேசுவரனே வஸ்துகதியால் ஆராத்யனாகையால், அவனே பலப்ரதனாகிறான்; ஆனால், அப்படி அநுஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மாக்களுடைய பலம், அந்தமுடையதாயிருக்கும். தேகமே ஆத்மாவென்று நினைத்துச்செய்கிற தேஹ போஷணத்தாலுண்டாகும் சுகம் வஸ்து கதி யால், தேஹாதிரித்தமான ஆத்மாவுக்கே எப்படி ஏற்படுகிறதோ, அப்படியே அவனுக்கு சரீரரூபமான இதர தேவதைகளைக் குறித்துச் செய்யும் ஆராதனமும், ஸர்வ சரீரியான ஸர்வேசுவரனையடையத் தட்டில்லை. இந்த விஷயம் கீதோப நிஷத்துக்களில் விரித்தம்.

இந்த ஐசுவரியத்துக்கு மேல்வல்லையான அண்டாதிபத்தியத்தை யபேக்ஷிக்குமவன் ஸர் வேசுவரனையே நேரில் உபாஸித்துப் பெற வேணும் அப்படி ஸர்வேசுவரனே உபாஸிப் பதும் இந்திரிய ஐயம் முதலான பரிகரங்களை அபேக்ஷித்திருக்கும்: அந்தம் ஸம்ருதியும் வேணும். அப்படி அந்திம்ஸம்ருதியேற்படாத பக்ஷத்தில் பல விரித்தியில்லை.

இப்படியிருந்துள்ள ஐசுவரியம் ப்ருஹம் கல்பமுடி வாயிருக்கும். இந்த ஐசுவர்யத்தை அபேக்ஷிக்கிறவனும் அபூர்வைசுவரிய காம னென்றும் ப்ருஷ்டைசுவர்யகாமனென்றும் இரண்டு வகையாயிருப்பன். அதில், அபூர்வ ஐசுவர்யகாமன் தனக்கு முன்பு கிடைக்கா திருக்கிற ஐசுவர்யத்தை விரும்புமவன்; ம்ரு ஷ்ட ஐசுவர்யகாமன் தனக்குக் கிடைத்திருக் கிற ஐசுவர்யத்துக்குக் கேடுநேர்ந்தால், முன் பிருத்தபடியே செய்து வைக்கவேணும் என்று பிரார்த்தித்து உபாசனை பண்ணுமவன். இவ் வாறு ஐசுவர்ய ரூப புருஷார்த்தம் நிரூபிக்கப் பட்டது.

கைவல்யம்

இனி, கைவல்யம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. கைவல்யமாவது:-ப்ரக்ருதி ஸம்பத்தம் நீங்கின ஜ்ஞாநாதந்த ஸ்வரூபனான ஆத்மாவின்னுடைய ஸ்வாநுபவ மாத்திரமாம். இந்த ஆத்மாநுபவம் ஐசுவரியாநுபவத்துக்கு மேற்பட்டதாயும், பகவதநுபவத்துக்குக் கீழ்ப்பட்டதாயுமிருக் கும். இந்த ஆத்மாநுபவமும் ப்ரக்ருதியை நீங்கின, ஆத்மாவின்னுடைய, அநுபவமாகையாலே, ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கு மேலான நித்ய விபூதியின்னுடைய ஏகதேசத்தில் ஏற்பட் டிருக்கும். ஆதலால் இது மோக்ஷத்தில் அவாந்

தரபேதமாகச் சொல்வப்படும். இது நித்யமாயிருக்கும். இதற்கு ப்ரமாணம் சுருதி, ஸ்மிருதிநிஹாஸ பூராணங்களும், பாஞ்சராத்திரமும், ஆழ்வார்களுடைய திவ்யஸூக்திகளும், பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளும் ஆம். அவைகள் இங்கு அடையே விவரிக்கப்படுகின்றன:

சுருதியில் சாந்தோக்யத்தில் பஞ்சாத்திவித்யா ப்ரகரணத்தில், ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்க்ருஷ்டாணுசேதனனுடைய கர்மாநுருணமாக ஏற்படும் கதி விசேஷங்களை நிரூபித்து, அதனால் ஏற்படும் ஜராமரணப் ப்ரயுக்தமானது: கவிசேஷம் நீங்குவதற்காக, ப்ரக்ருதி விபுத்தியும் ப்ருஹ்மாத்மகளுள் ஆத்மாவை உபாஸித்து அந்த உபாஸை பலமாய் வருகிற ஆத்மாநுபவத்தையுடையவனும், ப்ருஹ்ம ஸ்வரூபத்தை உள்படியறிந்து உபாஸித்து அதனுடைய பலமாய் வருகிற ப்ருஹ்மாநுபவத்தையுடையவனும் என உபாஸகரை இரண்டு வகையாகப் பிரித்து, இவர்களுக்கு அர்ச்சிராதித்யாலே பரமபதப் ப்ராப்தியும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே ப்ருஹ்தாரண்யகத்திலும் கீதையிலும் “ஆர்த்தோ, ஜிஜ்ஞாஸுர்த்தார்த்தி, ஜ்ஞாநீஸபரதர்ஷப” என்றிருசுலோகத்தில் ஆர்த்தீ என்று அபூர்வ ஜகுவர்யகாமனையும், அர்த்தார்த்தியென்று ப்ருஷ்ட ஜகுவரியகாமனையும் சொல்லி, ஜிஜ்ஞாஸு என்று பஞ்சாத்திவித்யா நிஷ்டாணுசேவலிசச்சொல்லி, ஜ்ஞாநீ என்று பகவத் ப்ராப்திகாமனையும் சொல்லி, அதன்மேல், “ஜராமரணமோக்ஷாய மாமா ச்ரித்ய யதந்தியே” என்று தொடங்கி, இந்தக் கேவலனுக்கு ப்ராப்யமான ப்ரக்ருதி விபுத்த ஆத்மஸ்வரூபத்தையும், ‘த்யாஜ்யமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும், அந்நிமகாலத்தில், பகவத் ஸ்மரணம் ஆவசியகமென்பதையும், பிந்தி மூர்த்தத்ய நாடியாலே நிஷ்க்ரமணத்தையும், அர்ச்சிராதி கதியாலே கமணத்தையும், அதற்குமேல் ப்ரகிருதிவிபுத்த ஆத்மஸ்வரூபநுபவத்தையும் சொல்லி, ஜகுவர்யார்த்திகளுக்கு அமாதிமார்க்கத்தானே கமநமும் புதராவருத்தியும் ஜகுவரியத்தின் அநித்யதவமும் சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படி கைவல்யார்த்தியை வேறதிகாரியாகச் சொல்லி, அவனுக்கு ஏற்படுகிற பலத்தையும், அது நித்யமென்பதையும் புதராவருத்தியில்லை என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாக நிரூபித்திருக்கிறது.

இப்படியே கீதா பாஷ்யத்திலும் பகவத் ப்ராப்திகாமனுடைய பலத்தையும், இவனுடைய பலத்தைக்காட்டிலும் கைவல்யார்த்தியினுடையபலம் அந்யத விவக்ஷணமென்பதையும், இருவர்க்கும் புதராவருத்தியில்லை என்பதையும் நிரூபித்திருக்கிறது. இப்படியே பாத்யபுராணத்திலும் உத்தரகண்டத்தில் 223-வது அத்தியாயம் முதல்வனிஷ்ட திபீப ஸம்வாதத்தில்,

சகவரனுடைய விபுதித்வயத்தையும் சொல்லி, லீலாவிபுதியை நிரூபித்தவந்தரம் நித்யவிபுதி நிரூபணப் ப்ரகரணத்தில், ப்ரகிருதி மண்டலத்துக்கும் பரமபதத்துக்குமிடையே விரஜா நதியுள்ளதென்றும், அந்த விரஜாநதிக்கு அப்பால் நித்யவிபுதியுள்ள தென்றும் அந்த நித்யவிபுதியில் அதேக லோகங்கள் உள்ளனவென்றும் நிரூபித்துத் ததந்தரம் கேவலகுடைய ஸ்தானத்தையும், ஜ்ஞாநிகளிடையும் ஸ்தானத்தையும் நிரூபித்திருக்கிறது.

இப்படி நிரூபித்திருப்பதால் நித்ய விபுதியிலேயே பகவதநுபவப் ப்ரக்ருதி ஏற்பட்டிருக்கும் ஸ்தானத்தில் வேறும் கைவல்யார்த்தியினிள் ஸ்தானமும் முண்டென்பது விளங்குகிறது. அப்படியே ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்தில், “யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தானம் ஸ்வாதம் ஸந்தோஷகாரினாம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக் கீழும் மேலும் அந்தந்த அதிகாரிகளுக்குத் தங்கள் தங்களுடைய போகத்தானவர்களைப் ப்ரகரணத்தில் “ப்ராஜாபத்யம் ப்ராஹ்மணநாம் ஸ்மிருதம் ஸ்தானம் க்ரியாவதாம்” என்று தொடங்கி, பத்யம் க்ருஹஸ்தானம் ப்ரஹ்மம் ஸ்வயானிதாம் ஸ்மிருதம்” என்று ஜகுவர்யார்த்திகளில், அடங்கியவர்களாயிருக்கிற அந்தந்த அதிகாரிக்கு ப்ருஹ்ம மண்டலத்தில்தான், நகவரங்களாய் ப்ருஹ்மலோக பர்யந்தமான லோகங்களைப் ப்ராப்யமாகச்சொல்லி இதற்குமேல் “யோகிநாம் அம்ருதம் ஸ்தானம் ஸ்வாத்மஸந்தோஷகாரினாம்” என்று ப்ரக்ருதி மண்டலத்துக்கு மேற்பட்டதாகவே கைவல்யார்த்திகளின் ஸ்தானம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதையனுசரித்து ஹைஸ்தானம் பாஷ்யத்தில், “முக்தாதாம் பரமாகதி:” என்றிதநாம் வ்யாக்ஷியானுஸரத்தில், ப்ரமேதி விசேஷணை முக்தாதாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசிநாகதி: கம்யதே, கீதேயதே நிர்முக்த ஜராமரணாத்மக கைவல்ய லக்ஷண “ஜரா

மரண மோக்ஷய மாமாச்சுத்ய யதத்தியே” இதி தேஷாம் ஸ்தாநம்ச ஸம்ஸார பரமபத யோர்மத்யே” என்று சொல்லியிருக்கிறது. “ஸம்ஸார பரமபதயோர் மத்யே” என்கிற இடத்தில் பரமபத சப்தமானது ஜ்ஞானிகளுக்கு அஜபால்யமான தேசவிசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. “விரஜா பரமஸ்யோம்நோ அந்தரம் கேவலம் ஸ்மருதம்” என்கிற வசனத்தில் பரமஸ்யோம சப்தமும் ஜ்ஞானிகளுக்கு அநுபால்யமான தேசவிசேஷ பரமாயுள்ளது. அப்படிக் கொள்ளாமல் பரமஸ்யோம சப்தம் நித்யவியூதி ஸாமாந்ய பரமாகவே கொள்ளும் பக்ஷத்தில், மேல் ஜ்ஞானிகளுக்கு ப்ராப்யமான தேச விசேஷத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற வாக்கியங்களோடு விரோதத்திற்கும்.

இப்படியே ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணத்திலும் ப்ரதமாம்சத்தில் இருபத்திரண்டாவது, அத்யாயத்தில், “ஸர்க்க ஸ்திந்யந்த காஸேஷு” என்கிற சுலோகத்தில், “ப்ரமம், பதம், தஸ்ய அருணம், மஹத்” என்று தொடங்கி, “தத்ப்ரஹ்ம பரமஸ்யோகி” இத்யாதிகுலோகங்களுடைய முடிவில் “ஆத்மயோகி, என்கிற கேவலனுக்கும், பகவத் யோகிக்குக்கு ஸ்தான விசேஷத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற விடத்தில், ப்ரமம், அருணம், மஹத், என்று “ப்ரம” சப்தத்தாலே, சதுர்முக ப்ரஹ்ம லோகத்துக்கு மேற்பட்டதென்றும், “மஹத்” என்கிற சப்தத்தாலே, ப்ரக்ருதிக்கு மேற்பட்டதென்றும், ‘அருணம்’ என்பதனால் குணத்ரயரவிதமென்றும் சொல்லி, அதற்கு மேலுள்ள சுலோகத்தில், “தத்ப்ராந்ய ஜ்ஞாநரோதேந யோகி நோ யாந்தியே ஸயம், ஸம்ஸார கர்ஷணோத்பாதே யாந்தி நிர்யஜிதாம்தீஜி” என்கிற சுலோகத்தில் “ததீர்” என்று பூர்வோக்தமான பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தில் லயத்தை அடைந்திருக்கிற கேவலர்களான யோகிகளுக்குத் திரும்பியும் ஸம்சாரத்திற்குப் பீஜமான ப்ரகிருதி ஸம்பந்தத்தினுடைய நிவ்ருத்தியை உபபாதித்துப் ப்ரநாஸ்திந்யில்லாமையை நிரூபித்திருக்கிறது.

இதன் விவாக்யாதாவான எங்களால் வான் இந்த சுலோகங்களுக்கு விவாக்யானம் பண்ணுகிற இடத்தில், “கேவலனுக்கு ப்ராப்யமான பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கிறதென்று அருவிச் செய்திருக்கிறார். அந்த விவாக்யானத்தில், ப்ரமம், பதம், தஸ்ய அருணம் மஹத் என்கிற இடத்தில், ப்ரமம்-

விரிஞ்சாதிபதாத், அருணம் குணமய ப்ரகிருதி வியுத்தம், மஹத்-அவ்யக்தாத், பத்யதஇதிபதம், முத்தஸ்வரூபம் ததபிபரமாத்மாத: ஸ்வரூபமீத்யந்வய” என்று ஸ்பஷ்டமாக நிரூபித்திருக்கிறார்.

இப்படியே ப்ரஹத் ப்ருஹம் ஸம்ஹிதையில், “ஸம்ப்ராப்யாசார்ய சரணம் உபாய மவகத்யச, மதாஜ்ஞாகாரிஜ்ஞே பூத்வா ஹயா ஜீவம் ப்ராசிந்ருதாம்தநும் ஹித்வா முக்தாயே பவந்தி த்விவிதாஸ்தேப்ரகீர்த்திதா:”, கேவலாஸ் ஸேவகாச்சேதி கேவலாஸ் தநுவர்ஜிதா:”, ஏவம் முக்தா மஹாதேவீ மமலோநே விசந்திஹி, மாமேவ சரணம் யாதா: ஸர்வபாவேன, சிந்துஜே, அதிதீதா துஸ்தராம் மாயாம் கேவலாஸ் ஸேவகாஹிவா, பஹுவோமப்தம் ப்ராப்தா: ஸேவகா: ஸேவயாமம், கமநாகமநை: முக்தா: கேவலாஸ்து பவந்திஹி” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இதன் அர்த்தம்—“ஆசார்யனை ஆசிரயித்து, உபாயத்தை அறிந்து என்னுடைய ஆக்ஞையை நடத்துகிறவர்களாய், ப்ராசிந்ருத சரீரத்தை விட்டு முக்தராவார்கள். அந்த முக்தர்களும், கேவலர்களென்றும் ஸேவகர்களென்றும் இரண்டு வகையாயிருப்பார்கள், அவர்களில் ஸேவகர்கள் என்னுடைய ஸேவயாலே என்னுடைய ஸ்தானத்தை அடைவார்கள், கேவலர்கள் அசரீரிகளாய் கமநாகமனங்களில்லாமல் ரூபர்கள்” என்பதாம். இதனால், கேவலர்களுக்குப் புந்ராவ்ருத்தி யில்லையென்றும், ப்ரகிருதி மண்டலத்துக்கு, பஹிர்ப்புத்தமான நித்யவியூதியிலேகதேசம் அவர்களுடைய ஸ்தானமென்றும் விளங்குகிறது.

இப்படியே திருவாய்மொழியின் முதற்பத்தில், இரண்டாம் திருவாய்மொழியில் ஐந்தாவது பாட்டில், “அற்றது பந்நெனில், உற்றது வீரெயர், செற்றதுமன்னுறில், அற்றிறை பற்றே.” என்கிற இடத்தில், “விஷய ஸங்க நிவ்ருத்தமானால், தேதன்ன மோக்ஷத்தை யடைகிறான், அதைவிட்டு மேலான பகவத் ப்ராதி ரூபபுருஷார்த்தத்தில் நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தால், ஸ்வாமியான ஈசுவரனைப் பற்றவேணும்” என்று சொல்லியிருக்கிறது, இத்தால் விஷயஸங்க நிவ்ருத்தியே மோக்ஷமென்றும், அதைக்காட்டில் மேலான மோக்ஷம் பகவத் ப்ராப்தி யென்றும் விளங்குகிறது. ஆனால் மன்னுறில் என்கிறவிடத்தில்

நித்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறபடியால், கைவல்யம் அநித்யமென்று ஏற்படாதோ வென்னில்? உபக்ஷிமத்தில், உற்றது வீடுயிர் என்று கைவல்யத்தை மோக்ஷமாகச் சொல்லியிருப்பதால், மோக்ஷமென்பது நித்தியமாயிருப்பதால் அதற்கு விருத்தமான் அநித்யத்துவம் கொள்ளக் கூடாது. ஆதலால் ‘மன்’ என்னும் நானூர்த்தவாசகம், மருதி என்னும் அதிசயார்த்தகமாய் மிருப்பதுபற்றி, மன்னுறில் என்கிறவிடத்தில், இதனின் மிக்கதான புருஷார்த்தத்தில் நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தால், என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும்.

மேலும், திருவாய்மொழியில் அநேக ஸ்தலங்களில் கைவல்யம் நித்தியமென்றே ஏற்படுகிறபடியால் அதற்கு விருத்தமாக அர்த்தம் சொல்லவது அறுபபந்தம். ஒரே கிரந்தத்தில் பூர்வாபர கிரந்தங்களுக்கு விரோதமில்லாமல் நிர்ணயிக்கப்படுமதான அர்த்தமே ஸங்கதமாகும். அப்படியன்றியிலே நானூர்த்த வாசகமான ‘மன்’ என்னும் சொல்லுக்கு வேறு இடங்களில் சொல்லும் நித்யார்த்தத்தை இங்கும் கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது பூர்வாபரவிருத்தமாகையாலே அஸங்கதமாயிருப்பதால் சிரேஷ்டார்த்தமே இங்கு கொள்ளத்தக்கது.

இன்னும், முதற்பத்து ஏழாந்திருவாய் மொழி முதற்பாட்டில், “துறவிச் சுடர்விளக்கம் தலைப்பெய்வார்” என்கிறவிடத்தில், “துறவி-பிரகிருதிவியுத்தமான, சுடர்விளக்கம்-ஜ்ஞாநஸ்வரூபமாயும், ஜ்ஞானாகிரயமாயுமுள்ள ஆத்மாவை, தலைப்பெய்வார்-அடைய வேண்டியிருக்கிறவர்கள்” என்று பிரகிருதிவியுத்தாதம் ஸ்வரூபமே கேவலர்களுக்குக் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நாலாம்பத்தில், முதல் திருவாய்மொழி ‘குறுகமிக’ என்கிற பாட்டிற்கு வியாக்கியானமான ஆரூபிரப்படியில், “அஸ்திரத்தவாதிதோஷா ஸம்பின்னமான கைவல்யத்தை ப்ராப்யமாய் பற்றினாலோ வென்னில், ப்ராசிருத விஷய வைராக்ய பூர்வமாக ஜ்ஞான யோகநிஷ்டானுவனுக்கும் எம்பெருமானை, ஆசிரயித்தா ல்வலது ஆத்மாவலோகந விரோதிகர்மம் போகாது; பகவத் ஸைவாரணத்தாலே ஆத்மாவலோகனம் பிறப்பது. பிறந்தாலும் அந்நிதமசையில் பகவதுஸந்தாதம் பண்ணி ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்காதொழி

யில் பின்னை, ஆத்ம யாதாத்மிய ஆவிர்ப்பாவலக்ஷண மோக்ஷம் வித்தியாது. முக்ய மோக்ஷமாகிறதும், அந்த பகவத் கைங்கர்யமே” என்று நிறுபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்தாலும் கைவல்யம் ஸ்திரமென்றும், அந்த கைவல்யமும் ஆத்ம யாதாத்மிய ஆவிர்ப்பாவலரூபமான மோக்ஷமென்றும் ஏற்படுகிறது. ஆதலால் பகவத் கைங்கர்யம் முக்ய மோக்ஷமென்றும் ஸ்வல்யம் அமுக்ய மோக்ஷமென்றும் ஏற்படுகிறது.

‘இதுகலறப்பென்னும் ஞானிக்கு’ என்கிற விடத்தில் ‘ஸங்கோச ரூபமான கைவல்யத்தை மோக்ஷமென்று அபிமானிக்கிற ஜ்ஞானிக்கு’ என்று அர்த்தம் ஏற்படுகிறபடியால், வஷ்ணுத: கைவல்யம் மோக்ஷமென்று என்று சில ஆதிகர்கள் சொல்லுவது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு ஞான புத்திரான திருக்குருகைப் பிரான் பின்னான் அருளிச்செய்த ஸூத்திக்கு விருத்தமாகையால் அநாதரணியம்.

கைவல்யம் ஸ்திரமென்றுசொல்வது, “வாயு சாந்தரிஷ்ஞ்ச ஏததம்ருதம்” என்பது போல சிரகால ஸ்தாயித்தத்தைச் சொல்லுகிறது. என்னுமதுவும் அறுபபந்தம் கீழ் ஐசுவரியத்தை பிரஸ்தாவித்து அந்த ஐசுவரியம். அஸ்திரமாகையால் அதை அபேக்ஷித்து இதை ஸ்திரமென்று சொல்விருப்பதால் ஐசுவரியத்துக்குமேலெல்லையான அண்டாதிபத்தியம், ப்ரஹ்மகல்ப பரியந்தமிருப்பதால், அதற்கு மேலான ஸ்தைர்யம் சிரகால ஸ்தாயித்த ரூபமாகாது. மேலும் கைவல்யஸ்தாதம் ஸநக ஸந்தத்தாதிபோகிகளுக்கு ஸ்தானமான ஜநோலோகம் என்று ரஹஸ்ய த்ரயஸாரம், முதலானத கிரந்தங்களிலிருப்பதால், ப்ருஹ்மலோகத்துக்குக், கீழ்ப்பட்ட தபோலோகத்துக்கும் கீழ்ப்பட்டதகையால் ஐசுவர்யத்துக்கு மேலெல்லையான அண்டாதிபத்தியத்தைக் காட்டினும், இது சிரகாலஸ்தாயியென்று சொல்லுவதும் அந்நியந்தா துபபந்தம்.

மேலும், “வாயு:சாமருதஞ்ச” என்கிறவாக்கியத்தில் அம்ருத சப்தம் அந்யத்ர வாய்வந்தரிஷ்ணாதிக்குச் சொல்லுகிற அநித்யவத்துக்கு விருத்தமான நித்யத்வத்தை ப்ரதிபாதிப்பது கூடாமையால், சிரகாலஸ்தாயித்த ப்ரமாகச் சொல்லவேண்டும். அப்படி இவ்விடத்தில் கைவல்யம் அநித்யமென்கிற ப்ரமானமில்லாமையால் ஸ்வாரணிகமான அர்த்தத்தை

விட்டு கௌணர்த்த கல்பநம் பண்ணுவதும் அநுபந்தம்.

கைவல்வ நித்யத்வம்

ஆறும்பத்தில், ஒன்பதாவது திருவாய் மொழியில், பத்தாம் பாட்டான 'குறுகா நீளா' என்பதன் வ்யாக்யானமான, ஆரூயிரப்படியில், "வைஷ்ணிக ஸுகம் அல்பாஸ் திரத்வாதி தோஷ துஷ்ட மாகையால், உமக் கபேக்ஷிதமன்றாகில் ப்ராசர்ய ஸ்திரத்வாதி குணயுக்தமான கேவலாத்மாநுபவ லக்ஷண ஸுகத்தை ப்ராப்யமாகக் கொள்ளலாகாதோ என்னில், கேவலாத்மாநுபவ ஸுகத்து: காலம் பின்னமாய், நித்யஸ்தித்தமாய், நிரவதிக மாவது; த்வத் கைங்கர்யஸுகம் க்ஷணிகமாய் அத்யல்பமாவது; ஆகிலும் அந்த ஆத்மாநுபவ ஸுகம் ஒரு தட்டும், இந்த கைங்கர்ய ஸுகம் ஒரு தட்டுமாலும், இத்தைக் கைவிட்டு அத்தைப் பற்றுக்கை உறுமென் றிருப்பரோ அறிவு டையார்; இப்பொருள் உபபாதநியமோ அந்த (வைஷ்ணிக) சுகத்தினுடைய அல்பாஸ் திரத்வாதி தோஷ கீர்த்தனம் பண்ணிற்று அநபேக்ஷி தத்வ மேதுவாக என்று; ஸ்வரூப நிருபணம் பண்ணினை வித்தனை. வைஷ்ணிக ஸுகம் அநபேக்ஷித மாகைக்கு (அடி) த்வத் கைங்கர்ய வ்யதி ரித்தமாகை. ஆதலால் அந்த வைஷ்ணிக ஸுகத் தையும், கைவல்ய ஸுகத்தையுமொழிய த்வத் நந்யார்ஹ சேஷத்வ ரூப ஸம்பந்தத்தை எனக்குத் தந்தருளவேணுமென்று எம்பெருமானைப் பிரார்த்தித்து முடிக்கிறார்" என்ற ருளிச்செய்திருக்கிறார். பாட்டில் குறுகா நீளா என்பதினால், ஸங்கோச விகாஸங்களில்லையென்றும், "இறுதி கூடா என்யூழி சிறுகா பெருகா" என்பதனால் நித்தியமானகையாலே ஸர்வகாலத் திலும் க்ஷயவ்ருத்திகளுமில்லையென்றும், "அள வினைப்பம்" என்கையாலே, ஸ்வபாவத்: பரிச் சேத ரஹிதமான ஆத்மானந்தமென்றும், சொல்லப்பட்டிருப்பதால், ஆத்மாநுபவரூப மான கைவல்யம் நித்யமென்றே ஏற்படுகிறது.

இப்படி இந்தப் பாசர வ்யாக்யானமான ஆரூயிரப்படியில், "கேவலாத்மாநுபவம் துக் காலம்பின்னமாய்நித்ய ஸித்தமாய் நிரவதிக மாவது" என்கிறதற்கு வஸ்துத்: ஆத்மாநுபவ ஸுகம் அஸ்திரமாயிருந்தபோதிலும், அது ஸ்திரமாக ஏற்பட்டபோதிலும் அத்யல்பமான த்வத் கைங்கர்யஸுகத்திற்கு, ஸதிரசு மாகுமோ என்று சில ஆதுதிகள் அர்த்த வர்ண பண்ணினார்கள்.

கீழ் அவதாரிகையில், "ப்ராசர்யஸ்திரத்வாத்யநேக குணயுக்தமான கேவலாத்மாநுபவ லக்ஷண சுகத்தை" என்றிருப்பதையும், திருவாய்மொழி வ்யாக்யானமான ஆரூயிரப்படியில் பூர்வாபர க்ரந்தங்களில் கைவல்யத்தினுடைய நித்யத்வத்தைப் பிரதிபாதிக்கிறதையும் நிறுபியாமல், கைவல்யத்தினுடைய அநித்யத்வ ஸ்தாபநத்தில் அபிவேசத்தாலே சொன்னார்களித்தனை. ஸர்வஜ்ஞரான திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளானுக்கு பூர்வாபர க்ரந்தங்களுடைய விரோதத்தை அறியாமையை ஆரோபித்தார்கள்.

இது நிற்க; ஏழாம் பத்தின் ஐந்தாவது திருவாய்மொழியில் பத்தாம்பாட்டில், "பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கி" என்கிற விடத்தில் ஆரூயிரப்படியில், "கைவல்ய ரூப மஹானந்தத்திலும் புகாமே" என்றருளிச் செய்திருக்கிறார். அதனால், கைவல்யத்தின் அவாந்தர பலம் அத்மாநுபவமென்றும், ஸாக்ஷாத் பலம் பகவதநுபவமென்றும் சொல்லுகிறவர்களுக்கு, கைவல்யம் மஹா அநந்தமென்று அருளிச் செய்திருப்பது விருத்தமாகும்.

எட்டாம்பத்தில், எட்டாம் திருவாய்மொழியில் ஏழாம் பாட்டில் "அதுவே விடு வீடாமே" என்கிற வாக்கியத்துக்கு ஆரூயிரப்படியில், "இந்த ஆத்ம ஸ்வரூபாவிரப்பாவமே மோக்ஷமாகிறது; மோக்ஷம் பெற்றால் பெறும் ஸுகமாவது அதுவே என்று அத்யவசித்துக் கொண்டு, வ்யதிரித்த விஷய ஸந்தத்தை யெல்லாம் விடில், ஆத்ம ஸ்வரூபாவிரப்பாவ லக்ஷணமாயிருந்த மோக்ஷம் கைவரும்" என்ற ருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இத்தால் கைவல்யம் ஆத்ம ஸ்வரூபாவிரப்பாவ மோக்ஷமென்றேற்படுவதால், கைவல்யம் நித்யமென்றும், ஸ்வரூபாவிரப்பாவத்துக்கு ஸ்தானமான நித்ய விபூதியே ஸ்தானமென்றும் ஏற்படுகிறது. ஒன்பதாவது பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியின் ஒன்பதாம் பாட்டான "ஆதுமில்லை மற்றவனில்" என்பதன் வ்யாக்யானமான ஆரூயிரப்படியில் "எல்லா, வற்றிலும் மேற்பட்ட புருஷார்த்தமன்றே ஸாம்ஸாரிக து:க நிவ்ருத்தி ரூப கைவல்யம்; அத்தைப் புருஷார்த்தமென்று பற்றில் காது பெருக்கவென்று புக்கு, பண்டுள்ளதையும் கெடுத்துக் கூதையாக்கிற்றேபோலே, பண்டுள்ள ஸாம்ஸாரிக ஸுகத்தையும் இழக்குமித்

தன்” என்றருளிச்செய்திருப்பதையும் கண்டு கொள்க. இத்தால் காது பெருக்கப் புக்கு கூதையாக்கினால் ஆபரணத்தைப் பூணுகைக்கு முன்பிருந்த யோக்யதையும் போய் மேலும் அக் காது ஒன்றுக்கும் உபயோகமாகாதிருப்பது போலவே, பகவதநுபவமில்லாதிருக்கிற கைவல்யம் நித்யமாயிருப்பதால், ஸாம்ஸாரிக ஸுகாதுபவமுமில்லாமல், போய்விடுமாதலால் அத்தை விட்டு, ஈசுவரனையேபற்றவேண்டுமென்று அர்த்தம் ஏற்படுகிறபடியால் கைவல்யத்துக்கு அவாந்தர பலம் ஆத்மாநுபவமும் ஸாஹ்யாத் பலம் பகவதநுபவமுமா மென்று சொல்லுகிற பகஷ்த்துக்கு விருத்தமாம்.

இப்படி கைவல்யத்தினுடைய நித்யத்வம் ஆழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் ஸ்பஷ்டம். ஆசார்யர்களில் ஆளவந்தார் தோர்த்த ஸங்கிரஹத்தில், “ஐசுவர்யாஹ்யா யாதாத்தம்ய பகவச் சரணாத்தி நாம்” என்றருளிச்செய்திருப்பதாலும், சது:சுலோகியில், “ஸம்ஸுருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸ” என்று அருளிச்செய்திருப்பதாலும், ஐசுவர்யத்துக்கு மேலும், பகவதநுபவத்துக்குக்கீழும் அக்ஷர சபத்தாலே கைவல்யத்தை நிர்ந்தேசித்திருப்பதால், அந்த அக்ஷர சப்தம் நக்ஷரத்தி யக்ஷரம் என்கிறவ்யுத்தத்தியால், நித்யத்வத்தைச் சொல்லுகிறது.

பாஷ்யகாரரும் கத்யத்ரயத்தில், “ஸர்வகாமாந்:ச ஸாஹ்யாந்” என்று அக்ஷர சபத்தாலே கைவல்யத்தை நிர்ந்தேசித்திருப்பதாலும், தோபாஷ்யத்தில், ஐசுவர்யார்த்திக்கு மேற்பட்ட அதிகாரியாயும், பகவச்சரணாத்திகளுக்குக் கீழ்ப்பட்ட அதிகாரிகளாயும் கேவலரைக் குறிப்பிட்டு, அவர்கள் கைவல்யத்துக்காக அநுஷ்டிக்கிற உபாஸந ப்ரகாரத்தையும் அந்திம தசையில் அந்திமஸ்மிருதியையும், ஸாஹ்யந்தா நாடியால் நிஷ்க்ரமணத்தையும், ஸர்ச்சிராதிகதிகையையும், ப்ரகந்தி விபுத்தாத்ம ஸ்வரூபமே ப்ராப்யமென்பதையும், புந்ராவருத்தியில்லையென்பதையும், ஜ்ஞானி நித்ய யுக்தன் என்பதையும் அதாவது:—ஈசுவரனையே ப்ராபகமும், ப்ராப்யமுமாகவுடைய னென்பதையும், கைவல்யார்த்திக்கும் ஐசுவர்யார்த்திக்கும் தம்முடைய மனோரத னெந்திக்காக ப்ராபகமாகவே அத்தயவஸித்திருக்கையுத்தமென்பதையும் நிக்ரபித்திருப்பதாலும்,

பட்டர் ஸ்ரீ குணரத்னகோசத்தில், “ஐசுவர்மக்ஷர கதிம்” என்று அக்ஷர சபத்தாலே கை

வல்யத்தை வ்யவஹரித்திருப்பதாலும், பகவத்குண தர்ப்பணத்தில், முக்தாநாம் பரமாகதி:” என்கிற நாமவ்யாக்ஷியானுவரைத்தில் “முக்தாதாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநாகதி: சுறுயதே” இத்தயாதியாலே கைவல்யம் மோக்ஷமென்றும், அதற்கு ஸ்தானம் நித்ய விபூதியென்றும், சொல்லியிருப்பதாலும், ஆழ்வான் வரதராஜ ஸ்தவத்தில் “போகா இமே விதிவிவாதி பதஞ்ச ரிஞ்ச ஸ்வாத்மாநுபூதரிதியாலெ முக்கிருக்தா” என்று கைவல்யத்தை முக்தியாக வ்யபதேசித்திருப்பதாலும்,

சுருதப்ரகாரிகையில், “பாராசர்ய வசஸ்ஸுதாம்” என்கிற சுலோகத்துள் “வ்யபகதப்ராணாதம் ஸம்ஜீவிநம்” என்பதல் “ஜீவநம்—உஜ்ஜீவநம்; ஸம்ஸாரோந்மோசனம். ஸமிதி கைவல்யவ்யயாருத்தி:” என்பதால், ஜீவநம்ஸம்ஸாரோந்மோசனரூபமென்று, கைவல்யத்தைச் சொல்லி, அது ஸம் என்னும் உபஸர்க்கத்தால் விக்கப்பட்டமையால் அதற்கு பகவதநுபவ வைசிஷ்ட்யமாகிற ஸம்யக்த்வம் இல்லையென்று காட்டியிருப்பதாலும்,

வேதார்த்த ஸங்கிரஹ தாத்பர்ய தீபிகையில் “ஸேக்ஷர: பரம ஸ்வராட்” என்கிற விடத்தில் அக்ஷரன் ‘என்று முக்தனைச் சொல்லி, பரம: என்கிறவித்தால் கைவல்யரூப மோக்ஷ வ்யயாருத்தி:’ என்றிருப்பதாலும் கைவல்யம் நித்யமென்றும் மோக்ஷமென்றும் ஸ்பஷ்டமாய் நியத்தக்கது.

ஆனால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அத்ரதிகரண பாஷ்யத்தில் ‘த்ரையத்த நிஷ்ணனாஸ்து’ என்று தொடங்கி ஸ்வபாவிக பரமாத்மாநுபவமே மோக்ஷமென்று நிக்ரபித்திருப்பதாலும், ‘முக்திர்மோக்ஷோ மஹாநத்த:’ என்கிற கோசத்தாலும், கேவலாத்மாநுபவமாயும், அல்பநத்த மாயுமிருப்பதால் இதே மோக்ஷமென்று வ்யவஹரிப்பது எங்கனே என்னில், கீழ் உதாஹ்ருதங்களான அநேக ப்ரமாணங்களாலே கைவல்யம் மோக்ஷமென்றேற்படுகிறபடியால், உபய ஸாதாரணமாக அவித்தா நிவ்ருத்தியே மோக்ஷமென்று கொள்ளவேண்டும். அத்ரதிகரண: பாஷ்யத்தில் வாதிகள் பலரும் மோக்ஷத்தை அநேக ப்ரகாரமாகச் சொல்லியிருப்பதால், அந்தை நிராகரிப்பதற்காக, பரமாத்மாநுபவமே மோக்ஷமென்று நிக்ரபித்தபடி; அந்த விவகாரத்தால் இதர வாதிகளுடைய மோக்ஷத்தை வ்யாவர்த்திக்கிறது. ஆகையால் அது சம்பவாபிப்ராயம்.

அதுவுமன்றி ஸாலோக்யம், ஸாஹ்யம் ஸாயுஜ்யம் என்கிற இவைகளும், மோக்ஷ சப்த வாச்யமாகையாலே, கேவல ப்ரமாத்மாநு பவமே மோக்ஷமென்பது ஸம்பவாபிப்ராயம்; அதுவக்ஷணமன்று. மோக்ஷங்களில் முக்ய மோக்ஷமென்றும், அமுக்யமோக்ஷமென்றும் வேண்டியிருப்பதாகத் திருக்குறளுகப்பிரான் பிள்ளன் 'குறுகமிக்' என்கிற பாட்டு வ்யாக்யானத்தில் அருளிச் செய்திருப்பதால், ஸ்வாபாவிக ப்ரமாத்ம அநுபவமென்கிற இது முக்ய மோக்ஷபரம். கைவல்யாதிகளில் சொல்லுகிற மோக்ஷசப்தம் அமுக்யமோக்ஷபரம். உபய ஸாதாரண மோக்ஷ சப்தார்த்தம் அவித்தயா நிறுத்தி. ஆனால் நி:சேஷ கர்ம நிவ்வர்த்தி யைப்பட்டால், பகவதநுபவம் இல்லாமல் கேவலம் ஆத்மாநுபவமே வருமென்பது கூடுமோ வென்னில்? உபாஸநாரம்பத்தில் கைவல்யாதிகாரி ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வ ரூபாவாப்தியையே புருஷார்த்தமென்று அந்நவ னித்த உபாஸித்தபடியால், அந்த உபாஸ நத்தாலே ப்ரீதனான ஸர்வேசுவரன் தத்திருந்து யாயத்தாலே உபாஸநாநு குணமாக பலப்ர தானம் பண்ண ஸங்கல்பித்திருப்பதால், அந்த ஸங்கல்பத்தாலே இவனுக்கு பகவதநுபவம் ஏற்படவில்லை. ப்ரதிபந்தக கர்மநிவ்ருத்தி மட்டும் ஏற்படுமெயன்றி, உபாஸந ஜநித ஸங்கல்பத்துக்கு நிவ்ருத்தி யேற்படமாட்டாது.

‘ப்ரஹ்மலோகாத் கமயதி’ என்கிற இடத் தில் ப்ரஹ்மவைலோக: என்று கர்மதாரயஸ மாஸத்தைப்பண்ணி, ப்ரஹ்மலோக சப்தம் ப்ரஹ்மரூப ப்ராப்யபரமாக நிர்வஹித்து, ‘அதி திபாசாந்’ என்கிற இடத்தில், எப்படி பஹு வசனம் அவிவக்ஷிதமோ அப்படியே லோகாத் என்கிற இடத்திலும் பஹுவசனம் அவிவக்ஷி தம் என்று நிரூபித்து, அதந்தரம் ப்ரஹ்மனோ லோகாத்என்று தத்புருஷமாஸத்தைப்பண்ணி, லோக சப்தம் ஸ்தாரத்பரமாக நிரூபித்து லோ, கங்களே நித்யவியூதியில் அநேகங்களாயிருப்ப தால், பஹுவசன ஸ்வாரஸ்யத்தைப்பற்றி, இப் படியொரு கல்பமிருக்கலாமென்று கார்யாதி கரணத்தில் ஜைமிநி மதோபந்யாஸ ப்ரகர ணத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்திருப்ப தால், நித்யவியூதியில் அநுபவ ஸ்தாரதங்களாக பஹுலோகங்களுண்டென்றும், அந்தலோகங் களில் அநுபவ விசேஷங்களுமுண்டென்றும், அவற்றிற்கு போகத்தாக்களான முக்தர்களும் பலர் என்றும் ஏற்படுகிறபடியால், ஸர்வகர்ம

நிர்மோகம் ஏற்பட்டபோதிலும் முக்திபேதத் திற்குக்காரணம், அந்தந்த அதிகாரிகளுடைய உபாஸநாநுகுணமாக ஏற்படுகிற பலப்ரதானம் ஈசுவரனுடைய ஸங்கல்பமே தவிர வேறென் றும் காரணமாகமாட்டாதென்றறியத் தக்கது, அப்படியே ஸாக்ஷாந் நித்யவியூதியில் பிராட்டி முதலான மஹிஷீ வர்க்கங்கள், அந்தக் கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகள், இவர்களுக்கு ப்ரதி நித்யதங்களான கைங்கர்யங்களுடைய வ்யவஸ்தைக்கும் அந்தந்த அதிகாரிகளுடைய ருசிபே தத்தை யநுஸரித்து ஏற்படுகிற பகவத் ஸங்கல் பமே காரணம். அங்ஙனமன்றிக்கே, பக்தைர்ப் பாகவதைஸ் ஸஹ’ என்றும், வை. குந்தத் தமரரும் முநிவரும் வியந்தனர்” என் றும் சொல்லுகிறபடியே அநுபவ நிஷ்டர், கைங்கர்யநிஷ்டர் என்று இரண்டதிகாரிகள் ப்ரமாண ஸித்தர்களாகையால், அவர்கள் ருசி பேதத்துக்கும் பகவத்ஸங்கல் பமே காரண மென்று சொல்லவேணும். கைங்கர்ய நிஷ்ட ருக்கு பகவத் விக்ரஹத்தினுடைய விலக்ஷண ஸௌந்தர்யாநுபவத்தால், ‘காலாமும் நெஞ் சழியும்’ என்கிறபடியே கரண சைதில்யமேற் படுமாகையால், அந்த ஸௌந்தர்யா நுபவம் கைங்கர்யத்துக்கு அந்தராய மென்று பூர்வா சாரியர்கள் அருளிச்செய்த பாசரங்களாலும் பலபேதமும் ஸுஸ்பஷ்டம்.

மேலும், திருவாய்மொழியின் நாலாம் பத்து இரண்டாந் திருவாய்மொழியின் நாலாம்பாட்டில் ‘கோதில வண்புகழ்’ என்பதன் வியாக்கியானத்தில், முக்தர்களில் அவரவர் களுக்கு ப்ரதிநியதகுணநு பவமிருப்பதாயும், அவரவர்களாலநுபவிக்ஷிப்படுகிற அந்தந்த குணங்களுக்கு அவரவர்கள் உத்கர்ஷத்தைச் சொல்விக்ஷொண்டிருப்பார்கள் என்றும் ஆரு யிர்படியில், திருக்குறளைப்பிரான் பிள்ளன் அருளிச்செய்திருப்பதால், நி:சேஷ கர்ம நிவ்ருத்தி வந்த போதிலும், தத்தத்தகுணநுபவரூப பலபேதம் பகவத்ஸங்கல்ப நிபந்தனமென்றே சொல்லவேணும்.

ஆதலால், ப்ரக்ருதி வியுக்தாத்ம ஸ்வரூப வாப்திருபமான கைவல்யம் ப்ரக்ருதிமண்டலத் தில், ஏற்படமாட்டாதாகையால், ப்ரக்ருதி பஹிர்யூதமான நித்யவியூதியிலேகதேசமே கைவல்யஸ்தானமென்று கொள்ளவேண்டியது ஆவ:சியகமாகையாலும், அப்படி பஹுப்ர மாணங்களு மிருப்பதாலும் கைவல்யம் நித்ய மென்றும் அதற்கு ஸ்தானம் நித்யவியூதியிலேக மதேசமென்றும் சொல்லுமது உபபந்தம்.

கைவல்யம்—பரபகஷ்

[கீழ் கைவல்யம் நித்யமென்றும், அது நித்யவியூதியிலுள்ள தென்றும் ஸ்வபகஷ் நிருபணம் பண்ணப்பட்டது; இனி அது பிரகிருதி மண்டலத்திலுள்ள தென்றும், அநித்யமென்றும் சொல்லும் பரபகஷ் வ்யவ ஹாரமிருக்கும்படியும், அதற்குச் சமாதான மும் சொல்லப்படும்.]

பூரீபாஷ்யத்தில் கார்யாதிகரணத்தில், 'அப்ரதீ காலம்பதாந் நயதி' என்கிற ஸூத்ரம் யாக்ஷானுவரைத்தில்; பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்ட னான கைவலனுக்கு அர்ச்சிராதிகதி சொல்வ யிருப்பதால், அர்ச்சிராதிகதி யுள்ளவனுக்கு ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் அபுநராவ்ருத்தியும், ப்ர மாண ஸித்தங்களாகையால், தக்சுருத்தந்யாயத் தாலே, ப்ரஹ்மாத்தமக ஸ்வாத்மோபாநைம் உள்ளபஞ்சாக்நிவித்யா நிஷ்டானுக்கு அவசியம் ப்ரஹ்மப்ராப்தியுண்டென்று ஏற்படுகிறது. கீதாபாஷ்யத்தில் ப்ரக்ருதி விபுத்தாத்ம ஸ்வரூ பாவாப்த பலமென்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த இரண்டு பலங்களும் ஏக காலத்திலுண் டாகுமென்று சொல்லவொண்ணாது. ஆதலால் பூர்வ ஆத்மாநுபவமும், பச்சாத் ப்ரஹ்மாநுப வமும் ஏற்படுமென்று கொள்ளவேணும். மதுவீத்யையிற் கார்யாவஸ்த காரணாவஸ்த ப்ரஹ்மோபாநைதகை விதித்து, அதற்குப் பல மாக பகவாத்பத ப்ராப்தியும் பின்பு ப்ரஹ்மப் ராப்தியும் சொல்லியிருப்பதுபோல், இங்கு கொள்ளவேணும்.

இத்தையனுஸரித்தே பாரதத்தில் சாந்தி பர்வத்தில் மோகஷ தர்மத்தில் 'சதுர்விதா மா ஜநா: பக்தா ஏவஹிதே ஸ்மிருதா:' என்று தொடங்கி, 'ஸர்வேச் ச்யவநதர்மாண: ப்ரதி புத்ததந்து மோகஷபாக்' என்றிருப்பதால், கை வல்ய ரூபமான ஆத்மாநுபவம் அவாந்தரபல மாகையாலே, அநித்யமென்று கொள்ள வேணும். இந்த கணோகம் கீதையில் 'சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநா ஸ்ஸுக்ருதிநோர்ஜாத' என்கிற கலோகார்த்தாநுவாதமாக ஏற்படுவ தால், 'சதுர்விதா மம் ஜநா:' என்கிறதிலுள்ள அபூர்வைகஜ்ஜ்ய காமன், ப்ருஷ்டைசுவர்ய காமன், ஆத்ம ப்ராப்தி காமன், பகவத் ப்ராப்தி காமன் என்கிற நாலு அதிகாரிகளையும் சொல்லி, மேல் 'ஸர்வேச் ச்யவநதர்மாண:' என்கிற வித்தாப்பகவத் ப்ராப்தி காம வ்யயிரிக் தர்களான மூவரும் ச்ச்யவநதர்மாக்கள்;

பகவத் ப்ராப்திகாமனான ப்ரதிபுத்தன் மோகஷபாக் என்று சொல்லுகிறது. அதில் மூவரும் ச்ச்யவந தர்மாக்கள் என்கிற விடத் தில், ச்ச்யவநமாவது நமஸுத்தலாகையாலே தங்கள் தங்கள் பலங்களுடைய நமஸுத்தலேச் சொல்லுவதால், அவரவர்களுடைய பலம் அநித்யமென்றேற்படுகிறது. அதனால் கைவல் யம் அநித்யமென்றும் தான் கொள்ளவேணும்,

மதுவீத்யா ந்யாயத்தாலே கைவலனுக்கு பகவத் ப்ராப்தி ஸாக்ஷாத் பலமாயிருப்பதால் அவாந்தர பலமான ஆத்மாநுபவச் ச்யுதி நித் தைக்கு ஹேதுவாகமாட்டாமையாலே ஜகவர் யார்த்தியோடே இவ்வேனும் சேர்த்துச் சொல் லுவது அஸங்கதம்.

ஆதலால், 'ச்ச்யவந தர்மாண:' என்ப. தற்கு பகவதநுபவச்ச்யுதி ரூபதர்மத்தைபுடையவர்கள் என்று சொல்லவெண்ணுகையால், அது நித்தாஹேதுவாகையாலும், ஜகவர்யார்த்தி யோடு, ஸஹபடித்துச் சொல்லுவது ஸங்கத மாகையாலும், இதைக்கொண்டு கைவல்யம் அநித்யமென்று சொல்லவொண்ணாது எனில், கீழ் நிருபீத்தபடி ஆத்மப்ராப்தியும், ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் அவாந்தரபலமாகவும், ஸாக்ஷாத் பலமாகவும், சொல்லவேண்டியது ஆவசிய நிமாகையாலே, 'ச்ச்யவந தர்மாண:' என்கிற இடத்தில் ச்ச்யவநம் அவாந்தரபலமான ஆத்மாநுபவத்தினுடைய ச்ச்யவநமென்றே கொள்ளவேணும். மேல் உத்திருஷ்டமான பகவத் ப்ராப்திபலம் ஏற்படுவதால், பூர்வபத ப்ரம்சம் நந்தாவஹமாட்டாதே என்னில், 'இந்த்ர ஸோகாத் பரிப்ருஷ்ட:' என்று மேல் வரப்போகிற உத்திருஷ்ட பலத்திற்கு, பூர்வ பாவியான இந்திரலோக பரிப்ரம்சத்தை பரிப்ருஷ்ட:' என்பதனால் சொல்லியிருப்பது. போல், இங்கே ஆத்மாநுபவ பரிப்ரம்சமும் ச்ச்யவநமென்றே வ்யவஹரிக் கலாமானாலும் நித்தாவஹமாக மாட்டாதே யென்னில், இது வும் ஜகவரியம்போல் அநித்யமென்று கொள் வதே விவக்ஷிதம்.

அதிலுமன்றிக்கே, ஆத்மாநுபவ காலத் தில், பகவதநுபவச்ச்யுதி ஏற்படுகிறபடியால், ஜ்ஞானியைப்போல் அவ்வவதானேத பகவத் ப்ராப்தியில்லாமையைப்பற்றி, 'ச்ச்யவந தர் மாண:' என்கிற இடத்தில் ச்ச்யவநம் பகவத நுபவ ச்யவநம் என்றும் சொல்லலாம். ஆனால் அப்படி அநித்யமாயிருக்கும்படித் தில் அந்த

ப்ரக்ருதி விஷயத்தாமா நுபவம் ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில், கூடாதாகையாலே தத்பஹிர்ப் பூதமான நித்யவிபூதியினுடைய ஏகதேசத்தில், சொல்லவேண்டுகையாலே, அநித்யமாகமாட்டாதே என்னில், ப்ரக்ருதி விஷயத்தாம் ஸ்வரூபாவாப்தி என்கிற இடத்தில் ப்ரக்ருதி வியோகம் ஸ்தூல ப்ரக்ருதி வியோகமாகையால் ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலேயே, அந்த அநுபவம் கூடும். அங்ஙனமன்றிக்கே ஆத்ம ஸ்வரூபாவாப்தி என்பது, அநுபவரூபமாகையால், இந்த ஆத்மாநுபவம் ப்ரக்ருதியை விஷயீகரி யாமலும், பகவத் ஸ்வரூபத்தை விஷயீகரி யாமலும், ப்ரக்ருதி மண்டலத்திலே வரக்கூடுமா கையால், ப்ரக்ருதி பஹிர்ப்பூத ஸ்தலத்தில் வரவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

ஆதலால் ப்ரக்ருதி விஷயத் என்கிற இடத் தில் ப்ரக்ருத்ய விஷயமென்றே அர்த்தம்கொள் ளவேணும். ஆலு மோகஷம் என்று வ்யவஹா ரம் எங்ஙனே என்னில், 'விதராக பயக்ரோத: யஸ்ஸதாமுக்த ஏவஸ:' என்பது போல் கௌணமாகக் கொள்ளவேணும். இப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், கேவலனுக்கு ஸ்ஷம் நா நாடியாலே நிஷ்கரமணமும் அர்ச்சிராதி கதியும் சொல்லியிருப்பதால், இதுகனையுடைய வனுக்கு 'ஸஏகாத் ப்ஹ்மகமயதி' என்கிற சுருதியின்படி அவ்யவதானேத ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி ஏற்படுமென்று தோபாஷ்யத்திலும், வேதாந்த தீபத்திலும் கார்யாதிகரண சுருதப்ரகாசிகை யிலும் சொல்லியிருப்பதால், அவாந்தர பல மான ஆத்மாநுபவம் கூடும்படி எங்ஙனே யென்னில், பாரதத்தில் மோகக்ஷ தர்மத்தில் ஜாபகோ பாக்யாநத்தில், ஜாபகனென்கிற அதிகாரி ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாகிய பலத்தை உத்தேசித்து ஸம்ஹிதா ஜபமுதலான கார்யங் களைச் செய்துகொண்டு வந்தபடியால், அவ னுக்கு மூர்த்தத்ய நாடியாலே நிஷ்கரமணமும் அர்ச்சிராதிகதியும்சொல்லி, அவாந்தர பலமாக சதுர்முக ப்ரஹ்மலோகத்தில் ப்ரஹ்மகாயநி ஷேஷணமாகிய அவாந்தர பலத்தை அநுப வித்து, ப:சாத் ப்ரஹ்மப்ராப்தியடைந்திருப்ப தாய்ச் சொல்லியிருப்பதாலும், தைத்திரீயோ பநிஷத்தில், சீக்ஷாவல்லிபில் வ்யாஹ்ருத்யுபா ஸநத்தை அங்கமாவுடைய ப்ரஹ்மோபாஸந உபதேச ப்ரகரணத்தில் 'பூர்புஷஸ்ஸுவரி திவா' என்று தொடங்கி, 'ஸஏஜேவா அத்தர் ஹ்ருதய ஆகாச:' என்று ப்ரஹ்மோபாஸநத்

தைச் சொல்லி, 'அந்தரேண தாலுக்' இத் தியாதியாலே, மூர்த்தத்ய நாடியாலே, நிஷ்க்ர மணத்தைச்சொல்லி, அக்தியாதிலோகங்களில் கிரகாலமிருந்து பின்பு, 'ஆப்நோதி ஸ்வாராஜ யம்' இத்தியாதியால், பரமபத ப்ராப்தியும் சொல்லியிருப்பதாலும்,

இப்படியே தைத்திரீயோபநிஷத்தாலேயே தக்ஷினயநத்தில், சரீரவியோகம் வந்த உபா ஸகனுக்கு அர்ச்சிராதிகதியைச் சொல்லி இத்ர சாயுஜ்யத்தை அவாந்தரபலமாகச் சொல்லியி ருப்பதாலும், இப்படியே உத்தராயணத்தில் ம்ருதனுண உபாஸகனுக்கு ஆதித்ய சாயுஜ்யத்தை அவாந்தரபலமாகச் சொல்லியிருப்ப தாலும், அர்ச்சிராதி கதியாலே போகிறவர் களுக்கு அவாந்தரபலாநுபவம் உண்டென்று ஏற்படுகிறபடியால், கேவலனுக்கும் அர்ச்சிராதிகதி ஏற்பட்டிருந்தாலும், அவாந்தரபல மான ஆத்மாநுபவம் கூடும்.

ஜாபகோபாக்யான விஷயங்களான சுலோ கங்கள்:

'ஜாபகாதாம் பலாவாப்திம் ச்ரோது மிச் சாமி பாரத, கிம்பலம் ஜபதாமுத்தம் க்வா திஷ்டந்திஜாபகா:' என்று, தர்மபுத்தரர் பீஷ் மரிடத்தில், ஜாபகர்களுக்கு பலம் என்ன; ஜாபகர்கள் எவ்விடத்திலிருக்கிறார்கள்? என்று கேட்க, 'ஏஷ் ப்ரவர்த்தகோ யஜ்ஞ:' என்று ப்ரவர்த்தி தர்மநிஷ்டனுண ஜாபகனுடைய ஜபக்ரமத்தை நிரூபித்து, "நிவர்த்தகம தோசருணு, யதாநிவர்த்ததே கர்ம ஜபதோ ப்ரஹ்மசாரிண:", ஏதத் ஸர்வ மசேஷேண யதோக்தம் பரிவர்த்தயேத், விரதம் மார்க்க மாலாத்ய வ்யக்தா வ்யக்தமநாசிரயம்" என்று நிவ்ருத்திதர்மரிஷ்டனுண ஜாபகனு டைய உபாஸந க்ரம நிருபணத்தைச்சொல்லி, 'தத்தியாத்யாயதி ப்ரஹ்ம ஜபந்வை ஸம் ஹிதாம் ஹிதாம்' இத்தியாதியாலே ஸம்ஹிதா ஜப பூர்வகமாக ப்ரஹ்மத்யானத்தை விதித்து, ஸவை தஸ்யாமவஸ்தாமவஸ்தாயாம் ஸர்வத் யாகக்ருத: ஸுகம், நிர்சீசஸ்த்யஜதிப்ராணாந் ப்ராஹ்மீஸம்விசதே ததும், அதவா நேச்சதே தத்ப்ரஹ்மநாயநிவேஷணம், உத்ச்ராமநி சமாரக்கஸ்த: நைவக்வசந ஜாயதே, ஆத்ம புத்யா ஸமாஸ்தாய சாந்தீபூதோ நிராமய: அம்ருதம் விரஜம் சுத்தம் ஆத்மாநாம் ப்ரதிபத் யதே' என்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட தியானத் துக்கு, பலத்தைச் சொல்லி, நிவ்ருத்திதர்ம

நிஷ்டை நிகழாமலான ஜாபகன் தேவாலய ஸாந்தத்தில் ப்ரஹ்ம காயத்தை ப்ரவேசிக்கிறான். அவ்விடத்திலுள்ள போகத்தை இச்சியாத பக்ஷத்தில், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே பரமாத்மாவை அடைகிறான் என்று பீஷ்மராலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ஜாபகனுக்கு மூர்த்தத்ய நாடியாலே நிஷ்க்ரமணத்தையும், இருநூறுவது அத்தியாயத்தில் 'அத தெள ஸூத்திரே ராஜ்' என்று தொடங்கி, 'தாலுதேசமதோத்தாஸ்யப்ராஹ்மணஸ்ய மஹாத்மந: , ஜ்யோதிர் ஜ்வாலஸு மஹஜ்ஜகாம தீபிவம் ததா, ஹாஹாகாரஸ்த தாதிஷு' ஸர்வேஷாம்ஸு மஹாநபூத: , தஜ்ஜோ திஸ்ஸதுயமாநம்ஸம் ப்ரஹ்மாணம் ப்ராவிசத் ததா' என்கிற சுலோகங்களாலே மூர்த்தத்ய நாடியாலே நிஷ்க்ரமணத்தையும் ப்ரஹ்மகாய ப்ரவேசத்தையும் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'தஸ்யதாவ தேவ சிரம் யாவத்நவிமோகேஷ்யே அதஸம் பதஸ்யே' என்கிற சுருதியில், ஸத்வித்யா நிஷ்டைக்கு சரீர வியோகாநத்தரம் உடனே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி சொல்லியிருக்கிறது. கூடும் படி எங்ஙனையென்னில், ப்ராப்த த சரீரத்தி னுடைய முடிவில் உபாஸகனுடைய ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில் வித்தமில்லையென்பதை, ப்ரதிபாதித்ததல்லது வித்யாபலமாய் வருகிற அவாந் தரபலாநுபலம் இல்லையென்று சொல்ல வில்லை.

அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் அந்த சுருதியிலேயே தக்ஷிணயந ம்ருதனுக்கும் உத்தராயண ம்ருதனுக்கும் அர்ச்சிராதி கதி மத்தத்தில் சந்த்ர ஸாயஜ்யம் ஆதித்ய ஸாயஜ்யம் இவைகளைச் சொல்லியிருப்பது கூடாது. ஆனால் வேதாந்த தீபத்தில் அர்ச்சிராதி கதியாலே போகிறவர்களுக்கு விளம்பமில்லையென்று சொல்லியிருப்பதாலும், அப்படியே காமயாதிகரண சுருதப்ரகாசிகையில், 'அர்ச்சிராதி ததஸ்ய க்ரம முக்தை: ச்ருதிவிருத்தத் வாந் ஸௌநாத் ப்ரஹ்மகமய தீதிஷி ச்ருதி. நது க்ரமேண கமயதீதி' என்று அர்ச்சிராதி த்தியுள்ளவனுக்கு க்ரமமுக்தி சுருதிவிருத்த த்தை, அந்த சுருதியில் 'க்ரமேணகமயதி' என்றில்லாமையால், என்று நிரூபித்திருப்பதாலும் ஜாபகனுக்கு மூர்த்தத்ய நாடியாலே நிஷ்க்ரமணம் இல்லையென்றும், ஜிஹ்வையில்த் நின்றும் நிஷ்க்ரமணமென்றும் அதில் ப்ரமா

ணங்களான சுலோகங்ான உதாஹரித்திருப்பதினாலும் (அதாவது ஜாபகோபாயாதே ப்ரஹ்மகாயம் ப்ரவிசதோ ஜாபகஸ்ய ஜிஹ்வயா நிஷ்க்ரந்தஸ்ய மூர்த்தத்ய நாட்ய நிஷ்க்ரமணபாவாத் அர்ச்சிராதி கத்யபாவத: ஸ்புரதர: ; 'அதவா நெச்சதேதத்ர ப்ரஹ்மகாய நிஷேவணம் உத்த்ராமதிச மார்க்கஸ்த: ஸிதி பூதோநிராமய: , இதிப்ரஹ்மகாய நிஷேவண மநிச்சத: முக்திமார்க்கஸ்ததயா உபக்ரமண வசநாச்ச' என்று அர்ச்சிராதி கதியுள்ளவர் களுக்கு, மத்யே விளம்பரமில்லையென்பது ஸ்பஷ்டமாயிருப்பதால், இப்படிச் சொல்லுமது அநுபபந்த மன்றே என்னில்; கார்யாதிகரணத்தில் பூர்வபக்ஷியாலே 'ப்ரஹ்மணஸு தேஸர்லே' என்கிற ப்ரமாணத்தை அவலம் பித்து, அர்ச்சிராதி கதியாலே போகிற எல்லோருக்கும் சதுர்முகனை யடைந்த பின்பு கிரமமாக ப்ரஹ்மப்ராப்தி சொல்பப்பட்டிருப்பதால், அதை நிராகரிப்பதற்காக அர்ச்சிராதி கதியாலே போகிற எல்லோருக்கும் கிரம முக்தியென்று சொல்லுவது அநுபபந்தம், சிலர்க்கு க்ரமமுக்தி யிருந்தபோதிலும் எல்லோருக்கும் என்பது கூடாது என்று உபபாதித்ததேயொழிய அர்ச்சிராதி கதியுள்ள எல்லோருக்கும் க்ரமமுக்தியில்லை என்பதில் தாத்பர்யமில்லை. ஆப்படிச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் கீழ்ச் சொன்ன அநுபபத்திகள் வருமாகையால் அது அநுபபந்தம்.

ஜாபகோபாயானத்தில் ஜாபகனுக்கு மூர்த்தத்யநாடி நிஷ்க்ரமணமில்லை. ஜிஹ்வையாலேயே நிஷ்க்ரமணமென்று உபபாதித்திருப்பது பாரதத்தில் எத்தப்பாடத்தை அவலம் பித்தோ தெரியவில்லை. இப்போது பட்டயமான பாரத க்ரந்தத்தில் மூர்த்தத்ய நாடி நிஷ்க்ரமணம் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிதமாயிருக்கிறது.

ஆகவே உதாஹ்ருதங்களான ப்ரமாணங்களாலும், உபபத்திகளாலும் பஞ்சாந்தி வித்யா நிஷ்டைவேவென்கு அவாந்தரபலம் ஆத்மாநுபவமும், லாக்ஷாத்தபலம் ப்ரஹ்மப்ராப்தியு மாகவேணுமென்பது உசிதமாகையால் கைவல்யம் அநித்யம்; அதற்கு புனராவ்ருத்தியில்லை என்று சொல்லுமதுவும், திரும்பி ஸம்சாரத்திற்கு வாராமலே பகவத் ப்ராப்தியை வருவதால், புனரவரோகாபாவபரமென்றியத் தக்கது. என்றில்வாறு பரபக்ஷ

வியவஹாரம் அநுவதிக்கப்பட்டன. இனிமேல் இவைகளுக்கு பரிஹாரங்கள் நிறுபிக்கப்படுகின்றன.

பரிஹாரங்கள்

‘கைவல்யம் லீலா வீபூதியிலுள்ளது என்னும் பிரதிபக்ஷ் வ்யஹாரங்களிடுக்கும்படி சொல்லப்பட்டது. கீழ் இனி அவைகளுக்குப் பரிஹாரங்கள் நிறுபிக்கப்படுகின்றன.

அந்தந்த ஸம்பிரதாயஸ்தர்களுடைய பூர்வாசார்யர்களாலே நிர்ணீதமான அர்த்த விசேஷத்துக்கு அநுபபத்தி யேற்பட்டால் அது அவசியம் பரிஹரணீயமாகையால் பரிஹார அவச்யகம். கேவலனுக்கு, கீதா நிருபணம் பாஷ்யத்தில் ஆத்மப்ராப்தியும் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் சொல்லியிருப்பதால், இரண்டு பலங்களுக்கு யௌகபத்யம் கூடா மையால், பெளர்வாபர்யேண நிர்வாஹம் பண்ண வேண்டியதென்பது அநுபபந்தம்; ஏனென்றால்? அநேக ப்ரமாணங்களால் ஆத்மப்ராப்தியே பலமென்றும், அது அவாந்தர பலமில்லை என்றும் அது முக்கிய பல மென்றும் சொல்லியிருப்பதால் அந்த ப்ரமாணங்களை யெல்லாம் இந்த அந்யதானுபபத்தியைக் கொண்டு பாதிப்பது கூடாது.

பூர்வ மீமாம்ஸையில் சுருதிகளில் ப்ரபல ப்ரமாணமாகவும் அதைக்காட்டிலும் லிங்கம், தூர்ப்பலமாகவும் சொல்லப் பட்டிருக்கையாலே, இந்த அந்யதா நுபபத்திபு லிங்கத் தாலே இந்த சுருதி ரூபங்களான ப்ரமாணங் களை பாதிக்க முடியாது. சப்ததை ஸமதிகம்ய மான அர்த்த விசேஷத்தில் சப்தமே அர்த்த நிர்ணயகமாகையால், அதில் கேவல யுக்திக்கு அவகாசமில்லை. அந்த யுக்தி ப்ரமாணநுரோத மாயிருந்தால் கிராஹ்யமாகும். விருத்தமாயிருந்தால் அநாதரணீயம்.

இந்த விஷயம் ‘ஆர்ஷதர்மோப தேசஞ்ச’ என்கிற மனுஸ்மிருதி வசநவீதம்.

ஆனால் ‘ஸர்வேச்யவததர்மாண:’ என்கிற ப்ரமாணத்துக்கு அநுருணமான யுக்தியாகையால் இதுவும் க்ராஹ்யமாகலாமென்று சொல்லுவதும் பொருத்தாது. ஏனென்றால், அந்த வசனமானது அநேகாந்யதாசித்தி களோடும் அநேகாசங்கைகளோடும் கூடினதாகையால் அந்யதா ‘வீதத்தங்களாயும் ஸ்பஷ்ட டார்த்த ப்ரதிபாதங்களாயும் இருக்கிற அநேக ப்ரமாணங்களுக்கு முன்னிற்க மாட்டா

தாகையால் அதைக்கொண்டு அர்த்த நிர்ணயம் பண்ணுவது அநுசிதம். அந்த அந்யதா ஸித்தி முதலானவைகள் நிறுபிக்கப்படும்.

மேலும் ஆசார்யானுடைய ஸுத்திகளில் இந்த கேவலனுக்கு ஆத்மாநுபவம் அவாந்தர பலமாகச் சொல்லப்படவில்லை; ப்ரத்தயு விரோதமே ஏற்படுகிறது. அது கீழும் நிறுபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; மேலும் நிறுபிக்கப்பட்டும். ஆனால், ஆத்மப்ராப்தியும் ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் பலமாகச் சொல்லியிருப்பதால் அது கூடும்படி யெங்ஙனே யென்னில்? ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் சார்யாதிகரணத்தில் ‘பஞ்சாக்நிவீதோபி அர்ச்சிராதிகதி சரவணுக் அர்ச்சிராதிநாததஸ்ய ப்ரஹ்மப்ராப்தி அபுநரால்ருத்தி ச்ரவணுக்ச அத ஏவததக்ருத்யாயாத், ப்ரக்ருதி விநிர் முக்தி ப்ரஹ்மாத்தம ஸ்வாத்மாநுஸந்தானம் லித்தம், என்றிருப்பதால் ததக்ருத்யாயத் தாலே ப்ரஹ்மப்ராப்திக்கு அநுருணமார் ப்ரஹ்மாத்தம ஸ்வாத்மாநுஸந்தானம் ஏற்படுகிறதென்று சொல்லியிருப்பதால், அந்த ஸ்வாத்மாநுஸந்தானத்தில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் விசேஷணமாகத் தோன்றுகிறபடியால் பலத்திலும் விசேஷணதயா ப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ராப்தியே பலமென்று கொள்ளவேணும்.

விசேஷணதயா ப்ரஹ்மத்தினுடைய ப்ராப்தியாவது ஆத்மாநுபவத்தில் ஆத்மாவே ப்ரதாநபோக்யனாயும் ப்ரஹ்மஸ்வரூபம் அப்ரதாநபோக்யமாயும் ஏற்படுகிற அநுபவம்; ததக்ருத்யாயத்தில் அயோகப்பவச்சேதம் ஏற்பட்ட போதிலும் (அதாவது உபாஸநத்திற்கு அவிஷயங்களான குணங்களும் அநநுபாவ்யங்களாகலாமென்று சொன்ன போதிலும்) உபாஸிதகுணங்களுக்கு விருத்தங்களான குணங்களே அநநுபாவ்யங்களென்று அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்கையால் ப்ரஹ்மாத்தம ஸ்வாத்மோபாஸநத்தில் ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்திற்கு அப்ரதாநபோக்யத்வமே விஷயமாக யால் அனுபவத்திலும் அப்ரதாந போக்யத்வமே விஷயமாகவேணும். ப்ரதாநபோக்யத்வம் விருத்தமாகையாலே அநுபாவ்யமாகாது. தஹரவீத்யையில் ‘தஸ்மிந்யதந்தஸ்தது பாஸித்யம் குணங்களுக்கு ப்ராதாந்யேந உபாஸ்யத்வம்’ என்று ஏற்படுகிறதை யநுஸரித்து அநுபவதனையில் ‘வ்ரஜந்தி ஏதாந்ச: ஸ்த்யாத் காமாத், என்று குணங்களுக்கு ப்ராதாந்யம் சொல்லியிருப்பது போல் இங்கும் கொள்ள வேணும்.

விசேஷண விசேஷ்ய பாவத்தால், ப்ரா தாந்ய அப்ரா தாத்யங்கள் விவக்ஷிதங்கள் அன்று என்று சொல்லில் கருதியில் சாந் தோக்யத்திலும், ப்ருஹ்தாரண்யகத்திலும் பித்நாதிகாரியாகச் சொல்லுமது அணங்கத மாம். மதுவீத்யா ந்யாயத்தாலே அவாந்தர பவகல்பமும் அநுபநந்தம். மதுவீத்யை யில், வண்வாதிபத ப்ராப்தியும் அநந் தரம் ப்ரஹ்மப்ராப்தியும் கண்டோக்தமாகை யாலே பவத்வம் மேற்படலாம். மேலும் மது வீத்யாநிஷ்டனுக்கு அர்ச்சிராதிகதியும் மூர்த் தந்யநாடி நிஷ்க்ரமணமும், இல்லாமையால் இவ்விடத்தில் அவாந்தரபலம் ஆத்மாநுபவ மாகவும், ஸாக்ஷாத்தபலம் பகவதநுபவமாகவும் சொல்லப்படாமையாலும் மேலும் விருத்த மான வசனமேயிருப்பதாலும் மதுவீத்யையை த்ருஷ்டாந்தீகரித்து பல த்வய கல்பநம் பண்ணுவது அநுசிதம்.

மேலும் 'தேஷாம் ஞானீ நித்ய யுக்த: ஏக பத்திர விசிஷ்யதே' என்கிற கலோக வ்யாக் கியமான கிதாபால்யத்தில், இதரயோஸ்து யாவத ஸ்வாபிஷேகப்ராப்தி மயா போக: என்று ஐகவர்யார்த்திக்கும் கைவல்யார்த்தித் தும் தங்களுடையபவங்களான ஐகவர்ய கை வல்யங்கள் ஸீத்திக்கிறபர்யந்தம் என்னிடத் தில் ப்ராபதத்தவே அத்யவனாயம். ஜ்ஞா நிக்கு தானே ப்ராபகமும் ப்ராப்யனுமா கையால், என்னோடு நித்யயோக மேற்படுவ தால் ஜ்ஞாநி நித்யயுக்தனென்று, சொல்லப் படுவன் என்றிருப்பதால், கேவலனுக்குஸாக்ஷத் பவம் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியாயிருக்கும் பக்ஷத் தில், ஐகவர்யார்த்தியோடு சேர்த்து, "யாவத் தில்வாபிஷிலப்ராப்தி, என்று சொல்வவேண்டிய தில்லை. ஆனால் ஜ்ஞாநியைப்போல், அவ்யவதா நேத ப்ரஹ்மப்ரபத்தியில்லாமல், அவாந்தரபல மான ஆத்மானுபவத்தினுடைய, வ்யவதாதநத் தைப்பற்றி இப்படிச் சொல்லுமது கூடுமென் னில் மதுவீத்யா நிஷ்டனையும் இந்த கோடியில் சேர்த்துச் சொல்லாமல், இவர்களை மட்டும் சொல்லுவது அநுபநந்தமேயாகும். இன்னும் இந்த விஷயத்தில் நிரூபிக்கவேண்டிய அம்சங் கள் மேலே வரும்.

மேலும் பஞ்சாத்திவித்யா நிஷ்டனான கேவலனுக்கு அவாந்தர பலம் ஆத்மாநுபவம், ஸாக்ஷாத்தபலம் பகவத நுபவம் என்று சொல் லுவது மத்யஸ்தர்களான பூர்வாசார்யர்களு டைய வசன விருத்தம்.

கீழ் நிரூபித்தபடி திருவாய்மொழியில்கைவல் யபரமான பாகரங்கனின், திருக்குருகைப் பிராண்பிள்ளை வ்யாக்யானத்தினுடைய வாக் யங்களுக்கு விரோதம் பைஷ்டம்.

மேலும் கார்யாதிகரண சுருத ப்ரகாசிகை யில் பாதநிமதோ ப்ந்யானாவரைத்தில், அர்ச் சிராதி கதியாலே போகிறவனுக்கு சதுர்முக ப்ரஹ்மலோக ப்ராப்தியும், அநந்தரம் பரப் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் கூடுமென்பதை, ஜாபகோ பாக்யானத்தில் ஜாபகனுக்கு மூர்த்தந்யநாடி நிஷ்க்ரமணமும் அர்ச்சிராதி கதியும் அவாந்தர பலமான, சதுர்முகலோக ப்ராப்தியும், அநந் தரம் ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் பாரதத்தில் சொல் லப்படவில்லையென்று சுருத ப்ரகாசிகையில் நிராகரித்திருக்கிறது.

பஞ்சாத்திவித்யா நிஷ்டனான கேவலனுக்கு அர்ச்சிராதிகதி ஏற்பட்டு அவாந்தரபலம் ஆத் மாநுபவமும் அநந்தரம் ப்ரஹ்மாநுபவமும் ஸீத்தாந்த ஸீத்தமாயிருக்கும் பக்ஷத்தில் கார் யாதிகரண பூர்வபக்ஷி பஞ்சாத்தி வித்யாநிஷ் டனையே எடுத்து அவனுக்கு அர்ச்சிராதிகதி பூர்வமாக பவத்வத்தையும் உங்களுடைய ஸீத்தாந்தத்திலிருப்பதுபோல், இதுவும் கூடு மென்று சொல்லாமல், அப்ரஸீத்தமான, ஜாபகோபாக்யானத்தை உதாஹரணமாகக் காட்டவேண்டியதில்லை. இதைக்கொண்டே கேவலனுக்கு பவத்வயமில்லையென்று ஸ்பஷ்ட மாயறியலாம்.

அர்ச்சிராதிகதியுள்ள தக்ஷிணயந்தத்தில் சரீர வியோகம் ஏற்பட்டவனுக்கும், உத்தராயணத் தில் சரீரவியோகம் ஏற்பட்டவனுக்கும், வ்யா ஹிருதி சரீரக ப்ரஹ்மோபாஸகனுக்கும், அவாந்தர பலமாக சந்த்ரஸாயுஜ்யமும், ஆதித் யஸாயுஜ்யமும், அந்நிலோக வாஸமும் அவாந் தரபலமாக ஏற்படுவது போல் கேவலனுக்கும் கூடுமென்பது அநுபநந்தம். கீழ் நிரூபித்த அதி காரிகளுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற சந்த்ர ஸாயுஜ்யம் முதலானவை வித்யையினுடைய அவாந்தர பலமன்று; அந்த ஆதிவாஹிகர்களில் அந்யதம டரான சந்த்ரன், ஆதித்யன், அக்தி இவர்களு டைய ஸைக்காரவிசேஷத்தாலே ஏற்படுகிற விச்ரமார்த்தமுள்ள விளம்பம். இப்படியே 'அயநேபிசதகிணே' என்கிற இடத்தில் சுருத ப்ரகாசிகையில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிச் சொல்லாத பக்ஷத்தில் கார்யாதி கரண சுருதப்ரகாசிகையில் அர்ச்சிராதிகதி

யுள்ள எல்லாருக்கும் அவ்வவதானே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தி என்று நிரூபித்திருப்பது விருத்தமானம்.

ஆனால், கார்யாதிகரண பூர்வபக்ஷி அர்ச்சிராதிகதி ஏற்படுகிற எல்லாருக்கும், அவ்வவதானே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியில்லையென்று சொல்லுவதை நிராகரிப்பதற்காக, அர்ச்சிராதிகதியாலே போகிற சிலர்களுக்கு, வ்யவதானே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியிருந்தபோதிலும் சிலர்களுக்கு, அவ்வவதானே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியென்பது அந்த சுருதப்ரகாசிகையின் அபிப்பிராயம் என்று சொல்லுவதும், அநுபபந்தம். சரீர வியோகம் வருகிறவர்களுக்கு தக்ஷினயநம், உத்தராயணம் இவையையாழிய வேறு காலங்களில்லை. அப்படியிருக்க எல்லாருக்குமே அர்ச்சிராதிகதியும், அவ்வவதானே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியும் ஸ்பஷ்டமாயிருக்க, சிலர் என்று விபஜித்துச் சொல்லுவது கூடாது.

மேலும், கேவலனுக்கு ஏற்படுகிற பலத்வம் ஒரே விதையினுடைய பலமா? அல்லது பின்னவியோ பலமா? ஒரேவிதையினுடைய பலமென்று சொல்லுவது ஒரு விதையுக்கு பலத்வம் கூடாமையால் அநுபபந்தம். மது விதைய ஒன்றையிருந்தபோதிலும் பலத்வமேற்படுவதுபோல, இங்கும் கூடுமென்பதும், அநுபபந்தம். மது விதையில்கார்யாவஸ்தை ஆதித்ய சரீரக ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமும் ஏற்படுகிற படியால் பலபேதமேற்படலாம். இங்கு அப்படியிஷய பேதமில்லாமையாலே அது கூடாது.

ஆனால் பஞ்சாத்திவிதையில் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபமும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமும் விஷயமாக ஏற்படுகிறபடியால் அந்த விஷயபேதத்தைக் கொண்டு, பலத்வம் ஏற்படாவிடமென்னில் ஸர்வ ப்ரஹ்ம விதையினிலும் இந்த விஷயபேதம் ஏற்படுவதால், பலத்வமும் ஏற்படும். மதுவிதையினுடைய பலங்களான கார்யாநுபவ நித்யாநுபவங்களுக்குக் காலபேதம் ஏற்படுவது ஆவசியமாயிருப்பது போல் இங்குக் கூடாது. ப்ரஹ்மாத்மக ஸ்வாத்மோபாஸநமாகையாலே அதற்குப் பலமாக கேவலாத்மாநுபவம் ஏற்படாது.

இரண்டாவது பக்ஷமும் அநுபபந்தம். ஒரே அதிகாரிக்கு வித்யத்வயா துஷ்டாநம் அநுபபந்தமாகையால் கார்யாதிகரண சுருத ப்ரகாசிகையில், ஜாபகனுக்கு மூர்த்தந்யநாடியால் நிஷ்கிரணமில்லை. ஜிஹ்வையில் நின்று நிஷ்க்ரமணத்தான் பாரதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்க

கிறதென்று நிரூபித்திருப்பது பாரதத்தில் எந்த பாடத்தை அவலம்பித்ததோ தெரியவில்லை என்று சில ஆதிநிகர்கள் சொல்லுவது ஸர்வஜ்ஞராயிருந்துள்ள சுருதப்ரகாசிகா காரருக்கு அஜ்ஞாந்தத்தை யேற்படுத்துகிறதாக இருக்கிறது. இதுவுமொரு வியப்பே.

இதுவுமன்றி 'ஸௌநத் ப்ரஹ்ம கமயதி' என்கிற சுருதியானது அவ்வவதானே ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியைச்சொல்லவில்லையென்று, சில ஆதிநிகர்கள் சொல்லுவதும் கீழ் உதாஹரணங்களான சுருதப்ரகாசிகா வாக்கியங்களுக்கு விருத்தமென்பதையும் கண்டுகொள்க.

ப்ரக்ருதிவியுத்த, ஆத்ம ஸ்வரூபாவாப்தி ப்ரக்ருத்யவிஷயக பகவத்விஷயக ஆத்மாநுபவ ரூபமாகையாலே ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் கூடும் என்பதும் அநுபபந்தம். ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் 'முக்தாநாம் பரமாகதி:' என்பதன் வ்யாக்யானத்தில் 'பரமேதி விசேஷணேந முக்தாநாமேவ கேஷாஞ்சித் அர்வாசீநா கதி: ச்ரூயதே' என்று நிரூபித்தும்.

ப்ரக்ருதிபந்த அவித்யாகர்ம ஸம்ஸ்கார ருசி விபாகேப்ய: ஆவரணேப்ய: ஏகாந்ததோ அத்யந்தத:ச விச்ஷிஷ்டா: முக்தா: என்று நி:சேஷ ப்ரக்ருதி விநிர்யோகமுள்ளவர்களுே முக்தர்களென்றும் அவர்களுக்கே கைவல்ய ரூபமோக்ஷமுண்டென்றும் சொல்லியிருப்பதாலும், தீதாபாஷ்யத்தில், பலவிடங்களில் ப்ரக்ருதிவியுத்த என்பது ப்ரக்ருதி விநிர்மோகத்தையே, நிரூபித்திருப்பதாலும், திருவாய்மொழியில் 'சென்றங்கின்ப துன்பங்கள் செற்றுக் களைந்து பசையற்றால்' என்று கேவலனுக்கு ஸர்வகர்ம விநிர்மோகத்தைச் சொல்லியிருப்பதாலும், "த்ருஷ்ட்வா நுகுலமாத்த்மாநம் அந்யத்ர விதஸ்ப்ருஷா: போக்யபூத பராத்த்மாநம் உபாயத்தேநாநுஸந்த தத் தேநைவச பராதோநக்ஷயே ஸத்யபிக்ரமணம், திரோஹிதே சசாநுகூல்ய: ஸ்வாத்மாநம் போக்யமச்ருதே" என்று கேவலனுக்கு ஸர்வகர்மக்ஷயமுண்டென்றும், சகவர விஷயத்தில் ஆநுகூல்யஜ்ஞாந மில்லாமல், ஆத்மாவையே போக்யமாக நினைத்து, அந்த ஆத்மாநுபவத்துக்காக சகவரணையே உபாயமாக அநுஸந்திக்கிறவனாய், அந்த அபராத்ததாலே, ஸர்வகர்மக்ஷயம் ஏற்பட்ட போதிலும், கேவலாத்மாவையே போக்யமாக கொள்ளுகிறானென்றும், தேசிகனுக்கு ஆசார்யரான வாதிஹம்ஸாம்

பீலாஹர் அருளிச் செய்திருப்பதாலும், ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் ஆத்மானுவம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில் ஸர்வ கர்மக்ஷயம் ஏற்படமாட்டா தென்றும் ஸர்வகர்மக்ஷயம் சொல்வியிருப்பதால் அவ்வாத்மாநுபவம் பிரக்ருதி மண்டலத்திலேயேயென்பதும் வெளியாம்.

மேலும் பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனுக்கு ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் ஆத்மாநுபவம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில், சரீரவியோக காலத்திலேயே மூர்த்திய நாடி நிஷ்க்ரமணமும் அர்ச்சிராதி கதியும் சொல்வியிருப்பது விருத்தமாம். பூர்வா சார்யர்களுடைய பூர்ஸைத்திகளில் பலவிடங் களிலும் முத்தியென்று ஸர்வகர்ம விநிர்மோ கத்தையே ப்ரதிபாதித்திருப்பதால், அவை களுக்கு கொளனூர்த்த கல்பமும் பண்ணுவது அநுபந்தம்.

இப்படி பஹுப்ரமாணோபபத்திகளாலே, அவாந்தர பல கல்பநம் அநுபபந்தமாகையால், பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனான கேவலனுக்குசரக்ருதி மண்டல பஹிர்ப்பூதமான நித்யவியூதியினுடைய ஏகதேசத்தில் ஸ்தாநமென்றும், ப்ரஹ்மாக்க ஸ்வாத்மாநுபவமே பலமென்றும், அதில் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ரதாந போக்கியதையா பாநமும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு ப்ரதாநபோக்யதயாபாநமும் உண்டென்றும் கொள்ளவேணும்.

இப்படியிருப்பதற்குக் காரணம் ஸர்வகர்ம நிர்மோகம் ஏற்பட்டபோதிலும், அந்தஉபாஸ நஜ்ய பகவத் ஸங்கல்பமேயாம். இப்படியே பூர்வாசார்யர்களுடைய அபிப்பிராயமென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆத்ம ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமே கைவல்ய மோக்ஷமென்பது திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளை அருளிச்செய்த ஆசூயிரப்படியில் வ்யங்க்தம். அந்த ஆத்மஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும், 'பரஞ்ஜியோதிருபஸம்பத்ய' என்கிற சுருதியின்படி, பரப்ரஹ்ம ஸம்பத்யநத்தரகாஸிகமா கையாலே, அந்த ஸம்பத்தின் நித்ய வியூதியிலேயே ஏற்படுவதாகச் சொல்லுகையால், ததந்த்ரபாவியான கைவல்யமும் நித்யவியூதியின் ஏகதேசத்திலேயே கொள்ளவேணும். ப்ரஹ்ம ஸமத்யநத்தரபாவியான இந்த ஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் கேவலனுக்கும், ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டனுக்கும் ஸாதாரணம். ததந்த்ரபாவியான திவ்யநகரப்ரமேசம். பர்யங்காரோஹணம் முதலானவை ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டனுக்கு அஸாதாரணம். ப்ரஹ்மஸ்வரூபமாவது 'ஸர்வத: ப்ருஷ்டேஷு' என்கிற சுருதியின்படி.

ப்ரக்ருதி மண்டலத்திற்குப்பிறும்பு அனுபவதே சமிருப்பதால் அதுவே கேவலனுக்கு அனுபவ தேசதயா அநுபாவம்ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டனுக்கு அநுபவ தேசமாயும், ஸாக்ஷாத் ப்ராப்ய மாயுமிருக்கும். மதுவித்யையில் பல த்வயம் ஸ்ரீபாஷ்ய முதலான க்ரந்தங்களில் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதித்திருப்பதுபோல, பஞ்சாக்நி வித்யாநிஷ்டனுக்கும் பலத்வயமிருக்கும் பக்ஷத்தில் ப்ரதிபாதித்திருக்கலாம். மேலும் பலத்வய மில்லையென்பதற்கே கீழ்நிறுபித்தபடி ப்ரமாணோபபத்திகளிருப்பதையும் கண்டுகொள்க.

இப்படியிருக்க வேலம் அந்யதாநுபத்தியைக்கொண்டு அந்யதாவித்தங்களான அநேக ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமாக அவாந்தர பல கல்பநம் முதலானவை அநுபபந்தம் என்பது ஸ்பஷ்டம். இப்படி கைவல்ய ஸ்வரூபம் யதாமதிநிறுபிக்கப்பட்டது. இதனுடைய விஸ்தரம் பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களிற் கண்டுகொள்க. இனி ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டனுடைய பலம் நிறுபிக்கப்படும்.

ப்ரஹ்ம வித்யாநிஷ்டன் அனுபவம்

இனிமேல் ப்ரஹ்மவித்யாநிஷ்டனுடைய பலம் நிறுபிக்கப்படுகிறது. ப்ரஹ்மவித்யையாவது பக்தி ப்ரபத்திகள். அவற்றுள் பக்தியாகவது தஹரவித்யை முதலிய பேதத்தாலே பவ வகையாம். இன்னும் அந்த பக்தியே உபாய பக்தியென்றும், பஸபக்தியென்றும் அதிகார பக்தியென்றும் பஹ்வித்யாயிருக்கும்.

அதில் உபாய பக்தியாவது, மோக்ஷ ஸாதகமாக உபாஸகர்களால் அநுஷ்டிக்கப்படும்தான்; நிரந்தர ஸ்மருதி ரூபமான ஜ்ஞானவிசேஷம். பஸபக்தியாவது ப்ரபந்தர்களுக்கு போஜத கூந்த்நயாயத்தாலே சரீரவியோகாந்தரம் அநுபவத்துக்கு உபகாரணமான அபிநிவேசம். இது ப்ரபக்தி பலமாய் வருமதாகையாலே, பஸபக்தியென்று வழங்கப்படும்.

அதிகார பக்தியாவது 'மயர்ஷ மதிநல மருவினன்' என்கிற படியே பகவத் கடாக்ஷ விசேஷத்தாலே, ஆழ்வார்களுக்குக் கிடைத்த ப்ரேமரூபபந்தமான ஜ்ஞான, விசேஷம். இந்த ப்ரேமவிசேஷத்தாலே "காலாழும் தெஞ்சுழியும்" என்கிறபடியே கரண சைதல்யம் பிறந்து "அடைவுபட உபாயாந்தரங்களை, அநுஷ்டிக்க முடியாமையாலும், தியாஜ்யமான ஸம்ஸாரத்தினுடைய கொடுமையை அநுஸந்திப்பதாலும், ப்ராப்யமாவது ப்ரஹ்மாநுபவ அஸபத்தாலே உண்டான க்லேசத்தாலேயும், அவினம்

பய பலபரதமான வித்தோபாயத்தைப் பரிக்கர ஹிக்கையாகிற ப்ரபத்திக்கு அதிகாரமாயிருக்கும்.

இப்படியே ப்ரபத்தியும் பஹுப்ரகாரரெயென்று கீழ் திருபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைகளுக்குப் பலம் பகவதநுபவம், அநுபவ ஜிதீத ப்ரீதிசுாரித கைங்கர்யம், கைங்கர்ய ஜிவிதபக மந்முகோல்வாஸம். இவைகளும், இவைகளுடைய சரமபர்வமாக வருகிற ஆசார்ய பாகவத அநுபவ கைங்கர்யங்கள் முதலானவையுமாம்.

பக்தர்களுக்கு அநுபவமே புருஷார்த்தமென்றும், ப்ரபந்தர்களுக்கு கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும் சொல்லப்படும். இந்த அநுபவ கைங்கர்யங்களும், பரார்த்த ஸ்வார்த்த போதத்தால் வேறு பட்டுமிருக்கும். ஆனால் “யேநயேந தாதா கச்சிதி காமாந்து காமருபய துஸஞ்சரத்” இத்தயாதி சுருதிகளாலே ப்ரஹ்ம வீத்யா ஸாமாந்யத்துக்கு கைங்கர்யமே பலமாகச் சொல்லியிருப்பதால், இது கூடும்படி எங்கனோ என்னிலை; இருவர்களுக்கும் அநுபவ கைங்கர்யங்கள் ஏற்பட்டிருந்த போதிலும், “பக்தைதர்பாகவதைஸ் ஸஹ” “வைருத்தத்தமரகும், முநிவரும் வியந்தனர” என்கிற ப்ரமானங்கலின்படி அநுபவநிஷ்டர்கள், கைங்கர்ய நிஷ்டர்கள் என்று ப்ரகாரரேபதம் ஏற்பட்டிருப்பதால், பக்தனுக்கு அநுபவத்தாலேயுண்டான ப்ரீதியாலே ஏற்படுகிற கைங்கர்யமானது, அந்த தசையிலேற்படுகிற அநுபவ விசேஷத்திற்கு ஸாதநமாய்க்கொண்டு அப்ரதாநமாயிருக்கும்.

ப்ரபந்தனுக்கு த்வயமே கரண மந்த்ரமாகையாலே, அதில் உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிறபடி கைங்கர்யமே பலமாக, தத்க்ருது ந்யாயத்தாலே ஏற்படுகிறபடியால் அந்த கைங்கர்யத்துக்கு அநுபவம் சாதநமாயிருக்கும். அநுபவத்தாலேயுண்டான, ப்ரீதியானது கைங்கர்யத்திலே மூட்ட அந்த கைங்கர்யமே ப்ரம புருஷார்த்தமாயிருக்கும். இவைகளுக்கு கைங்கர்ய ஸாதநமாக அநுபவமேற்படும்.

இப்படி, ப்ராதாந்ய அப்ராதாந்ய பேதத்தாலே, அதிகாரிவ்யவஸிதைகூடும். இத்தைய நுஸரித்தே, ஸ்ரீவசந்பூஷணத்திற்குத் திருவாய் முழிப்பினை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்தில், பலபேத மில்லை என்பதற்கும் உபபத்தியேற்படும்.

ஆனந்தம் துல்யம்

இப்படி அதிகாரி பேதமிருந்தபோதிலும், ஆனந்த தாரதம்யமில்லை. அது எப்படியென்றால், ஈசுவரனுக்கு ஜகத் வ்யாபாராதிகளாலே உண்டான ஆனந்தமும், பிராட்டிமாரர்களுக்கு, தாங்கள் பத்ரீ முறையாலுண்டாகிற ஆனந்தமும், பெரியதிருவடி முதலானவர்களுக்கு வாமுனம், சயநம் முதலானவையாக இருக்கிற தாலுண்டான ஆனந்தமும், வெவ்வேறுமிருந்த போதிலும், ஆனந்த தாரதம்யமில்லையென்பதுபோல் இதுவுங்கூடும்.

நித்யர்கள், முக்தர்கள், பிரட்டிமார், ஈசுவரன் இவர்களுக்கு ஆனந்தம் வெவ்வேறுமிருந்தபோதிலும், ஈசுவரன் ஸர்வ ஸ்வாமி வாகையாலே, அவனுக்குண்டாகிற ஆனந்தம் தங்களுடையதாயுமிருக்கும். மற்றவர்கள் ப்ரஸம்ர்த்தையக ப்ரயோஜனர்களாகையாலே தங்களுக்கு வருகிற ஆனந்தம்போல் மற்றவர்களுடைய ஆனந்தமும் தங்களுடையதாகவே யிருக்கிறபடியால் ஆனந்தம் அவ்விஷ்டமாயிருக்கும். இந்த விஷயம் “போகமாத்தர ஸாம்யலிந் காச்ச” என்கிற ஸூத்ர வித்தம். ஆதலால் கைங்கர்ய நிஷ்டர்களோடு, அநுபவநிஷ்டர்களோடு வாகியற எல்லார்க்கும் ஆனந்தம் துல்யம்.

அநுபவ கைங்கர்யங்கள் ஸ்வார்த்தத்தங்களாயும், பரார்த்தாங்களாயுமிருக்கும். ஸ்வார்த்ததையாவது, அநுபவகைங்கர்யங்களாலுண்டாகிற போகத்தில், தங்களுக்கு அப்ராதாந்யமும் ஈசுவரனுக்கு ப்ராதாந்யமும் ஏற்படுகை.

போக மாவது

போகமாவது:—கிருதார்த்த தாபுத்தி. அவற்றுள் பரார்த்ததையாவது, இவைகளாலுண்டாகிற போகம் ஈசுவரனுக்கேயாக தங்களுக்கு சைத்த்யகாரியம் அவகாதல்வேதம் போலவே ஆநுஷங்கிகமாயாவது, ஈசுவரனுடைய போகாதிசயாதாநேச்சையாலாவது வருகிற போகத்தில் தங்களுக்கு அந்வயமில்லாமை, தங்களுடைய அநுபவ கைங்கர்யங்களாலுண்டாகிற பகவந்முகோல்லாலானுபவம் இவர்களுக்கு புருஷார்த்தம். இந்த விஷயம், திருமூர்த்தியில் “தாரதம்யம்” என்கிற வ்யக்தசதுர்த்தியோடு, அந்விதமான நம்: பதத்தால் ஏற்படுகிறது. அது எப்படியென்றால், அந்த வ்யக்தசதுர்த்தி “தாதார்த்தேய சதுர்த்தி” என்கிற அநுசாசனத்தால்தாதார்த்தவாகியாக ஆகி

ந்து. அந்த தாதர்த்தியாவது சேஷத்வம். கீழ் ப்ரணவத்தில் லுப்த சதுர்த்தியாலே சேஷத்வம் சொல்பட்டிருப்பதால், இந்த சதுர்த்தியில் 'நாகிஞ்சிதகுர்வத: சேஷத்வம்' என்கிற ந்யாயத்தால், கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது சேஷத்வம் வித்தியாமையால், சேஷவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது.

அவ்விடத்தில், லுப்த சதுர்த்தியில் 'அஸ்யமி' என்று அத்யாஹரித்துக் கொள்ளவேண்டியதாகையாலே, சேஷத்வ ஸ்வரூபயோக்யதையைச் சொல்லுகிறது. இவ்விடத்தில் அந்த சேஷத்வப் போ பதாநத்தைச் சொல்வி' அது அவ்வித்தமாகையால், 'ஸ்யாம்' என்று கிரியையினுடைய, அத்யாஹாரத்தாலே, அந்தப் போ பதாந ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுகிறது.

இப்படி ப்ரார்த்தனையைச் சொல்லுவதால் கைங்கர்யம் ப்ரார்த்த நியமென்று கிடைக்கிறது. சேஷத்வம் பஹு பதார்த்த கடிதமாகையால், அந்தப் பத மையிவ்யாஹாரத்தாலே, சேஷத்வம் கிடைக்கிறது. அதில் சதுர்த்தியினுடைய அர்த்தம் இச்சை. அந்த இச்சா விஷயத்வம் வித்தவஸ்துவவுக்குக் கூடாமையால், அதிசய விசிஷ்டனான நாராயணனை விஷயமாக உடைத்தாயிருக்கிறது.

அப்படியே, 'ஸ்யாம்' என்கிற இடத்திலேயும், வேதநத்துக்கு வ்யாபாரவிசிஷ்டவேஷேண இச்சாவிஷயத்வம் சொல்லுகிறது. ஆகையால் சதுர்த்தியர்த்தமான இச்சையில் ப்ரபுத்தியர்த்தமான நாராயண பதார்த்தம் விஷயதாஸம்பந்தேன இச்சையில் அந்விதமாய், அப்படி நாராயண பதார்த்தாந்விதமான இச்சை ஜந்யதாஸம்பந்தேன வ்யாபார விசிஷ்ட ஜீவ பதார்த்த ஏகதேச வ்யாபாரத்தில் அந்வயிக்கிறது. ஆக, "அதிசய விசிஷ்ட நாராயண விஷயக இச்சா ஜந்ய வ்யாபார விசிஷ்ட: ச்யாம்" என்று போதம் ஏற்படுகிறபடியால், பரகதாதிசயாதாயகமான வ்யாபார விசேஷ ரூப சேஷவ்ருத்தி ப்ரார்த்தனை ஏற்படுகிறபடியால், இந்த சேஷ வ்ருத்தி, ப்ரார்த்தனா விஷயம் என்றேற்படுகிறது.

அதில் மதமயபதமான நம: பதத்தினுடைய அர்த்தமானது காசுக்ஷி ந்யாயத்தால், ப்ரவணத்தினும், ஸ்வஸ்தாநத்தினும், வியக்த சதுர்த்தியிலேயும், அந்விதமாகிறது. அதில், நம: ஸ்யாம் என்று அத்யாஹ்ருதமான ஸ்யாமென்கிற க்ரியாபதத்தோடு சேர்ந்து அந்விதமான நம: பதமானது, 'அதிசய விசிஷ்டமாய்

யிருந்துள்ள அஸ்யத் சப்தார்த்த விஷயக இச்சா ஜந்ய வ்யாபார விசிஷ்ட நஸ்யாம்' என்றேற்படுகிறது.

இத்தால் ஸ்வாதிசய ஆதாயக வ்யாபாரம் அபுருஷார்த்தமாய் பகவததிசய ஆதாயக வ்யாபாரமே புருஷார்த்தமாக ஏற்படுகிறது. இப்படி ஏற்படுகிறபடியால், தனக்கு பகவதனுபவ கைங்கர்யங்களில், உண்டாகிற போகத்தில் அவ்வயிருக்குமானாலும், அந்த போகரூபமான ஸ்வாதிசயாதாயக வ்யாபாரம் இவனுக்கு ஏற்படுகையால், இந்த ப்ரார்த்தனை கூடாது. ஆதலால் சைதந்ய கார்யமாய் தனக்கு வருகிற போகம், பகவத்போகாதிசயாதாயகமாய்க் கொண்டு உத்தேசியமாகிறது.

இவனுக்கு வருகிற போகம், பகவத் போகாதிசயாதாயகமாய்க் கொண்டு, உத்தேசியமாகும் என்னும் அர்த்தத்தை, ஆழ்வார் தனக்கேயாகவெனக்கொள்ளுமீதே" என்றருவிச் செய்தார். அதில் எனக்கேயாக என்கிற ஏவகாரத்தால், ஸ்வபோகம் வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறது. அப்படியே ஆண்டாளும், "மற்றநங் காமங்கள் மாற்று" என்று ஸ்வபோகத்தில் அவ்வயில்லாமையை வெளிவிட்டான்.

இப்படியே த்வயத்தில் உத்தர கண்டத்தினும், நம: சப்தத்தால் இந்த அர்த்தமேற்படுகிறது. இப்படி, ஸர்வப்ரமாண மூலபூதமான திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தமாக ப்ரார்த்தாநுபவ கைங்கர்யங்களுடையபடி திருபிக்கப்பட்டது.

இந்த ப்ரார்த்தானுபவ கைங்கர்யங்களில் உபாஸகர்களுக்கும் ஸ்வகத ஸ்வீகரநிஷ்டர்களுக்கும் அவ்வயில்லை. அதில் உபாஸகர்கள் மந்த்ரத்தினுடைய ஸ்தூல யோஜனையைப் பற்றிப் போகிடுவர்களாகையாலே அவ்வயில்லை. ஸ்வகத ஸ்வீகரநிஷ்டர்களும் அப்படியே, ஸ்தூலயோஜநாநிஷ்டர்களாகையாலே அவர்களுக்கும் அவ்வயில்லை.

அநுபாயப்ரபத்திநிஷ்டர்கள் திருமந்த்ரத்தினுடைய ஸைக்ஷமயோஜநாநிஷ்டர்களாகும், த்வயத்தையேப் ப்ரபத்தியுஷ்டாந மந்த்ரமாக அவலம்பித்தவர்களாகையாலும், தத்திருந்து ந்யாயத்தாலே, பலதசையில் ப்ரார்த்தாநுபவ கைங்கர்யங்கள் பலமாக ஏற்படுகிறது.

உபாஸகர்களும், ஸ்வகதஸ்வீகரநிஷ்டர்களும் இப்படி இவ்லாமையால் தத்திருந்து ந்யாயத்தாலே ஸ்வார்த்தாநுபவ ப்ரார்த்தனைகையங்களான பலமாக அடைகிறார்கள்.

தத்க்ருது ந்யாயம் அயோக வ்யவச்சேத பரமாயிருந்தாலும் உபாஸித விருத்தாகாரப் ராப்தி கூடாமையால், இந்த அதிகாரிகளுக்கும் உபாயாநுஷ்டான தசையில் ஸ்வார்த்தானுபவ கைங்கர்யங்களே பலமாக உத்தேசித்திருப்பதால், இதற்கு விருத்தமான பரானுபவ கைங்கர்ய ப்ராப்தி கூடாது.

ஆனால், கத்ய வ்யாக்யானத்தில், பெரிய வாச்சான்பிள்ளை நித்ய விபூதியினுடைய நிருபணவசரத்தில், “போக்ய போகோப கரண” என்கிறவிடத்தில், நித்யவிபூதியில் ஸ்வார்த்த போகமேயில்லாமையால், போக்த்து நிர்ந்தேச மில்லையென்றும், லீலாவிபூதியில், “போக்த்து போகோபகரண” என்றிருப்பதால், ஸ்வார்த்த போக்த்தாக்களைச் சொல்லுகிறதென்றும், அருளிச்செய்திருப்பதால், நித்யவிபூதியில் பலபேதமில்லை என்று ஏற்படுவது கூடும்படி. என்குண என்னில் லீலாவிபூதியில் ஸ்வார்த்த போகமே ப்ரதானமாயிருப்பதால் அப்படி நித்ய விபூதியில் ஸ்வார்த்தபோகம் ப்ரதானமாயில்லாமையைப்பற்றி அருளிச்செய்ததாகையாலே, அநுபபத்தியில்லை. நித்யவிபூதியில் ஸ்வார்த்தபோகம் அப்ரதானமாயுள்ள அதிகாரிகளும், ஸ்வபோகமும் ப்ரார்த்தமாயிருக்கும் அதிகாரிகளும், உண்டென்பதற்கு அநுபபத்தியில்லை.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்துக்கு திருவாய்மொழிப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வ்யாக்யானத்திலும் பலபேதமில்லை என்பதற்கு தாத்பர்ய அனுபவ கைங்கர்ய ரூப பலபேதமில்லை என்பதே; மற்றப்படி ப்ரார்த்த ஸ்வார்த்தபேதமில்லை என்பதில் தாத்பர்யமில்லை.

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவசநபூஷண பங்கதியில் உத்தேச்யபேதத்தை நிருபித்திருக்கிறபடியால், அந்த உத்தேசானு குணமாகவே, பலவிதத்தி சொல்ல வேண்டியது ஆவசியசுமாகையாலே, பலபேத முண்டென்பது ஸ்பஷ்டம்.

இப்படியே ‘மணவாளமாமுனிகள் வ்யாக்யானத்திலும் ஏற்படுகிறது. முக்தியில் பலபேதமில்லையென்பது, கைவல்யத்தை முக்தியாகவும் தத்க்ருது ந்யாயத்திற்கு அந்யயோக வ்யவச்சேதமே அர்த்தமென்றும் சொல்லுகிற வித்தாந்தத்தில் கூடாததால், அந்த உபபத்திகளைக் கொண்டு அனுபவ கைங்கர்யங்களில், ப்ரார்த்தனை ஸ்வார்த்தத்தை உண்டென்பது வீர்த்தம். இப்படி, சில ஆசார்யர்களுடைய நிர்வாணம்.

அன்றிக்கே, “இவற்றை தர்மமென்கிறது ப்ரமித்த அர்ஜுனன் கருத்தாலே” என்று லோக தேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பதால், பக்தி முதலானவைகளுக்கு வாஸ்தவமான உபாயத்தவமில்லை; அந்த உபாயத்தவம் ஈசுவரனுக்கேயுள்ளது. பக்தியில் வருகிற உபாயத்தவ பக்தி ப்ராந்தி ரூபமென்றேற்படுகிறபடியால் “நா தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி:” என்பதால் தத்வஜ்ஞாநமில்லாதவர்களுக்கு முக்தியில்லை என்று சொல்லியிருப்பதால், உபாயத்தவபுத்தியா பக்தியை அநுஷ்டித்தவர்களுக்கு, மோக்ஷமில்லையென்பது ப்ரமாண விருத்தமாகையால் உபாஸநா தசையில் பக்தியை உபாயபுத்தியா அநுஷ்டித்தபோதிலும், அநந்தரம் தத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தே மோக்ஷம் கிடைக்கிறதென்றே கொள்ளவேணும். அப்பொழுது பல பேதம் ஏற்படமாட்டாது. ஆதலால், ஸ்ரீவசன பூஷண வ்யாக்யானத்தில் உத்தேச்யம் என்பது ப்ரதிபக்தி மாத்ரத்தை அவலம்பித்துச்சொல்லிய விஷயம் என்று சில ஆசார்யர்களுடைய அபிப்பிராயம்.

அப்படியேற்பட்டால் கைவல்யார்த்திக்கும் உபாஸநாதசையில் ஸ்வஸ்வரூபத்தில் போக்யதா புத்தியிருந்தபோதிலும் நாதத்வஜ்ஞாநம்முக்தி:” என்றிருப்பதால், பின்பு யதாவஸ்தித உபாஸந மேற்பட்டு ப்ருஹ்மாநுபவமும் ஏற்படலாம்.

அப்படியிருக்க, கைவல்யத்தில் பலபேத நிருபணத்தில் ப்ரபாஸமே வ்யர்த்தம். இவைகளில் ஸ்வாரஸ்யாஸ்வாரஸ்யங்களை அறிவுடையோர் ஆராயக்கூடாது.

இப்படி இந்த பாரார்த்த போகத்தை சுருதியில் ப்ரதிபாதித்திருக்கிறது. அதாவது “அஹமந்த மஹமந்த மஹமந்தாது:” என்கிற சுருதியில், அந்நம் என்று தன்னுடைய போக்யதையைச்சொல்லி, அந்நாதனு தான் அந்நமென்று சொல்லுவதால், அந்த அந்நாத்வம் அந்நத்வோபயோகியாக ஏற்படுகிறது.

இப்படியே, “படியாய்க் கிடந்து, உள்பவளவாய் காண்பேன்? என்கிற இடத்தில், ‘படியாய்க்கிடந்து’ என்று அசித்தவத் பாரதந்த்ரியத்தையும்காண்பேன்’ என்பதால் ஸ்வானுபவஜ்நித பகவந்முகோல்லா ஸாஸாநுபவத்தையும் சொல்லுகிறபடியால், சைதத்ய கார்யமான போகத்தையும் சொல்லுகிறது.

இப்படி இந்த மந்த்ரார்த்தத்தை அஷ்டசுவோகியில் பட்டர் மந்த்ர ப்ரஹ்மணி

என்கிற சுலோகத்தாலே, அருளிச்செய்தார். அந்த சுலோகமாவது— “மந்த்ரப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா பும்ஸஸ்யபும்கதிர்; கம்யம் ஸிஷிதயீஷிதே: புரத; ப:சாத ஸ்தாதத: ஸ்வாதந்த்ரீயம் நிஜரக்ஷணம் ஸமுசிதவ்ருதி: ச நாத்யோசிதா தஸ்யைவேதிஹரே: விஸிச்ய கதிதம் ஸ்வஸ்யாபிநார்ஹம்தத:” என்பதாம். இதன் அர்த்தம்:—

மந்த்ரப்ரஹ்மணி என்பதால் மந்த்ர சிரஷேடான திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லுகிறது. அதில் மத்யமான நம: சப்தத்தால் (பும்ஸ:).சேதனனுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வீயமான ஆகாரமான பகவத் போகார்த்தப்ரவ்ருத்தி ‘யோக்யத்வமும் கதி:’ என்பதினால், நாராயண சப்தத்தில் ‘ஈயதே’ சுரணவ்யூதபத்தியால், ஏற்பட்ட உபாயமும், கம்ய சப்தத்தால், வ்யக்த சதுர்த்தியினுடைய வ்யங்க்யார்த்தமான பகவத் பிரீதி ரூபமான பஸமும், விவக்ஷிதம். ‘ஸிஷிதம்’ என்பதாலே நபும்ஸை ஏக வாக்ய விவஸக்ஷ்யால் இந்த மூன்றையும் சொல்லுகிறது: “ஈஷிதேநபுரத:” என்பதால், பூர்வ வாக்யமானப்ரணவத்திலும் உத்தரவாக்யமான நாராயணபதத்திலும் ஸ்வவாக்யத்திலும், வாக்யைக வாக்யமாகப்ரியாலோசனம் பண்ணுகையாலே. “ஸ்வாதந்த்ரீயம்”:—ஸ்வாதீதந்நம். அதாவது முன்சொல்லப்பட்ட, ஸ்வரூப ஸிஷிதபதிதமான அர்த்தத்தையே விவக்ஷிக்க, வேண்டியபடியால் ஸ்வபோகார்த்தப்ரவ்ருத்தியாற்புத்தம் விவக்ஷிதம். “ஸமுசிதவ்ருத்தி:—” ஸ்வார்த்தவ்ருத்தி அநுசிதை, பரார்த்தையானவ்ருத்தி. ஸமுசிதை கேவல பரார்த்தவ்ருத்தி ஸமுசிதை: சேதனனுக்கு ஸ்வபோகார்த்தப்ரவ்ருத்தியைக்காட்டினும், தேவதாந்தரபோகப்ரவ்ருத்தி, பகவத்போகார்த்தப்ரவ்ருத்தி யோக்யதையை ஸம்பாதிக்கையாலே உகிதை. தேவதாந்தரபோகார்த்தப்ரவ்ருத்தியை விட்டு, வகுவி பகவத்போகார்த்தப்ரவ்ருத்தி ஸமுசிதை. ‘நாத்யோசிதா’ அந்யோசிதையன்று. ‘தஸ்யைவ’ என்று ‘பதிம்விசீவிஸ்ய’ என்றுப்ரஸித்தான ஈசுவரனுக்கே உகிதை. ‘ஹரே: விஸிச்ய கதிதம்’—இப்படி ஹரீயைக்குறித்துச் சொல்லப்பட்டது. ‘வஸுரந்யோஸிபுரீ’ என்கிற சுருதியானும், ‘அவசதாஹம் தவாஸம்’ என்கிற உபப்ருஹ்மணத்தாலும்,ப்ரணவம் ஈசுவரனைக் குறித்துச் சொல்லுகிற உத்திருபமா

கையாலே ஹரீயைக்குறித்துச் சொல்லப்பட்டதென்கிற அர்த்தம் ஏற்பட்டது. ‘நாத்யோசிதா’—இன்னொருவருக்கு உகிதையன்று. ஸ்வஸ்யாபிநார்ஹம் தத:—தனக்கும் ஈசுவர, னுக்கும் பொதுவான சேஷத்வம் கூடாது என்று அர்த்தம். ஆதலால் ஈசுவரனுக்கே சேஷமாயிருக்கை ஸ்வரூபம் என்பதாம். இப்படி அனுபவக் கைங்கர்யங்களில் பரார்த்தம் உத்திருஷ்டமென்பது ஸித்தம்.

இப்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. இப்படியிருந்துள்ள புருஷார்த்தப்ராப்திக்கு ஸாதநமான உபாயனுஷ்டானம் செய்த அநிகாரியிருக்கும்படி நிரூபிக்கப்படுகிறது.

அநிகாரி நிருபணம்

இங்கு உபாயம் என்றது பக்தி,ப்ரபத்தி இவைகளை, பக்தி நிஷ்டன் நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை, பண்பிணித்தியில்லாமல் தன்னால் உபாயமாக அனுஷ்டிக்கப்படுகிற பக்திக்கு அங்கங்களாக அனுஷ்டிக்கக்கடவன். அப்படி அனுஷ்டிப்பதும், அங்கியான பக்தி யோகானுஷ்டான காலத்துக்கு அவிருத்தமான காலத்தில் ஏற்படும். பக்தி யோகானுஷ்டான தசையில், அங்கபூதங்களான கர்மாக்களுடைய லோபம் ஏற்பட்டாலும், அது ப்ரத்யவாயவஹமாக மாட்டாது. ஆதலால் விஹிதத்வ புத்யா அனுஷ்டிக்கும் பக்ஷத்தில், யோக தசையிலேற்படும் கர்மலோபம் ப்ரத்யவாயவஹமாக. ஆனால், “யோகமேவ நிஷேவேத” என்கிற வசனத்தின் படி அனுஷ்டிக்கப்படுகிற யோகமே ப்ராய:சித்தமாகலா மென்னில், அதுப்ராமாதிகமாக ஏற்படுகிற கர்மலோபத்துக்குப்ராய:சித்தமாகாமே யொழிய புத்தி பூர்வமாக ஏற்படுகிற இதற்குப்ராய:சித்தமாகாது. இதுவும் அபுத்தி பூர்வமென்னில், கர்மலோபாவஹமான பக்தி யோகானுஷ்டானமே ஸம்பவியாது. புத்தி, பூர்வமாக ஏற்படுகிற கர்மலோபத்துக்கும் இதுவேப்ராய:சித்தமென்று சொல்லில், காதாசித்தமாக ஏற்படும் புத்திபூர்வ கர்மலோபத்துக்குப்ராய:சித்தமாகாதததையொழிய அஸஞ்ஞத்தாக நேரும் புத்தி பூர்வ கர்மலோபத்துக்கு இதுப்ராய:சித்தமாகாது.

அப்படி புத்தி பூர்வ கர்மலோபம் அடிக் கடி ஏற்படும் பக்ஷத்தில் பக்தியோகானுஷ்டானத்துக்கு ‘ஸந்த்யாஹிதோஅகசிர், நித்ய மதர்ஹஸி ஸர்வகர்மண:’ என்கிற வசனப்படி

அநர் ஹனுவன். இந்த விஷயம் 'அக்நிஹோத் ராதிஷு' தத்கார்யாயைவ தத்தர்சநாத் ஸஹ காரித்வேந்' இத்த்யாதிகளில் ஸ்பஷ்டம். 'விஹி தத்வாச்சாசீரம கர்மாபி' என்பது புபுக்ஷு விஷயம்.

ஆதலால் ஸ்வ வர்ண ஸ்வாகிரம உசிதங்களான, நித்திய நைமித்திக கர்மாக்களை, அங்கியான பக்தியோகத்துக்கு அவிருத்த காலங்களில் அங்க புத்யா அனுஷ்டிக்கக் கடவன்.

திருமந்திரத்தில் நம:பதார்த்தமான அந ந்ய சரணத்வமாகிற உபாய பாரதத்தர்யரூப ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமென்கிற புத்தியாலும், துஷ்கர்த்வ புத்தியாலும், ப்ராரப்த கர்மாவஸாநத்தியிலேயே பலம் ஏற்படுகிறபடியாலும், பக்தியோகத்திவிழியாமல் அநந்ய கரணத்வரூப ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமாயும் ஸகிருத் கர்த்தவ்யமாகையாலே ஸுகரமாயும் ப்ராரப்த சரீராவாஸநத்திலேயே பலமேற்படுகிறபடியாலே, அவிளம்பயலப் ப்ரதமாகையாலும், "த்வமேவ உபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநா மதி:" இத்த்யாதி ப்ராமணத்தின்படி ஸர்வேசுவரேயே உபாயமாகப் பற்றுக்கையாகிற அதிகாரி விசேஷணீபூத ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு நித்ய நைமித்திக கர்மாக்களை அங்கங்களாகக் கொள்ளில் ஹைகாரிநிரூபக்ஷமான ஸித்தோபாய நநேரபுக்ஷத்துக்கு ஹானி வருகையாலும், ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய' என்று ஸர்வ தர்மத்த்யாகம் அங்கமாக ஏற்படுகிறபடியால் விஹதத்வபுத்யா அநுஷ்டிப்பதும் விருத்தமாகையால் ஸர்வ ஸ்வாமியான சுகவரனுடைய ஆஜ்ஞா ப்ரவர்த்ததத்தில் ராகத் தாலே விதி ப்ராமர்சமில்லாமல் போகரூபமாக அனுஷ்டிப்பதால், ஸர்வேசுவரனுடைய முகோல்லாஸமே ப்ரயோஜனமாக ஏற்படுகிறபடியால், கேவல ப்ரார்த்த கைங்கர்யபுத்யா அனுஷ்டேயம்.

ஸங்கப் பேதத்தாலே கர்மபேத மேற்படுகிறபடியால், 'ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய, என்ஓடு இடத்தில் சொல்லப்படுகிற த்யாக விஷயமான கர்மாக்களைக்காட்டிலும் கேவல கைங்கர்ய புத்யா அனுஷ்டிக்கப்படுகிற கர்மாக்கள், பின்னங்களாகையாலே அநிகமன ஸர்வ தர்ம த்யாகத்துக்கும் விரோதமில்லை.

இப்படி அனுஷ்டிப்பதும் ப்ரபத்தி நிஷ்டனுக்கு ஏற்படுகிற விசேஷ தர்மங்களுடைய

அனுஷ்டானத்துக்கு அவிருத்த காலங்களில் ஏற்படும். நித்திய நைமித்திக கர்மாக்கள் ஆஜ்ஞா ஸித்தங்களையாகிலும் அது ப்ரபந்தனுக்கு ஆஜ்ஞா ஸித்தங்களான விசேஷ தர்மங்கள் இவனுக்கே அஸாதாரணங்களாகையாலும் அஸாதாரண தர்மா விருத்த காலங்களிலேயே ஸாதாரண தர்மங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டுமாயாலே அஸாதாரண தர்மாநுஷ்டான காலங்களில் ஏற்படுகிற ஸாதாரண தர்ம லோபம் ப்ரத்யவாயாவஹமாகாது.

இந்த விஷயம், 'மத்த்கர்ம குர்வதாம் பும் ஸாம் யதிகர்ம விஸும்பதி, தத்த்கர்ம ப்ரகுர்வந்தி நிஸ்ர:கோட்யோ மஹர்ஷய:' இத்த்யாதி ப்ரமாணஸித்தம். இவ்விஷயம் கீழே விஸ்தாரமாக நிறுபிக்கப்பட்டது.

இந்த ப்ரபத்திநிஷ்டனும் ஸ்வநிஷ்டன், உத்திநிஷ்டன், ஆசார்யஷ்டன் என்று மூன்று வகையாயிருப்பான்.

ஸ்வநிஷ்டனாவான்:— ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்தில் யதாவஸித்த ஜ்ஞானமுள்ளவனும் ப்ரபத்யை யதாவத்தாக அநுஷ்டித்த ஆசார்யனை ஆசிரயித்து ததுபதிஷ்ட மார்க்கத்தாலேநேர ஸர்வேசுவரனை யுபாயமாகப் பற்றினவன்.

உத்தி நிஷ்டனாவான்:— ப்ரபத்தி விஷயத்தில் ஸமுதாய ஜ்ஞான முடையவனும் விசேஷ ஜ்ஞானமில்லாதிருக்கிற அதிகாரி; ப்ரபத்தி சாஸ்திரத்தில் யதாவஸித்த ஜ்ஞானமுடையவனும், ப்ரபத்தியை யதவத்தாக அநுஷ்டித்த ஆசார்யனை ஆசிரயித்து, அதனால் உபதிஷ்டமான ப்ரபத்தி மந்த்ரத்தினுடைய அநுச்சாரணத்தைப் பண்ணுகிறவன்.

ஆசார்ய நிஷ்டனாவான்:— கீழே நிறுபித்தபடி, பூர்ணமான ஜ்ஞானனுஷ்டானமுடைய, ஆசார்யனை ஆசிரயித்து அவனுக்குப் பரதந்திரனும், அவனால் அனுஷ்டிக்கப்பட்ட ஆத்மாத்மீய ப்ரந்யாஸ ரூபையான சரணுக்தியில், தான் ஆத்மீயபல அந்வயித்து, தான் தனித்து சரணுக்தி பண்ணுமல், ஆசார்யாபிமானத்தில் ஒதுங்கியிருக்கும்வன்.

இந்த அதிகாரி மற்ற அதிகாரிகளிற்காட்டில் உத்திருஷ்டன். எப்படி அஜ்ஞாஸர்வஜ்ஞபத்தநாநம் கதிர்கமயோ பவேதஅரி: என்ஓடு ப்ரமாணத்தின்படி சக்தனூகிலுமாம் ப்ரபத்திநிஷ்டமுவன் பக்திநிஷ்டனைக்காட்டிலும் உத்திருஷ்டனாகிருவே; அப்படியே சக்தனூகிலுமாம், அசக்தனூகிலுமாம் ஆசார்ய நிஷ்டை

யில் அந்நவியிதவன் மற்றவர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவனாவான்.

இந்த ஆசார்ய நிஷ்டைக்கு அஞ்ஞரோடு ஸர்வஜ்ஞரோடு, சக்தரோடு அசக்தரோடு வாசியற ஸர்வரும் அநிகாரிகள்; இதற்குப் பரமோணுப்பத்திகள் இனி நிறுபிக்கப்படும்.

பிரமாண உபபத்திகள்

1. “ஸித்திரிப்பவதிவானேதி ஸம்சயோச்யுத ஸேவிநாம் அஸம்சயஸிது தத்பக்த பரிசர் யாரதாத்மநாம்”
2. “மமமத பக்த பக்தேஷு பரீதிரப்யதிகா பவேத்”
3. “குருரேவ பரப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி:”
இத்யாதிகள் ப்ரமாணங்களாகும்.

இவைகளுக்கு அர்த்தம், (1)ப்ரதமபர்வமான ஸர்வேசுவரனை ஆசிரியிதவர்களுக்கு மோக்ஷவித்தியில் சம்சயமுண்டாகும். ஏனெனில் ஸர்வேசுவரன் ஸ்வதந்த்ரனாகையாலும் ப்ரபவ ப்ரதிதகமான ப்ரஹ்மவிதபசாரம் நேருகைக்கு ஸம்பாவநையுண்டாகையாலும், பவஸித்தியில் கண்ணழிவுண்டு. அப்படியன் றிக்கே சரபர்வம் ஸ்வாதந்த்ரிய கந்தமன் றியிலே அதுக்ரஹைகசீமாயிருக்கிறபடியா லும், ப்ரஹ்மவித்தினுடைய கௌரவஜ்ஞாந பூர்வகமாக ஆசிரியிதபடியால் ப்ரஹ்மவித்தி னுடைய அபசாரத்துக்கு ப்ரவாக்தியிலாமை யாலும், பவஸித்தியில் கண்ணழிவில்லை என்றும்.

(1) என்னுடைய பக்தர்கனித்தினுங் காட்டில், என்னுடைய பக்தபக்தர்கனித்தில் எனக்கு பரீதி அதிசயிதமாயிருக்கும் என்றும், ஆசார்யனே பரம்ப்ரஹ்மம் என்றும், ஆசார்யனே பரமோபாயமென்றுமாம்.

ஆழ்வார்களில் தவ்வரான நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில், “பயிலுஞ்சுடரொளி” “நெடுமாற்கடிமை” என்னுமியல்பில், சரம பர்வமே ப்ராப்ய ப்ராபகமாக அருவிச்செய்தார்.

திருமங்கையாழ்வார், “மற்றுமோர் தெய் வமுளதென்றிருப்பா ரோடுற்றிலேன்” என் றித பாசுரத்தில், திருமந்த்ரத்துக்குப் பரம தாத்பர்யம் பாகவதக்ஷைகர்ய மென்றருவிச் செய்தார்.

இத்தை அநுஸந்திதே “நன்னுதவான வுண்” ரிலும், “கண்ணோரவென்குருதி”யிலும்,

சரமபர்வத்தினுடைய ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத் வங்கள், பாவநதவ போக்யத்வங்கள் இவைகளை அருவிச்செய்தார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் “தின்னடி யார்க் காட்டுத்தாய் பன்னியெழுந்த ருளாயே” என்று பாகவதசேஷித்வத்தைப் புரு ஷார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்தார்.

திருப்பாணாழ்வார், “அடியார்க்கென்னை யாட்டுத்த விமலன்” என்றருவிச் செய்தார்.

திருமழிசையாழ்வார், “மாறியதானவனை” என்கிற பாட்டில், “மற்றவரைச் சாத்தி யிருப்பார் தவம்” என்று ப்ரதமபர்வநிஷ்டர் கனைக் காட்டிலும், சரமபர்வநிஷ்டரே உத் திருஷ்டரென்று அருவிச்செய்தார்.

ஆண்டான், “நல்லவென்றேழி நாகனை மிசைநம் பரன்” என்கிற பாட்டில், தனக்குப் பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தமே உத்தாரகமென்று அருவிச்செய்தார்.

மதுரகவிகள், ஆழ்வாரையே ப்ரதம பர்வமான பகவத்விஷயத்திற் காட்டிலும் ப்ராப்யத்வ, ப்ராபகத்வ, ப்ரதேவதாத்வ, போக்யத்வ, பாவநதவாதி குணவிஷ்ட்டராக அத்தயவ னித்து, “கண்ணினுளிருத்தாம்பு” என்கிற பிரபந்தத்தை அருவிச் செய்தார். அதில் “தேவமற்றறியேன்” என ஆழ்வாரைத்தவிர வேறு தெய்வத்தை அறியேன் என்று அருவிச் செய்தார். இப்பிரபந்த மொன்று கொண்டே சரமபர்வம் உத்திருஷ்டமென்று அறுதியிடலாம்.

வேதோபப்ரஹ்மணமாய், இதி ஹாஸ சிரேஷ்டமாயுள்ள ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸ்ரீசத் குத்தாழ்வான் ராமாநுங்குத்தியை விட்டு, சரம பர்வமான பரதாழ்வானுடைய அநுங்குத்தியே தமக்குப் பரம புருஷார்த்தமாக அத்தியவ னித்து ப்ரதமபர்வத்தைக் கணியொதிருந்தார். இந்த பரதாநுங்குத்தியை உச்சேஷ தர்மமாக நம்மாசார்யர்கள் அறுதியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இனி, ஆசார்யர்களில் ஆனவந்தார், “தவதாஸ்ய ஸுகைக ஸங்கிரம” என்கிறச் சுலோகத்தில் சரமபர்வபூதர்களான பாகவதர் கனுடைய திருமாளிகைகளில் அன்றே பிறந்து அன்றே வளர்ந்து அன்றே நசிக்கும்படியா யிருக்கையாலே, திருமாளிகை ஸம்பந்த வித சேத ப்ரஸக்தியன்றிக்கே இருக்கும் கீடஜன் மமே தமக்குப் புருஷார்த்தமென அறுதியிட டார். பின்னும் “பிதாமஹம் நாதமுநிம்

விலோக்ய” என்று வித்யையாலும் ஜந்தத் தாலும் தமக்கு பிதாமஹராயிருக்கிற நாத முனிகள் ‘ஸம்பந்தமே உத்தாரகமாக அத்தயவ ணித்து, அந்த ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து என்னுடைய அபராதத்தைக் கணியாமல், கிருபைபண்ணி யருளவேணுமென்று எம்பெருமானார் ப்ரார்த்தித்தார். ஸர்வஸங்கபரித்யாகம் பண்ணி ஆசிரமத்திலிருந்தும் ஜ்ஞானாதிகருடைய திருமேனி ஸம்பந்தமே உத்தேச்யம் என்பது தோன்ற “பிதாமஹம்” என்று ஸாதித்தார்.

திருவரங்கத்தமுதனார், பாஷ்யபகாரரையே ப்ரதம பர்வாபேக்ஷயர் தமக்கு உத்தேசியராக அத்தியவணித்து தம்முடைய அத்தியவஸாய விசேஷத்தை அநேக பாசுரங்களால் வெளியிட்டார்.

ஆழ்வானும் “ராமாநுஜாங்கிரி சரணேஸ்மி” என்கிற சுலோகத்தாலே, ஸ்ரீபாஷ்யகார ஸம்பந்தமே உத்தாரக மென்றருளிச் செய்தார்.

வடுகநம்பி, எம்பெருமானாரையே ப்ரபாய் ப்ரபாகமாக அத்தியவணித்திருந்தமை ஸாஸ்பஷ்டம்.

முதலியாண்டன் பாஷ்யகார ஸம்பந்தமே தமக்கு உத்தாரகமென்று அத்தியவணித்த விஷயத்தை “ஒருமலையிஸ் நின்று” என்று தொடங்கிய முதல்யாண்டான் பாசுரங் கொண்டறிவாம்.

பட்டர், “தவபரோஹ மகார்ஷிஹி தார் மிகை: கரணமீத்யபி வாசமுதீரயம்” என்று ஆசார்யநிஷ்டையே தமக்கு உபாதேயமென்று அருளிச்செய்தார்.

லோகதேசினும், ஸ்ரீவசனூஷண திவ்ய சாஸ்திரத்தில் “ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகமென்பது, வேதபரமதாத்தர்ய” மென்று அறுதியிட்டு, “வேதார்த்தம்” என்று துடங்கி “ஆசார்யாபிமானமே உத்தாரகம்” என்று நிகமித்தருளினார்.

வேதாந்ததேசிகனும் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில், ஆசார்யநிஷ்டையை நிபுணகிருத்திய மென்று, அருளிச்செய்ததுமன்றி, மற்ற இடங்களிலும் “தவ்ய்யாசார்யைர் விநிஹித பரா” என்று துடங்கி, “ஸூரமோ மேஸ்வதந்தாம்” என்று ஆசார்யநிஷ்டர்களைத் தமக்கு போக்கியமாக அறுஸந்தித்தார். தமக்கும் ஆசார்யநிஷ்டையை, “புநருத்த உபாய யேஷ:” என்று வெளியிட்டார். பின்னையும்,

‘வளவுரைத்தவனருளே மன்னிய மாதவத் தோர்’ என்று ஆசார்யநிஷ்டர்களை மஹாதபஸ்விகளென்று கொண்டாடியிருக்கிறார். இன்னமும், ‘இன்பத்திவிநைஞ்சுததில்’ என்கிற பாட்டில், ‘அன்பர்க்கே அவதரிக்கும் ஆயன் நிற்க’ என்று ப்ரதமபர்வமான, ஈசுவரனைக் காட்டிலும் யோக்யத்தவாதிகளான குணங்கள் ஆழ்வார்க்கே யுள்ளதென்று கண்ணினுண்கிறுத்தாம்பின் அர்த்தத்தை வெளியிட்டு, உத்தேசிப விரோதி பாபமான்கயாலே, ஆழ்வார் திருவடிகளில் ப்ராவண்யத்துக்கு விரோதியான பகவத்ப்ராவண்யத்தைத் துன்பமாகவும் அந்தத் துன்பமற்றியிருக்கிற மதுரகவிக்களால் வெளியிடப்பட்ட பாசுரமான சரமபர்வாபிமானமே நல்வழியான ப்ரபத்தியில்விஸ்வாஸமுள்ளவர்களுக்கு உபதேய மென்னுமதையருளிச் செய்தார். இப்படி ஆசார்ய நிஷ்டைக்கு ஆதிக்யஸூசகமான வேதாந்த தேசிகனது ஸூக்திகள் பலவான. அவையெல்லாம் விஸ்தரபயத்தால் இங்கு விடவேண்டிற்று.

மணவாள மாமுனிகளும் ஆர்த்திப்ரபத்தத்தில் இவ்வர்த்தத்தை அருளிச் செய்தார். “அநதி க்ரமணீயம் ஹிசரக்ரஹணம்” என்கிற படியே ஈசுவரனுக்கு சரண ஸ்தாநீயர்களான, ஆசார்யர்களுடைய வரணம் ஈசுவரனுக்கு அநதி க்ரமணீயமாம். ஆகையால் ப்ரதமபர்வமான பகவத்ஸமாசிரயணத்துக்குப் பல ஷித்தியில் கண்ணழிவுண்டோயாகிலும், ஆசார்யஸமாசிரயணத்துக்குக் கண்ணழிவு சொல்ல வழியில்லை.

இப்படி இருந்துள்ள ஆசார்யநிஷ்டனுக்கு ஆசார்யமுகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமாகையால் ததர்த்தமாக நித்யநைமித்திகாதி கர்மங்கள் அவசியம் அநுஷ்டேயங்கள். எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் நிஷித்த வர்ஜனம் ஆவசியகம்.

இப்படி இருந்துள்ள ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு நிஷித்தவர்ஜனம் ஆவசியகம்; கேவலாசிரமீபத்திநிஷ்டன் இவர்களுக்கும் ஆவசியகம் “வர்ஜநீயம் அக்ருத்தயத்து ஸர்வேஷாம் கரணஸ்த்ருபி:” என்று கரணத்ரயத்தாலேயும் அகிருத்தியத்தைச் செய்யக்கூடாதென, ப்ரமான மிருப்பதால், அதில் மந்தாதிகள் பாபம் என்கிற புத்தியாலே செய்ய மாட்டார்கள். அப்படி ப்ரமாதிகமாக நேரும் பக்ஷத்தில் அவைகளுக்கு விஹிதங்களான ப்ராய:சித்தங்களை அநுஷ்டிக்கை ஆவசியகம்.

பரமேசுதானிகளான, உத்தமாதிகாரிகள் பகவதநிபமதத்தில் ருசியில்லாதவர்களாகையாலே நிஷித்தத்தைச் செய்வமோட்டார்கள். அப்படி ப்ரமாதிகமாக நேர்ந்தால் ப்ராய: சித்தம் புந: ப்ரபதநமாவது, ப்ரபத்தி ஸ்மரணமாவது ஆவசியகம். ப்ரதிபதோக்த ப்ராய: சித்தம் லோகஸங்கிரஹார்த்தம் அநுஷ்டேயம்.

பஞ்ச காலிக கர்மாக்கள்

இந்த பரமேசுதானியான அதிகாரிக்கு பஞ்ச காலிகங்களான கர்மாக்களுடைய அஷ்டானம் ஆவசியகம்: பாஞ்சகாலிக கர்மாக்களாவன:— ஒரு தினத்தை ஐந்து பாகமாக பிரித்து அந்த ஐந்து காலங்களிலே: கிரமமாய நுஷ்டிக்கப்படுமவையான அபிகமந உபாதாந இய்யா ஸ்வாத்யாய யோகங்களாம்.

இவைகளில் அபிகமனமாவது:—ப்ராஹ்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்திருந்து, பகவதநாம ஸங்கீர்த்தனஞ்செய்து பண்ணி, தந்ததாஸநாந ஊர்த்துஷ்டண்டரதாரண ஸந்த்யாவண ஜப முதலானவற்றோடு அர்ச்சாரூபி பகவதபிகமநம் செய்கை.

உபாதாநமாவது:—பகவதாராதனத்துக்கு உபயுத்தங்களான கிரவ்யங்களை ஸம்பாதிக்கை.

இஜ்யையாவது:—பகவதாராதனம்.

ஸ்வாத்யாயமாவது:—இதிஹாஸ புராண படனம். ததர்த்தவிசாரம், தத்பாடநம், க்ரந்த நிர்மாணம், கிரந்தலேகநம் இவைகள்.

யோகமாவது:— ஸர்வேசுவரன் ஸர்வசேஷி; சேதநன் சேஷபூதன் என்று சேஷசேஷிபாவாநுஸந்தானம். இவைகளுக்கு ப்ரமாணங்கள்.

“ஆமுஹூதார்த்தத்து வைப்ராஹ்மாத் அந்நூதம் ப்ரஹாராமத்ஸூதீ; ஸ்ந நார்ச்சநஜபஸ்தோத்ர பாடை: காலம் விநோதயேத்

உபாதாந விதிம்வஷ்யே யோக்யா யோக்ய விபாகத:

த்விதீயகால கர்த்தவ்யம் வக்ஷ்யாமி முதி புந்வ.”

என்று தொடங்கி,

“யதாசாஸ்திரமுபாதாநம் ஆசரந் போகநிஸ்ப்ருஹ:

பகவத்கர்ம லாபேதக்யுப்தோயஸ் ஸஸு கிபவேத்.”

என்பனவாம்.

இனி, பகவதாராதநரூபமான இஜ்யையின் ப்ரகாரம் மேல் விவரிக்கப்படும், “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யந்மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி” இத்தியாதிகளாம்.

ஸ்வாத்யாய யோகங்களுக்கு ப்ரமாணம்: “ஸச்சாஸ்த்ர பாடபடநை: சாஸ்த்ரார்த்த ஸ்யாபிசிகயா:

சாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞாபநைர்வாபி சிக்ஷயாத்

சாஸ்த்ரமாதாரத் வ்யாக்யாநைர் லேகநைர்வாபி க்ருத்த நிர்

மாண கர்மண ிஷ்யாணாம் சிக்ஷயாவாபி ஸ்வாத்யாயார்த்த

தாய உச்சயதே.”

என்றும்,

“ஈத்ருச: ப்ரமாத்மாயம் ப்ரத்யகாத்மாததேத்ருர:

தத்ஸம்பந்தா நுஸந்தநம் இத்யோக: ப்தசகீர்த்தி:”

என்றும் சொல்வனவாம்.

இப்படியிருந்துள்ள அபிகமந, உபாதாந, இஜ்யா, ஸ்வாத்யாய, யோகங்கள் கைங்கர்ய புத்த்யா அநுஷ்டேயங்கள். இவைகளை முழுதும் அநுஷ்டிக்க சக்தியில்லாமலிருந்தால் இந்த ஐந்து கர்மாக்களுக்குள் அநுஷ்டிக்க முடிந்த ஏதேனும் ஒரு கர்மாவை அநுஷ்டித்தால் போகும். இத்தியா ரூபமான பகவதாராதனமே ப்ரதானமாயிருக்கிற அதிகாரிக்கு, “இஜ்யா ஏவது கேவலம்” என்கிற வசனத்தாலே அந்த பகவதாராதனமே அந்த பாஞ்சகாலிக கர்ம ஸ்தாநாபநம்.

அல்லது ஸ்வாத்யாயமாவது, யோகமாவது, அநுஷ்டிக்கும் பக்தத்தில் அதுவே பாஞ்சகாலிக கர்மஸ்தாநாபந்நமாகலாம். இதனை, “ஸ்வாத்யாயே நாபிவிஷு: ஸ்வயோகேநாபி வா க்ருதம்” என்கிற ப்ரமாணத்தாற் கண்டு கொள்வது.

ஆசார்ய நிஷ்டனுக்கு ஆசார்யராதனமே பாஞ்சகாலிக கர்மஸ்தாநாபந்நம். அப்படியே பாகவதாராதந நிஷ்டனுக்கும் பாகவதாராதனமே தத்ஸ்தாநாபந்நம். இதற்கு ப்ரமாணம். “பூஜிதேந குரோர்வாபி ஸ்தாம்வா பரிவேஷணை” என்பதாம்.

இப்படி இருந்துள்ள அதிகாரிக்கு ஸ்நாநம் முதலான நித்ய கர்மாக்களுடைய அநுஷ்டான க்ரமம் திருபிக்கப்படுகிறது. அதில்

பகவதாராதன உபயுக்தமாகவே, ஸ்நாநம் அநுஷ்டேயம். பதிவ்ரதைகளான ஸ்திரீகஞ்ஞ டைய தேஹம் பர்த்தாக்களுக்கு எப்படி போகோபகரணமோ அப்படியே பாகவதா னுடைய தேஹமும் ஈசுவரனுக்கு போகோப கரணம். அதற்குப் ப்ரமாணம்: “ஸ்திரீநாம்யோஷி தாம் தேஹ: யதோப கரணம் பவேத், பர்த்த னுமும் பகவத் பக்ததேஹ: தத்வத் ஜகத் குரோ:” என்பதாம்.

அந்த ஸ்நாநம் நித்யமென்றும், நைமித்தி கமென்றும் காம்யமென்றும் மூன்று வகையா யிருக்கும். அதில், நித்யஸ்நாநம் பகவதாராத நோபயோகி யாகையாலே நித்யமநுஷ்டேயம். நைமித்திகமாவது. சண்டாளாதி அசுத்த ஸ்பர்சமுண்டானால், அதற்குப் ப்ராய: சித்த மாக அவசியமநுஷ்டேயமான ஸ்நாநம். அங் னனமன்றிக்கே பகவதுத்ஸவர்த்தத்தில், அவ பிருத நிமித்தமான ஸ்நாநம்.

தாலர்களாயிருக்கிறவர்களுக்கு, ஸ்வாம் யுத்தவ உபலாபனம் கிங்கர தர்மமாகை யாலே, பரமைகாந்திகளுக்கு அநுஷ்டேயம். அப்படியே ஆழ்வார், ஆசாரியர்களுடைய உத் ஸவர்த்தத்தில் அவபிருத நிமித்தமான ஸ்நா நம் அநுஷ்டேயம். இதற்குப் ப்ரமாணம். “உத் ஸவாவப்ருதே விஷ்ணு: ய: ஸ்நாயாத் விஷ்ணு நாஸஹ, ஸவைகுண்டம் வருஜேத்ஸோகம் நசேத் நரகமாம்நுயாத்” இதன் அர்த்தம். விஷ்ணுவோடே உத்ஸவாவபிருதத்தில், ஸ்நா நம் எவன் பண்ணுகிறானோ அவன் வைகுண்ட த்தை அடைவன். அப்படிச் செய்யாத பகஷத்தில் நரகத்தை அடைவன் என்பதாம். பக்தோத்ஸவத்தைப் பற்றிய ப்ரமாணங் களில்,

‘பக்தோத்ஸவம் ததாராத்ரௌகுர்வீத ஸுக பாவஹம் அந்தேசாவப்ருதம் குர்யாத் புண்யதோயே மதோஹரே ப்ரபடேத் விஷ்ணுஸூக்நாநி பாவமாதைர் விசேஷத: விசிஷ்டை: வைஷ்ணவைதஸ்ஸார்த்தம் ஸ்நாத வ்யம் தத்ரபக்தித:” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இதன் அர்த்தம், மங்களகரமான பக்தோ த்ஸவத்தை ராத்திரியில் பண்ணக்கடவன். முடிவில் புண்யதீர்த்தத்தில் அவபிருத ஸ்நாநம் பண்ணக்கடவன். விஷ்ணுஸூக்தம், பாவமா நிகள் இவைகளைப் படிக்கக்கடவன். அதுவும்

விசிஷ்டர்களான வைஷ்ணவர்களோடு, பக்தி யோடே அந்த ஸ்நாநம் கர்த்தவ்யம் என்ப தாம்.

உபராக ஸ்நாநம் லோகஸங்கிரஹார்த்தம் ஆவசியகம். அது தவிர ஸேதுஸ்நாநம் ஸமுத் திர ஸ்நாநம் கங்கை முதலான தீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் இவைகள் அகரணேப்ரத்யவாய மல்லாதனவாகையாலே காம்யமாம். ப்ராத: காலங்களில் அந்த தீர்த்தங்கள் ஸந்திவிதங் களாயிருந்தால், அவைகளில் ஸ்நாநம் பண்ணக்கடவன்.

அங்ஙனமன்றிக்கே, “யத்ரபாகவதா ஸ்நா நம் குர்வந்தி விமலாசயா தத்தீர்த்தம் அதிகம் வித்தி ஸர்வபாப்ரணாசநம். ஸ்நாதஞ்சுகருண யத்ர தீர்த்தம் நாத்யத்ததோதிகம்.” என்ப தனால், பாகவதாள் நீராட்டம் செய்த தீர்த்த மும் ஆசார்யனாலே பரிக்கிரஹிக்கப்பட்ட தீர்த்தமும் மிகவும் போற்றப்பட்டன.

கங்கை முதலான புண்யதீர்த்தமும் பாகவ தாசார்ய பரிக்குலீத தீர்த்தமும் சேர்ந்திருக்கு மிடத்தில் பாகவதாசார்ய பரிக்குலீத தீர்த் தத்திலேயே, ஸ்நாநம்பண்ணவேணும். அங்ஙன மன்றிக்கே கீர்ஸைக்கு அங்மோன ஸ்நாந மும், மலநீவருத்தியர்த்தம் செய்கிற ஸ்நாந மும், கிரியா ஸ்நாநமும் இவைகளும் அநுஷ டேயங்கள்.

தந்த தாவனம் முதலான வ்யாபாரங்களு டைய நிருபணம் விஸ்தரபயத்தாலே இங்குச் சொல்லப்படவில்லை. அவற்றையெல்லாம் மற்ற தர்மசாஸ்திரங்களில் நிருபித்திருப்ப தாற் கண்டுக்கொள்க.

இனி ஊர்த்துவ புண்ட்ர தாரணம் நிரு பிக்கப்படும்.

ஊர்த்துவ புண்ட்ரம்

இனி ஊர்த்துவ புண்ட்ர தாரணம் நிரு பிக்கப்படுகிறது. ஊர்த்துவ புண்ட்ரத்துக்கு நிரவ்யம், “விஷ்ணோருத்த யாக்ஷேத்ரே பர்வதாதௌ ப்ரசஸ்தயா ம்ருதோர்த்துவ புண்ட்ரம்” என்றும், சுவேத ம்ருத்திகோப நிஷத்தில் சுவேத மிருத்திகையே சிறந்த தென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அந்த புண்ட்ரம் ஹரிபாதாகிருதியாகவும், நடுவில் அந்தராளமுடையதாகவும் அடியில் பாதத்தோடு கூடியதாகவும் தரிக்கக் கடவன். இவைகளுக்குப் பிரமாணம். ஆத்ரவணத்தில், “ஹரே: பாதா க்ருதிம் ஆத்மநோஹிதாய

மத்யேச்சித்ரம் ஊர்த்துவ புண்ட்ரமயோ தாரயதி ஸைரஸ்ய ப்ரியோ பவதி” என்றும், “அத ப்ரதிபத்ய நாரதோப்ருஹ்மாண மத்வ யுக்த” என்று ஆரம்பித்து, “தத்ரஹிதம் கர்ம விபலம் ரக்ஷாம்ஸி க்ருஹ்ணீயு:” என்றும், இதற்கு அந்ததரம், ததேவம் அப்யுக்தம் பவதி நாசாதி கேசாந்தம் ஊர்த்துவ புண்ட்ரம் விஷ்ணோ ஸ்திதஸ்ய சரண த்வயா க்ருதிம் ஏகாங்குல பாததரோஸ்தி மூலேததுத்ப்நே த்வேசாகேததைவ மத்யாவகாசோ அங்குளா தந்யூத: ஸஸ்ரீப்ரதிஷ்டாயை ஸ்ரீர் ஹரித்ரா” என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இதற்கு அர்த்தம்:— எம்பெருமானுடைய திருவடி போன்ற நடுவில் அந்தராளமுள்ள ஊர்த்துவ புண்ட்ரத்தை யாவனெருவன் தரிக்கிறானோ, அவன் பரனுக்குப் ப்ரியானவன் என்றும், நாரதர் நமஸ்கரித்து ப்ரஹ்மாவை வினவுகிறார் என்று தொடங்கி, ஊர்த்துவ புண்ட்ரமில்லாதவன் செய்த கர்மம், நிகுபலம்; ராக்ஷஸர்கள் பறித்துக்கொள்வார்கள் என்று சொல்லிவிட்டு, நாஸம் முதல் கேசம் வரை, நின்று கொண்டிருக்கிற விஷ்ணுவின்னுடைய இரண்டு திருவடிகள் போன்ற ஆதாரத் தைபுடையதென்றும், ஓரங்குலமுள்ள பாதமாகிற அடிமரத்திலுண்டான இரண்டு கிளைகள் போன்றதென்றும், நடுவில் அந்தராளம் ஓரங்குலத்துக்குக் குறையாமலிருக்க வேண்டுமென்றும், அவ்விடத்தில் க்ஷமியினுடைய ப்ரதிஷ்டையின் பொருட்டு, ஸ்ரீசூர்ணத்தைத் தரிக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது.

அப்படியே பராசர ஸம்ஹிதையில், “நாஸாதௌ த்வயங்குலம் பாதம் மத்யம் ஸார்த்தாங்குலம் ந்யஸேத், பார்சுவமங்குல மாத்ரந்தி, ஸுஸ்பஷ்டம் தாரயே த்விஜ:” என்று சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு அர்த்தம், நாஸையினுடைய அடியில் இரண்டங்குல முள்ள பாதத்தை தரிக்கக் கடவன்; தெற்றி நடுவில் அந்தராளம். ஒன்றரை யங்குலமிருக்க வேண்டும்; பார்சுவங்களில் ஒரு அங்குல அகல மிருக்க வேண்டும்; இப்படி ஸ்பஷ்டமாக தரிக்கக் கடவன் என்று சொல்லப்படும். மற்ற இடத்திலும், “கூர்ச்ச மத்யே வ்னகேத்பாதம்” என்று சொல்லப்படுகிறது. கூர்ச்சமாவது புருவங்களுடைய மத்திய பாகம்.

தீபாகிருதி யென்றும், கூர்மாகிருதி என்றும், வேணுபத்ரா கிருதியென்றும், ஹரி

பாதகிருதியென்றும், சொல்லப்பட்டவைகளில் ஹரிபாத கிருதியான புண்ட்ரமே ப்ரசந்த மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; அந்த ஹரி பாதகிருதியென்றது பாதத்வயாகிருதி என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“நாஸதௌ த்வயங்குலம் பாதம்” என்கிற வசனத்தாலே பாதத்வயாகிருதியான புண்ட்ரத்திற்கு, பீடஸ்தாந்யமான பாதம் நாஸாமுலத்திலிருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. சில பிரமாணங்களில் பாத விதாநம் பாத த்வயாகாரம் சொல்லப் படாமலிருந்த போதிலும், ‘அதுக்தம் அந்ய தோக் ராஹ்யம்’ என்கிற ந்யாயத்தாலும், குணேபஸம்ஹார ந்யாயத்தாலும் பாத ஸஹி த்மாய் பாதத்வயாகிருதியான புண்ட்ரமே தார்யமென்று ஏற்படுகிறது.

மேலும் ப்ராசீனங்களான திவ்யதேசங் களிலும் முதலியாண்டான், குமாரரான கந்தாடையண்ணனாலே பிரதிஷ்டிதமான பாஷ்யகாரருடைய, அர்ச்சாவிக்கரஹத்தின் ஸைடத்திலும், இந்த புண்ட்ரமே ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஸச்சித்ர ரக்ஷயிலும், தேசிகன் ஹரி பாதாகிருதியான புண்ட்ரமே ப்ரசந்த மென்றும், “நாஸிகா மூமாரப்ய” என்று, அந்த புண்ட்ரமும் நாளிகாமூலம் முதல்குக் வேண்டுமென்றும், அருளிச் செய்திருக்கிறார். ஆகையால், பாதஸஹித ஹரிபாதாகிருதி புண்ட்ரம் ப்ரசந்தமென்று ஏற்படுகிறது.

மற்ற புண்ட்ரங்களுக்கும் ப்ரமாணங்களி றுக்குமானால், யதா ஸம்ப்ரதாயம் அத்தந்த புண்ட்ரதாரணம் அறுஷ்டேயம். அந்த புண்ட்ரங்களாவது, துவாதசபுண்ட்ரங்களென்றும் த்ரயோதச புண்ட்ரங்களென்றும் பக்ஷத்வ மிருக்கிறது. அவைகளில் த்வாதச புண்ட்ர தாரணமே ப்ரசந்தமென்று ஸச்சித்ர ரக்ஷ யில் ஏற்படுகிறது. அப்படியிருந்துள்ள த்வாதசபுண்ட்ர தாரணம் பரமேகாந்திகளுக்கு ஆவசியகம். அநுகல்பமாக லலாடபுண்ட்ர தாரணமும், பின்புறத்தில் புண்ட்ரதாரண மும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “லலாடகேச வம் த்யாயேத்” என்கிற ப்ரமாணப்படி, அத்தந்த புண்ட்ரங்களில் கேசவாதி த்வாதச மூர்த்திகளையும், அம்ருதோத்பவாதி தேவி விஷ்டாங்கனாக த்யானம் பண்ண வேணும். அத்தரானத்திலும், ஸ்ரீசூர்ணதாரணம் ஆவசியகம்.

இவைகளுக்குப் ப்ரமாணம் பாத்மத்தில் உத்தரகண்டத்தில் “ஏவம் த்வாதசபுண்ட் ராணி ப்ராஹ்மண: ஸததம் தரேத்” என்றும் “தத்தத் புண்ட்ரேஷு தந்முர்த்திம், த்யா த்வா மந்த்ரேண தாரயேத், அந்தராளேஷு ஸர்வேஷு ஹரித்ரம் தராயேத் ஸ்ரீயம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இனி ஸர்வேசுவரனையும், ஆசார்யன் பாகவதாள் இவர்களுடைய தினந்தோறும் தெண்டம் ஸமர்ப்பிக்கிறதும், பரமேகாந்தி களுக்கும் அவசியம். அது ஸகிருத்தாகவும், பலமுறை அஸ்கிருத்தாகவும் ஒருமுறை அது ஷ்டிக்கப்படுகிறது. இதில் அஸகிருத் வந்த எத்துக்குப் ப்ரமாணம் நிருபிக்கப்படும்.

தண்டனரிடுதல்

ஸர்வேசுவரனையும், ஆசார்யனையும், பாகவதரையும் தினந்தோறும் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்கிறதும் பரமைகாந்திகளுக்கு அவசியம். அது ஸகிருத்தாகவும், அஸகிருத்தாகவும் அது ஷ்டிக்கப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் ஸகிருத் வந்தனத்துக்குப் ப்ரமாணம் லேயென்று, சிலர் அதை உபேக்ஷிப்பதால் அது ப்ரமாணசித்தமென்பது இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது.

வந்தனம், காயிக ப்ரபத்தி ரூபமான உபாயமாயும், பலருபாகமிருக்கும் “நீத்யா ஞ்ஜிபிபா ஹ்ருஷ்டா:” என்பது பலருபமாயிருப்பதற்குப் ப்ரமாணமாகும்.

உபாய ரூபமான வந்தனம், “ஸக்ருதே வஹி சாஸ்தார்த்த:” என்கிற வசனப்படி ஸகிருத்தாகவே அநுஷ்டிக்க வேண்டும்.

பலருபமான வந்தனம் அநேகாங்குத்தி விசிஷ்டமாகவுமிருக்கலாம். ஆனால் பன்னிரண்டு தரம் என்றும், இரண்டு தரம் என்றும், நாலு தரம் என்றும் ஸங்கியாவிதி ஏற்பட மாட்டாது.

“அபரிமதகிருத்வஸ்தோம:” என்கிற சுருதியின்படியும், “கைக்ளாலாரத் தொழுது” என்றும், “நம:ப்ரஸ்தாத் அதப்ருஷ்டதஸ்தே” என்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாணப்படியும் ராகப்ரேரிதனாய்க் கொண்டு அஸங்கியேயமான வந்தனத்தையும் அநுஷ்டிக்கலாம். ஆனாலும் ஸ்துதியில், ஸக்ருத்தே நம:” என்று ஸகிருத் வந்தனம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தேசிகன் ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்தில், “நமோ நமோ வாங்மந்தியா பூமயே” என்கிற

கலோக வ்யாக்ஷியாநத்தில், அந்த நமோ நம: என்கிற தீவ்ருக்தி “பௌந:புந்யம் அலங்க்ருதி:” என்கிற வசனப்படி, ஆதரத்தாலேற்படுகிறதென்றும், “எகோபிஸு க்ருஷ்ணே ஸக்ருத ப்ரணம:” என்கிற வசனப்படி ஸக்ருதாங்குத்தி ப்ரணமமே உசிதமென்றும் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

அதுவுமீன்று, யதிராஜஸப்ததியில் “ப்ரணமம் லக்ஷணமுறி: ப்ரதி க்ருஹ்ணது மாமகம்” என்பதில், ‘ப்ரணமம்’ என்று ஏகவசனமாக அருளிச் செய்திருக்கிறபடியாலும், ஏகவார ப்ரணம மேற்படுகிறது. ஆனால் அது ஜாத்யேகவசனமென்று சொல்லும்படிப்பட்ட “ஆகேஷப: ப்ராப்தா தாபிதாநிகஸ்யைவ க்ராஹ்யத்வாத்” என்கிற ந்யாயத்தாலே ‘ப்ரணமாந்’ என்று பஹுவசனத்தாலேயே அருளிச் செய்திருக்கலாம். அப்படிக்கில்லாமையாலும், ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் ஸக்ருதாங்குத்தி ப்ரணமமே உசிதமென்று, அருளிச் செய்திருப்பதாலும், ஏகவாரப்ரணமம் தேசிகனுக்கு அபித்தமென்று தெரிகிறது.

ஸக்ருத்வந்தனம் நிஷித்தம்; அஸக்ருதாங்குத்தி வந்தனமே விஹிதமென்று சொல்லும்படிப்பட்ட காயிகப்ரபத்தி ரூபமான வந்தனத்திலேயும் அஸக்ருதாங்குத்தி ஏற்படும். அப்போது “ஸக்ருதேஹி சாஸ்தார்த்த:” என்கிற ப்ரமாண விரோத மேற்படும். ப்ரதிதிநம் அபிக்மத காலத்தில், ‘புத்ர: ப்ரேஷு யஸ்தத சிஷ்ய: ஆத்மாநஞ்ச நிவேதயேத்” என்கிற சாண்டிலய வசனப்படி, ப்ரபத்திவிஹிதையால் அப்பொழுது அஸக்ருதாங்குத்தி கூடாது.

அப்படியே ஆசார்ய விஷயத்திலும் பாகவத விஷயத்திலும் ப்ரதிதிந மேற்படுகிற அபசாரக்ஷாரபணத்திற்காக ஏற்படுகிற வந்தனத்திலும் அஸக்ருதாங்குத்தி கூடாது. வைகாஸநத்தில் “ப்ரணமம் தண்டவந் நமஸ்காரம் பஞ்ச ஏகம் வா குர்யாத்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸாத்வத தந்த்ரத்தில் “ப்ரதக்ஷிண ப்ரணமாத் யுக்தமார் குர்யாத் விசக்ஷண:” “ஏகத்ரிபஞ்ச ஸப்தாதிகணநா விஷயஞ்சயத்” என்றிருக்கிறது, சுருதியிலும் “ஸக்ருத்தே நம:” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதில் யுக்தம் வாயுக்தம்வங்களுக்கு ஏகத்ர ஸமாவேசம் கூடாமையாலே ஸமுச்சயம் கூடாது: விசல்பமே சொல்லவேண்டும்.

“தீர்த் வ்ருண்தே ந சதுரோவ்ருண்தே” என்கிற விடத்தில் மூன்று பேரை வரிக்க வேணும்; நாலு பேரை வரிக்கக்கூடாது என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், மூன்று பேரை வரிக்கவேணும் என்றதனாலேயே நாலு பேரை வரிக்கலாகாது என்றேற்படுகிறபடியால், ‘ந சதுரம்வ்ருண்தே’ என்பது விதியன்று; அதுவா தம் என்று சொல்லுமாப் போலே, ஏகப்ர ணமம் விதிக்கிறவிடத்திலேயும், அதிக ஸங்க்யாவ்ய வச்சேதம் ஏற்படும். அப்படியே ‘தீர்த்’ என்கிறவிடத்திலும் அதிக ஸங்க்யா வ்யவச் சேதமேற்படும். ஆகையால் ஏகவார ப்ரண மத்திற்கும் அநேகவார ப்ரணமத்திற்கும் விகல் பமே சொல்ல வேண்டும். அதில் ப்ரபத்தி நிஷ்டர்களுக்கு அடிக்கடி பகவத் பாகவத விஷயங்களிலேற்படுகிற அபசார க்ஷாபணத்திற்காக காயிக ப்ரபத்திரூபமான வந்தன மேற்படுகிறயால், அந்த வந்தனம் ஸங்குதாவ்ருத்தமாகவே இருக்கவேண்டும். பலரூபமான வந்தனம் அவிருகதாவ்ருத்தமாயிருக்கலாம். ஆனால் ஸங்க்யா நியமமில்லை. வந்தன ஸாமாத்யமே ஸைருத்தாயிருக்கக்கூடாது என்று சொல்லுவது ப்ரமாண விருத்தம்.

பாஞ்சராத்திர ரக்ஷை முதலிய இடங்களில் சதுஸ் ஸங்கியை முதலான ஸங்கியாவாதம் ப்ரபாநேதர விஷயம். “விப்ரானம் ஜ் நூந் தோஜேஷ்ட்யம்” என்கிற மதுவசனத்தின் படிக்கும், “வைஷ்ணவோ வைஷ்ணம் த்ருஷ்ட்வா” என்கிற வசனப்படிக்கும், ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ஜ்நாநத்தாலே உத்கர்ஷணம், வைஷ்ணவர்களுக்கு பரஸ்பரம் வந்தநீயத்வமும், சொல்லப்பட்டிருப்பதால் வய:கரம நியமமில்லை.

சிஷ்யாசார்யர்களில் ஆசார்யன் சிஷ்ய விஷயத்தில் வந்தனம் செய்யக்கூடாதென்றும், பிதாவானவன் புத்ரனை வந்தனம் செய்யக்கூடாதென்றும், அப்படியே வயோதிகர்கள் இளம்பயதினரை வந்தனம் செய்யக்கூடாதென்றும் இருந்தபோதிலும், விசேஷித்து ஜ்நானாதிகர்களாயிருந்தால், அவர்களுடைய ஜ்நானாதிக்கியத்தைக் கண்டு பரவசர்களாய் வந்தனம் செய்வது பல விடங்களிலிருப்பதால் அதுவும் உபபன்னம். இவைகளுக்குப் ப்ரமாணமும் அநுஷ்டானமும் நிறுபிக்கப்படும்.

“பித்தநத்தயா பயாமாஸ சிகராங்கிரஸ: கவி: புத்ரகா இதிஹோவாச ஜ்நாநேந பரிக்க

ருஸ்யதாந்”—இதற்கு அர்த்தம்:— சிகவாமிருக்கிற ஆங்கிரஸர் பிதிர்க்களை அத்தியயனம் பண்ணிவைத்தார்; தான் புத்திரனாயிருந்த போதிலும்— வித்யா ப்ரதானம் பண்ணினபடியால், பிதிர்க்களைப் புத்திரர்களே என்று கூப்பிட்டார் என்பதாம்.

திருநெடுந் தாண்டகத்தில் “வளர்த்ததைப் பயன்படுத்தேன் வருகவேன்று மடக்கிவிடையக்கைகூப்பி வணங்கினேன்” என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தார்.

ரகுவம்சத்தில், ராவணவதாநத்தரம், பெருமாள் புஷ்பக விமானத்தில் எழுந்தருளி, அயோத்தியை படையும்போது பரதாழ்வான் பெருமானைத் தண்டம் ஸமர்ப்பித்த பின்பு “துர்ஜாதபத்து: அயம்ருக்ஷஹரீகவரோ மே பெளஸந்த்ய ஏஷ ஸமரேஷு புர: ப்ர ஹர்த்தா, இதியாதரேண கதிதௌ ரகுநத்த நேந வ்யுத்த்ரம்ய வக்ஷமணவுபௌ பரதோ வவந்தே” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (இது பெருமாள் பரதாழ்வானைக் குறித்து அருளிச்செய்யும் வார்த்தை) இதன்அர்த்தம்:—ருக்ஷங்களுக்கும், வானரர்களுக்கும், மஹாராஜாவான ஸுகீவன் எனக்கு ஆபத்தத்து: இந்த விபீஷணுமாவன் யுத்தங்களில் முன்னின்று யுத்தம் பண்ணுகிறவர்:” என்று சொல்லிய வார்த்தையைக்கேட்டு மஹாராஜாரையும், விபீஷணுமாவனையும் பரதன் தெண்டனிட்டார். இரைய பெருமானை, தனக்குப்பின் பிறத்தவரென்கிற கிரமத்தை அதிக்ரமித்து, அவருக்குப் பெருமானிடத்திலிருக்கும் பக்த்ய திசயத்தைக்கண்டு பரவசராய் தெண்டனிட்டார் என்பதாம். இப்படியே அதன் வ்யாக்ஷியாதாவான மல்விதாத், வ்யாக்யானம் பண்ணியிருக்கிறார். ஸங்கல்ப ஸைர்யோதயத்தில், விவேகன், ஸுமதி, விஷ்ணுபக்தி இவர்களுடைய ஸமாகமத்தில் விஷ்ணுபக்தியைப் பார்த்து, நம்மால் ப்ரதிஷ்டையாயிருந்த போதிலும் சகவரனுடைய மூர்த்தியோடெருக்கிற விஷ்ணு பக்தியை ஸுமதியே நீயும் நமஸ்கரிக்கவேணும் என்று ஸுமதி நமஸ்கரிக்கும் படி செய்துவிட்டு, தானும் நமஸ்கரித்த பிறகு விஷ்ணுபக்தியும், எனக்கு பூர்வஜனாயிருக்கிற உமக்கு ப்ரதிவந்தனம் பண்ணுகிறேன் என்றிருக்கிறது. (இது பத்தாவது அங்கத்திலிருக்கிறது) அந்த வாக்யங்கள் வருமாறு:—

“(ஸீவாகதம் மஹாப்ரபாவா ஏஷா மம வந்தநீயா (ப்ரகாசம்) விதிவச நியதெந விஷ்

ஐயுபக்தே ப்ரணிபதநெந வயக்ரமாதினோபி,
உசிதமுபசராமி விச்வமாந்யாம் ஹரிபதபத்ம
ரதிம் பராமஹம்த்வாம். ஸுமதிம் விலோக்ய
ப்ரியேத்வமப்யேநாம் அஸ்மத் ப்ரயுக்த ப்ர
திஷ்டாமாமி, ஆதிபுருஷ முர்த்திமிவ ப்ரணந்து
மர்ஹஸி, விஷ்ணுபக்தி: ஸப்ரச்ரியம் மஹா
ராஜ அகாதி ஸம்ஸார லாகர நிமக்நம்
அஸ்மத் குலபதிம் புருஷமுத்ருதவதே பூர்வ
ஜாய பவதே ப்ரதிப்ரணமம் அபிரோசயாமி”
என்க.

பாரதத்தில், அத்தியந்தம் வயோதிகரான
மார்க்கண்டேயர் அதிந்நுணவயஸ்கரான பரா
சரரை அவருடைய ஜ்ஞாதிக்கத்தைப் பார்த்து
நமஸ்கரித்தாரென்று சொல்லியிருக்கிறது.
இதை அநுஸரித்தே சுட்டிலும், “அம்மணி
யாழ்வான் கிஷ்யனைத்தெண்டனிட நிற்கு
மாம்” என்றருளிச் செய்திருக்கிறார். ஒருகால்
ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பஹுகிஷ்யர்களுடன் எழுந்த
ருளும்போது, பாஷ்யகாரருக்கு ஆசார்யரான
பெரியநயிப் பரவசராய் தெண்டம் ஸமர்ப்பித்
ததாக ஆசார்ய ஸூக்தியுமிருக்கிறது. சசுவர
னும் பாகவதவிஷயத்தில் சேஷவ்ருத்தியை
அறிஷ்டிக்கிறுனென்று தேசிகன் அருளிச் செய்
திருக்கிறார். சசுவரனுக்கு ஸர்வ சேஷித்வம்
ஸ்வரூபமாயிருந்த போதிலும், ஸார்வபௌ
மனான ராஜாவுக்கு அபிமதையான மஹிஷி
விஷயத்தில் அநுவர்த்தன ப்ரணாமாதிகள் ஏற்
பட்டிருப்பது போல் அத்யந்தாபிமதையான
பிராட்டியைக்காட்டிலும், அத்யந்தாபிமத்
களான பாகவதர்களிடத்தில் அநுவர்த்த
நாதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த விஷயம் பாகவதத்தில் ஏசாதச
ஸ்கந்தத்தில் “நிரபேக்ஷம் முநிம் சாந்தம் நிர்
வைரம் ஸமதர்சிதம், அநுவ்ரஜாம்யஹம்
நித்யம் பூ யேத்யங்கிரேணுபி:” என்று பசு
வான் அருளிச்செய்திருக்கிறார். இதன் அர்த்
தம்:— ஒன்றிலும் அபேகையில்வாதவனாகவும்
மதநீலனாகவும், சாந்தியோடு கூடினவனாகவும்,
ஒருவரிடத்திலும் த்வேஷ மில்லாதவனாகவும்
ஸர்வதீர ஸமதர்சியாய்மிருக்கிற புருஷனை
அவனுடைய பாத்தூளியாலே நான் பரிசுத்த
னாகும் பொருட்டுப் பின் செல்கிறேன் என்ப
தாம்.

இப்படியே ஆழ்வார் விஷயத்திலும் சேஷ
சேஷி பாவம் மாறாடி ஸர்வேசுவரன் ஸம்ஸலே
ஷித்ததாக “உருகுமால் நெஞ்சம்” என்கிற
திருவாங்கமொழியில் வ்யக்தமாக இருக்கிறது.

ஆதலால் விதியில் காட்டிலும் ராகம் ப்ர
பலமாகையாலே, அந்த ராக ப்ரேரிதராம்
சேஷசேஷிபாவம் மாறாடி பாகவதர்கள் பரஸ்
பரம் இருப்பது ப்ரமாணங்களாலும் ஆசாரத்
தாலும் ஸித்தம். ஆக்ரமம், வயஸ்ஸு, மற்ற
உத்கர்ஷ ஹேதுக்கள் இவைகளெல்லாவற்
றையுங் காட்டில் ஜ்ஞானமே உத்திருஷ்டமா
கையால், அந்த ஜ்ஞானத்தாலேயே ப்ராஹ்
மணர்களுக்கு ஜ்யைஷ்ட்யம் ஏற்படுமென்று
மனுஸ்மிருதியில் சொல்லியிருப்பதும் கண்டு
கொள்க.

அப்படியே “வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம்
த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத் புவி,
தயோர்மத்யே கதோ விஷ்ணு:” என்கிற ப்ர
மாணத்திலும் வைஷ்ணவர்கள் இருவருடைய
ஸமாகமத்தில் நடுவே ஸர்வேசுவரன் எழுந்
தருளியிருப்பதாகச்சொல்லியிருப்பதால், பரஸ்
பரம் இவர்கள் வந்தனம் பண்ணிக்கொள்வதும்
ஸர்வேசுவானிடத்திலேயே சேரும்.

அங்ஙனமன்றிக்கே “ஜங்கம ஸ்ரீவிமானாநி
ஹ்ருதயாநி மநிஷிணு” என்கிற ப்ரமாணத்
தின்படி சசுவரன் எழுந்தருளியிருக்கும் ஜங்
கம்ம விமானங்களாகையாலே பரஸ்பரம்
வந்த நியர்கள்.

ஆதலால் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பரஸ்பரம்
வந்த நியர்கள் என்பது நிரூபிக்கப்பட்டது.
மேல் வந்தன விஷயத்தில் ஜாத்தயாசீரம் நியம
மில்லை என்பது நிரூபிக்கப்படும்.

வந்தன விசாரம்

வைஷ்ணவர்களுடைய பரஸ்பர வந்தன
விஷயத்தில் வப:க்ரமத்தால், ந்யூதாதிக்க
பாவம் இல்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்டது.

இனி, உத்தமாதிரிமிகளுக்கு க்ருஹஸ்தர்
கள் வந்தநியர்கள் அல்லர் என்று சில ஸம்ப்ர
தாயஸ்தர்களும், உத்தமாதிரிமிகளாயிருந்த
போதிலும், ப்ரஹ்மவித்துக்களாயிருக்கிற
வைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் ஆசிரமாதிக்க
புத்தியாலே வந்தனம் செய்யாமலிருப்பது
அநுகிதமென்று சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும்
சொல்லுகிறார்கள்.

இவ்விரண்டு பக்ஷங்களுள் வந்தனம்
செய்யக்கூடாது என்பதற்குப் ப்ரமாணம்.
“த்ரயஏவயதேர் வந்தயா:” என்று தொடங்கி
“மாதா வ்ருத்தயதிர்ஹரி:” என்று மாதா
வும், தன்னைக் காட்டிலும் அதிக ஸங்கல்பத்தை
யுடைய ஸந்யாவிரியும், சசுவரனும் வந்தநியர்

கள்: மற்றவர்கள் வந்தநீயர்களல்லர் என்றிருப்பதாலும், “ஸ்வதர்மஸ்திதாந் யத்ந் வ்ருத்தாந் தேவாம்சசு ப்ரணமேத்யதி:”, நாத்யமாசர்மிணம் கஞ்சித் ப்ரசஸ்தம்பி ஸைநமேத், ப்ரஹ்மவித்யாயுதமபி நதமேத் இநிதி:சிதம்” என்கிற வசனத்தாலும் கிருஹஸ்தின் ப்ரஹ்மவித்யாயிருந்தபோதிலும் உத்தமாமிரமிகளுக்கு வந்தத்யவனல்லனென்றேற்படுகிறது.

இந்தப், ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு உத்தமாமிரமிகளுக்கு கிருஹஸ்தர்கள் ஒருபோதும் வந்தநீயர்களாகார் என்பது சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அபிப்ராயம், இப்படியேற்படும். பக்ஷத்தில், யதிகளாயிருந்த மூன்று திருநாமங்களும் க்ருஹஸ்தராயிருந்த கோபால தேவிகளிடத்தில் விசேஷார்த்தக் கிரஹணத்துக்காக அநேகாவர்த்தி தெண்டம் ஸம்பர்பித்தார்கள் என்று அந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சொல்லுகிறபடியால், க்ருஹஸ்த ஸாமாந்யம் வந்தநீயமன்று சொல்லுவது கூடாது.

ஆனால் அந்த வசனம் ஆசார்யனல்லாத க்ருஹஸ்த விஷயமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ஆசார்ய பரமாசார்ய ஸமாகமத்தில் பரமாசார்யனே வந்தநீயனென்று ப்ரமாணமிருப்பதால், ஆசார்ய பரமாசார்ய வ்யபிரிக்தவிஷயமென்று அந்த வசனத்தைக் கொள்ளவேணும் அதுநிதிக்.

“ஆசார்ய வதாசார்ய புத்ரேவ்ருத்தி:” என்கிற ப்ரமாணப்படி ஆசார்ய புத்ரனும் ஆசார்யனைப்போல, நுவர்த்தநீயனுகிறபடியாலும் அப்படியே ஆசார்ய துல்யர்களான ப்ரஹ்ம வித்துக்களும் அநுவர்த்தநீயராகிறபடியாலும் இவர்களைத்தவிர மற்ற க்ருஹஸ்தர்களே வந்தநீயர்களாகார் என்று கொள்ளக் கூடவது.

மேலும், “வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா தண்டவத் ப்ரணமேத்யதி” என்கிற வசனப்படி வைஷ்ணவர்கள் பரஸ்பரம் வந்தநீயர்களாகையாலே, வைஷ்ணவ க்ரஹஸ்தர்களும் வந்தநீயர்கள். ஆனால் ‘வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் திருஷ்ட்வா’ என்கிற வசனமானது வைஷ்ணவ யதி வ்யபிரிக்த விஷயமென்று சொல்லுவதற்கு, “ப்ரஹ்ம நிஷ்டம்ப்ரசஸ்தம்பி” என்கிற வசனம் பிரமாணமாகக் கொள்ளவேணும். அப்படிக்கொள்ளில் ப்ரஹ்மநிஷ்டசப்தமும் ப்ரசஸ்த சப்தமும் அவைஷ்ணவ க்ருஹஸ்த விசேஷ விஷயமாகை

யாலும், சாமாந்யவசனத்தைக் கொண்டு விசேஷவசனத்தை பாதிப்பது சாமாந்ய விசேஷ ந்யாயவிருத்தம்.

மேலும், “ஆசுரமாதிக்யபுத்த்யாய: நநமேத் ப்ரஹ்மவாதிநம்” என்கிற விசேஷ வசனமிருப்பதால் ‘வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவர் த்ருஷ்ட்வா’ என்கிற, இடத்தில் வைஷ்ணவ சப்தம் யதில்யபிரிக்த வைஷ்ணவ பரம் என்று சொல்லுவது அநுபபந்தம்.

வந்தனத்துக்கு ப்ரயோஜகம் யதித்வம் மாத்ரமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அவைஷ்ணவ யதிகளும் வந்தநீயர்களாக வேணும். அவர்களும் வந்தநீயரென்று சொல்லுமது, “அவைஷ்ணவ நமஸ்காத் ஸத்ய: பததி” என்கிற வசனப்படி அநுபபந்தம்.

இப்படி வைஷ்ணவர்கள் பரஸ்பரம் வந்தநீயர்கள் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அவரவர்களுடைய வைஷ்ணவர்களும் வந்தநீயர்களாக ப்ரஸங்கியாதோவென்னில், “ப்ரத்யக்ஷிதாத்ம் நாதாதாம் தைஷாம் சித்த்யம் குவாதிகம்” என்றும், “பக்திரஷ்டவிதாஹ்யேஷாயஸ்யமித் ம்லேசசேபி வர்த்ததே, தன்மைதேயம் ததோ க்ரஹ்யம் ஸைபூஜ்யோ யதாஹ்யபம்” என்கிற ப்ரமாணப்படிக்கும், “பழுதிலா வொழுகலாற்று” என்கிற பாசரப்படிக்கும் அபகர்ஷப்ரயோஜகமான பகவத்க்ரஹஸ்தைப்பம் பகவதநுக்ரஹ விசேஷத்தாலே நஷ்டமாகிறபடியால் அவர்களும் வந்தநீயர்கள் தான்.

இந்த விஷயம் ஆர்வார் விஷயத்தில் ப்ராஹ்ம மனோத்தமரான மதுரகவிகளின் அநுவர்த்தததாலும், திருமழிசைப் பிரானுக்குப் பெரும்புலியூர் ஸ்வாமிகள் யாகத்தில் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையாலும், திருப்பாணியூரை லோகஸாரங்கமஹாமுனிகள் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு போய்ப் பெரிய பெருமான் ஸைந்தியிற் சேர்ப்பிக்கையாலும், அதிசயித் ப்ரபாவர்களான ஜ்ஞானிகள் விஷயத்தில் வந்தனம் கூடும்.

அதைக்கொண்டு அவரவர்களுடைய ஆதுனிக பாகவதர்களும் ஏன் வந்தநீயர்களாகக் கூடாதென்று கேட்கும் பக்ஷத்தில் அந்த அதிகாரிகளைப்போல் ஜ்ஞானபக்தியூர்தியும், அஹங்கார நிவ்ருத்தியும் இல்லாமையாலும் அதற்கு ப்ரஸக்தியில்லை, அப்படி அதிகாரபூர்த்தியிருக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களும் வந்த

நியர்கள் தான். இந்த விஷயம் கீழ் நிருபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இனி, பர்குத விஷயம் நிருபிக்கலாகும்.

“நித்யாபி வாஞ்சித பரஸ்பர நீச பாவை.” என்றும், “க்ரயவிக்ரயார்ஹ தசயாஸமிந்ததே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் பரஸ்பரம் உத்தேசியர்களாகையாலே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களாய் ப்ரஹ்ம வித்துக்களான கிருஹஸ்தர்கள் வந்த நியர்களில்லையென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் இந்த ப்ரமாணங்கள் வியர்த்தங்களாம்.

சுசுவரனுங்கூட ஜ்ஞானிகள் விஷயத்தில், “நிரபேக்ஷம் மநிம் சாந்தம்” என்கிற வசனப்படி கௌரவிப்பதாக ப்ரமாணமிருப்பதால், இந்த விஷயம் கிம்புநர் ந்யாய யஜ்ஞேத்தயநம் தநம் தநம் தப: ப்ரஹ்மசர்யம்” என்று தப: சப்தத்தாலே நிர்ந்திஷ்டமான உத்தமாசீரமத்தையுடையவர்களைக் காட்டிலும், “தஸிமாந் ந்யாஸ மேஷாந் தபஸா மதிக்கித் தமாஹ:” என்கிற சூருதியாலும், “அநிர்க்ந்தம் தப:சூருதம்” என்கிற உபப்ருஹ்மணத்தாலும், உத்தமாசிரம ரூபமாகிய தபஸைக் காட்டிலும் சரணாகதி ரூபமான தபஸஸு ப்ரபலமாகையாலே சரணாகதி நிஷ்டர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிருஹஸ்தர்கள் அதிகர்களாகையாலே வந்தநியர்கள்.

இந்த ப்ரமாணர்களைக்கொண்டே கிருஹஸ்த வந்தந நிஷேதம் அவைஷ்ணவ விஷயமென்றே கொள்ள வேணும். ஜ்ஞாதக்க களுடைய உத்தகர்ஷத்துக்கு ப்ரயோஜனம் வயஸஸு, ஆசிரமம் முதலானவைகளல்ல. பகவத்விஷய நிரதிசய ப்ரீதிருபமான பக்தி விசேஷத்தோடும் தப:சீரேஷ்டமான சரண வரணத்தோடும் கூடிய வைஷ்ணவ ஸாமான்யமும் உத்தேசியமாகையால், இதில் கிருஹஸ்தாகிருஹஸ்த விசாரம் அறுசிறம்.

மேலும், ஆசார்யத்துவங்களையும் பரஸ்பரோத் தேசியர்களையும் தப:சீரேஷ்ட சரணாகதி நிஷ்டர்களாயுமிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால், பாரவசியத்தாலே தடுமாறி வந்தனம் முதலான அநுவர்த்தநாதிகள் தன்னடையே வருமாகையால், இதை விதி தடுக்க மாட்டாது. இதனுடைய விஸ்தரம் பூர்வாசார்யர்களுடைய கிரந்தங்களில் காண்க. இவ்விடத்தில் விஸ்தர பயத்தாலே, நிருபிக்கப்படவில்லை. “யதிமபி க்ரஹிணம் வந்தனம் கார

யந்த:” என்று யதிகர்த்திருக்கிருஹஸ்த வந்தனத்தை தோஷமாகச் சொன்ன சில கவி களுடைய உத்தியைப் பார்த்து இது அஸங்கதமென்று சொல்லுமவர்களுவரை விப்ரதிபத்தி நிராகரணத்தின் பொருட்டு இப்படி நிருபிக்கலாயிற்று.

கீழ் நிருபித்தபடி ப்ரமானேபபத்திகளிருக்க, இவைகளை நிருபியாமல் அபிநிவேசத்தலே இப்படி தூஷிப்பது அத்யந்தாருசிதமென்பது வ்யக்தம் என்று சொல்லுவார்கள். மேலும் பெருமான் உத்ஸவ காலங்களில், எழுந்தருளும்போது முந்தி இயல் கோஷ்டியும் பிந்து வேதபாராயண கோஷ்டியும் நடந்து வருவதும், ஸம்பிரதாய வித்தமாயிருக்கிறது. இயல் கோஷ்டி க்ருஹஸ்த ஸமுதாயமாகையாலே, அவர்கள் வந்தநியர்களல்லவென்று அந்த கோஷ்டியை விலக்கி பெருமான் ஸந்தியில் போய் தண்டம் ஸமர்ப்பிக்கிறார்கள். சில உத்தமாசிரமிகள். அதைப் பற்றி விசாரிப்போம். “ஸமஸ்தபரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணயதம்:” என்ற கத்யஸூக்திப்படி பரிவாரத்தோடே கூடிய எம்பெருமானுடைய வந்தனம் ப்ரபாதமாயிருந்த இயல் கோஷ்டியும் பரிவார கோஷ்டியில் சேர்ந்தபடியால் இந்த கோஷ்டியை கிருஹஸ்த சமுதாயமென்ற புத்தியிலாலே தெண்டம் ஸமர்ப்பிக்காமல் எம்பெருமானுடைய நிக்கிரஹத்துக்கு ஹேதுவாம் என்பது வ்யக்தம்.

அதுவுமன்றி, “உணர்ந்த மெம்ஞொனியர் யோகந்தொறும்:” என்கிற பாசரத்தின் படி விசேஷஜ்ஞர்களான, ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டியிலும், அருளிச்செயல் நடையாடு மிடத்திலும் எழுந்தருளியிருப்பர் பாஷ்யகாரர் என்றிருப்பதால், இந்த கோஷ்டி ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய கோஷ்டியே தவிர வேறு கிருஹஸ்த ஸமுதாயமென்று நினைத்து தண்டம் ஸமர்ப்பிக்காமலிருப்பது உசிதமாகுமா?

ஆக யதிதர்மஸமுச்சமயதில் யதிகள் பிரசஸ்தனாக இருக்கிறவனையும், பிரஹ்ம நிஷ்டனையும் தெண்டன ஸமர்ப்பிக்கக்கூடாதென்கிற இடத்தில் ப்ரஸஸ்தசப்தமும் ப்ரஹ்மநிஷ்டசப்தமும் ஸாமான்யவாசியாகையாலே, “வைஷ்ணவோ வைஷ்ணவம் த்ருஷ்ட்வா” என்கிற விசேஷ வசனத்தைக்கொண்டு, வைஷ்

ஊவ்புறிக் தக் குறுஹுத் விஷயமென்றே கொள்ள வேண்டும்.

ஆதலால் ப்ரஹ்மவித்துக்களான க்ருஹஸ்தர்கள் உத்தமசிர்மிகளுக்கு வந்தவியர்களே. இனி பகவதாராதவிஷயம் நிறுபிக்கப்படும்.

இனி பகவதாராதன விஷயம் நிறுபிக்கப்படுகிறது. அதில் கிருஹார்ச்சனத்துக்கு கண்டாநாதம் ஆவசியகமென்றும், அதாவசியகமென்றும் விவாதமிருப்பதால் அது முதலில் நிறுபிக்கப்படும்.

பராசரஸம்ஹிதை, பாரத்வாஜ ஸம்ஹிதை, சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை இவைகளில் கண்டையைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. பாகவதத்திலும், பதினேராவது ஸ்கந்தத்தில் கிருஹார்ச்சன விதியிலும் கண்டாநாதம் செய்யச் சொல்லவில்லை. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் தாம் அருளிச்செய்த நித்தியத்திலும் சொல்லவில்லை. நடாதூர் அம்மான் அருளிச்செய்த கிருஹாராத கல்பத்திலுமில்லை, ஸ்மிருதிநீதத்திலுமில்லை.

ஆனால் இவ்விடங்களிற் சொல்லாமலிருந்தாலும், “அதுக்தம் அந்யதோக்ராஹ்யம்” என்கிற ந்யாயப்படி கண்டாநாதமாவசியகமென்ற சொல்லும் பக்ஷமானது கண்டாநாதத்திற்கு பூதாபஸரணப்பத்தை உத்தேசித்ததாயிருக்கிறது. அந்த பூதாபஸரணமானது “உத்தபத்திஹ பூகாயே ப்ரத்வ்யந்தரிஷுவாஸிந:; யேசாத்ர விக்கநகத்தார: தேந்ச்யந்த்யாஜ்ஞயா ஹரே:” என்கிற வசந்படனத்தால் ஏற்படுகிறபடியால் அந்யதாஸித்தமாகையால் அநுபபந்தம். ஏனெனில் கிராத்த காலத்தில், “ஆயஸம்கண்டநாதஞ்ச” என்று கண்டாநாதத்திற்கு நிஷேதமிருந்தபோதிலும், “அபஹதாணுர” என்கிற மந்த்ரபடனத்தாலேயே பூதாபஸரணம் ஏற்படுமோ அப்படியே இங்கேயும் ஏற்படும்.

மேலும், “த்ரவந்தி தைத்தயா: ப்ரணமந்தி தேவதா.” என்கிற வசனத்தின்படி உத்தயாதி காரியான ஸ்ரீவைஷ்ணவவிடத்தில், பூதாதிகள் வர ப்ரசக்தியில்லாமையாலே கண்டாநாதம் அநாவசியகம்.

மேலும், கண்டாநாத மேற்படுகிற பக்ஷத்திலும் தக்ஷிணஹஸ்த்தத்தாலே தீபாதி ஸமர்ப்பிக்கும் ஸமயத்தில் வாமஹஸ்த்தத்தாலே கண்டாநாதம் பண்ணுவது அநுசித்தம். ஏனெனில், “தெக்ஷிணாசாரேணகர்த்தவ்யம்”

என்கிற ப்ரமாணத்தைக்கொண்டு, கர்த்தவ்யஸாமாத்யம் தக்ஷிணஹஸ்த்தத்தாலேயே செய்யவேண்டுமென்றிருக்கப்படியாலும், வைகுண்டாநாதியத்தில், கெண்டை, அக்ஷமாலை முதலியவைகளுக்கு ப்ரநிஷ்டை ப்ரேராக்ஷணம் இவைகள் ஆவசியகமென்றிருப்பதால் அப்பிரதிஷ்டித கண்டாநாதம் கூடாமையாலும் அதுபபந்தம்.

அப்பிரதிஷ்டித கண்டாநாதம் கூடாதென்பதற்கு ப்ரமாணம். “அஸம்ஸ்க்ருதாயா: சஸ்த: க்ராமாதே: சாலதம் பவேத், நிஷ்பலாசாபி பூஜாஸ்யாத் பரஸ்ய பரமாத்மந:” என்கிற ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு ஆலயங்களில், ப்ரநிஷ்டித கண்டாநாதம் அந்யகர்த்தருமாகச் செய்யப்படுகிறபடியால், அவ்விடத்தில் கண்டாநாதம் உசிதமாகும். கிருஹார்ச்சனத்தில் அப்ரத்ஷ்டித கண்டாநாதம் வாமஹஸ்த்தத்தால் செய்ய வேண்டியிருப்பதால் அநுசிதம்.

வங்கிபுரத்துநம்பி ஆஸ்திகத்திலும், பட்டர் ஸாதித்த கிரியாதீபத்திலும் கண்டாநாதம் சொல்லியிருப்பது என்னென்னவிலும், கிரியாதீபமென்றே க்ருத்தம் பட்டருடைய திருவம்சத்தில் ஆறுவது பட்டர் அருளிச்செய்ததாக சரமகலோக சந்திரிகையிலிருப்பதால், சாக்ஷாத் பராசரபட்டர் அருளிச்செய்ததன்று. ஸாக்ஷாத் பராசரபட்டர் அருளிச்செய்ததாக ஸச்சரித்ரபரித்ராணத்தில் ஸ்ரீ அன்னுபவங்கார்ஸயமி அருளிச்செய்திருக்கிறார். அப்படியிருந்தபோதிலும் பட்டர் ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கு திருவாராதன க்ரமத்தை விந்தரேண உபதேசித்துத் தாம் திருவாராதனம் பண்ணும்போது ஸங்க்ரஹித்துச் செய்தருவினதாகவும், அதைச் சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் கேட்க, அந்த அதிகாரிகளுக்கு அப்படியே உபதேசிக்க வேண்டும்; பூர்ணாதிகாரிகளுக்கு ஸங்க்ரஹித்துச் செய்வதே போகும் என்று அருளிச்செய்ததாக, பூர்வீக கிரந்தங்களுக்கு கிறபடியால் அது மந்தாதிக்காரி விஷயம்.

கண்டாநாதம் ஆவசியகமென்று அங்கீகரித்தாலும், அப்ரதிஷ்டித கண்டாநாதம் வாமஹஸ்த்தத்தாலே செய்வது கூடாதாகையால் அந்யகர்த்தருக ப்ரநிஷ்டித கண்டாநாதமே சொல்லப்படத்தென்று கொள்ள வேண்டும், அப்படிக்கில்லாமல் வாமஹஸ்த்தத்தாலே அப்ரதிஷ்டித கெண்டாநாதம் சேய்விப்பது கூடாதென்பது வ்யக்தம்.

இந்த பகவதராதனத்தில், ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்யர்களுடைய ஆராதனமும் முக்யம். அதற்குப் ப்ரமாணம் ஸ்ரீவைகுண்டநாதியத்தில், “மத்பக்தாந் சடகோபாதிந் பூஜயேத் வைஷ்ணவவோத்தம:” என்றும், “சடாரி பரகாலாதி பக்தாந் ஸம்பூஜயேத் விஜ:” என்றும், “மத்பக்த சடகோபதி பக்தாநாம் பூஜநேஸ்தா, சடாரி பரகாலாதி பக்தாநாம் துவீசேஷத: ஸூர்த்தி ப்ரதிக்குதிம் குர்யாத் லோஹசைல ம்ருதாதிபி.” என்றும் நாராயண ஸம்ஹிதை, விஷ்ணுதத்வம், சாண்டில்ய ஸம்ஹிதை, பராசர ஸம்ஹிதை, இவற்றிலிருப்பதால், ஆழ்வார்கள் முதலான ஆசார்ய விக்ரஹங்களை லோஹத்தாலேயாவது ஏறியருளப்பண்ணி ப்ரதிஷ்டை செய்து ஆராதிப்பது சாஸ்தர விதம்.

ஆழ்வார் பிரஸாதம்

ப்ரஸங்காத் இவ்விடத்தில் ஆழ்வார்களுக்கு நிவேதிதமான அந்நத்தைக்கொண்டு, சிராத்தம் செய்கிற விஷயம் நிரூபிக்கப்படும்.

ஆழ்வார்களை அபிநவதசாவ தாரமாக தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்கிறபடியால் பகவதவதார பூதர்களான ராமகிருஷ்ணத் யர்ச்சா விக்ரஹங்களுக்கு நிவேதிதமான அந்நம் எப்படி சிராத்தார்ஹமோ அப்படியே இதுவும் கூடும். அதுவுமன்றி, உசனஸ்மிருதியில் “விஷ்ணவே கல்பிதஞ்சாந்நம் தத்யாத் பக்தேய ஏசவ, வைச்வதேவம்தத: குர்யாதிச் ச்ராத்த கர்மாதிசும்தத:” என்று பக்தநிவேதிதமான அந்நத்தைக்கொண்டு சிராத்தம் செய்யலா மென்றிருப்பதாலும், பகவத் நிவேதிதமான அந்நத்தைக் கொண்டு செய்ய வேணுமென்கிற வசனத்திலும் ஸபரிவார பகவந் நிவேதிதமான அந்நத்தைக் கொண்டு செய்ய வேணுமென்று அர்த்தம் கொள்ள வேண்டுமாகையாலும், பரிவார பூதர்களான ஆழ்வார் முதலான ஆசார்ய விக்ரஹங்களுக்கு நிவேதிதமான அந்நத்தைக் கொண்டு சிராத்தம் செய்யலாம்.

ராமகிருஷ்ணத் யவதாரங்களில் அந்த திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்கள் அப்ராசுருதங்களாகையாலே ப்ராஹ்மணத்வக்ஷத்தியத்வஜாதி முதலானவைகளில்லாதிருப்பது போல் ஆழ்வார்கள், அபிநவ தசாவதாரமென்று சொல்லுகிற பக்ஷத்திலும் ஜாதி முதலானதுகளில்லாமையாலே ஜாதி ப்ரயுக்த நிகர்ஷத்

தைக்கொண்டு, தத்நிவேதந்நத்தால் செய்யலாகாதென்பதும் அநுகிதம்.

மேலும், “யதந்ந: புருஷோபவதி ததந்நா: ஸ்தஸ்யதேவதா:” என்பதால், எந்த அந்நம் புருஷனுக்கு விஹிதமோ அந்த அந்நத்தைக் கொண்டே தேவதைகளை ஆராதிக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதாலும், “பகவத் பக்தசேஷம்யத் புக்தம் பாகவதே நயத், ததேவபோக்ய மக்திஷ்டம் பகம்த்யாகஸேவிபி:” என்று பகவத் பாகவத புக்தசேஷமே இவனுக்கு அந்நமாகையால், அந்த அந்நமே பித்ருதேவதைகளுக்கும் போரஜ்யமாகும்.

சிலர் சிராத்தம் பித்ருசரீரக அந்நர்யாம் யாராதனரூபமாகையாலே, அதில் பராங்குசாதிநிவேதிதாந்நம் கூடாதெனச் சொல்லுவார்கள். அப்போது நித்ய போஜனமும் அந்நர்யாம் யாராதனரூபமாகையாலே சிராத்தபிந்ந காலங்களில் நித்யமான ஆராதனத்திலும் பராங்குசாதி நிவேதநாநுபபத்தி ஏற்படும். அது ஸ்வாநுஷ்டாந விருத்தம்.

மேலும், நம்முடைய ரித்தாந்தத்தில் ஸல்லாம் அந்நர்யாம்யாராதன ரூபமாகையால், பராங்குசாத்யாராதனமும் பராங்குசாதிசரீரக பகவதாராதனமாகையாலே, பராங்குசாதி நிவேதனம் சிராத்த காலத்திலும் கூடும். சிராத்தகாலத்தில் பிராட்டிக்கு நிவேதிதமான அந்நத்தைக் கொண்டு சிராத்தம் செய்யக் கூடாதென்று சில ஸம்பிரதாயஸ்தர்கள் சொல்லுமதுவும், பிராட்டி ஈசுவரகோடிகுடையென்றும் மோக்ஷ ப்ரதத்வாதிகளுண்டு என்றும் சொல்லுவதற்கு நேர்விருத்தமாம்.

ஸ்ரீபாத தீர்த்தம்

ப்ரபந்நர்கள் ப்ரதிநினைம் பாகவத ஸ்ரீபாத தீர்த்த நிஷேவணம் செய்யவேணும். அதுவுமன்றி, “குருணாந்நிமதிதென ஜநமபேச்ரவணேபிவா, ஹரிமப்யர்ச்சயேத் பக்த்யாதத் பக்தாந்ச்ச விசேஷத:” என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ஆசார்யர்களுடைய தீர்த்த திவஸங்களிலேயும் திருநக்ஷத்ர திநங்களிலேயும் மற்றப்படி ஆழ்வார் முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய தீர்த்த திருநக்ஷத்திர திநங்களிலேயும் பாகவத ஸ்ரீபாததீர்த்த நிஷேவணம் ஆவசியகம். “ததீய்யாராதந்நத்த பாததீர்த்த நிஷேவணஞ்ச” என்று மற்றொரு இடத்திலிருப்பதாலும், “ஸந்நியோகஸிஷ்டந்யாய”த் தாலே பாகவத தாராதன ஸ்தலங்களிலெல்

லாம் ஸ்ரீபாததீர்த்த நிஷேவணமாவசியகம், “தீரி: பிபேத் பிந்துவாஜிதம்” என்று திரிரா வ்ருத்திக்கும். ‘ஸோமபாநஸம்’ என்று இரண்டாவ்ருத்திக்கும் ப்ரமானிரூப்பதாலும். பூர்வாசார்யர்களிடம், இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்களு மிருந்து வந்திருப்பதாலும் யதா ஸம்ப்ரதாயம் அநுஷ்டேயம். ஸ்ரீபாததீர்த்த ஸீகார விஷயத்தில் ஸ்ரீபாததீர்த்தம் னாதிக்க ிற ஸ்வாமிகள் உத்தேசியர்களாகையாலே, அவர்களுடைய திருவுள்ளத்தை யநுஸரித்து நடப்பது முக்கியம். இனி,

பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள்

ப்ரபந்தனுக்குப் பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் கர்த்தவ்யமா? அன்று? என்பது விசாரிக்கப்படும்.

சுருதியில் ‘தேவயஜ்ஞோ’ என்று தொடங்கி பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் அவசியம் கர்த்தவ்யங்களென்று சொல்லப்பட்டன. “பஞ்சயஜ்ஞாந்ச் ச யோமோ ஹாத் நக்ரோதி க்ருஹாசர்மீ, தஸ்யநாயம் நசபர: ஸோகோ பவதி தர்மத:; அக்ருத்வாவைசுவதேவந்து புஜ்ஜதேயேத்விஜாதமா:; வ்ருதாதேநாந்தபா நேநகாகயோநிம் வ்ரஜந்திதே” என்கிற ப்ரமானங்களாலே கிருஹஸ்தனான ப்ராஹ்மணனுக்கு பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் அவசிய கர்த்தவ்யங்களென்றும், பண்ணுவிடில் ப்ரத்யவாய விசேஷ மேற்படுமென்றும் சொல்லப்பட்டன. ஆகையால் பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்கள் அவசிய கர்த்தவ்யங்களாமே என்னில் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது.

பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் “பஞ்சஸூதாக்கு ஹஸ்தஸ்ய வர்த்தந்தேஹ்யாய:; ஸதாகண்டி நிபேஷ்டிநீ ச்ன்ளி உதகும்ப உதஸ்கர: ஏதா ஸாம்பாவநார்த்தத்து பஞ்சரயாஜ்ஞா: ப்ரகிர்த்திதா:” என்று கிருஹஸ்தருக்கு தினத்தோறும் சாகம தண்டலம் முதலானவைகளில் கண்டனம், மேதநம் பாகம் முதலானவைகளைச் செய்யவேண்டியிருப்பதால். அவைகள் ஜீவாதிஷ்டிதங்களாகையால் அவற்றை ஹிம்ஸிப்பதால். வரும் பாபத்துக்கு ப்ராயச்சித்தமாக பஞ்சமஹாயஜ்ஞம் விதிக்கப்பட்டன. ப்ரபந்தருக்கு தேஹாரணம் பரமாத்மஸமாராதந ஸமாப்திப்ரதிபத்திருப்பதாம். அதாவது பகவதாராததத்துக்காகவே ஏற்பட்ட ப்ரஸாதத்திற்கு ஆராதனாவுடைய தேகதாரணத்தில் விதியோகம் ஏற்படவேண்டும். அப்படி ஏற்பட்டால்தான் ஆராதனபூர்த்தி,

அது எப்படிப்போலே என்னில்? யாகத்தில், “ப்ரயாஜசேஷேண ஹலீம்ஷி அபிகாரயதி” என்று ஹோரமத்திலுபயுக்ததங்களான ஹவிஸ்ஸுகளை ப்ரயாஜசேஷத்தாலே அபிகாரிப்பண்ணவேணும். அப்படிச் செய்யாவிடில் ஹோமபூர்த்தியில்லை: என்பதாக ஒன்றில் விதியுத்தமான பதார்த்தத்திற்கு, ஸம்ஸ்கார ரூபமாக மற்றொன்று விதிக்கப்படுகிறது போலவும்; கிராத்தத்தில் பித்ருதேவதாராதனத்தில் உபயுக்தமான அநந்தத்திற்கு, “இஷ்டை: ஸஹ புஜ்யதாம்” என்று இஷ்டபோஜநம் இல்லாவிடில் கிராத்தபூர்த்தி ஏற்படாததுபோலவும், பரமாத்ம ஸமாராததோபயுக்த த்ரவ்யத்துக்கு ஆராதனாவுடைய தேகதாரணத்தில் விநியோகமில்லாதிருக்கும் பசுத்தில், ஆராதனபூர்த்தி இல்லையென்றேற்படுகிறது. இதை உபயுக்தஸம்ஸ்காரரூபமான ப்ரபத்தியென்று சொல்லுகிறது. ஆதனால் ப்ரபந்தனான பரமேகாந்திக்கு ஸ்வார்த்தமாக ஒரு ப்ரபத்தியுமில்லாமையால், பாவதாராதனத்தே நித்யங்களான பாகாதிகளேற்படுகிறபடியால், அதிலேற்படுகிற கண்டநீ முதலான பஞ்சஸூதனைகள் தண்டன சாகாதிகளுக்கு ஹிம்ஸாரூபமாகமாட்டாது.

“வேத வித்யாவ்ருதஸ்தாதே ச்ரோத்ரியே க்ருஹமாகதே, நந்தந்த்யோ ஷதய: ஸர்வா: யாஸ்யாம: பரமாம்கதிம்” என்பதனால் ஒரு பாகவதனுடைய ஆராதனத்துக்கு உபயுக்தங்களான சாகம் முதலானவைகள் உத்தம கதியை அடையப்போகிறோமென்று ஸத்தோஷிப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும். யாகத்தில் பசு ஹிம்ஸை உதர்க்கத்தில் பசுவிற்கு, ஸ்வர்க்கஸாதநமாயையாலே ஹிம்ஸையாகமாட்டாதென்பது போலவும் ஹிம்ஸையாகமாட்டாது: ஆகையால் பஞ்சஸூதராக ப்ராய:ச்சித்தரூபமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் ஆத்மார்த்தமான பாகமுடையவன் விஷயமென்றறியத் தக்கது.

ஆனால், யாஜ்ஞயவல்க்ய ஸ்மிருதியில் ஆத்மார்த்த பாகத்தை நிஷேதித்து பகவதர்த்த பாகத்தைச் சொல்லி, அந்த அதிகாரிக்கு பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களும் விதிக்கப்பட்டனவே என்னில், அந்த அதிகாரிக்கு பகவதர்த்த பாகம் ப்ரதாநமாயும், தேஹதாரணம் அப்ரதாநோத் தேகியமாயுயிருக்கும்; அப்படிப்பட்ட அதிகாரிக்கு அந்த வசனம் ஏற்பட்டது.

இந்த அதிகாரி ஸர்வாத்மநா தேஹ காரணத்தை உத்தேசியமாக நினைக்கிறவனல்லன். ஸமாராத ஸமாப்த்தி ப்ரஸாத ப்ரதிபத்தி ரூபமாக தேஹதாரணமேற்படுகிறது. ஆகையால் இந்த அதிகார்க்கு அந்த பாப ப்ரசக்தியில்லை.

மேலும் பாகவதத்தில் ஏகாதச ஸ்கந்தத்தில், “தேவர்ஷிபூதாபத்தற்குணம் பித்தற்குணம் நகிங்கரோ நாயம்ருண்ச ராஜன்” என்கிற சுலோகத்தில் ப்ரபந்தனுவன் பஞ்சமஹாயஜ்ஞதேவதைகளான தெய்வங்கள் ருஷிகள் முதலானவர்களுக்கு கிங்கரனுமன்று; ருணியுமன்று என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால் அவருடைய கிங்கரவருத்தியின் பொருட்டும் ருணநிலைத்தியின் பொருட்டும் ஏற்பட்டுச் செய்யப்படுகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞத்தில் இவனுக்கு அதிகாரமில்லை. பாகவத வ்யாக்யாதாவான ஸ்ரீதரகம் இந்த சுலோக வ்யாக்யானஸாரத்தில் ப்ரபந்தனுக்குபஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் வேண்டியதில்லை யென்று நிரூபித்திருக்கிறார்.

கீழுதாஹரிக்கப்பட்ட வசனங்களால் நித்யத்வமேற்படுகிறதேயென்னில்? பஞ்சஸூத நாகத்திற்கு ப்ரஸக்தியுள்ள அதிகாரி ப்ராய:ச்சித்தம் செய்யாத பக்ஷத்தில், கர்மாநதி காரத்துக்கு, ஹேதுவான தோஷாதி சயத்தைச் சொன்னபடி.

கிஞ்ச, பரமேகாந்தி வ்யதிரித்த மந்தாதி காரி விஷயத்தில் நித்யத்வத்தைச் சொல்லியபடி. எப்படி. சிவராத்திரி அவைஷணவ விஷயத்தில் நித்யத்வநெகர்த்தவ்யமாயும், வைஷணவ விஷயத்தில் அகர்த்தவ்யமாயு மிருக்கிறதோ அப்படியே இதுவுமிருக்கும்.

யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மிருதியின் வ்யாக்யாதாவான விஜ்ஞானேசுவரர் சைசவதேவத்தை புருஷ ஸம்ஸ்காரமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்; அந்ந புருஷ ஸம்ஸ்காரமாயும் சிலர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். பரமேகாந்திக்கு “மந்திமித்தம் க்ருதம் பாபம் அபிதர்மாய கல்பதே” என்கிற வசனத்தாலே, கேவல பகவதாராத உபயுக்தபாகத்தில் பஞ்சஸூதநாகம் ஏற்படாமையாலே தத்ப்ராய:ச் சித்தமான வைசுவ தேவம் ஸம்ஸ்காரமாகமாட்டாது. பகவதாராத நார்த்தம் கல்பிதமான, அந்நத்துக்கும் இது ஸம்ஸ்காரமாகமாட்டாது.

கிஞ்ச, “கிம்கார்யம் வைசுவதேவேந: தேவபூஜாபரஸ்யவை, கிம்வாயஜ்ஞேநதானேந

வைசுவதேவேந பூமிப, வைசுவதேவஹு:தோச்சிஷ்டம் நபபும்ஜயாத் வைஷ்ணவோத்தம:; விஷ்ணோ: நிவேதி தாந்தந்து பாவநம் லோக பாவநம், தேநைவ சரிதார்த்தத்தவாத் ஸாது தத்வம் நிவேதிதம், சுதம் ப்ராணஹுதி: குர்யாத் தேவதாந்த்ரேசுஷ்க:” என்று பகவதாராதநேம முக்கியமென்றும், வைவேதேவாதிகள் வேண்டியதில்லையென்றும் ஸப்பேட்டர்களான வசனங்களிருப்பதால். வைசுவதேவாதிகள் ப்ரபந்தனுக்கு அநாவசியங்கள்.

சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் “வைசுவதேவா க்ருதம் பாபம் பிஷுரேகோவ்யபோஹதி, நபிஷு:ணு க்ருதம் பாபம் வைசுவதேவோவ்ய போஹதி”, என்கிற பராசர வசனத்தாலே ஸந்த்யாஸிமினுடைய ஆராதனத்தாலே, வைசுவதேவாகரணத்தால் ஏற்படும் தோஷம் போய்விடுமென்றிருப்பதால், நித்யமான ஆராதனத்தில் அர்ச்சாரூபியான ஸ்ரீபாஷ்ய காரருடைய ஆராதனம் ஏற்படுகிறபடியால், வைசுவதேவாகரணத்தால் ஏற்படுகிறதோஷம் ஸம்பவிக் மாட்டாது. ஆனால் ஸ்மிருதிநிர்நாகரத்தில் வைசுவதேவம் பண்ணுகிறதற்கு முந்தி ஸந்த்யாஸி வந்தால், அந்த ஸந்த்யாஸிக்கு பிசுஷ்யே கொடுக்கவேணும். அப்போது வைசுவதேவாகரணத்தால் தோஷம் ஏற்படமாட்டாதென்று அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதில் வைசுவதேவாத் ப்ராக் என்று அத்தியாஹாரம் ஏற்படும்; அதைக் காட்டிலும் அத்தியாஹாரமில்லாமல் ஏற்படுகிற அர்த்தம் ஸ்வாரஸிகமாகையால் இதுவே உசிதமென்று சொல்லுவார்கள்.

கீழ் நிரூபித்தபடி பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் பஞ்சஸூதநாக ப்ராய:ச்சித்தமாக ஏற்படுகிறபடியால், பஞ்சஸூதநாக ப்ரஸக்தியில்லாம விருக்கிற பரமேகாந்திக்கு அவைகள் அநாவசியங்களாகையால் பஞ்சமஹாயஜ்ஞவிதாயக வசனங்கள் பரமேகாந்தி வ்யதிரித்த விஷயங்கள்.

மேலும் சரணுகதி நிஷ்டர்களுக்கு உத்பந்தநாந்த நாசநமான ப்ராய:ச்சித்தம் அதுஷ்டேயமன்று. அதற்கு ப்ரமானம், “ப்ராய:ச்சித்தாத்மக: த:ச்சித் உத்பந்தநாந்தநாசந:, தமம்சம்நைவ குர்வீ தமநீஷீ பூர்வராசிவத்” என்பதால் உத்பந்தநாந்த நாசமான கார்யம் கர்த்தவ்யமன்று என்று ஏற்படுகிறது.

கிஞ்ச, “க்ருதாஸஸம்ஸ்தா யஜ்ஞாச்ச, தாநாநிசதபாம்ஸிச, ப்ராய:ச்சித்தமசேஷண

நித்யமச்சேச்ய தாஹரிம்” என்று நித்யமான பகவதாராதந்தத்தாலேயே பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் பண்ணினதாக ஏற்படுகிறபடியாலும் ஆனந்த அநாவசியகம்.

விஷ்ணுகள்து பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள், “யத் பவம் ஸோமயாகேத ப்ராப்தோதி தநவாந்தீஜை:; ஸம்யக் பஞ்சமஹாயஜ்ஞை: தரித்ரஸ்ததவாப்நுயாத்!” என்று பிருகுமஹருஷியும். ‘யஏதாந் அவ்யக்ரம் யதோபதேசம் குருதே நித்யம் தஸ்யஸிவர்க்க: புஷ்டிச்சேதி” என்று ஆபஸ்தம்பரும் சொல்லியிருக்கிறபடி பஞ்சமஹாயஜ்ஞகரணத்தில், ஸ்வர்க்காதிபல மேற்படுகிறபடியால் அந்த பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள் காம்யகர்மங்களாகவும் ஏற்படுகின்றன. காம்யகர்மாக்கள் பரமேகாந்திக்கு த்யாஜ்யங்களாகையால், அதனாலும் அநநுஷ்டேயங்கள். ஆனால், அகரணே ப்ரத்யவாயா ஹங்களான வசனங்களுக்கு கதியென்னென்றால், அது ப்ரபந்தேதா விஷயமென்று பூர்வமே ஸமாதானம் சொல்லப்பட்டது.

பரிசேஷணம்

போஜந காலத்தில் ப்ராணாஹுதிகளை போஜந பாத்ரத்தை ஸ்பர்ஸித்துக்கொண்டே செய்யவேணும்; ப்ராணாஹுத்யநந்தரம் பாத்ர ஸ்பர்சங் கூடாதென்பதாக கௌதம க்ரியாகாண்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரத்தில் “நாபஜஹீத அபஜஹீதவா” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம் போஜநபாத்ரத்தைப் போஜந காலத்தில் விடக்கூடாது. அவ்வது விடலாம் என்பதாம். இந்த விஷயத்தில் மாதவ ப்ரப்ருதிகள் ப்ராணாஹுதிபர்யந்தம் விடக்கூடாது; அதற்குப் பின்பு விடலாம் என்று அர்த்தவர்ணனம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். இதற்கு வ்யாக்யையான உஜ்வலையில்,

“நாபஜஹீத போஜநபாத்ரம் ஸவ்யேந பாணிநா நமுஞ்சேத் முஞ்சேத்வா கிமர்த்தமிதம்...ப்ரகாராந்தரம் ஸம்பவதி ஸத்யம் ப்ரக்ரமாத்நு நிபம்யேதித்யாயேந யஏவம்ப்ரகார: ப்ரதமம் போஜநே ஸஏவ ஆந்தாதநுஷ்டேய: ஏவமர்த்தமிதமிதி” இதற்கு அர்த்தம் போஜன காலத்தில் போஜன பாத்ரத்தை இடது கையால் பிடித்தும் கொள்ளவேணும்; அதவா பிடித்துக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஆனவிப்படி இரண்டு ப்ரகாரமாகச் சொல்லியதென்னென்னில், ஆதியில் எந்தக்கிரமம் ஏற்

பட்டதோ அந்தப்படியே முடிவுவரையில் செய்யவேண்டும் என்பதற்காக இப்படி இரண்டு ப்ரகாரமாகச் சொல்லப்பட்டது என்று ஹரதத்தர் சொல்லியிருக்கிறார். ஆதலால் போஜந காலத்தில் போஜநபாத்ர ஸ்பர்சம் போஜநபர்யந்தம் இருக்கவேண்டுமென்றும், அதவா போஜந காலம் முதல்முடிவுவரையில் பாத்ரஸ்பர்சம் இல்லாமலேயிருக்கவேண்டுமென்றும் ஏற்படுகிறது.

கௌதமக்ரியாகண்டத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி போஜநகாலத்தில் ப்ராணாஹுதிக்குப் பிறகு பாத்ரஸ்பர்சம் நிஷித்தம் என்று ஏற்படுகிறது. ப்ராணாஹுதி பர்யந்தம் பாத்ரஸ்பர்சம் நியமேந செய்ய வேண்டுமென்றும், ததந்தரம் பாத்ரஸ்பர்சம் அநியதமென்றும் சிலருடைய அபிப்ராயம். சிலர் “நாபஜஹீத அபஜஹீதவா” என்கிற ஸூத்ரத்திலேற்பட்டிருக்கிற விகல்பம் வ்யவஸ்தித விஷயம். ஆதலால் சிராத்த காலத்தில் ப்ராணாஹுதி பர்யந்தம் பாத்ரஸ்பர்சம் ஆவசியகம்; நித்ய போஜநத்தில் பாத்ர ஸ்பர்சமே வேண்டியதில்லை பென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இப்படி அநேக பக்ஷங்களிருந்த போதிலும் “நாபஜஹீத” என்கிற ஸூத்ர வ்யாக்யாதா வான ஹரதத்தர் சொல்லியபடி போஜந பர்யந்தம் பாத்ர ஸ்பர்சமிருக்க வேண்டியது முக்யம்; இல்லாவிடில் தாவத்பர்யந்தம் பாத்ரஸ்பர்சமே வேண்டியதில்லை என்பதுதான் உசிதம். ஏனென்றால் “ஜுஹுபாத்வக்த்ர குண்டகே” என்று போஜநமே ஆஹுதிருபமாகச் சொல்லப்பட்டமையால் ஆஹுதி காலத்தில் பாத்ரஸ்பர்சம் ஆவசியகமாகையாலே போஜந பர்யந்தம் பாத்ர ஸ்பர்சம் இருக்க வேண்டுமென்பது முக்யமே. அப்படி முக்யாநுஷ்டானத்துக்கு ஸௌகர்யமில்லாமையாலே இப்படி போஜந பர்யந்தம் பாத்ரஸ்பர்சம் இல்லாமலுமிருக்கிறது.

இது நிற்க, பரிசேஷணவிஷயத்தில் வைணத்தோடே கூடிய வ்யஞ்ஜநத்தை ப்ராணாஹுத்யநந்தரம் பரிவேஷணம் பண்ணவேண்டுமென்றும் ப்ரஸாதம் வ்யஞ்ஜநம் இவைகளை தர்வியாலேயே பரிவேஷணம் செய்ய வேண்டுமென்றும் சாஸ்த்ரமிறுப்பதால், அப்படியே செய்ய வேண்டுமென்பது சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய அபிப்ராயம். ஆகிலும் “ஸ்வாஹா ப்ரணவ ஸம்யுக்தம்” என்று தொடங்கி “ஸமாதாயேதி பஞ்சமீம்” என்று சொல்லிவிட்டு,

“சேஷமந்நம்யதாகாமம்புஞ்ஜீத வ்யஞ்ஜனந் யுதம்” என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதாலும் சிராத்தகாலத்தில் ப்ரஸாதம், வ்யஞ்ஜனம் இவைகளுடைய பரிவேஷணம் ப்ராணஹு திக்கு முந்திப் பண்ணுகிறபடியாலேயும், காசியபஸ்மிருதியில், ப்ராணஹுதிக்கு முந்தி லவ ண்ணத்தி வ்யஞ்ஜன பரிவேஷணம் கூடாதென்றும், தர்வியாலேயே பரிவேஷணம் செய்ய வேண்டுமென்றும் சொல்லிவிட்டு, “நிவேதிதம் பகவதே யதந்நம் வ்யஞ்ஜநாத்விதம் ஏவம் நசைவநியம: ததந்ந பரிவேஷணே” என்று சொல்லியிருப்பதாலும், மற்ற ஸ்மார்த்தர்களுடைய அநுஷ்டானத்திலும், ப்ராணஹு திக்கு முந்தியே வ்யஞ்சனஸஹிதமான அந்ந பரிவேஷணம் ஏற்பட்டிருப்பதாலும் இந்த நியமங்களில்லாமலே அந்நபரிவேஷணம் கூடு மென்று தென்னொசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள பிப்பிராயம். ஏகாதசி சிராத்தவிஷயம் நிருபிக் கப்படும்.

ஏகாதசி சிராத்த விஷயம்

ஸ்மிருதி புராணங்களுள் ஆசார ப்ரதிபாத நத்தில் இதம்பரப்ர வ்ருத்தைகளான ஸ்மிருதி களில் காட்டிலும் ததந்நதிகுநதங்களான புராணங்கள் ஆசாரவிஷயத்தில் துர்ப்பலங்க ளாகையாலே ஸ்மிருதிகளில் ஏகாதசி சிராத்த ப்ரமணஸாலமென்று சில ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

இதற்கு ஸமாதானம் பின்வருவது கண்டறியத்தக்கது. சாரீரகம்மாஸையில் இரண்டாவது அத்தியாயத்தின் ப்ரதமபாதத்தின் ப்ரதம ஸுத்தரத்தில் “நாந்ய ஸ்மிருத்ய நவ காசதோஷ ப்ரஸங்காத்” என்கிற ஸுத்தர் வ்யாக்யாநத்தில், ஸ்ம்ருதிகள் ஆசார விஷயத்தில் ப்ரமாணமாவதுபோலே தத்வவிஷயத்திலும், ப்ரமாணமாகலாம் என்று நிருபித்திருப்பதுபோல் தத்வப்ரதிபாதங்களான இதி ஹாஸ புராணங்களும் பகவதாராதன ரூபமான கர்ம ப்ரதிபாதநத்திலும் இதம்பரப்ர விருத்தங்களாகையாலே, ஆசார விஷயத்திலும் ப்ரமாணமாகலாம்; மேலும் ஆசார ஸாமான்யாதிக்குத் ஸ்மிருதிகளின் காட்டிலும், விசிஷ்டாதிக்காரிகளுடைய ஆசார ப்ரதிபாத கங்களான புராண வசனங்கள் ப்ரபலங்கள்.

விசிஷ்டாதிக்காரிகளாவார் பகவதாராதன பூதகர்மா நுஷ்டாதாக்கள். ஹரிதினதிலகத்திலும், “பௌராணிக்யாது ருக்மாநாது சரித ழுகப்ராப்த கத்யா பத்வ்யா சுத்தாம் ஸித்

தாந்தயந்த; கதிசநக்ருதிந: ஸர்வதோஸந்தி வீத்தம்” என்கிற சுலோகத்தில் “புராணத்தில், ருக்மாநகத சரிதத்தால் ஏற்பட்டிருக்கிற மார்க்கத்தாலே தசம்வீத்தையான ஏகாதசியை சில ப்ராஜ்ஞர்கள் விடுகிறார்கள்” என்று தேசிகள் அருளிச் செய்திருக்கிறபடியால் ஸ்மிருதிகளில் ஏகாதசியில் தசமிவேதை தோஷமன்று என்று சொல்லுகிற பாகத்திற்கு புராணத்தால் பாதம் ஸுசிதமாகிறது.

மேலும், பாஞ்சராத்திரம் வேததுல்ய ப்ரமாணமாகையால் அந்த பாஞ்சராத்திரத்தில் ஏகாதசி சிராத்தம் கூடாதென்பது ஸ்பஷ்டம். வைதிக ஸார்வபௌமர் தசநிர்ணயீ என்கிற கிரந்தத்தில் ஸ்ரீ ஜயந்தீ நிர்ணயத்தில் ராத்திர பாரண விஷயத்தில், ஸ்மிருதி விருத்தமாகையாலே ராத்திர பாரணம் கூடாதென்று ஆகேஷிபித்து, புராணங்களில் ராத்திர பாரணம் முக்கியம் என்று சொல்லியிருப்பதால் ஆசார விஷயத்தில் ஸ்மிருதிகளைப்போல புராணங்களும் பிரமாணமாகுமென்பது. “ஸ்மர்த்திச ஸ்ம்ரு தேச்ச ரித்தம்” என்றும், மேலும் பாஞ்சராத்திரம் வேததுல்ய ப்ரமாணமாகையால் அந்த பாஞ்சராத்திரத்தில் ஸ்ரீ ஜயந்தியில் ராத்திர பாரணம் முக்யமென்றிருப்பதால், ராத்திர பாரணம் ஆவசியகமென்றும் நிருபித்திருக்கிறது. ஆனால் ஏகாதசி சிராத்தம், அவசியம் கர்த்தியம் என்று அவர் நிருபித்திருப்பது கூடுமோவென்னில், அபிநிவேச விசேஷமானது ஸ்வவசனங்களில் பூர்வோத்தர விரோதத்தைக்கூட மறக்கும்படி செய்யுமென்பது. “அபிநிவேசவசீக்ருத சேதஸாம்” இத்த்யாதி ப்ரமாணங்களா லறியத்தக்கது.

ஸ்மிருதியிலும் ஏகாதசியில் ஏற்பட்ட சிராத்தத்தை த்வாதசியில் பண்ணவேண்டுமென்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பிருஹத்தாரித ஸ்மிருதியில் “ஸுத்தகாதெயதாச் ச்ராதத்தம் ஸுத்தகாந் தே வித்யதே, ததை வேகாதசீச் ச்ராதத்தம். த்வாதச்யாமேவ காரயேத்” என்று ஏகாதச சிராத்தத்தை த்வாதசியிற் செய்யும்படி சொல்லியிருக்கிறது.

ஹாரீத ஸ்மிருதியில் “பித்ரோச் ச்ராதத்தம் நக்ருவீத ஏகாதச்யாம் த்விஜோத்தம், த்வாச்யாம் தத்ரக்ருவீத நோபவாஸதிநேக்வசித், ஏகாதசீதிநே ப்ராப்தேமாதாபித்ரோர்மருதே அஹநி, தத்திநந்து பத்திரயஜ்ய த்வாதச்ய மேவ காரயேத்” என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆகையால் விஜ்ஞானேசுவர பரப்ருதி களால் உதாஹரிகப்பட்டிருக்கிற ஏகாதசீ ரிராத்த கர்த்தவ்யத்வ ப்ரதிபாதக வசநங் களுக்கும் ஏகாதசீ ரிராத்தம் கர்த்தவ்யமன்று என்றேற்படுகிற வசனங்களுக்கும் ஸ்மார்த்த, வைஷ்ணவப்ர அநிகாரி பேதத்தாலே வ்யவ ஸ்நைகாலாதர்சம் முதலான கிரந்தங்களில் பண்ணியிருப்பதால் விரோதமில்லை.

மேலும் ஏகாதசீ தினத்தில் அந்தமானது பாபத்திற்கு ஆசிரமமாகச் சொல்லப்பட்டிருக் கிறது. பிருஹ்மகைவர்த்தத்தில், “நகேவலம் அகம் புங்க்தே யோபுந்தே ஹரிவாஸரேதிநே அத்ரஸர்வ பாபாதி பவந்த்யந்ஸ்திதாநிது, யாநிதாநிச பாபாநிச ப்ருஹ்மஹத்யாஸமாநிச, அந்தமாச்சுத்ய திஷ்டந்தி ஸம்ப்ராப்தே ஹரிவாஸரே” என்பதால் ஏகாதசியில் ப்ருஹ் மஹத்திக்கு ஸமமான பாபங்கள் அந்ததை ஆசிரயித்திருக்கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் ஏகாதசியில் பிதுர்க்களுக்கே அந் நம் கர்ஹிதமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “மாத்தருபர்த்து பித்ருணாம் தத அந்நம் துர்க் கநி ஸாதநம், கர்ஹிதாந்நம் நசாச்சந்நிபிதர: ச திவேளகஸ:, மத்யபாநம் நரச்ரேஷ்ட பீத் வைகோ நரகம் வ்ருஜேத், ஏகாதஸ்யந்ந காமஸ்து பித்ருபிஸ்ஸஹமஜிஜதி” என்பதனால், மத்யபாநம் பண்ணிவன் தானொருவன் நரகத்திற்கும் போகிறான். ஏகாதசியில் போஜனம் பண்ணிவன் தன்னுடைய பிதிர்க்களோடே நரகத்தில் முழுகுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே, “புங்க்ஷபுங்க்ஷவேதியே ப்ருயாத்தமாஹூர் ப்ருஹ்ம காதுகம்” என்ப தனால் ஏகாதசியில் யாவனொருவன் ஒருவனை போஜனம் பண்ணும்படி சொல்லுகிறானே அவன் ப்ருஹ்மஹத்தியைப் பண்ணுகிறவ ளைச் சொல்லப்படுகிறான். ஆதலால் கர்த்தா போக்தா இருவருக்கும் பிரத்தியவாய மேற் படுவதால் ஏகாதசி ரிராத்தம் ஸர்வ ப்ரகாரத் தாலும் நிஷித்தமென்றேற்படுகிறது.

ஆனால் பாரதத்தில் “அஷ்டௌதாந்ய வ்ருகத்தாநி ஆபோமூலம் க்ருத: பய:, ஹவி: ப்ராஹ்மணகாமாய குரோர்வசந மொஷுதம்” என்பதனால் வ்ருததினங்களில் தீர்த்தம் கிழங்கு நெய் பால் ஹவிஸ்ஸ நிமித்தருணம் ஆசார்யநியமம் ஒளஷதம் இவைகளேற்பட்ட

டால் உபவாஸமில்லாமலிருந்தாலும் ப்ரபத்தி யவாயமில்லை என்று சொல்லியிருப்பதால் ஏகாதசி ரிராத்தம் பண்ணலாமென்னிங், ‘அவ்ருகத்தாநி’ என்று சொல்லியிருப்பதால், ஏகாதசி ரிராத்த வ்யதிரித்த வ்ருததினங்களில் சரிதார்த்தமாயிருப்பதால் ஏகாதசி ரிராத்த திறுஷ்ட வசநங்களுக்கு விரோதமாகாது.

இதுநிற்க, ஏகாதசியில் ஏகோத்திஷ்டம் ஏற்பட்டாலும் அதையும் மறுநாளே செய்ய வேணுமென்பது ப்ரமாணம்கிட்தம். “ஆத்யச் ச்ராத்தம் ஹரிதிநேயதி குர்யாத் விமோ ஹிதா கர்த்தா ப்ரதிஹிதாச உபௌநிரயபாதி நௌ” என்பதனால் ஏகாதசியில் ஏகோத் திஷ்டம் வந்தால் அதை மறுநாள் செய்ய வேணுமென்பதறியாமல், ஏகாதிசியில் செய் தால் அந்நம் கர்த்தாபோக்தா இவர்களால் வாரும் நரகத்தில் விழுகிறார்கள் என்று பாரத் வாஜர் சொல்லியிருக்கிறார்.

போதாயநகும், “ஆத்யச் ச்ராத்தம் ஹரி திநே யதிஸ்யாத் தந்தகாரயேத், பிண்டமேகம் ப்ரதாயாத் த்வதாச்சயமாச் ச்ராத்த மாசரேத்” என்பதனால் ஏகாதசியில் ஏகோத்திஷ்டம் நேர்ந்தால், அன்று ஏகபிண்ட ப்ரதாநம் பண்ணி விட்டு மறுநாளில் ஏகோத்திஷ்ட ரிராத்தம் பண்ணவேணுமென்று சொல்வி யிருக்கிறார்.

ப்ருஹத் ப்ரசேதஸ் என்பவரும் “ஆத்யச் ச்ராத்த மபித்யாஜ்யம் ஸம்ப்ராப்தே ஹரி வானரே, ப்ரதாயைகம் ததாபிண்டம் ப்ரே ஹ்நி ரிராத்த மாசரேத், ஏகாதசே த்வாத சேவாச் ச்ராத்த மாத்யம் ஸமாசரேத், ஏகாத சத்வாதசயோ: விசேஷோந்நஹி வித்தயேத்” என்பதனால், ஏகாதசியில் ஆத்ய ரிராத்தம் வந்தாலும் அன்று ஏகபிண்ட ப்ரதாநம் பண்ணிவிட்டு, மறுதினத்தில் அந்த ரிராத்தம் பண்ணத் தக்கதென்றும் பதினொன்றுவது தினத்துக்கும் பன்னிரண்டாந் தினத்துக்கும். தியாஸமில்லையென்றும் ஆகையால் பதினோ ராம்தான் ஏகாதசியாலும் பன்னிரண்டாம் நாள் ஏகோத் திஷ்டம் செய்யலாமென்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

இப்படி பாரத்வாஜர், போதாயநர், ப்ரு ஹத்ப்ரசேதன் என்னும் ஸ்மருதி கர்த்தாக்கள் சொல்லிய வசனங்கள் ஏகாதசி ரிராத்தம் அநுஷ்டேயமன்றென்பது வ்யக்தம்.

மேலும் பாஞ்சராத்தரத்தில், ஆமே நாபி ஹிரண்யேந ச்ராதத்தம் ஏகாதசிதிநே, சூர்வந் நரகமாப்நோதி யாவதாபூத ஸம்பவம், க்ரஸ் தாஸ்தமித ஆதித்யே யதாச்ராதத்தம் பரே அஹநி, ததைவ ஏகாதசி சிராத்தம் த்வாதச் யாமேவ காரயேத்' என்பதனால் ஆமசிராத்த மாவது ஹிரண்ய ச்ராதத்தமாவது ஏகாதசியில் செய்கிறவன் ப்ரளய பர்யந்தம் நரகத்தை அடைகிறான் என்றும், சூர்யன் சிருஸ்தாஸ்த மிதனால் அன்று செய்யவேண்டிய சிராதத் தம் மறுநாள் செய்யப்படுவது போலவே ஏகாதசி சிராத்தமும் மறுநாள் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டன. “மருதாஹம்ஸ மதிக்ரம்ய” என்கிற வசனம் உதாஹரிக்கப் பட்டுள்ள வசன விசேஷங்களாலே க்ரஹணம், ஏகாதசி முதலிய தினங்களில் பாதிக்கப்பட்டு அவையொழிந்த தினங்களில் சரிதார்த்தமாவ தால் அது பாதகமாகாது.

சிரவணத்வாதசியில் வாமநஜ்யந்தி வரு மாகையால் அன்று உபவாஸமிருந்து சிராதத் தம் மறுநாள் செய்யவேண்டாமோ என்னில் வாமனாவதாரம் பாத்ரபதமாஸத்தில் காலை யில் சுத்யாலக்கினத்திலாகையால் உத்ஸவாந் தத்தில் பாரணம் ஏற்பட்டிருப்பதால் அன் றைய தினமே போஜனம் சிராத்தம் முதலானவைகள் செய்யலாம். வ்யாஸ ஸம்ஹிதையில் “மாஸிபாத்ரபதே சக்ல த்வாதச்யம் ச்ரவணே ததா, சுத்யாலக்நேது சுத்யாம்சே ஜாதஸ்ரீ வாமநோ விபு:; தத்தித்யாம் வ்ரு:சிகே லக்நே வ்ரு:சிகாம்சே தரிவீக்ரம:; ஸஏவ வாமந: ஸாக்ஷாத் ஸர்வஸ்யாபி விபு: ப்ரபு:; தத்வத்தாசதம் த்யாயேத் ஸர்வலோக ஜயா யச, மோக்ஷார்த்தேச விசேஷண ஸர்வசந்த விமுக்தயே, தஜ்ஜ்யந்த்யர்ச்ஜநம் க்ருத்வா உத்ஸவாந்தேச பாரணம், சூர்யாத் ஸவைஷ்ணவைஸ்ஸார்த்தம் பகவத் தர்மம் ஸித்தயே” என்பதனால் பாத்ரபத சிரவணத்வாதசியில் வாமநாவதாரமும் திரிவீக்ரமாவதாரமும் ஏற்பட்டனவென்றும் அந்த அவதார தினத்தில் வாமநாராதநம் பண்ணிவிட்டு உத்ஸவாந்தத் தில் வைஷ்ணவர்களோடுகூட பாரணம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அப்படியே மாசி மாசம் க்ருஷ்ணபக்ஷ த்வதேசியும் சிரவணத்வாதசியானாலும் ஸ்ரீ பராஹ்மஜ்யந்தி யாகையாலே, இந்த ந்யாயத் தால் அன்றும் உத்ஸவாந்தத்தில் பாரணம் பண்ணவேண்டும். ஸ்ரீராமநவமியும் ஜ்யந்தி

யாகையால், பகலில் கடகலக்கினத்திற் உத்ஸவமாதலால், உத்ஸவாந்தத்தில் பாரணமும், சிராத்தமும் பண்ணலாம். அஹோராத்தரம் உபவாஸவிதி அவைஷ்ணவ விஷயம். நரளிம்ஹ ஜயந்தியுந் இப்படியே. இனி வைஷ்ணவ விதவைகளிற் வபநநிவேஷதம் நிரூபிக்கப்படும்.

விதவை வபணம்

இனி, விதவைகளுடைய வபநநிவேஷதம் நிரூபிக்கப்படும்:— பர்த்ருபந்தாயஜாயதே சிரஸோமுண்டநம் தஸ்மாத் கார்யம் விதவயாஸதா” என்று வைகுண்டநா தியத்திலும்,

“ஹரிஸோவாவிஹிநாயா விதவாகேச தாரினீ, உபவாஸவிஹிநாயா வ்ருதஹாதாத் விதாஷிதா” என்று சேஷதர்மத்திலும்,

“மாஸகேசாது விதவா மாவிசேசா ஸகர்த்ருகா, மாவ்ருதீஸ்யாத் ஸதாகேசீ மாரண்யோ நகரா ச்ரய:; மாதநீச அப்ரதாதாமே ராஜ்யே வஸது நிர்க்ருண:” என்று நாரதீயத்திலும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், விதவைகளுக்கு கேசதாரணம் கூடாதென்று ஏற்பட்டிருந்த போதிலும்,

“வித்வத்விப்ரந்த்ருபஸ்திரீணம் வபநந்து நிஷித்யதே முமுக்ஷுர்யதி ஸாதஸ்யா: வபநம் தைவகாரயேத்” என்றும், ககேசவர ஸம்ஹிதையில், “ப்ரயோஜநாந்தரா ஸக்தா விதவா வாபயேச் சிர:; முமுக்ஷுர் யதிஸாதஸ்யா: வபநந்து நிஷித்யதே” என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், வித்வான்களாயிருக்கிற ப்ராஹ்மணர்களுடைய ஸ்திரீகள், ராஜஸ்திரீகள் இவர்களுக்கு வைதவ்யம் நேர்ந்தால், வபநம் வேண்டியதில்லையென்றும், முமுக்ஷுக்களான ப்ரபந்த ஸ்திரீகளுக்கும், வபநம் வேண்டியதில்லையென்றும் ஏற்படுகிறது. இதனால் கீழ்ச் சொல்லிய வபநவிதாயக வசநங்கள் அமுமுக்ஷுவிஷயவமன்றறிய வேண்டும்.

இப்படியே, வாசிஷ்ட ஸம்ஹிதையில், “சரணாகதி நிஷ்டடோசத் ப்ரபந்தா விதவாஹதி ஷௌரகம் நஞர்யாத்ஸா பகவத்ரோஹிணீ பவேத்” “நகரோதி யதாஷௌரம் கேவலா விதவாயதி, தாம்த்ய ஜேதபரேராஷ்ட்ரே பதிதாம்பாப காரினீம்” என்ற வசனங்களால் சரணாகதி நிஷ்டைகளான ஸ்திரீகளுக்கு வபநம் வேண்டியதில்லையென்றும், கேவல விதவைகளுக்கு வபநம் ஆவசியகமென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

“வித்வத் விப்ரத்ருபஸ்திரீணாம்” என்கிற கலோகத்தில் விதவைகளான ராஜஸ்திரீகளுக்கு வபநம் கூடாதென்பதை அநுஸரித்து ஆபத்தமான போஜராஜா போஜசம்புவில், “வைதவ்யோசித வேஷநி:சசித மதோலங்காவது ஹஜடாம்” என்று ஹனுமான், லங்காத ஹநம் பண்ணுகிறகாலத்தில் உண்டான துமஸுமூஹத்தை வைதவ்யத்திற்கு அநுருணமான வேஷத்தில் நிச்சயத்தையுடைய லங்கையாகிய ராஜஸ்திரீபின் ஜடையாகச் சொல்லியிருக்கிறார். ஆதனால் அந்த ராஜஸ்திரீகளோடு சேர்த்துச் சொல்லியிருக்கிற வித்வத்விப்ரஸ்திரீகளுக்கும் வபநம் கூடாதென்பது வித்திக்கிறது. வித்வத்விப்ரர்கள் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டுள்ள வசனப்படி சரணாகதி நிஷ்டர்களென்று அறியத்தக்கது.

மூலமந்திர உச்சாரணம்

இனி ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்கு ப்ரணவத் தோடே கூடின மூலமந்திரத்தின் உச்சாரணம் கூடும் என்னும் விஷயம் விசாரிக்கப்படும்.

ப்ரணவ ரஹிதமான மூலமந்திரத்தில் தான், ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்கு அதிகாரம் என்று சில ஸம்பந்தாயஸ்திரீகளுடைய அபிப்ராயம். அதற்கு ப்ரமாணம்:— “நாஸ்வர: ப்ரணவோங்காநி நாப்யத்ய விதயஸ்ததா, ஸ்திரீணாநு சூத்ரஜாதீநாம் மாந்த்ரமாத்ரோக்தி ரிஷ்யதே, தத்ர உத்தராயணஸ்யாதி: பிந்து மாந் விஷ்ணுரந்தத: பீஜமஷ்டாக்ஷ ரஸ்யஸ்யா தேநாஷ்டாக்ஷரதாஸிம்குதா” என்பதாம். இதற்கு அர்த்தம்— ஸ்வரம், ப்ரணவம், அங்கங்கள் வேறு விதிகள் இவைகள் ஸ்திரீ சூத்ரர்களுக்குக் கூடாது; நாராயண பதத்தில் “நார” “அயன” என்கிற இடத்தில் அந்த உத்தரபதாதியான அகாரம் அநுஸ்வாரத்தோடே கூடியதாய்க்கொண்டு திருமந்திரத்துக்கு பீஜமாகிறது; ப்ரணவத்தைவிட்டு அந்த பீஜபூதமான ‘அம்’ என்கிறதோடு சேர்த்து ‘அம் நமோநாராயணய’ என்கிற அஷ்டாக்ஷரத்தில் ஸ்திரீ சூத்ரர்களுக்கு அதிகாரம். ப்ரணவஸ்தாதத்தில் அகாரமும் மகாரமும் ஏற்பட்டிருக்கிற படியால், “ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்” என்கிற நியாயத்தாலே ஏவகாரஸ்தாநீயமான உகாரார்த்தத்தோடே கூடின அநயார்ஹ சேஷத்வம் ஏற்படுகிறது. இத்தை அநுஸரித்தே ப்ரபந்தங்களிலும் புராணங்களிலும் ஸ்திரீ சூத்ரர்களுக்கு ப்ரணவரஹித

மான மந்த்ரோச்சாரணமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வராஹபுராணத்தில் கைசிக மாஹாத்தியத்தில் “நமோநாராயணேத் யுக்த்வாச் வபாச: புத்ராகமத்” என்று நம்பாடுவான் ப்ரணவ மில்வாமனேயே உச்சரித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

பெரியாய்வாகும் “நாடுநகரழ நன்கறிய நமோநாராயணய” என்றும், “நல்லான் டென்று நவீன்றுரைப்பார் நமோநாராயணய” என்றும், தம்முடைய ப்ரபந்தங்களில் ஸ்திரீ சூத்ரர்களுக்கும் அருளிச் செய்திருக்கிறார் இதனை மற்ற ஆழ்வார்கள் நிவ்யஸூக்திகளிலும் கண்டுகொள்ளலாம். இன்னும் “வைதிகம் ப்ராஹ்மணநாம் ஸ்யாத் ராஜ்ஞாம் வைதித தாந்த்ரிகம், தாந்த்ரிகமவைச்ய சூத்ராணாம்” என்றும் ப்ரவேதவிஹிதாஸ்து தாந்த்ரிகா ஏவ கீர்த்திதா:” என்றும் சொல்லப்பட்டன என்பர்.

இதற்கு சமாதானம்:—

தாந்த்ரிகமான மந்த்ரம் ப்ரணவரஹிதமான மந்த்ரம்போலே ஸ்வரவிஹீதமான ப்ரணவத்தோடே, கூடின மந்திரமும் தாந்த்ரிக மந்த்ரமேயாம். “ஸர்வேஷாம் தாந்த்ரிகத்துவா” என்றும், “வைச்ய சூத்ராணாம்” என்றும் த்ரைவரணிகர்களான வைசியர்களையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதால் ஸ்வர ரஹித ப்ரணவத்தோடே கூடின மந்த்ரமே தாந்த்ரிகமென்று கொள்ளவேணும். மேலும்:

“ஓமித்யே காக்ஷரம் நம இதி த்யேவ அக்ஷரே” என்று ப்ரணவத்தோடே கூடிய மந்த்ரத்துக்கு அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லியிருப்பதால், அந்த அஷ்டாக்ஷரத்தில் முழுக்ஷங்களான, ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்கும் அதிகாரம் உண்டு என்று கொள்ளவேணும். இப்படியான றிக்கே மந்த்ரஸமான்யத்தை ப்ரணவத்தோடே, சேர்த்து அநுஸந்திக்கிற கிரமத்தைப்பற்றிப் பார்த்தால், அந்த மந்த்ரஸமான்யத்துக்கும் ஆகந்துமான ப்ரணவத்தினுடைய அநுஸந்தானம் கூடாதென்று கொள்ளவேணும். “மந்த்ர மாத்ரோக்திரிஷ்யதே” என்கிற வசனப்படி மந்த்ரத்தை மட்டும் சொல்லலாம் என்றேற்படுகிறபடியால் ப்ரணவத்தோடு கூடிய மூலமந்த்ரமே மந்த்ரமாகையால் அந்த வசனமானது நைஸர்க்கிக ப்ரணவயுக்த மூலமந்த்ர விஷயமன்று.

மேலும் அநுபந்தினை திருவனுக்கு நாரதர் த்வாதசாக்ஷரத்தை உபதேசிக்கிற கிரமத்தைச் சொல்லுகிற பாகவதத்தில், “ஓம் நமோ பகவதே வாஸு தேவாய” என்று உபதேசித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

ஹரிவம்சத்தில் கண்டாகர்ணன் அய்யந்தம் சூத்ராதி ஜாதிகளைக்காட்டிலும் திருஷ்டமான் பிசாசு ஜாதிமீறி பிறந்திருக்கச் செய்தேயும் ப்ரணவ ஸஹிதமான த்வாதசாக்ஷரத்தை உச்சரித்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

அநுபந்திகளான பாலர்களுக்கு அக்ஷராய்ஸகாலத்தில் “ஓம் நமோநாராயணய” என்று அக்ஷராய்பியாஸம் பண்ணுவிக்கிறார். ஆதலால் நிஷேதம் ஸ்வரயுக்த ப்ரணவ விஷயமாகவும் ஆகத்துக் ப்ரணவஸஹிதமந்த்ர விஷயமாகவும் கொள்ளவேண்டும்.

“தாப:புண்ட்ரஸி ததாநாம மந்த்ரோயாக:ச்ச பஞ்சம:” என்று மந்த்ரத்தோடே ஸஹபடிதமான யாகத்தில் அதிகிருதர்களான ஸ்திரீசூத்ரர்களுக்கும் யாகோபயுக்த மந்த்ரோச்சாரணம் ரதகாராதிகரண ந்யாயத்தாலேகூடும். மேலும், அய்யநவீதி அத்ருஷ்டார்த்தமாகையாலே அந்த அய்யன நிஷேதமும் அத்ருஷ்டார்த்தமாகவே கொள்ளவேண்டும். ஸ்திரீ சூத்ரர்களுக்கு அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞான ரூபமான திருஷ்டார்த்தம் பலமாகையாலே அது நிஷேதத்துக்கு விஷயமன்று.

மேலும், திருமங்கையாம்பார், “மற்றுமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோ” என்கிற பாசுரத்தில் ஸர்வேசுவரனிடத்தில் நின்றும் அஷ்டாக்ஷரத்தைத் தாம் பெற்றதாக அருளிச்செய்திருப்பதால் அந்த அஷ்டாக்ஷரம் சருதிஸித்தமாகையால், ப்ரணவஸஹிதமாகவே கொள்ளவேண்டும். இத்தையுஸரித்தே பரோச ஸம்ஹிதையில் “ஸதாப்ரணவ ஸம்யுக்தம் மூலமந்த்ரத்தவயாதிகம், வேதஸ்வராதிவர்ஜம் ஸ்யாத் சூத்ரானாம் மந்த்ரஜாபதே” என்று ஸ்வராஹிதமான மந்த்ரோச்சாரணம் கூடுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“தாராதிர முக்தயெததா, பீஜாதிர்ப்புக்தயேததா” என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், முமுக்ஷுக்களான ஸ்திரீ சூத்திரர்களுக்கு ப்ரணவ ஸஹிதமான மந்த்ரோச்சாரணம் கூடும். ஆதலால் ஸ்வராஹிதமான மந்த்ரோச்சாரணம் கூடும். ப்ரணவோச்சாரண நிஷேதவசனம், அமுமுக்ஷு விஷயமாகத் ஸ்ரீரயுதவ

ப்ரணவ விஷயமாகத் கொள்ளவேண்டும். இனி பாகவதோச்சிஷ்டாசந விஷயம் நிரூபிக்கப்படும்.

பாகவத உச்சிஷ்டம்

இனி பாகவதோச்சிஷ்டாசநம் நிரூபிக்கப்படும்.—

பாகதோச்சிஷ்டாசநமாவது:— அவர்கள் அமுதுசெய்த இலைத்தனிகையில் தான் ப்ரஸாத ஸ்வீகாரம் பண்ணுவது; அதுவுமன்றி பாகவதான் அமுது செய்த பின்பு பாண்டஸ்தமான ப்ரஸாத சேஷத்தை ஸ்வீகரிப்பதுவுமாம்.

அவர்கள் அமுது செய்த இலைத்தனிகையில் ப்ரஸாதத்தை ஸ்வீகரிப்பது ஆசார்ய விஷயமென்றும், மற்ற பாகவதர்களுடைய உச்சிஷ்டாசனம் பாண்டஸ்த புக்தசேஷாநமென்றும் சில ஸம் ரதாயஸ்தர்களுடைய அபிப்பிராயம்.

“அதற்கு ப்ரமானம்:— “நாராயணை நிஷ்டஸ்ய யாயாசேஷ்டாததர்ச்சயம்” என்று தொடங்கி, “ததுச்சிஷ்டம் ஸுபாவநம்” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; நாராயணை நிஷ்டனாவான்:— காஷ்டாபந்நமான அந்நயோபாயத்வமென்ன, அந்நயபோக்யத்வாதிவ்யவஸாய மென்ன, அதற்கு அநுகுணமான ஆசாரமென்ன இவைகளாலே, பூர்ணனான உத்தமாதிகாரி; இந்த உத்தமாதிகாரி ஸாமான்யத்தைச் சொல்லுகிற இதுசாமான்ய விசேஷ நியாயத்தாலே ஆசார்ய விஷயமேயாம்; “யேசோபகுர்வதேஜ்ஞாதம் கிமயேச்யுத ஸம்ச்சரயம் விநோச்சிஷ்டாசநம் கார்யாவ்ருத்தி: தேஷ்வபி கௌரவாத்” என்று உச்சிஷ்டாசநம் ஆசார்ய வ்யதிரிக்த விஷயத்தில்கூடாதென்று விலக்கப்பட்டிருக்கையாலே ஆசார்யோச்சிஷ்டாசநம் கர்த்தவ்யமென்றேற்படுகிறது; ஆதலால் ஆசார்ய வ்யதிரிக்த விஷயத்தில் பாண்டஸ்தப்ரஸாதசேஷாசநமே கொள்ளவேண்டும் அதுவுமன்றி “உச்சிஷ்டமகுரோரபி” என்று நிஷேதமிருப்பதாலும் இது ஸித்தம்” என்பர்.

இவ்விடத்தில் “நாராயணைநிஷ்ட” சப்தம், சாமான்ய விசேஷ ந்யாயத்தாலே ஆசார்ய மாத்ரபர மென்று சொல்லுவது அநுசிதம். பிதா, ஜ்யேஷ்ட ப்ராதா இவர்களுடைய உச்சிஷ்டாசநம் சாஸ்திர ஸம்மதமாகையாலே, அவர்கள் ஆசார்ய வ்யதிரிக்தர்களாகையாலே அவர்கள் விஷயத்திலும், உச்சிஷ்டாசந நிஷேதப்ரஸங்கம் வரும்; ஆதலால் குருசப்தம்

யாருடைய உச்சிஷ்டாசதம் சாஸ்த்ரா நுமதமாயிருக்கிறதோ, அவர்களெல்லோருக்கும் உபசேகம். ஆதலால் “நாராயணை நிஷ்டஸ்ய” என்கிற சம்பமானது ஆசார்ய விஷயமாத்ரமேன்று ஸைகொசிபத அந்யதா விதிதம், “யேசோப குர்வதே ஜ்ஞாநம் சிமப்யச்சபுத ஸம்ச்சரயம்” என்கிற வசதம் நாராயணைநிஷ்டனான பூர்ணதிகாரி மாத்ர விஷயமன்று. “சிமபி” என்று ஸ்வல்பஜ்ஞாந உபகர்த்தவம் சொல்லுகிறபடியால் மத்யமாதிகாரி விஷயமாகவும் கொள்ளவேண்டும். உச்சிஷ்டமென்பது அவர்களமுது செய்த இலத்தனிகையிலுள்ள ப்ரஸாதத்தைத்தான் முக்யமாகச் சொல்லும். பாண்டஸ்த சேஷத்தைச் சொல்வது அஸ்வரஸம்.

இப்படியே ஆசார்யதுல்பர்களான பாகவதர்களுடைய உச்சிஷ்டாசதம் சேஷத்வஜ்ஞாந வர்த்தகமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும், “போனகம் செய்த சேடம் தருவரேல் புதித மன்றே” என்றருளிச் செய்தார். “ஆதலால், “நாராயணை நிஷ்டஸ்ய” என்று சொல்லப்படுகிற அதிகாரிகள் ஆசார்ய துல்பர்களான ஜ்ஞானபூர்த்தியுள்ள பாகவதர்களை விலக்காதென்றே கொள்ள வேணும்.

இனி, பஞ்ச ஸம்ஸ்கார விஷயத்தில், தாபஸம்ஸ்காரம், ஹோம பூர்வமாகவே செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது; அப்படி ஹோமமில்லாமல் செய்வதும் சில ஸம்ப்ரதாயங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதற்குப் ப்ரமாணம்—பாரத்வாஜஸம்ஸிதையில், அமீ ப்ரமஸம்ஸ்காரா: பாரமைகாந்த்ய ஹேதவ: ஸர்வத்ரஹரிரேவ அர்ச்ச்ய: நாக்திகர்மேதி கேசந” என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கீழ்தாபாதிஸம்ஸ்காரங்கள் ஹோமபூர்வமாகவே செய்யவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு, அப்படி அக்தி கர்மாவான ஹோமம் வேண்டுமெனில் யென்று சிலர் சொல்லுவார்கள் என்றிருப்பதாலும், “பதிலுதா நிமித்தம்ஸிவஸ்யாதி விபூஷணம்” என்னுமாப் போல தாபாதிஸம்ஸ்காரங்கள் பகவத் தாயைநிஹங்களாகையாலும், ப்ராய: சித்தநூபங்களாலாமையாலும், ஹோமம் அநபேக்ஷிதம்.

யதிகளுக்கு மடாதிபத்யம்

இனி யதிகளுக்கு மடாதிபத்யமும் விஷயம்:—

“மாடாதிபத்யம் யதி: குர்யாத் விஷ்ணு கார்யாபி ப்ருத்தயே” என்று தொடங்கி, விஷ்ணு கைங்கர்யத்தின் விர்த்தியின் பொருட்டும் வித்தாத்த விதாபதத்தின் பொருட்டும், மாடாதிபத்யத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதால், விசேஷ தர்மங்களான கைங்கர்ய ப்ரப்ருதிகளுக்கு அவிரோதேத ஸாமாந்ய தர்மங்கள் அநுஷ்டேயங்களாகையாலே விசேஷ தர்மாநுஷ்டான காலத்தில் யதிகளுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கிற ஸாமாந்ய தர்மத்துக்கு வோபமிருத்தாலும் ப்ரத்யவாயமில்லை என்று கீழ் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. யத்யந்நாதி நிஷேத விஷயமும் அவைஷணவயத்யந்நாடுகளில் சரிதார்த்தமாம். தத்ஸிவிகாரம் மதாந்தர ஸ்தர்க்கரிடத்திலுமிருப்பதால், இந்த விஷயத்தில் நிரூபணத்தை நிறுத்தி விட்டேன்.

பகவத் ஸந்திதியில் பாகவதஸமாகமம் நேர்ந்தால் பரஸ்பரம் வந்ததம் கூடும். இதர வந்தன நிஷேதம் பரஸ்பர வ்யதிரித்த விஷயம். இந்த விஷயம் சாண்டில்யஸம்ஸிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“பகவத்மந்திரேவ்ருத்தநாந் பூஜ்யாதபி விசேஷத: விதாபாகவதச்ச்ரேஷ்டம் ப்ரணுமாத்யை: நசார்ச்சயேத்” அப்படியே அர்ச்சாரூபிகளான ஆசார்யர்களுடைய வந்தனமும் பகவத் ஸந்திதிகளில் கூடும். பாரத்த்வாஜ ஸ்மிருதியில், “பர்வாரத்:சஸேவேத பக்த்யாபரமயாஹரே: தத்ததர்ச்சாகதாத் பக்தாத் ஆசார்யாத:ச விசேஷத:” என்று பகவத்ஸந்திதியில், அர்ச்சாரூபிகளான ஆசார்யர்களுடைய நமஸ்காரம் விஜீர்தம்.

இந்த விஷயத்தில் பூர்வாசார்யர்கள், அநுஷ்டித்ததாக ஒரு ஜிதிஸ்ய மேற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது (திருவிருத்த வ்யாக்யானத்தில்) ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பகவத் ஸந்திதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் போது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரை அநேக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் தெண்டன் ஸமர்ப்பிக்க, அப்போது ஒரு வித்வான் பகவத் ஸந்திதியில் இதர வந்தனம் கூடாதென்று, சாஸ்திரம் சொல்லியிருக்க இப்படி ப்ராஜ்ஞர்களாயிருப்பவர்கள், ஸ்வாமியைத் தண்டன் ஸமர்ப்பிக்க அதை ஸ்வாமி அங்கீகரித்திருப்பது கூடுமோ என்று கேட்க, அதற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ப்ரகாரமாவது:—“ஒரு ராஜா விஜ்ஞடைய ஸமிபத்தில் அவன் பார்த்திருக்கச்

செய்தே அவனுடைய பாதுகையை ஒருவன் தன்னுடைய விரலாலே வூறித்துக்கொண்டு அந்தப் பாதுகைகளுக்கு, நாநாவித பூஜைகளையும் செய்தால், அது ராஜாவினுடைய அறுக்கிறஹத்துக்குக் காரணமாமே யல்லாது நிக்கிரஹத்துக்குக் காரணமாக மாட்டாது; அதுபோலவே எம்பெருமானுடைய பாதுகா ஸ்தாநாபநர்களான பாகவதர்களைத் தண்டன் ஸமர்ப்பித்தால் அது எம்பெருமானுடைய விசேஷாநுகர்ஹத்துக்குக் காரணமாமே யல்லது நிகர்ஹத்துக்குக் காரணமாக மாட்டாது; வந்தன நிஷேதமும் பாகவதவ்யதிரித்த விஷயம்” என்றார் என்பதாம்.

ஆக இப்படி ப்ரமாணங்களாலும் உபபத்திகளாலும் ஆசார்யாநுஷ்டானப் ப்ரகாசகமான ஐதிஹ்யத்தாலும் பகவத் ஸந்நிதியில் பாகவதவந்தனம் கூடுமென்றாயிற்று. இப்படி ப்ரமாணவித்தமாயுள்ள அநுஷ்டானங்களைச் சிலர், “விததைஹ்ய ஸஹஸ்ரவர்ணநேந” (என்பது போன்ற வாக்கியங்களால்) “டொய்யான ஐதிஹ்யங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு சில கலகர்கள் லோகத்தை வஞ்சிக்கிறார்கள்” என்று நிந்திக்கிறார்கள். தங்களுடைய ஸம்ப்ரதாயங்களிலும் அப்படியே அநேக ஐதிஹ்யங்களைத் தாங்கள் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதை அவர்கள் நிரூபித்திருந்தால் நிந்திக்கமாட்டார்கள். அவற்றையெல்லாம் இங்கு விஸ்தரித்து நிரூபிப்பதில் விஸ்தரபயத்தால் நிறுத்தி விட்டேன்.

ஆராதன விஷயம்

இது நிற்க: ஆராதனவிஷயம் நிரூபிக்கப்படுகிறது—பகவத் ப்ரபந்நனுக்குப் பகவதாராதனம் ப்ரதாநம். குருபரம்பராராதநப் அப்நாம் ஆசார்ய நிஷ்டனுக்கு ஆசார்யாராதநம் ப்ரதாநம். பகவதாராதநம் ஆசார்ய நிஷ்டனுக்கு ஆசார்யமுகோல்லாஸ

ஹேதுவாக அநுஷ்டிக்க வேண்டுவதாகையாலே அப்ரதாநம். இதற்கு ப்ரராணம்.—ச “உபாயோபேய பாதேந தணமேவ ரம்மஜேத், கர்மநியச்ச சந்த்யச்ச கீர்த்தத்யச்ச ஸர்வதா” என்று அப்படி பாஷ்யகாராபிமான நிஷ்டர்களுக்குப் பாஷ்யகாரருடைய பமனூதினமாக உபயவேதாந்த ப்ரவசனமும், அவரருளிச்செய்த கத்யத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பகவதாராதநமும், பாஷ்யகாரருடைய ஸம்பந்த ரூபகமாகாகையாலே ஆவசியகம். இது தனிக: ஆழ்வார்கள் ஆசாரியர்கள் இவர்களுடைய ஆராதன விஷயத்தில் ப்ரமாணம் நிரூபிக்கப்படுகிறது —

வைகுண்டநாதியத்தில், நாராயண ஸம்ஸிதையில் “மத்பக்தாந சடகோபாதீந பூஜயேத் வைஷ்ணவோத்தம:; மந்த்ரரத்ந விதாநைச்ச உபசாரைச்ச ஸர்வச:; மத்ஸாந் நித்யஸதாதத்ர மமபீர்திகரம் சுபம், மயிஜாநிகமவித்தி மத்ஸாயுஜ்ய மவாப்துயாத்” என்று சொல்லப்பட்டுள்ளன. ஆகையால் இப்படி ஆழ்வார்கள் முதலானவர்களை ஆராதிக்க வேண்டியது அவசியமென்றும், அது பகவத்ஸாந்நித்யத்திற்கு ஹேதுவேன்றும் சொல்லப்பட்டன. இப்படி திங்மாத்நிரம் ஆசார்யவிஷயத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது.

ஆக, தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தத்வம் ஸ்ரீமந்நாராயணனென்றும், பக்தி ப்ரபத்யாதிகள் ஹிதமென்றும், அவைகளில் அவாந்தாரபேதமும், கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அந்த கைங்கர்யத்தில் ஸ்வார்த்தபாரர்த்தாதி பேதமும், இப்படியிருந்துள்ள அதிகாரிக்கு நித்யநைமித்திக கர்மங்கள் லோகஸங்கர்ஹத்தை அநுஸரித்து, அநுஷ்டிக்க வேண்டியதென்றும், அதனுண்ணடாசிற பகவத் முகோல்லாஸம் புருஷார்த்தமென்றும், இந்த அதிகாரிக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற ஆசாரப்ரகாரங்களுக்கு யதாமதி நிரூபிக்கப்பட்டன.

முற்றுப்பெற்றது.

அடிக்குறிப்பு

1. நிரதிசயம்-ஒப்பற்றது; புருஷார்த்தம்-புருஷனும் விரும்பப்படுவது.
2. உபயுக்தர்-உபயோகப்படுவது.
3. பிரமம்-மயக்கம்.
4. அநவதாதம்-கவனமின்மை
5. ஆதுபூர்வி-முன்னுள்ளதைப் பின்னுள்ளது ஒட்டியிருப்பது. அத்தாவது-வேதாசுரக் கூட்டங்களின் இரமமான தொடர்பு.
6. துல்யம்-ஸமம்.
7. அந்ய பரங்களன்று-அமுக்யங்களன்று.
8. இதன் பொருள்:- ஜகத் சரீரகனான பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிற இவ் வேதாந்த சாஸ்திரமானது ஜெயினியாலே சொல்லப்பட்ட பதிலுறு அப்யாயங்களோடு கூடிய பூர்வ மீமாம்சையோடே பொருந்தினதாயிருக்கையாலே, இவ்விரண்டும், ஒரு சாஸ்திரமென்று விதித்திருந்து; என்பதாம்.
9. இதன் பொருள்: ராமாயணம் போல மஹாபாரதமும் பிரமாணமாகக் கொள்ளத்தக்கது; என்பதாம்.
10. இதற்குக் கூர்மபுராண வசனம்:-
“அகநே: சிவஸிமஹாதம்யம்தாமஸேஷுப்ரகீர்த்தயதே: ராஜஸேஷுச மஹாதம்யம் அதிகம் ப்ருஹ்மணேஷிது: ஸாத்விகேஷ்வத கல்பேஷுச மஹாதம்யம் நிகம்ஹரே: தேஷுவேவயோக ஸம்வித்தா கமிஷ்யந்தி பராங்கதம்”
11. பகவத் குணங்களைத் தமிழ்ப்பாட்டாலே பாடிக் கொண்டிருந்த ஒரு பிரமாணனைக் கண்டு, வேதகாணம் உனக்கு விவ்ரிதமாயிருக்கச் செய்தே அதைவிட்டு நீ பாஷாகாணம் பண்ணுவது அகிருத்தியமென்று தண்டித்த ஒரு ராஜாவுக்கு, அந்நிமகாலம் வந்தவாறே யமகங்கர்கள் வந்து அந்த ராஜாவை யமதர்மனிடம் கொண்டு போய் விட, அந்த ராஜா யமதர்மனைப் பார்க்கு இங்கே வருவதற்கு நான் என்ன பாயம் செய்தேன்? என்று கேட்க, அப்போது, “பிரமாணனில் ஹிகீர்த்தனம் ஸாத பாஷாகாணம் தான் செய்வதாகாது; யார்க்கும் ஹிகீர்த்தனமான பாஷாகாணம் செய்வது தோஷமாகாது; ஆகையால் தோஷமில்லாமலே ஹிகீர்த்தனம் பண்ணிப் பிரமாணனைத் தண்டித்ததனால் நீ பாயம் செய்தவனானது” என்று யமதர்மன் சொல்லியபடி.
12. ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலுள்ள வேதங்கள் எப்படி. நித்யங்களாயும் பிரமாணங்களாயுமிருக்கின்றனவோ? அப்படியே தராவிட பாஷையிலுள்ள பிரபந்த ரூபங்களான வேதங்களும் நித்யங்களாயும், பிரமாணங்களாயுமிருக்கின்றன.
13. ஹே பகவத் பாதுகாய்! வித்திய பர்வதத்தைத் தடுத்தபடியாலே தடையில்காம செல்ல வேண்டியவராயும், ஸுமத்ர முழுவதையும் ஆசன தீர்த்தமா பன்னியுண்டவராயும், வாதாபி என்ஹி அசரண கபனிகரித்து விழுந்தியவராயும், கும்ப ஸம்பவராயுமிருக்கிற, அகஸ்த்ய கதையதாய் ஸவேச்சையாலே வந்திருக்கிற நித்தியமான திரவிட பாஷையானது சடகோப ரூபியான உன்னுடைய திருப்பவளத்தில் நின்ற வையிப் புறப்பட்டு புராதனமான வேத ஸமுஹங்களுக்கும் முந்தியெண்ணத் தகுந்ததாயிருக்கிறது.
14. யாவரோருவர் லோகோஜ்ஜீவனாந்தமக தேவதங்களைத் தமிழ்ப் பாசுரங்களாக வெளியிட்டிருக்கிறோம்..... (இது ரஹஸ்யதர்ஸாரத்தில் உதாஹரணமாக எடுக்கப்பட்ட பிரமாண வாக்யம்)
15. கவியுத்தத்தில் முன்னே அவதரித்திருக்கிற பொயோர்கவிடத்தில், பின்பு ஈசுவரன் தான் ஆவேசித்துத் தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுகிறான்.
16. ஸாக்ஷாத் நாராயணன் தன்னுடைய கிருபையாலே ஆசாரியனாகிற மனுஷ்ய ரூபத்தை யெடுத்துக் கொண்டு ஸம்ஸாரமாகிற ஸுமத்ரத்தில் முழுகியிருக்கிற வர்களை ஸாஸ்திரமாகிற கையாலே கரையேற்றுகிறான்.
17. திருவேங்கடமுடையானுடைய அவதாரமோ? அன்றி அன்னுடைய கண்டாமணிமயின் அவதாரமோ? என்பதாம்.
18. தேவதைகளுக்கு விரோதிகளான ஆசுரர்களுடைய சைத்யங்களுக்குப் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதாயும் ஸ்ரீய: பதியினுடைய கைங்கர்ய விதியிலே நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறதாயுமுள்ள கண்டாமணியானது, விதவாண்களுக்குச் சத்குருகளாயிருக்கிறவர்களுடைய கூட்டத்துக்கு பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறவராயும், ஸ்ரீய: பதியினுடைய கைங்கர்யத்திலே அநிகிருதராயுமிருக்கிற தேசிகளுக அவதரித்ததென்று விதவாண்களாலே உபபத்திகளைக் கொண்டு உத்தரேக்ஷிக்கப் படுகிறது.
19. திருவணந்தாழ்வான் உபய வேதாந்தங்களினுடைய ரக்ஷணத்தின் பொருட்டு முந்தி உடையவராயும், பிந்தி மணவாளமா முனிகளாயும் அவதரித்தார் என்பதாம்.

20. அவயவ ஸம்ஸ்தானம்-அவயவ அமைதி
21. சரு — ஹோமத்துக்குரித்தான அன்னம்.
22. தன்னுடைய வார்த்தையாலே கூத்திரியரான விசுவாமித்திரனை பிராமணனாகக் கிண வகிஷ்டருடைய என்பதாம்.
23. பிறவியிலுமும், உபநயனத்தாலும், பிராமண்யத்தாலும், மூன்று பிறப்பையுடையிருக்கிற விசுவாமித்திரரிடத்தினின்றும் என்பதாம்.
24. முந்தி கூத்திரியனுயிருந்து பிந்தி பிராமண்யத்தை யடைந்த விசுவாமித்திரருடைய ஸஹவாஸத்தால் உண்டாயிருக்கிற புண்யத்தைப் போல என்பதாம்.
25. யோகிகள் எந்த ஜாதியிலும் பிறக்கிறார்கள். அவர்கள் பரமாத்மாவை சாசுபாத்தகரித்தவர்களாகையால் அவர்களின் ஜாதி நிறுபிக்கத் தக்கதன்று.
26. பகவத் பக்தி மாஹாத்மயத்தால் ஆர்ஜாதி ரூப தோஷமில்லாதவன்.
27. ஸர்வேசுவரன், தேவமனுஷ்யாதி ஜாதிகளில் அவதரிப்பது போல அப்படியே அவனுடைய பக்தர்களும், அவதரிக் கிறார்கள். ஜாதி வ்ருத்த குணங்களால் இதில் நிந்திக்கத் தக்க தொன்றுமில்லை என்பதாம்.
28. ஸாஜாத்யம்-ஒரின மாதல்.
29. பீஷ்ம துரோணாதிகளையும் என்செயும் வீட்டு குதிரான்னத்தை புஜித்த காரணமென்ன? என்பதாம்.
30. பிராமணனிடத்திலாவது கூத்திரியனிடத்திலாவது ஞானத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாம்.
31. அநுவ்ரஜணம்- பின்னிற்றல்; சுச்சுஷை-பணிவிடை
32. லோகஸங்க்ரஹம்-லோகா நுகர் ஹம்.
33. தூஷ்ணீஸம்ஸ்காரம் - மந்திரமின்றி தந்திரிகமாகச் செய்யும் கிரியைகாரம்.
34. வேம்பிலுண்டான புழுவானது அதில் குணதோஷக்ரஹணம் செய்து பிரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பண்ணாமல், அதின் அதீனமாயிருந்து கொண்டு அதில் போக்சியதா புத்தியோடு அதை அநுவர்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும் என்பதாம். இதனால் அந்தப் புழுவுக்கு வேம்பினிருக்கிற போக்கியதா புத்தியானது எப்படி ஸைதாப்யுத்தமாயிருக்கிறதோ அப்படியே ஈசுவர விஷயத்திலும் சேதனன் குணக்ரஹணம் பண்ணாமலே போக்கியதா புத்தியோடு அவனை அநுவர்த்தித்து அவனதீனமாயிருக்கை
- ஸைதாப்யுத்தமான நிருபாதிக சேஷத்வம் என்றதாயிற்று.
35. இந்த சுலோகம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் அநுஸ்யைப் பார்த்து பிாட்டி அருளிச் செய்த வார்த்தை; என்னுடைய பர்த்தாவான் பெருமான் குணஹீனராயிருந்தாலும் நான் அநுவர்த்தித்திருக்கை எனக்கு ஸ்வரூபம் என்பதாம்.
36. தாசர; ச தேபூதா:- தாசபூதா: 'பூ ஸத்தையாம்' என்றும் தாதுவிலல், பூதா: என்பதற்கு ஸைதாவிஷ்டர் என்பது பொருள். தாஸ பூதா: என்பது ஹேது கெர்ப்ப விசேஷணமாகையால் தாஸ்யத்தாலே ஸத்தைப் பெற்றிருக்கிறவர்கள் ஆத்மாக்கள் என்று அர்த்தமாம். அதாவது ஸர்வேசுவரனுக்கு நிருபாதிக சேஷத்வமான தாஸ்யத்தாலே ஸத்தை பெற்றிருப்பவர் சேதனர் என்றபடி. தாஸ்யமாவது-சேஷிபக்கல் பிரிதியோடே கூடின சேஷத்வமாம்.
37. ஆத்மாவானவன ஜ்ஞான ஸ்வரூபனாயும் ஸாக்ருபியாயும் பரமாத்மாவுக்கு சேஷமாயு மிருப்பன் என்பதாம்.
38. இந்த சுலோகம் விசுவாமித்திரரைப் பார்த்து பெருமான் இளைய பெருமான் இவர்கள் சொல்லும் வார்த்தை (இ-ள்) குழிகளுக்குக் கெல்லாம் சிரேஷ்டமான விஸ்வாமிதர மஹருஷிய நான்களிருவரும் தேவரீருக்குக் கிங்கரர்களாக சமீபத்தினிருக்கிறோம் என்பதாம்.
39. முன்பு லோகத்துக் கெல்லாம் நாதனுயிருந்த பெருமான் சகீர்வண சரணமடைந்தார் என்பதாம்.
40. கட்டிப் பொன் போலிருக்கையாவது:- ஒருவன் மதியம் என்று அபிமானித்து வைத்திருக்கும் கட்டிப் பொன்னுனது அப்பொன்னுடையவனுக்கு, பொன்னுடைமை என்னும் ஓரம்சமாகிய ஸ்வம்மாய், அவனை ஸவாமியாக்கிக் கொண்டு, அவன் பொன்னுடையன் என்னும் சிறப்படைதற்கு உறுப்பாய், அவனுக்கு இஷ்டவினியோக போக்யமாருப்பது போல சேதனனும் சர்வேசுவரனுக்கு சரீரமாயிருக்கும் ஓரம்சமாய், தத்விபூதியந்தர்க்குத்தான ஸ்வம்பாய், அவனை ஸவாமியாக்கிக் கொண்டு, அவன் தாஸவிஷ்டன் என்னும் சிறப்பு (வைகிஷ்ட்யம்) அடைதற்கு உறுப்பாய், அவனுக்கு இஷ்டவினியோக யோக்யமாயிருக்கை.
41. பணிப்பொன் போலிருக்கையாவது:- தட்டான் கைப் பட்டுப் பணிசெய்யப்படுகிற பொன்னுனது அவனுக்கு அது சேஷம்ல்லாமல்ருந்தாலும், அவன் அதனை உருக்கவும், தட்டவும், நீட்டவும், ஆக

- கவும், அழிக்கவும், ப்ரவ்ருத்திக்கு மளவில் அது நெகிழ்வதும், வளைவதும், நிமிர்வதும், நீள்வதும், ஆவதும், அழிவது மானிவ்வருப்பத்தி ப்ரவ்ருத்திகளில் ஸ்வாதீனதையின்றி அவை வசப்பட்டிருப்பது போலே, சேதனனும் தன் ஸ்வாபுஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளில் தனக்கு ஸ்வாதீனதை யின்றி ஸர்வேசுவரனிடப்படி ஆக்கவும், அழிக்கவும், வசப்பட்டிருக்கை. ஆகவே, ஸித்தி ப்ரயுக்தமான ப்ராதினதையே சேஷத்வமென்றும், க்ருதிப்ரயுக்தமான ப்ராதினதையே பாரதந்த்ரியமென்றுங் கண்டு கொள்வது. பகவத்ஸம் பந்தமான சேஷத்வ பாரதந்த்ரியங்களி ரண்டும் சேர்ந்தேயிருக்குமாகையால் அவற்றைத் தனித்தனி பிரித்துணர்ந்து கொள்ளும்படி இவ்வுதாரணங்கள் காட்டப்பட்டன. இன்னும், அந்திசேஷமான தூமம் அக்நிப்ரதந்த்ரியமாகாமல் வாயுப்ரதந்த்ரியமாயிருப்பது கொண்டும் சேஷத்வ, பாரதந்த்ரியங்களுக்குத் தனித் தனி ப்ரவ்ருத்தியுண்டென்று கண்டு கொள்ளலாம்.
42. பர்த்தாவான ஸர்வேசுவரனுடைய போகத்துக்கு அதிசயத்தை விளைப்பதான தன்னுடைய போகத்தை அதுபவிக்கிறுள் என்பதாம்.
43. இதன் பொருள். தத்—அந்த கர்த்தருத்வமானது. பாரத்—சுவரனுலே வருகிறது. 'ச்ருதே-வேதத்தினுள் செர்வவப்படுகிறது.
44. இதனுடைய விஸேதருதமான நிருபணம் ஸ்ரீ. உ. வே. தேசிக வரதாசார்யரெழுதிய விசிஷ்டாத்வைதம் என்கிற விஷயத்தி விருப்பதால் அங்கு பார்த்துக் கொள்ளக் தக்கது.
45. சேதனனுக்கு நியத விசேஷணமாயுள்ள ஜ்ஞானமானது இவ்னுடைய கர்மாவாலே மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு பிறப் புகுத்த தக்கபடி ஏற்றத் தாழ்வாய் இருக்கும். அதாவது ப்ராணனில்லாத தாதுவர்க்கங்களில் மிகவும் குறைவாயும், புல், புண்கு, மரங்களில் அவைகளைக் காட்டிலும் அதிகமாயும், விலங்கினங் களில் அதிலும் மிகுதியாயும் இப்படியே மனுஷ்யர்களிடத்தில் இன்னும் மிகுதியாயும் இருக்கும் என்க.
46. கையில்லாமல் பதார்த்தங்களைக் கொள்ளு கிறுள், காவில்லாமல் ஓடுகிறுள், கண்களில்லாமல் பாரகிறுள். காதில்லாமல் கேட்கிறுள், என்பதாம்.
47. வாலா நெல்லியனுடைய நுனியை நூறு பங்காக்கி அதில் ஒன்றையெடுத்து நூறு பாகம் பண்ணிய அதிலொரு பாகத்தின் அளவு ஆத்மாவுக்கு உள்ளது என்பது ஆம்.
48. ஆத்மா அனுபரிமானன்: அது எப்படி. யென்றால்? சரீரத்தினின்றும் வெளிப்புறப் பட்டு பரலோகத்துக்குப் போகிறு னென்றும் மறுபடி இந்த லோகத்துக்கு வருகிறுனென்றும் பிரமாணமியுப்பதால் என்றவாறு.
49. ஆத்மா தன்னுடைய குணமான ஜ்ஞானத் தால் எங்கும் வியாபித்திருப்பன். அது எப்படியென்றால்? ஸ்ரீயன் ப்ரபையாலே வ்யாபிப்பது போல என்க.
50. “ராதோ: சிர;” என்பதற்கு ராஜா சிரோபாகமாகயிருக்கச் செய்தேயும் “ரா தோ:” என்கிற ஷஷ்டிக்கு அபேதம் அர்த்தமாய் ராகுவைக் காட்டிலும் பேத மில்லாமல்கூடுகிற சிரசு என்று அர்த்தமா கிறது. “மாமாயமாத்மா” என்பதற்கு ஸ்வுனுடை இந்த ஆத்மா என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் ஷஷ்டிக்கு அபே தம் அர்த்தமாய் என்னைக் காட்டிலும் வேறில்லாதவன் ஆத்மா என்பது பொரு ளாம். “சிலாபுத்ரஸ்ய சரீரம்” என்ப தற்கு, சிலாமயமான புத்ரனுக்கு சிலை சரீரம், என்று பொருள்படும். இங்கும் ஷஷ்டிக்கும் அபேதமே அர்த்தம்.
51. “புருஷாவாத்மமானவென” என்கிற கோசத்தின்படி இவ்விடத்தில் புருஷ னென்பது ஆத்மாவை, “யம்” என்பதால் ஜாத்யாதி நியமமில்லை. ஜதிமாதின்னுள்ள யாதொரு ஆத்மாவை மதுவென்னும் அகரண நிரசிக்காத்ம போல ரஜோகுண துக்கா குணங்களை நிரவித்துக் கொண்டு போருகிற ஸர்வேசுவரன் “த்ருசிப்ரே ஷுணே” என்கிற தாது பாடத்தின் படி ப்ரக்ருஷ்டமான ஈக்ஷணமென்று சொல் லப்படுகிற கடாஷத்துக்கு விஷயமாக்கு கிறுளுே அந்த ஆத்மா ஸைவவிஷ்டனாய் மோக்ஷத்திலே ருசியுள்ளவளுக ஆகிறுள் என்பது.
52. காரணம் ஒன்றும் அபேக்ஷியாத என்னு டைய கடாஷத்தாலே, மோக்ஷத்தை அடைகிறுள் என்று பகவத் டாக்சியம்.
53. இப்படிப்பட்ட தான் புருஷபரத்தை யாவது மற்றொரு காரணத்தையாவது அபேக்ஷியாமல் கேவலம் என்னுடைய இச்சையாலே ஒருகால விசேஷத்திலே ஒருகணக் கடாஷிப்பேன் என்றவாறு.
54. மயர்வற மதிதவ மருவினன் என்று உபக்ர யத்தில் பகவத் கிருபையைச் சொல்வி “என்கொலம்மான் திருவருள்” என்று உப ஸம்ஹாரத்திலும் கிருபையைச் சொல்லு கிறபடியாலே “மாலேயேறி மாலருளால் ன்னுருகூர்ச்சடகோபன்” என்கிற மடியே பகவத்கிருபையாலே தரித் திருக்கிற ஆழ்வாருடைய பக்திக்குக்

காரணமாக பகவத்திருபையே ஆழ்வார்
ஈசுவரனுடைய திருவடியை சேரு
கைக்கு ஸாதம் என்றவாறு.

55. நிதிய விபூதியிலிருக்கிற பாஞ்சஜன் யாழ்
வான், திருவாழிலாழ்வான், நந்தக முத
லான பஞ்சாயுதங்கள் ஈசுவரனிடத்தி
லிருக்கிற ப்ரேமாதீசயத்தாலே ரக்ஷகனான
ஈசுவரனிடத்தில் ரக்ஷய்வபுத்தியைப்
பண்ணி அந்தாலே அவனுக்கு மங்களா
சாஸனம் பண்ணிக் கொண்டிருப்பார்கள்
என்பதாம்.
56. மஹா மதியான விதுரர் தன்னுடைய சிறு
ஹத்தில் க்ருஷ்ணனுக்கு தான் ஸமர்ப்
பித்த ஆசனத்தை, துர்யோதனனுடைய
ஸஹவாஸ தோஷத்தால் துர்யோ
தனைப் போல் தானும் பொய்யானனம்
போட்டிருக்கலாமென்று கலங்கி தடவிப்
பார்த்தார் என்றபடி.
57. ஜ்ஞானத்தினுடைய பரிபாகத்தாலே வரும்
அஜ்ஞானம் மிகச் சிறந்த தென்படி.
58. கர்மாவை அபேக்ஷித்து ஈசுவரன் சேதனர்
களுக்கு ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுப்பதால்
ஒருவனுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கையும்,
ஒருவனுக்கு துக்கத்தைக் கொடுக்கையு
மாகிற பாரபக்ஷ தோஷமில்லை என்ப
தாம்.
59. ஈசுவரனுடைய ஸைவத்தந்திரியமானது
உபந்நமென்றும், அநுபந்நமென்றும் விசாரி
கிக்கத்தக்கதன்று என்பதாம்.
60. ராஜாவில்லாத தேசத்தில் யானையானது
யாரையாவது ஒரு ராஜனில்மாஸனத்தில்
கொண்டு வந்து வைத்தால் அது விசாரிக்
கத் தகாதது போலேயும், ராஜாவானவன்
நிற்குஷ்டையிருக்கு மொருவனை தன்
னுடைய இச்சையாலே உத்த்ருஷ்டலுக்கி
வைத்தால் அதுவும் விசாரிக்க வொண்
னுது போலேயும், ஸர்வேசுவரன் தன்
னுடைய இச்சையாலே நிதிய ஸம்ஸாரி
களிலொருவனை நிதிய ஸாரிகளோடு ஒரு
கோவையாகச் சேர்க்குமது விசாரிக்கத்
தக்கதன்று என்பதாம்.
61. சேதனனுக்குத் தன்னிடத்தில் ப்ராதி
கூய மில்லாமையே பற்றாகக் கொண்டு
இவன் பண்ணின அளவிலாத அபரா
தங்களைக் காணக் கண்ணிட்டு தன்னை
யடைகிறதற்கு ஸாதனமான உபாயங்
களில் ருசியை உண்டாக்குகிறான் என்ப
தாம். (இதுவும் ஸ்வாதந்தர்யத்தில் ஒரு
வகை)
62. ஸர்வேசுவரன் உபநிஷத்துக்களில் தன்
னுடைய ப்ராப்திக்குத் தானே உபாய
வாகச் சொல்லப்படுகிறான். அவனுடைய
ப்ரணாதத்துக்கு ஸாதனமாக பத்திப்

பத்திகள் சொல்லப்பட்டன. அந்த பத்திக்
பரபத்திகளை இவனுஷ்டிப்பதற்குப்
காரணம் இவனுடைய யாத்திரைச் சிக் ஸு
கிருதங்கள், அதற்குக் காரணம் ஸ்ருஷ்டி
காலத்தில் இவனுக்கு கரணகேபரங்
களைக் கொடுத்து ஜ்ஞானம் முதலானதை
யும் கொடுத்தவனும் ஸர்வத்தையும்
சிருஷ்டிக்க வல்லவனுமான ஸர்வேசுவரன்
என்பதாம்.

63. ஒரு வ்யாஜத்தையும் அபேக்ஷியாமல்
அபாயமில்லாத உபாயமாக உம்மைச்
சொல்வார்கள் என்பதாம்.
64. ஒரு வ்யாஜத்தையும் அபேக்ஷியாமல்
ஸுஹந்ததாயிருக்கிறவனை என்பதாம்.
65. இத்தவசாரியன் என்று ஈசுவரன் பர்
யந்தம் குருபரம்பரை அநுஸந்தேயம்,
பிராட்டிக்கு வல்லபனான ஈசுவரன் முத
லாகவும், நாதமுனிகள், ஆனவந்தார்
இவர்கள் நடுவாகவும், கொண்டு ஸ்வா
சாரியனாவும் குருபரம்பரை அநுஸந்திக்
கத்தரும்.
66. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான
வஸ்துவிலும், மந்த்ரப்ரதானான ஆசார்
யன் பக்கவிலும், எப்போதும் பக்திபண்ண
வேண்டும்; இதுவே முக்கியமான சாதன
மாகும்.
67. அந்த ஆசார்யன் அந்த விஷயனுக்கு
வித்யா ஜம்மத்தைப் பிறப்பிக்கிறான்.
அதுவே உத்த்ருஷ்டமான ஜன்மா. சரீ
ரத்தையுண்டு பண்ணின பிதாவைக்
காட்டிலும் ஜ்ஞான ஜம்மத்தை உண்
டாக்கிய பிதாவே சிறந்தவன்.
68. இப்படி சேதனனுடைய துர்க்கதியைக்
கண்டு பொறுக்க மாட்டாமல் அவர்
களுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணுகைக்கு
ஹேதுவான க்ருபை ஸர்வலோக மாதா
வான பிராட்டிக்கும், மகனான ப்ரஹ்ம
தாழ்வானுக்கும், ஆழ்வாருக்கும், ஆழ்வா
ருடைய திருவடிகளை ஆசிரியனை உஜ்ஜீ
வித்தவரான உடையவர்க்குமேயுள்ளது.
69. ப்ருஷ்டைசுவர்யகாமன், அபூர்வமாக
ஐசுவரியத்தை அபேக்ஷிக்கிறவன், ப்ர
க்ருதியை வீட்டும் பிரிந்த ஆத்மஸ்வரூபத்
தையடைய விரும்புவான், ஈசுவரனை
யடைய விரும்பும் ஜ்ஞாநி, இவர்கள்
நால்வரும் என்னை யு பாவிக்குறார்கள்.
70. ப்ரதீ காலம்பனங்களைக் காட்டிலும் வேறு
பட்டிருக்கிற ப்ருஹ்மாத்மக மான
ஸ்வாத்மாவை உபாவிக்கிறவர்களையும்
அர்ச்சிராதி கதியாலே சேர்ப்பிக்கிறு
னென்று வியாசர் சொல்லுகிறார் என்ப
தாம்.
71. யாதொரு பரமபதத்தில் எல்லாவற்றை
யும் ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களாய் எப்போது

முள்ளவர்களாயிருக்கச் செய்தேயும்
நூதன வயஸ்கர்களாயிருக்கிறவர்கள் என்
பதாம்.

72. யாதொரு பரமபதத்தில் எப்போது
முள்ளவர்களாயிருக்கிற நித்ய ஸூரிகள்
ருக்கிரூர்களோ? என்பதாம்.

73. நித்ய ஸூரிகள் எப்போதும் ஈகவரனை
ஸாக்ஷாத்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்
என்பதாம்.

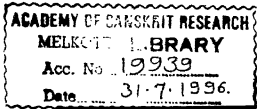
74. இதன் அர்த்தம் மஹத்தத்வ முதலாக
பஞ்ச பூதங்கள் முடிவாக எழுங்கூடி
அண்டத்தை யுண்டாக்கும் என்பதாம்.

72. இதன் அர்த்தம். அண்டங்கள் அள
வீறந்தன என்பதாம்.

76. இதன் அர்த்தம். ப்ரக்ருதி மஹத் அஹங்
காரம் ஆகாச முதலான பூதங்கள் இவை
களால் சூழப்பட்ட அண்டமாகிற குடத்
துக்குள்ளே எழுசான் சரீரத்தையுடைய
நான் எவ்வளவு? இப்படிப்பட்ட அநே
காண்டங்கள் தொங்குகிற ரோம கூபங்
களையுடைய உம்முடைய மஹிமை
எவ்வளவு? என்று (ப்ருஹ்மா ஸ்துதித்த
படி.)

அடிக்குறிப்புகள் மூலநூலில் வெளிவந்துள்ளவரை இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது:

* * *

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமாயண ஸாரம்

காரப்பங்காட்டில் தோன்றி சென்னை மற்றும் நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் பல்லாயிரக் கணக்கான உபன்யாஸங்களை நிகழ்த்திப் பெயர் பெற்றவர் ஸ்ரீ உ. வே. வித்வான் வெங்கடா சார்யார் ஸ்வாமி. க்ரந்த காலகேசுபங்கள் மூலம் அனேக வித்யார்த்தங்களையும், பிரவசன கர்த்தாக்களையும் உலகுக்கு உபகரித்தவர்.

ஸ்ரீராமாயண உபன்யாஸத் தொடரை பார்த்தலாரதி பக்த ஸபை சார்பில் திருவல்விக் கேணி வானமாமலை மடத்தில் நிகழ்த்திய போது வெளியிடப் பெற்ற விழா மலரில் இந்நூல் இடம் பெற்றது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு அவசியம் “அறிய வேண்டிய அர்த்தங்கள்” என்று கூறப்பெறும் அர்த்த பஞ்சகத்தை உள்ளத்தில் கொண்டு ஸ்ரீராமாயணத்தை ஆராயும் ஓர் ஆய்வு நூலாக மீமாம்ஸா நியாயங்களின் உதவி கொண்டு இந்நூலை ஸ்வாமி இயற்றியுள்ளார்.

மிக்க இறைநிலை மெய்யாம் உயிர்நிலை தக்கதெறி தடையாகி தொக்கியிலும் ஊழ்வினை வாழ்வு, ஆகிய ஐந்து செம்பொருட்களும் தூய தமிழ் நடையில் எழுதப்பெற்றுள்ளது. தற்காலப் போக்கைக் கருத்தில் கொண்டு ஸ்வாமி கால்நூற்றாண்டிற்கு முன்னமேயே ஸம்பந்தாய மணிப்பிரவாள நடையை விட்டு தமிழ் மரபு நடையை மேற்கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

ஸ்ரீராமாயணம் ஸ்ரீவைஷ்ணவக் கருத்துக்களுக்கு ஊற்றுக் கன்னாக விளங்கு: ஸ்ரீராமாயண ஸாரம் என்னும் இந்நூல் ஸ்ரீவைஷ்ணவ உபன்யாஸகர்களுக்கு வழக்க அமைந்துள்ளது எனலாம்.

காரப்பங்காடு ஸம்பரோக்ஷண வைபவத்தை ஒட்டி இப்போது வெளிவரும் ஸ்ரீராமாயண ஸாரம் என்னும் இந்நூலை ஸ்ரீவைஷ்ணவ உலகம் வரவேற்கும் என எண்ணுகிறோம்.

விலை: ரூபாய் : ரூ.

கோதா நிலையம் வெளியீடு

10, தியாகராஜபுரம்

சென்னை-600 004.

